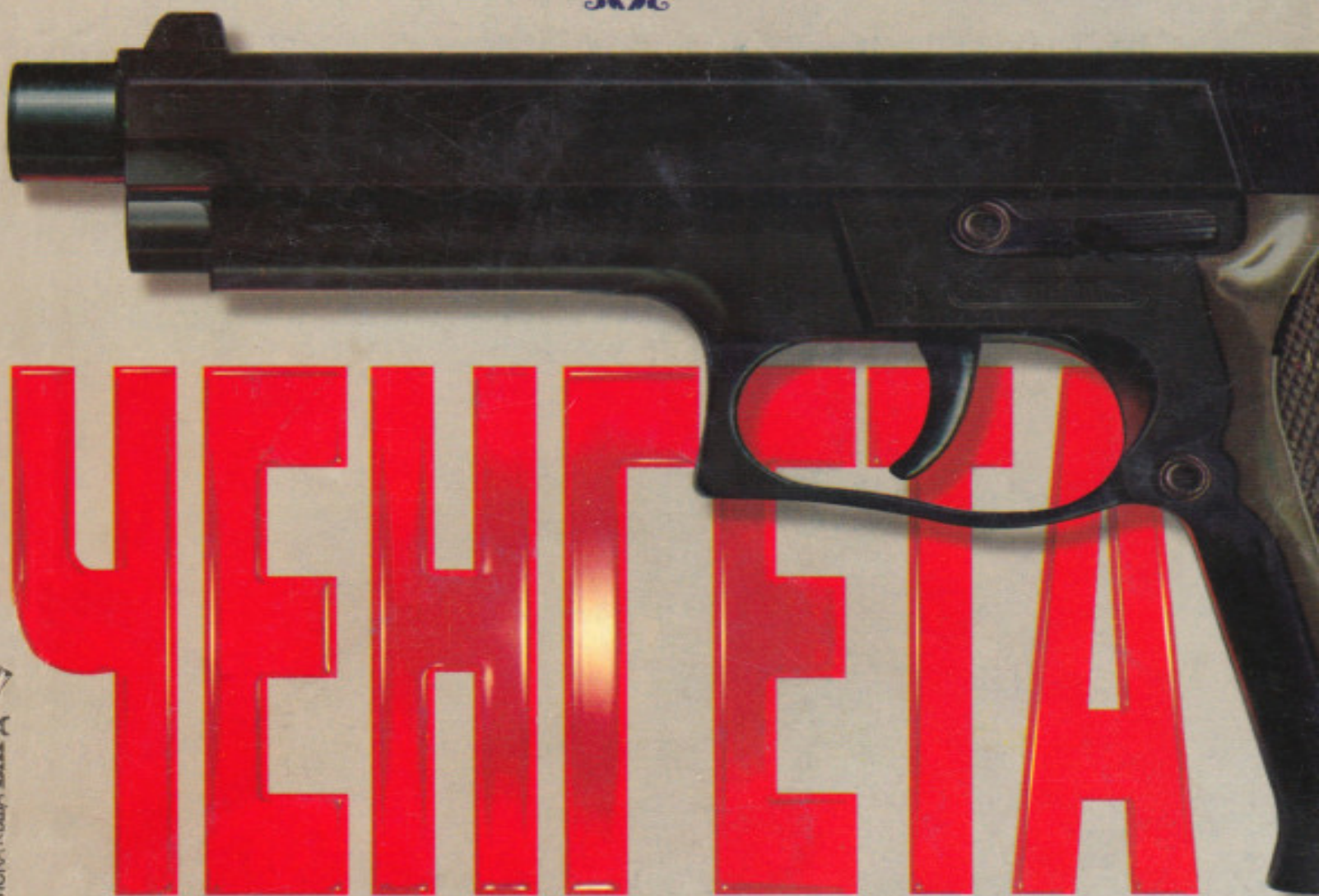

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ

ЧЕНГЕЛА

От автора на
СМЪРТТА Е МОЯТ ЗАНАЯТ

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ ЧЕНГЕТА

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Завърнал се отново на работа след принудително отсъствие, независимият детектив от отдел „Убийства“ в лосанджелиското полицейско управление Хари Бош поема първото си разследване: холивудски продуцент, открит в багажника на ролсройс, застрелян с два куршума в главата — случай, който прилича на „реквием от багажника“, мафиотско убийство.

Отделът за борба с организираната престъпност в полицейското управление проявява странна незаинтересованост и Хари тръгва по следите на парите, които водят до Лас Вегас. Там той се среща със старата си любов и започва да разплита престъпната паяжина. А после неочаквано го отстраняват от случая — и нещата се изплъзват от контрол. Но единствено куршум е в състояние да спре Хари, когато се е впуснал в търсене на истината...

„Нашият ден започва, когато завършва вашият.“

Отдел „Убийства“

1

Докато шофираше по „Мълхолънд драйв“ към „Къхюнга пас“, Бош започна да чува музиката. Тя долиташе до него на отделни струнни акорди и блуждаещи сола на медни инструменти, отекващи сред кафявите сухи летни хълмове и заглушавани от шума на уличното движение, който се разнасяше от холивудската скоростна магистрала. Беше му абсолютно непозната. Единственото, което знаеше, бе, че се е насочил към източника ѝ.

Когато видя паркираните отстрани на чакълена отбивка автомобили, той намали скоростта. Два детективски седана и патрулна кола. Бош спря своя каприс зад тях и излезе навън. На калника на патрулния автомобил се бе облегал униформен полицаи. Опънатата от страничното огледало на патрула жълта найлонова лента за ограждане на местопрестъпление пресичаше чакъления път и беше завързана за знака от другата му страна. Покритият с драсканици със спрей надпис с черни букви върху бял фон едва се четеше:

ПОЖАРНА ОХРАНА — ЛОС АНДЖЕЛИС
ПЛАНИНСКА ПОЖАРНА СЛУЖБА.
ПЪТ ЗАБРАНЕН ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА
ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО!

Униформеното ченге, едър мъж с почервеняла от слънцето кожа и четинеста руса коса, се изправи при приближаването на Бош. Първото нещо освен ръста му, което Бош забеляза в него, беше палката. Тя бе закачена с халка за колана му и черната боя по края ѝ беше ожулена, така че отдолу се виждаше алуминиевата ѝ повърхност. Уличните бойци с гордост носеха очуканите си в схватки оръжия като знак, като недотам прикрито предупреждение. Това ченге бе луда глава. Нямаше никакво съмнение. Според табелката над джоба на гърдите му, полицаят се казваше Пауърс. Той погледна надолу към Бош през черните си очила, макар че вече доста се беше здрачило и оранжево-червените облаци на небето се отразяваха в огледалните им стъкла. Това бе един от онези залези, които напомняха на Бош за

отблясъците от пожарите при безредиците, избухнали преди няколко години.

— Хари Бош — с нотка на изненада каза Пауърс. — Кога се върна обратно в отбора?

Бош го изгледа за миг, преди да отговори. Не го познаваше, но това не означаваше нищо. Историята му навярно знаеха всички ченгета в холивудския участък.

— Току-що — отвърна той.

Бош не понечи да се ръкува. Местопрестъпленията не бяха подходящо място за това.

— Първи случай след завръщането, а?

Бош извади цигара и я запали. Макар и пряко нарушение на политиката на управлението, това изобщо не го притесняваше.

— Нещо такова. — После промени темата. — Кой е там?

— Едгар и новата от Пасифик, неговото чернокожо момиче.

— Райдър.

— Няма значение.

Бош не каза нищо повече по въпроса. Разбираше какво се крие зад презрението в гласа на униформеното ченге. Нямахше никакво значение, че лично познава Кизмин Райдър като първокласен детектив. Това не би означавало нищо за Пауърс, дори да му го кажеше. Полицаят навярно виждаше единствената причина, поради която все още носеше синята униформа вместо златната детективска значка, във факта, че е бял мъж в епоха на стимулиране на жените и малцинствата. Това бе една от онези гноящи рани, в които е най-добре да не пъхаш пръст.

— Във всеки случай ми казаха да пусна автомобила на Еми и Сид^[1], щом пристигнат. Предполагам, че вече са свършили с огледа, така че и ти можеш да минеш с колата, вместо да биеш път пеша.

На Бош му трябваше известно време, за да се сети, че Пауърс говори за патоанатома и за отделението за научни изследвания. Ченгето беше казало наименованията така, сякаш са двойка, поканена на пикник.

Той слезе от шосето, хвърли недопушената цигара и грижливо я угаси с подметка. Никак нямаше да е хубаво да започне първата задача след завръщането си в „Убийства“ с подпалване на пожар.

— Ще походя — отвърна той. — Ами лейтенант Билетс?

— Още я няма.

Бош се върна при колата си и пъкна ръка през отворения прозорец, за да вземе куфарчето си. После отново се приближи до Пауърс.

— Ти ли го откри?

— Аз.

Пауърс очевидно беше горд от себе си.

— Как отвори автомобила?

— Имам шперц в колата. Отворих вратата, после и багажника.

— Защо?

— Заради смрадта. Беше очевидно.

— Сложи ли си ръкавици?

— Не. Нямах.

— Какво си пипал?

Пауърс трябваше да се замисли за миг, преди да отговори.

— Дръжките на вратата и багажника. Май само тях.

— Едгар или Райдър разпитваха ли те? Взеха ли ти писмени показания?

— Още не.

Бош кимна.

— Слушай, Пауърс, зная, че си адски горд от себе си, но следващия път не отваряй колата, става ли? На всички ни се иска да сме детективи, но не всички сме такива. Точно това е начинът да прецакаш едно местопрестъпление. И ми се струва, че ти го знаеш.

Лицето на ченгето придоби тъмночервен цвят и челюстите му се стегнаха.

— Глей сега, Бош — рече той. — Единственото, което зная, е, че ако просто ви бях съобщил за подозрителна кола, която смърди, като че в багажника ѝ има труп, вие щяхте да си кажете: „К’во ли пък знае този Пауърс?“, и да го оставите там да си гние на слънце, докато от тъпото ви местопрестъпление не остане нищо.

— Това може да е вярно, но тогава ние щяхме да сме прецакали нещата, нали така? А сега ти ни прецакваш още преди да сме започнали.

Пауърс бе ядосан, но замълча. Бош изчака ответния удар, готов да продължи спора.

— А сега би ли повдигнал лентата, моля?

Ченгето се приближи до лентата. Беше на около трийсет и пет, предположи Бош, и явно дълго време бе упражнявал наперената походка на уличен ветеран. В Лос Анджелис това перчене се придобиваше бързо, както някога във Виетнам. Пауърс повдигна жълтата лента и Бош мина под нея.

— Внимавай да не се загубиш — каза му полицаят.

— Добро попадение, Пауърс. Тук ме уцели.

Пожарният път беше еднолентов и обрасъл от двете страни с храсти, които стигаха до кръста на Бош. Навсякъде по чакъла бяха пръснати боклуци и натрошени стъкла, оставени от нарушителите в отговор на знака в началото му. Пътят навярно бе любимото място за среднощни срещи на тийнейджърите от недалечния град.

Колкото повече се приближаваше, толкова по-силна ставаше музиката. Но Бош все още не можеше да я разпознае.

Около половин километър нататък той стигна до настлана с чакъл площадка, както предполагаше, отправна точка за пожарникарите, в случай че някъде из хълмовете избухне пожар. Днес тя щеше да играе ролята на местопрестъпление. Откъм отсрещната ѝ страна той видя бял ролс ройс „Силвър клауд“. До колата бяха двамата му партньори, Райдър и Едгар. Жената скицираше местопрестъплението, докато Едгар мереше разстоянията и ѝ подвикваше данните. Той видя Бош и му махна с облечената си в латексова ръкавица ръка. После пусна рулетката в куфарчето си.

— Къде беше, Хари?

— Боядисвах — отвърна Бош, когато се приближи. — Трябваше да се измия и преоблека.

Той отиде до ръба на площадката и погледна надолу. Намираха се на скала, която се издигаше над задната част на „Холивуд боул“. Кръглият открит амфитеатър се намираше на не повече от половин километър долу вляво. И той беше източникът на музиката. Лосанджелиската филхармония. С този концерт в Деня на труда завършваше сезонът. Бош гледаше към шестнайсетте хиляди души, заели зрителските места от отсрещната страна на каньона.

— Божичко — високо рече той, замислен над проблема.

Едгар и Райдър се приближиха до него.

— С какво разполагаме? — попита Бош.

— С мъртвец в багажника — отвърна Райдър. — Бял мъж. Застрелян с пистолет, В общи линии огледът ни се изчерпва с това. Държахме капака на багажника затворен.

Бош се насочи към ролса, като заобиколи останките от старо огнище в центъра на площадката. Другите двама го последваха.

— Колата наред ли е? — попита Бош, когато се приближи до нея.

— Да, прегледахме я — отвърна Едгар. — Нищо особено. Отдолу малко е прокапало, но това като че е всичко. Най-чистото местопрестъпление, което виждам от известно време насам.

Джери Едгар, измъкнат от къщи като останалите от екипа, носеше дънки и бяла тениска. От лявата страна на гърдите му имаше нарисувана значка с думите „Отдел «Убийства», Полицейско управление — Лос Анджелис“. Когато мина покрай Бош, Хари видя, че на гърба му пишеше: „Нашият ден започва, когато завършва вашият“. Тясната тениска рязко контрастиреше на тъмната кожа на Едгар и разкриваше невероятно мускулестото му тяло, докато с атлетична грация се приближаваше до ролса. Бош бе работил с него без прекъсване шест години, но двамата никога не се бяха сближавали извън работа. Сега за първи път му дойде наум, че Едгар наистина е спортист, че сигурно редовно се упражняваше.

За Едгар беше необикновено да не носи някой от своите елегантни костюми „Нордстръом“. Но Бош си помисли, че знае причината. Неофициалното му облекло отчасти гарантираше, че ще избегне мръсната работа — уведомяването на най-близките роднини.

Когато приближиха до ролса те забавиха крачка, сякаш можеше да има нещо заразно. Колата бе паркирана със задния си край на юг и се виждаше от зрителите в горните редове на открития амфитеатър оттатък пътя. Бош отново се замисли за положението.

— Значи искаш да измъкнеш онзи тип оттам пред очите на всички тези хора? — попита той. — Имаш ли представа как ще отразят новината довечера по телевизията?

— Ами — отвърна Едгар, — мислехме си да оставим решението на теб, Хари. Ти си трети ранг.

— Да, така е — саркастично отвърна Бош. — Аз съм трети ранг.

Все още не можеше да свикне с мисълта, че изпълнява длъжността на така наречения ръководител екип. Бяха изтекли почти

единайсет месеца, откакто официално бе разследвал убийство, та камо ли да оглавява екип от трима детективи. Когато след принудителното му напускане през януари се бе върнал на работа, го назначиха в „Грабежи“ в холивудския участък. Началничката на детективското бюро лейтенант Грейс Билетс му обясни, че назначението му е начин за постепенното му завръщане към детективската работа. Той разбираше, че това е лъжа и че са й наредили да го назначи точно там, но прие понижението без да се оплаква. Знаеше, че в крайна сметка пак ще опрат до него.

След осем месеца прехвърляне на бумага и от време на време по някой арест при опит за обир, Бош бе повикан в кабинета на началника и Билетс му каза, че предприема промени. Равнището на разкриваемост в „Убийства“ било спаднало до най-ниската си точка през цялото му съществуване. Разкривали се по-малко от половината убийства. Тя беше поела бюро то близо година преди това и макар да не искаше да го признае, резкият спад бе настъпил под нейно ръководство. Бош можеше дай каже, че това отчасти се дължи на факта, че не прави същите статистически фокуси като предшественика й, Харви Паундс, който винаги бе намирал начин да надуе равнището на разкриваемост, но си премълча. Вместо това тихо я изслуша, докато Билетс му излагаше плана си.

Първата му част се състоеше в това да върне Бош обратно в „Убийства“ от началото на септември. Един от детективите на име Шелби, който едва движеше тлъстия си задник, щеше да заеме неговото място в „Грабежи“. Освен това Билетс прехвърляше при тях млада и умна детективка, с която беше работила в детективското бюро в „Пасифик“. Кизмин Райдър. После, и това бе най-важната част, щяха да се променят традиционните детективски двойки. Деветимата детективи в „Убийства“ се групираха в екипи по трима. Всеки от трите екипа щеше да се ръководи от детектив трети ранг. Като Бош. Той бе определен за ръководител на екип номер едно.

Зад тези промени се криеха сериозни причини — поне на хартия. Повечето убийства се разкриваха през първите четирийсет и осем часа след регистрирането на престъплението или изобщо не се разкриваха. Билетс искаше да повиши равнището на разкриваемост, затова щеше да отдели повече детективи за всеки от случаите. Онази част, която не изглеждаше толкова добра на хартия, особено за деветимата детективи,

беше, че преди бяха работили на четири двойки. Новите промени означаваха, че всеки детектив ще се занимава с всеки трети случай, а не с всеки четвърти. Това означаваше повече случаи, повече работа, повече време в съда, повече извънредно работно време и повече напрежение. За положителен момент се смяташе единствено извънредното работно време. Но Билетс бе решителна и оплакванията на детективите не я вълнуваха. И новият ѝ план бързо ѝ донесе очевидния прякор^[2].

— Някой вече разговаря ли с Булите? — попита Бош.

— Аз — отвърна Райдър. — Беше в Санта Барбара за уикенда. Остави в службата телефонния си номер. Незабавно тръгна насам, но ще пристигне най-малко след час и половина. Каза, че първо трябва да остави мъжа си и навярно да намине през бюрото.

Бош кимна и се насочи към багажника на ролса. Веднага усети смрадта. Беше слаба, но нямаше как да я сбърка. Не приличаше на никоя друга. Той отново кимна, този път на себе си. Остави куфарчето си на земята, отвори го и извади от картонената кутия вътре чифт латексови ръкавици. После го затвори и го остави на няколко крачки назад, за да не му се пречка.

— Добре, хайде сега да погледнем — рече той, докато опъваше ръкавиците върху дланите си. Не можеше да понася усещането им до кожата си. — Дайте да се приближим, нали не искаме хората в амфитеатъра да гледат представление, за което не са си платили.

— Гледката не е приятна — каза Едгар, който също пристъпи напред.

Тримата застанаха един до друг до багажника на ролса, за да скрият гледката от зрителите. Но Бош знаеше, че всеки, който си носеше бинокъл, щеше да разбере какво става. Това бе Лос Анджелис.

Преди да отвори капака, той забеляза специалния регистрационен номер на колата. На него пишеше „ГНА“. Преди да успее да попита, Едгар отговори на незададения му въпрос:

— Идва от „ГНА продъкшънс“. На „Мелроуз“.

— Къде на „Мелроуз“?

Едгар извади от джоба си бележник и прелисти няколко страници. Адресът, който съобщи, беше познат на Бош, но не можеше да си спомни точно къде е. Знаеше, че е някъде близо до „Парамаунт“, огромното киностудио, което заемаше цялата северна страна на

пресечката на номер 5500. Заобикаляха го по-малки сгради и студия, напомнящи на малки рибки, които плуват покрай устата на голяма акула с надеждата да уловят някоя и друга изпаднала трошичка.

— Добре, хайде да се захващаме.

Той насочи вниманието си обратно към багажника. Виждаше, че капакът е само притворен, така че да не се заключи. С помощта на покрития си с латекс пръст внимателно го повдигна.

Когато капакът се отвори, от него се разнесе гадният зловонен дъх на смърт. На Бош незабавно му се прииска да запали цигара, но тези дни вече бяха отминали. Знаеше какво може да направи един адвокат с откритата на местопрестъплението случайна пепел от цигарата на ченге. Сериозни съмнения бяха пораждани и на по-нестабилна основа.

Той се наведе под капака, за да погледне по-отблизо, като внимаваше да не докосва бронята с панталоните си. В багажника имаше труп на мъж. Кожата му бе сивкавобяла. Дрехите му бяха скъпи — ленени панталони с остри ръбове и маншети, бледосиня риза на цветя и спортно кожено яке. Краката му бяха боси.

Мъртвецът лежеше на дясната си страна свит като ембрион, само ръцете му бяха зад гърба вместо притиснати до гърдите. Бош реши, че китките му са били завързани отзад и после са били развързани, най-вероятно след като вече е бил мъртъв. Детективът внимателно се вгледа и успя да забележи слабо ожулване на лявата китка, навярно причинено от опитите на жертвата да се освободи. Очите на мъжа бяха плътно затворени и в ъгълчетата им се виждаше засъхнало белезникаво, почти прозрачно вещество.

— Киз, искам да водиш бележки по огледа.

— Ясно.

Бош продължи да проучва съдържанието на багажника. Видя, че по устата и носа на мъртвеца има засъхнала кръв. Косата му беше спечена от кръв, стекла се също по раменете му и по килимчето на дъното на багажника. Откри дупката, през която кръвта се бе процедила върху чакъла отдолу. Намираще се на трийсетина сантиметра от главата на жертвата и очевидно беше нарочно пробита в метала. Не бе от куршум. Навярно беше за оттичане на вода или от някой разхлабил се от вибрациите и паднал болт.

В кашата, която представляваше тилът на мъжа, Бош успя да открие две отделни дупки с разкъсани краища ниско долу отзад на черепа. На тилната изпъкналост — бързо му дойде наум научното наименование. Прекалено много аутопсии, помисли си той. Косата около раните беше овъглена от газовете, избухнали от дулото на пистолет. По скалпа имаше петънца от барут. Изстрели от упор. Изходни рани не се забелязваха. Навярно двайсет и втори калибър, предположи Бош. Тези куршуми подскачаха вътре като топчета, пузнати в празен буркан от конфитюр.

Бош вдигна очи и видя пръски кръв по вътрешната страна на капака на багажника. Той продължително ги огледа, после отстъпи назад и се изправи. Сега погледът му обхващаше целия багажник и отмяташе една по една точките от въображаем списък. Тъй като по пътя до площадката не бяха открити кървави следи, не се съмняваше, че мъжът е бил убит тук в багажника. И все пак оставаха други неизвестни. Защо тук? Защо човекът нямаше обувки и чорапи? Защо бяха развързали китките му? За момента Бош остави всички тези въпроси настрана.

— Потърсихте ли портфейла му? — попита той, без да поглежда към другите двама.

— Не още — отвърна Едгар. — Познаваш ли го?

Бош за първи път погледна изражението на лицето на жертвата. По него все още се четеше страх. Очите бяха затворени. Човекът е знаел какво го очаква. Детективът се зачуди дали белезникавото вещество в ъгълчетата на очите му не са изсъхнали сълзи.

— Не, а ти?

— Не. Във всеки случай е прекалено обезобразен.

Бош предпазливо повдигна гърба на коженото яке и видя, че в задните джобове на панталона на убития няма портфейл. После отвори якето и откри портфейла във вътрешния джоб, върху който имаше етикет от магазин за мъжка мода „Фред Хабър“. Вътре се виждаше и хартиен плик за самолетен билет. С другата си ръка той бръкна в джоба и извади двата предмета.

— Затвори капака — каза той, като отстъпи назад.

Едгар внимателно го затвори, като погребален агент, който затваря ковчег. Бош се приближи до куфарчето си, приклепна и остави нещата върху него.

Първо отвори портфейла. В отделенията от лявата страна имаше пълен комплект кредитни карти, а зад пластмасовото прозорче отдясно се виждаше шофьорска книжка. На нея беше изписано името Антъни Н. Алайзо.

— Антъни Н. Алайзо — каза Едгар. — За по-кратко Тони. „ГНА“. „ГНА продъкшънс“.

Адресът бе в Хидън Хайландс, малък придатък на „Мълхолънд“ сред холивудските хълмове. Едно от онези места, заобиколени с ограда и с будка за пазача на входа, в която по двацет и четири часа в денонощието дежуряха свободни от работа или пенсионирани ченгета от лосанджелиското полицейско управление. Адресът напълно подходдаше на ролс ройса.

Бош отвори отделениято за банкноти. Без да вади парите, той преброи две по сто долара и девет двацетачки. После съобщи сумата, така че Райдър да може да я запише. След това отвори плика. Вътре имаше самолетен билет за полета на „Америкън еърлайнс“ в петък от Лас Вегас за Лос Анджелис в 22:05, Вписаното в него име отговаряше на онова от шофьорската книжка. Бош погледна гърба на плика, но нямаше нито лепенка, нито друг знак, показващ, че притежателят на билета е имал багаж. Обзет от любопитство, детективът остави портфейла и плика върху куфара и се приближи до колата, за да погледне вътре през прозорците.

— Никакъв багаж ли няма?

— Никакъв — потвърди Райдър.

Бош заобиколи към багажника и отново вдигна капака. Той погледна към трупа и с показалец дръпна нагоре левия ръкав на якето. На китката на жертвата имаше златен ролекс. Циферблатът беше заобиколен с кръг от малки диаманти.

— Мамка му.

Бош се обърна. Беше Едгар.

— Какво има?

— Искаш ли да съобщя в ОБОП?

— Защо?

— Жабарско име, не е обран, две дупки в тила. Точна работа, Хари. Трябва да съобщим в ОБОП.

— Не още.

— Сигурен съм, че Булите ще иска да направим тъкмо това.

— Ще видим.

Бош отново огледа трупа, като внимателно се взря в разкривеното, окървавено лице. После затвори капака.

Той се отдалечи от колата и застана до ръба на площадката. Оттам се разкриваше прекрасен изглед към града. Въпреки леката омара, на изток спокойно се различаваха върховете на холивудските сгради. Той видя светлините на „Доджър стейдиъм“, запалени за вечерния мач. „Доджърс“ нямаха никакъв шанс, въпреки участието на Колорадо и Номо. Бош имаше билет във вътрешния джоб на якето си. Но знаеше, че може само да си мечтае за мача. Тази вечер изобщо нямаше да успее да стигне до стадиона. Знаеше също, че Едгар е прав. Всички признаци сочеха, че убийството е дело на мафията. Трябваше да уведомят Отдела за борба с организираната престъпност — ако не, за да поеме изцяло разследването, поне, за да им даде съвет. Но Бош отлагаше този момент. Беше минало много време, откакто бе имал истински случай. Още не искаше да се предава.

Той погледна надолу към залата. Струваше му се някак прекалено на показ — пред тълпата, насядала в елипсовидния амфитеатър на отсрещния хълм. Най-отдалечените сектори бяха почти на едно равнище с площадката, на която беше паркиран ролсът. Бош се зачуди колко души го наблюдават в момента. И отново си помисли за дилемата, с която се бе сблъскал. Трябваше да продължи с разследването. Но знаеше, че ако извади трупа от багажника пред такава публика, това най-вероятно щеше да предизвика ужасна обществена реакция в града и управлението.

Едгар за пореден път като че ли отгатна мислите му.

— По дяволите, Хари, това изобщо няма да им направи впечатление. По време на джаз фестивала преди няколко години една двойка се чукала тук в продължение на половин час. След като свършили, зрителите отсреща ги аплодирани, изправени на крака. А онзи тип им се поклонил, както си бил чисто гол.

Бош го погледна, за да види дали говори сериозно.

— Четох за това в „Таймс“. В рубриката „Само в Лос Анджелис“. Виж, Джери, това тук е филхармония. Със съвсем друга публика, нали разбираш какво искам да кажа? И не искам този случай да се появи в „Само в Лос Анджелис“, нали така?

— Ясно, Хари.

Бош погледна към Райдър. Досега жената не беше казала почти нищо.

— Ти какво мислиш, Киз?

— Не зная. Ти си шефът.

Райдър бе дребна — метър петдесет и два и не повече от четирийсет и пет килограма, при това заедно с пистолета, никога не би стигнала дотук, ако управлението не беше отменило физическите изисквания, за да привлече повече жени. Кожата ѝ беше светлокафява. Имаше права, късо подстригана коса. Носеше джинси, розова риза и черно спортно яке. Но върху дребничкото ѝ тяло якето не успяваше да скрие 9-милиметровия „Глок“ в кобура на десния ѝ хълбок.

Билетс му бе казала, че е работила с Райдър в „Пасифик“. Кизмин се занимавала с обири и измами, но от време на време помагала в случаи на убийства, които имали и финансови аспекти. Според шефката на детективското бюро, тя можела да се справи с огледа на всяко местопрестъпление не по-зле от който и да е ветеран от „Убийства“. Бе използвала връзки, за да получи одобрение за прехвърлянето на Райдър, но вече се беше примирила, че тя няма да остане дълго на това място. Бе предопределена да се издигне. Фактът, че произхождаше от малцинствата, както и това, че беше добра в работата си и имаше ангел пазител в центъра „Паркър“ — Билетс не знаеше точно кой — всъщност гарантираше, че престоят ѝ в Холивуд няма да продължи много. Той просто бе финален щрих, преди да поеме към стъкления дом.

— Ами СПГ? — попита Бош.

— Изчакахме — отвърна Райдър. — Решихме, че ще останем тук известно време, преди да преместим колата.

Бош кимна. Очакваше от нея да каже тъкмо това. Служебният полицейски гараж обикновено се нареждаше на последно място в списъка на телефонни обаждания. Детективът просто отлагаше, опитваше се да вземе решение, докато задаваше въпроси, чиито отговори вече знаеше.

Накрая все пак реши.

— Добре, хайде, съобщи им — рече той. — Кажим им да дойдат веднага. И да докарат сервизен камион за ролса. Разбра ли? Накарай ги да дойдат, даже в момента да са заети. Кажим им, че камионът е задължителен. В куфарчето ми има телефон.

— Ясно — каза Райдър.

— Защо ти е камион, Хари? — попита Едгар.

Бош не отговори.

— Ще местим всичко, както си е — рече Райдър.

— Какво? — попита Едгар.

Райдър се приближи до куфарчето без да отвърне. Бош й прати усмивка. Тя знаеше какво прави той и детективът започваше да разбира обещанието на Билетс. Бош извади цигара и я запали. После постави изгорялата кибритена клечка в целофановата опаковка на пакета и я пхна в джоба на якето си.

Докато пушеше забеляза, че от ръба на площадката, откъдето можеше да гледа директно към амфитеатъра, се чува много по-добре. След няколко мига дори успя да познае музиката.

— „Шехерезада“ — рече той.

— Какво казваш, Хари? — попита Едгар.

— Музиката. Казва се „Шехерезада“. Слушал ли си я?

— Не съм сигурен, че я чувам и в момента. Адски кънти, човече.

Бош щракна с пръсти. Някъде от мъглявините в ума му изпъзля нова идея. Той мислено си представи арката на киностудиото, копие на Триумфалната арка в Париж.

— Онзи адрес на „Мелроуз“ — каза Бош. — Намира се близо до „Парамаунт“. Едно от малките студия в съседство. Струва ми се, че се казва „Арчудей“.

— Да, мисля, че си прав.

Към тях се приближи Райдър.

— Працат ни камион — съобщи тя. — Трябва да пристигне за петнайсетина минути. Свързах се с патоанатома и с отделението за научни изследвания. И те са на път. От ОНИ са заети с някакъв взлом в каньона Никълс, така че няма да дойдат веднага.

— Добре — отвърна Бош. — Някой от вас взел ли е показания от оня с размахващата се палка?

— Разговоряхме само на идване — каза Едгар. — Не е наш тип. Решихме да го оставим на шефа.

Скритият смисъл на думите му беше, че Едгар е почувствал расистката враждебност на Пауърс към него и Райдър.

— Добре, аз ще се заема с него — рече Бош. — Искам вие двамата да довършите със скицирането на местопрестъплението и

после да огледате наоколо. Този път поотделно.

И веднага разбра, че това, което току-що им беше казал, е абсолютно излишно.

— Съжалявам. Знаете какво да правите. Просто искам да кажа, че трябва да действваме според правилата. Имам чувството, че този случай ще ни изправи пред камерите.

— Ами ОБОП? — попита Едгар.

— Казах ти, още не.

— Ще ни изправи пред камерите ли? — с озадачено изражение на лице рече Райдър.

— Иска да каже, че си имаме работа с известна личност. От киностудиото. Ако онзи в багажника е голяма клечка от шоубизнеса, някой от „Арчудей“, ще трябва да направим изявление пред някои от медиите. Откриването на мъртвец в багажника на собствения му ролс е новина. Но откриването на човек от шоубизнеса в багажника на ролса му е още по-голяма новина.

— От „Арчудей“ ли?

Бош остави Едгар да я осветлява по въпросите на живота, когато ставаше дума за убийства, за медии и за кинобизнес в Холивуд.

Бош наплюнчи пръсти, за да угаси цигарата си и я прибра при изгорялата клечка в целофановата опаковка. После бавно пое по половинкилометровия път към „Мълхолънд“, като отново внимателно оглеждаше чакълената настилка. Но по чакъла и съседните храсти имаше толкова много боклуци, че нямаше как да разбере дали нещо — фас, бирена бутилка или използван презерватив — е свързано с ролса. Онова, което го интересуваше най-много, бяха следите от кръв. Ако по пътя имаше кръв на жертвата, това би могло да означава, че мъжът е бил убит някъде другаде и после е бил оставен на площадката. Отсъствието на кръв навярно означаваше, че убийството е станало точно там.

Докато правеше безплодния си оглед, той осъзна, че се е отпуснал и че може би дори се чувства щастлив. Беше отново на работа и следваше мисията си. Разбираше, че човекът в багажника е загинал, за да може той да се чувства така, но бързо се освободи от

тази мисъл. Мъжът така или иначе щеше да е мъртъв, независимо дали Бош се е върнал в „Убийства“.

Когато стигна до „Мълхолънд“, той видя пожарните коли. Бяха две и около тях стояха отряд пожарникари, очевидно в очакване на нещо. Бош запали нова цигара и погледна към Пауърс.

— Имаме проблем — каза униформеното ченге.

— Какъв?

Преди полицаят да отговори, към тях се приближи един от пожарникарите. На главата си носеше бялата каска на началник на отряда.

— Вие ли сте шефът? — попита той.

— Да.

— Аз съм Иън Фридман — рече пожарникарят. — Имаме проблем.

— Току-що ми казаха.

— Концертът долу в амфитеатъра трябва да свърши след час и половина. След това трябва да пуснем фойерверките. Проблемът е, че според този човек там има труп. Ето това е проблемът. Ако не заемем безопасна позиция, просто няма да има фойерверки. Не можем да го допуснем. Ако не заемем позицията, няма да сме в състояние да видим в случай, че целият склон пламне от някоя случайна ракета. Разбирате ли какво искам да кажа?

Бош забеляза, че Пауърс се подхилва, но не му обърна внимание и впери поглед отново във Фридман.

— Колко време ви трябва, за да заемете позиция?

— Най-много десет минути. Просто трябва да стигнем дотам, преди фойерверките да започнат.

— Значи имаме час и половина?

— Вече около час и двацет и пет минути. Доста хора там долу ще се разбеснеят, ако не получат своите фойерверки.

Бош разбираше, че решението просто не зависи от него.

— Почакайте тук. Ще си тръгнем след час и петнайсет минути. Не отменяйте шоуто.

— Сигурен ли сте?

— Можете да разчитате.

— Детектив?

— Да?

— С тази цигара нарушавате закона.
Той кимна към покрития със спрей надпис.
— Съжалявам.

Бош излезе на пътя, за да смачка угарката, а Фридман се насочи обратно към хората си, за да предаде по радиостанцията, че шоуто ще се състои. Детективът схвана опасността и го настигна.

— Можете да съобщите, че фойерверки ще има, но не споменавайте нищо за трупа. В противен случай пресата веднага ще се появи, във въздуха ще започнат да кръжат хеликоптери.

— Ясно.

Бош му благодари и насочи вниманието си обратно към Пауърс.

— Не можете да разчистите едно местопрестъпление за час и петнайсет минути — каза полицаят. — Патоанатомът дори още не е пристигнал.

— Това си е мой проблем, Пауърс. Написа ли нещо за мен?

— Още не. Занимавах се с онези момчета. Нямах да е зле, ако някой от вас имаше радиостанция там с вас.

— Тогава ми разкажи всичко от самото начало.

— Какво да разкажа? — попита Пауърс, като кимна по посока на площадката. — Защо някой от тях не разговаря с мен? Едгар или Райдър?

— Защото са заети. Ще ми разкажеш ли най-после, или не?

— Вече разказах всичко.

— Отначалото, Пауърс. Каза ми какво си направил, когато си проверил колата. Какво те накара да я провериш?

— Няма много за разказване. Обикновено наминавам оттук всяко дежурство да изхвърлям боклука.

Той посочи нагоре към хребета отатък „Мълхолънд“. По него се виждаше редица от къщи, повечето от които бяха издигнати на конзоли и сякаш висяха във въздуха.

— Хората там горе постоянно се обаждат в участъка и казват, че тук долу палели лагерни огньове, правели се бирени купони, извършвали се дяволски ритуали и Бог знае още какво. Предполагам, че им пречи на гледката. А те не искат нищо да разваля гледката, която им е струвала един милион долара. Така че идвам тук и събирам боклука. Обикновено са отегчени малки пикльовци от долината. Пожарната охрана беше заключила портата тук, но един комбайн мина

през нея. Оттогава минаха шест месеца. На градските власти им трябва поне година, за да поправи каквото и да е тук. По дяволите, преди три седмици поисках батерии за фенерчето си и още чакам да ги получа. Ако сам не си бях купил, щях да карам шибаните нощни дежурства на тъмно. На градските власти не им пука. Тези гр...

— Та какво за ролса, Пауърс? Да не се отклоняваме от темата.

— Да, добре, обикновено минавам оттук доста след мръкнало, но заради шоуто в амфитеатъра днес пристигнах рано. И тогава видях ролса.

— Значи си дошъл по своя инициатива, така ли? Без да има оплакване от къщите на хълма?

— Не. Днес просто наминах по своя инициатива. Заради шоуто. Реших, че може да има нарушители.

— А имаше ли?

— Неколцина — хора, които чакаха да слушат музиката. Обаче не бяха от обичайната сган. Това е изтънчена музика, предполагам, че може да се каже така. Във всеки случай ги изгоних и когато си тръгнаха, ролсът си беше там. Но нямаше кой да го кара.

— И ти го провери.

— Да, пък и познавам тази смрад, човече. Отворих багажника със шперца и той беше вътре. Трупът. После се отдалечих и повиках спецове.

В начина, по който произнесе последната дума, се долавяше нотка на сарказъм. Бош ней обърна внимание.

— Взе ли имената на някои от хората, които си изгонил?

— Не, както вече ти казах, първо ги изгоних и чак после забелязах, че в ролса няма никой. Вече беше прекалено късно.

— Ами снощи?

— Какво снощи?

— Минавал ли си оттук?

— Не. В неделите съм свободен.

— А в съботите?

— На работа съм. Свободен съм в неделя и понеделник. Днес просто си отработвам ваканцията.

— Тогава идвал ли си насам в събота?

Пауърс поклати глава.

— В събота трета смяна винаги е натоварена, чак до полунощ. Нямах време да се размотавам, а доколкото ми е известно, не сме получавали оплакване... така че изобщо не съм минавал оттук.

— И просто си отговарял на радиосигнали?

— Цялата нощ беше адски напрегнато. Даже не успях да вечерям.

— Да не правиш почивка за вечеря — това е истинско призвание, Пауърс.

— Какво трябва да означава това?

Бош разбра, че е допуснал грешка. Пауърс бе изтъкан от професионални разочарования, а той беше поставил пръст в раната. Полицаят отново почервеня и бавно свали тъмните си очила, преди да заговори.

— Чуй какво ще ти кажа, пуяк такъв. Ти си минал между капките по времето, когато е можело. А останалите от нас? Ние... аз се бяхтя да се добера до златната значка от толкова много години, че не мога да ги преброя, и имам горе-долу също толкова шанс, колкото и онзи в багажника на ролс ройса. Но не се предавам. Все още съм тук и по пет нощи на седмица отговарям на радиосигнали. На вратата на колата ми пише „Закрилай и пази“ и аз правя точно това, човече. Така че не ми дрънкай тези глупости за призванието.

Бош се поколеба и не каза нищо, докато не се увери, че Пауърс е свършил.

— Виж, Пауърс, нямах намерение да те обиждам. Разбираш ли? Искаш ли една цигара?

— Не пуша.

— Добре, хайде да опитаме пак. — Той изчака, докато ченгето отново си сложи огледалните очила и като че ли се поуспокои. — Ами в петък вечер? Минавал ли си оттук?

— Минах оттук рано. Към осем часа. Тогава ролса го нямаше. Бош кимна.

— Винаги ли патрулираш сам?

— Аз съм „3“ патрул.

Бош отново кимна. Патрул „Зебра“. Полицай с най-разнообразни функции, което означаваше, че се занимава с всякакви сигнали, обикновено дребни, докато патрулите от по две ченгета поемаха по-съществени и навярно опасни случаи. Зебрите пътуваха сами и често

обикаляха свободно цялата територия на управлението. В йерархията се намираха между сержантите и редовите ченгета, които патрулираха в така наречените основни патрулни райони.

— Често ли се случва да гониш хора оттук?

— Един-два пъти месечно. Не зная как е в другите смени или при патрулните двойки. Но подобни сигнали обикновено се поемат от „3“ патрула.

— Правил ли си полеви разпити?

Полеви разпити официално се наричаха формулярите, попълвани от ченгетата, когато спираха подозрителни лица, но нямаха достатъчно улики, за да ги арестуват. Попълването на такъв формуляр при арест — в този случай заради навлизане в забранена зона — би било загуба на време. Американският съюз за защита на гражданските свободи смяташе тези разпити за превишаване на полицейските правомощия.

— Да, няколко, в участъка.

— Хубаво. Ще се наложи да им хвърлим едно око, ако успееш да ги изровиш. Освен това мислиш ли, че ще можеш да попиташ колегите си от патрулната двойка дали през последните няколко дни не са забелязали ролса насам?

— Тук ли е мястото, където трябва да ти благодаря, че ми поверяваш част от страхотното разследване и да те помоля да подхвърлиш някоя добра дума за мен пред шефа на детективското бюро?

Бош втренчено го изгледа няколко секунди, преди да отговори.

— Не, тук е мястото, където ти казвам да приготвиш формулярите до девет часа вечерта, в противен случай ще кажа някоя дума за това на шефа на патрулите. И забрави за момчетата от патрулната двойка. Ние сами ще поговорим с тях. Не искам да пропускаш вечерята си втора смяна поред, Пауърс.

Бош се отправи обратно към местопрестъплението. Отново вървеше бавно и оглеждаше другата страна на настлания с акъл път. На два пъти му се наложи да отстъпва встрани в храстите, за да пропусне камиона на Служебния полицейски гараж и после микробуса на Отделението за научни изследвания.

Когато стигна, отново не беше открил нищо и вече бе сигурен, че жертвата е била убита в багажника на самата площадка. Той видя Арт Донован, специалиста от ОНИ, и фотографа Ролънд Куатро, които започваха работата си. Бош се приближи до Райдър.

— Нещо ново? — попита тя.

— Не. А при теб?

— Нищо. Струва ми се, че ролсът трябва да е бил докаран тук с нашия човек в багажника. После престъпникът отваря капака и два пъти стреля в жертвата. След това го затваря и си тръгва. Някой го взема от „Мълхолънд“. А местопрестъплението тук остава чисто.

Бош кимна.

— А кой е убиецът?

— Ами, засега нямам представа?

Бош се приближи до Донован, който прибираше портфейла и плика със самолетния билет в чиста найлонова торбичка.

— Арт, имаме проблем.

— На мен ли го казваш? Тъкмо си мислех, че мога да опъна брезентово платнище на леки триноги, но ми се струва, че няма да успееш да попречиш на всички в амфитеатъра да видят какво става. Някои от тях така или иначе ще разберат. Предполагам, че фойерверките ще трябва да се отменят. Освен ако просто не смяташ да изчакаш до края на шоуто.

— Не, адвокатите само това и чакат, за да ни скъсат задниците в съда, че сме забавили разследването. Знаеш го, Арт.

— Тогава какво ще правим?

— Просто си върши работата малко по-бързо и после ще откараме колата както си е в лабораторията на ОНИ. Знаеш ли дали в момента е заета?

— Не, би трябвало да е свободна — бавно отвърна Донован. — Искаш да кажеш, че ще откараме колата заедно с трупа ли?

Бош кимна.

— Така ще можеш да свършиш черната работа там, нали?

— Напълно. Ами патоанатомът? Той трябва писмено да одобри подобно нещо, Хари.

— Аз ще се оправям с това. Преди да го качим на камиона обаче, погрижи се да направите снимки и да го заснемете на видео в случай,

че нещата се променят по време на пътуването. Освен това вземи отпечатъци от пръстите на жертвата и ми ги дай.

— Готово.

Донован отиде при Куатро, за да му обясни плана, а Бош се приближи до Едгар и Райдър.

— Добре, засега ще трябва да продължим с разследването. Ако сте имали планове за вечерта, телефонирайте, за да ги отмените. Очаква ни дълга нощ. Ето начина, по който искам да действаме.

Той посочи към къщите на хребета.

— Първо, Киз, искам да се качиш там и да минеш от къща на къща. Процедурата ти е известна. Виж дали някой си спомня да е виждал ролса и дали знае откога е там. Някой може да е чул изстрелите. Могат да са отекнали чак догоре. Трябва да се опитаме да определим времето на убийството. След това аз... Имаш ли телефон?

— Не. Имам радиостанция в колата.

— Не. Не искам да разговаряме за това по ефира.

— Мога да използвам телефона в някоя от къщите.

— Добре, съобщи ми, щом свършиш. Или пък аз ще ти съобщя по пейджъра, ако съм готов преди теб. В зависимост от това как се развият нещата, някой от нас двамата ще се свърже с най-близкия роднина на жертвата, а после и със службата му.

Тя кимна. Бош се обърна към Едгар.

— Джери, ти ще се върнеш и ще действаш от управлението. На теб се пада писмената работа.

— Но тя е заекът.

— Ами тогава следващия път не идвай по тениска. Не можеш да тръгнеш от врата на врата в тези дрехи.

— В колата имам риза. Ще се преоблека.

— Следващия път. Сега ще се заемеш с писмената работа. Но преди да започнеш, искам да провериш в компютъра и да видиш с каква информация разполагаме за Алайзо. Миналата година му отвориха досие, така че трябва да имат отпечатъци от пръстите му. Виж дали можеш да накараш някой от лабораторията по дактилоскопия да ги сравни с отпечатъците, които в момента снима Арт. Искам потвърждение на самоличността на жертвата колкото е възможно по-скоро.

— През нощта там няма да има никой. Дежурен е Арт. Той би трябвало да свърши това.

— Арт ще си има работа. Виж дали няма да успееш да измъкнеш някого от вкъщи. Идентификацията ни трябва.

— Ще се опитам, но не мога да обе...

— Добре. След това искам да се свържеш с всички патрулни двойки в района и да разбереш дали някой е видял ролса. Пауърс — онзи тип на пътя — ще изрови разпитите на хлапетата, които се мотаят там. Искам да започнеш да проверяваш и тях. После можеш да се заемеш с писмената работа.

— По дяволите всичко това, ще имам късмет, ако успея да започна да пиша до следващия вторник.

Бош не обърна внимание на хленченето му и отправи поглед към двамата си партньори.

— Аз ще остана с трупа. Ако се задържа много, ти, Киз, ще отидеш да провериш служебния му адрес, а аз ще поема най-близките му роднини. Добре, всички знаете ли какво да правите?

Райдър и Едгар кимнаха. Бош виждаше, че Едгар все още е раздразнен от нещо.

— Можеш вече да тръгваш, Киз.

Тя се отдалечи и Бош изчака, докато вече не можеше да ги чуе.

— Добре, Джери, какъв е проблемът?

— Просто исках да зная дали отсега нататък в екипа ще е все така. Все аз ли ще получавам черната работа, докато принцесата само си прави кефа?

— Не, Джери, няма да е все така и ми се струва, че ме познаваш достатъчно, за да е излишно да питаш. Какъв е действителният проблем?

— Не ми харесва решението ти, Хари. Вече трябваше да сме съобщили на ОБОП. Случаят определено е свързан с мафията. Мисля, че би трябвало да им съобщим, но не го правиш, защото отскоро си се върнал в отдела и си чакал такъв случай от адски много време. Това е проблемът.

Едгар разпери ръце, сякаш за да покаже колко очевидно е всичко това.

— Знаеш, че няма да откриеш нищо, Хари. А и труповете никога няма да станат дефицитни. Тук е Холивуд, нали не си го забравил?

Според мен просто трябва да им предадем този случай и да чакаме следващия.

Бош кимна.

— Може и да си прав — отвърна той. — Навярно е така. Но шефът съм аз. Така че засега ще действваме, както реша. Ще телефонирам на Булите и ще ѝ кажа какво е положението, после ще се свържа с ОБОП. Но даже да поемат случая, ние ще участваме в разследването. Знаеш го. Така че хайде да го направим както трябва. Става ли?

Едгар неохотно кимна.

— Виж — каза Бош, — възражението ти е отбелязано, нали?

— Разбира се, Хари.

В този момент Бош видя, че на площадката спира синият микробус на патоанатома. На волана беше Ричард Матюс. Това бе добре. Матюс не беше ограничен като някои други и детективът смяташе, че ще успее да го убеди да се съгласи с плана му да откарат ролса заедно с трупа. Патоанатомът щеше да разбере, че това е единствената възможност.

— Поддържай връзка — каза на тръгване той на Едгар.

Другият намусено му махна с ръка, без да поглежда назад. През следващите няколко мига Бош остана сам насред местопрестъплението. Съзнаваше, че ролята му наистина му доставя удоволствие. Началото на нов случай като че ли винаги оживяваше по този начин. Знаеше колко много му беше липсвало това усещане и колко бе жадувал за него през последната година и половина.

Накрая остави мислите си настрана и се насочи към микробуса, за да разговаря с Матюс. Откъм амфитеатъра се разнесе взрив от аплодисменти. „Шехерезада“ бе завършила.

Лабораторията на ОНИ представляваше метален заслон от Втората световна война, поставен по средата на служебния двор зад полицейското управление в центъра „Паркър“. Заслонът нямаше прозорци и имаше широка двойна врата. Отвътре беше боядисан в черно, а всеки процеп, през който можеше да проникне светлина бе запушен. След затварянето на вратата, над нея се пускаха плътни черни завеси. Тогава вътре ставаше тъмно като в душата на лихвар. Хората, които работеха там, дори наричаха мястото „пещерата“.

Докато сваляха ролса от камиона на СПГ, Бош постави куфарчето си върху една от работните маси в лабораторията и извади от него телефона си. Отделът за борба с организираната престъпност представляваше тайно общество в рамките на по-голямото затворено общество на управлението. Знаеше за ОБОП съвсем малко и почти не познаваше детективи, които работеха в него. ОБОП беше тайнствена сила, дори за служителите от управлението. Малцина знаеха с какво точно се занимава отделът. И това, разбира се, пораждаше подозрение и завист.

В детективското бюро смятаха повечето от детективите от ОБОП за тежкари. Те се спускаха долу, за да отнемат разследвания от полицаи като Бош, но рядко им даваха други случаи в замяна. Бош беше виждал много следствия да изчезват в отдела им, без това да доведе до съдебно преследване на хора от мафията. Те бяха единствената служба в управлението със секретен бюджет — одобрен на закрито заседание на началника и на полицейска комисия, която обикновено се водеше по него. Оттам парите изчезваха в мрака за заплащане на информатори, за разследвания и супермодерна техника. Много от случаите им също изчезваха в небитието.

Бош поиска телефонистката да го свърже с дежурния от ОБОП. Докато чакаше, отново се замисли за трупа в багажника. Алтъни Алайзо — ако наистина бе той — беше разбрал какво го чака и бе затворил очи. Детективът се надяваше, че с него няма да стане така.

— Ало — разнесе се някакъв глас.

— Тук е Хари Бош. Ръководя екип по разследване на убийство в Холивуд. С кого разговарям?

— С Дом Карбон. Аз съм дежурен този уикенд. Ще ми го провалите ли?

— Може би. — Бош се опита да се сети. Името му беше смътно познато, но не можеше да си спомни откъде. Бе сигурен, че никога не са работили заедно. — Тъкмо затова се обаждам. Може би ще искате да хвърлите един поглед.

— Ще ми кажете ли за какво става дума?

— Разбира се. Бял мъж, открит в багажника на собствения си „Силвър клауд“ с две дупки в тила. Навярно двацет и втори калибър.

— Нещо друго?

— Колата беше на път на пожарната охрана, отбивка от „Мълхолънд“. Не прилича на обир. Поне не на лични вещи. Намерих кредитни карти, пари в портфейла и златен ролекс на ръката му. Циферблатът е заобиколен с диаманти.

— Не ми казахте кой е убитият.

— Още нищо не е потвърдено...

— Просто ми го кажете.

Бош продължаваше да се дразни от факта, че не успяваше да свърже гласа от слушалката с определено лице.

— Изглежда е Антъни Н. Алайзо, четирийсет и осем годишен. Живее горе на хълмовете. Вероятно притежава някаква компания с офис в едно от студията на „Мелроуз“ близо до „Дарамаунт“. Казва се „ГНА продъкшънс“. Струва ми се, че е в студията „Арчуйей“. Скоро ще имаме повече информация.

В отговор получи само мълчание.

— Това интересува ли ви?

— Антъни Алайзо.

— Да, точно така.

— Антъни Алайзо.

Карбон бавно повтаряше името, сякаш беше хубаво вино, което опитваше, преди да реши дали да приеме бутилката или да го изплюе. После отново замълча задълго.

— В момента не мога да го свържа с нищо, Бош — накрая отвърна той. — Мога да позвъня тук-там. Къде да ви открия?

— В лабораторията на ОНИ. Трупът е при нас и известно време ще остана тук.

— Какво искате да кажете, че сте взели трупа в лабораторията ли?

— Това е дълга история. Кога смятате, че ще можете да ми телефонирате?

— Веднага щом се свържа с когото трябва. Ходихте ли в службата му?

— Не още. Ще отидем там по някое време през нощта.

Бош даде номера на клетъчния си телефон, после затвори и го прибра в джоба на якето си. За миг се замисли за реакцията на Карбон, когато чу името на жертвата. Накрая реши, че не е в състояние да открие в нея какъвто и да е скрит смисъл.

След като ролсът беше вкаран в лабораторията и затвориха вратите, Донован спусна завесите. После включи флуоресцентното осветление, докато приготви апаратурата си. Пато-анатомът Матюс и двамата му помощници се струпаха над работната маса и започнаха да подреждат инструментите, които щяха да им трябват.

— Няма да бързаме, нали, Хари? Първо ще заснема багажника с трупа вътре. После ще го извадим и пак ще го снимаме. След това ще се заемем с останалото.

— Сега ти командваш, приятел. Използвай колкото време ти трябва.

— Ще се нуждая от помощта ти, когато започна да снимам. Ролънд трябва да отиде на друго местопрестъпление.

Бош кимна и проследи с поглед Донован, който завинти оранжев филтър за фотоапарат „Никон“. Той преметна ремъка на апарата през главата си и включи лазера, който представляваше кутия, приблизително с големината на видео, свързана с кабел за дългия трийсетина сантиметра електронен жезъл с ръкохватка. Краят на жезъла излъчваше мощен оранжев лъч.

Донован отвори един от шкафове и извади няколко чифта оранжеви предпазни очила, които раздаде на Бош и другите. Последния чифт сложи на собствените си очи. Освен това даде на детектива и латексови ръкавици.

— Първо набързо ще заснемем багажника отвън и после ще го отворим — каза Донован.

Точно когато понечи да изключи осветлението, телефонът в джоба на Бош иззвъня. Донован изчака детектива да отговори. Обаждаше се Карбон.

— Бош, оставяме случая на вас.

Известно време Хари не отвърна нищо. Карбон също мълчеше. Донован изключи лампите и стаята потъна в пълен мрак.

— Искате да кажете, че нямате нищо за този човек? — най-последно се обади в мрака Бош.

— Проверих, разговарях с някои хора. Очевидно никой не го познава. Никой не е работил с него... Доколкото знаем, е чист...

Казахте, че е бил напъхай в багажника и прострелян два пъти, а?... Бош, там ли сте?

— Да, тук съм. Да, прострелян е два пъти в багажника.

— Реквием от багажника.

— Какво?

— Така казва един мошеник от Чикаго. Разбирате ли, когато пречукат някой нещастен кретен, те казват: „А, Тони ли? Не се тревожи за Тони. Вече е реквием от багажника. Повече няма да го видиш.“ Но проблемът е, че нещо като че ли не е както трябва, Бош. Този тип не ни е известен. Хората, с които разговарях, смятат, че е възможно някой да се опитва да ви накара да си мислите, че става въпрос за дело на мафията, нали разбирате какво искам да кажа?

Бош проследи с поглед лазерния лъч, който пронизваше мрака и осветяваше задната част на багажника. Очилата филтрираха оранжевата светлина и той я възприемаше като яркобяла. Детективът стоеше на около три метра от ролса, но можеше да види блестящите следи по капака и бронята. Това винаги му напомняше за онези представления на Националното географско дружество, в които показваха подводна камера, спусната в мрачните океански гълбини и осветяваща с лъча си потънали кораби или самолети. Гледката му се струваше някак си зловеща.

— Вижте, Карбон — каза той, — не сте ли любопитен поне да дойдете и да хвърлите един поглед?

— Не и този път. Разбира се, телефонирайте ми, ако се натъкнете на нещо, нали знаете, нещо, което изглежда различно от моето предположение. Освен това утре ще продължа с проверката. Имам номера ви.

Бош се радваше, че ОБОП не му отнема разследването, но в същото време беше изненадан. Бързината, с която Карбон се отказа от случая, му се струваше необичайна.

— Искате ли да ми кажете някакви други подробности, Бош?

— Тъкмо започваме. Но искам да ви питам чували ли сте някога за убиец, който отнася обувките на жертвата със себе си? И който освен това развързва ръцете на трупа.

— Който отнася обувките му... и го развързва. Хм, май не съм, не. Нищо конкретно. Но както вече казах, утре сутрин ще поразпитам и ще вкарам случая в нашия компютър. Нещо друго интересно?

На Бош не му харесваше всичко това. Карбон изглеждаше прекалено заинтригуван, макар да твърдеше, че не е. Бе казал, че Тони Алайзо не е замесен с мафията, но въпреки това искаше още подробности. Дали просто се опитваше да му помогне, или имаше нещо повече?

— Като че ли това е всичко, с което разполагаме засега — отвърна Бош. Беше решил да не издава повече информация без да е наложително. — Както казах, тъкмо започваме.

— Добре тогава, почакайте до утре сутрин и аз ще проуча въпроса по-сериозно. Ще ви телефонирам, ако открия нещо.

— Чудесно.

— Ще се чуем по-късно. Но знаете ли за какво според мен става дума, Бош? За тип, който навярно е правил сандвич с нечия чужда жена. Много често нещата приличат на професионални убийства, а всъщност не са, нали разбирате какво искам да кажа?

— Да, разбирам. Ще се чуем по-късно.

Бош се приближи до багажника на ролса. Отблизо можеше да види спираловидните следи, които бе забелязал на лазерната светлина, и които като че ли бяха оставени от бърсане с парцал. Като че ли цялата кола беше покрита с тях.

Но когато Донован премести жезъла над бронята, лазерът разкри върху хромираната повърхност частичен отпечатък от подметка.

— Дал и някой...

— Не — прекъсна го Бош. — Никой не е стъпвал там.

— Добре тогава. Поддръж жезъла над отпечатъка.

Детективът се подчини и Донован се наведе над него, за да заснеме няколко кадъра, като постоянно въртеше обектива, за да се увери, че ще получи поне една ясна снимка. Отпечатъкът бе от предната част на подметка. В началото ѝ се виждаше кръгъл мотив, от който излизаха прави линии, напомнящи на слънчеви лъчи. После имаше кръстовиден знак и след него отпечатъкът прекъсваше на ръба на бронята.

— Гуменка — каза Донован. — А може и да е работна обувка.

След като свърши със снимките, той отново премести жезъла по багажника, но освен следите от бърсане нямаше нищо друго.

— Добре — рече той. — Отвори го.

Като осветяваше пътя си с миниатюрно фенерче, Бош стигна до вратата откъм седалката на шофьора и се наведе вътре, за да отвори багажника. Малко след това лабораторията се изпълни със зловонието на смърт.

На Бош му се стори, че трупът не се е разместил по време на пътуването. Но под мощната светлина на лазера жертвата придоби призрачен вид. Лицето на мъжа бе отвратително, като на чудовищата, които рисуваха с флуоресцентна боя в залите на ужасите. Кръвта изглеждаше по-тъмна, в контраст с ярко блестящите краища на костите по ръбовете на раните.

По дрехите му лъщяха косъмчета и нишки. Бош се надвеси с пинсети и пластмасова кутия от онези, в които пазят сребърни половиндоларови монети. Той внимателно събра тези потенциални веществени доказателства и ги сложи в кутията. Работата беше досадна и от нея обикновено не излизаше нищо. Детективът знаеше, че такива неща могат да се открият по което и да е време по когото и да е.

— Гърба на якето — каза на Донован той, когато свърши. — Вдигнах го, за да потърся портфейла.

— Добре, върни го обратно.

Бош го направи и върху хълбока на Алайзо се появи нов отпечатък от подметка. Той съответстваше на другия от бронята, но беше по-цялостен. Върху тока имаше още един кръг с лъчи. По-нагоре се виждаше надпис, вероятно на производителя, но не можеше да се разчете.

Независимо дали щяха да успеят да идентифицират обувката, Бош знаеше, че това е добра находка. Тя означаваше, че внимателният убиец е допуснал грешка. Поне една. Ако не друго, това поне подхранваше надеждата да има и други грешки, които в крайна сметка да го отведат при убиеца.

— Вземи жезъла.

Детективът пое уреда и Донован отново направи снимки.

— Заснемам отпечатъка само за да го документирам, но преди да вдигнем трупа, ще свалим якето — каза той.

После Донован придвижи лазера нагоре по вътрешността на капака. Появиха се многобройни отпечатъци, предимно от палци, там, където капакът се хващаше, за да се повдигне. Много от отпечатъците

се застъпваха — признак, че са стари. Бош веднага разбра, че навярно принадлежат на самата жертва.

— Ще ги заснема, но недей да разчиташ на нищо — рече Донован.

— Зная.

Когато свърши, той остави жезъла и фотоапарата върху кутията на лазера и каза:

— Добре, хайде да извадим този приятел навън и бързо да го огледаме, преди да го отнесат отгук.

Без да чака отговор, той отново включи флуоресцентното осветление и всички вдигнаха ръце към очите си, за да ги скрият от ярката светлина, която ги заслепи. Няколко мига по-късно Матюс и хората му се приближиха до багажника и извадиха трупа върху черния найлонов чувал, който бяха опънали върху носилка на колела.

— Трупът не е вкочанен — съобщи Матюс.

— Да — отвърна Бош. — Какво мислиш?

— Минали са най-малко четирийсет и осем часа. Първо обаче ме остави да си свърша работата и да видя с какво разполагаме.

Но преди това Донован отново изключи осветлението и прокара жезъла по трупа, от главата надолу. Сълзите в ъгълчетата на очите проблеснаха в бяло под светлината. Върху лицето на мъртвеца имаше няколко косъма и нишки и Бош старателно ги събра. Освен това имаше леко ожулване високо на дясната скула, останало скрито преди, докато трупът бе лежал на дясната си страна в багажника.

— Възможно е да са го ударили, но също може да е от напъхването в багажника — каза Донован.

Когато лъчът се спусна надолу над гърдите, той развълнувано възкликна:

— Хей, я погледнете тук.

Под лазерната светлина върху дясното рамо на коженото яке блестеше нещо, което приличаше на пълен отпечатък от ръка. На реверите се виждаха по един размазан отпечатък от палец. Донован се наведе, за да ги огледа съвсем отблизо.

— Това е обработена кожа, тя не поглъща киселините на отпечатъците. Тук ударихме десетката, Хари. Отпечатъкът от ръка е отличен. Тези палци не... Мисля, че ще можем да ги вдигнем с малко лепило. Хари, я обърни един от реверите.

Бош се пресегна и внимателно праметна левия ревер. От вътрешната му страна се виждаха четири отпечатъка от пръсти. Детективът обърна десния и откри още четири. Изглежда, някой бе сграбчил Тони Алайзо за реверите.

Донован подсвирна.

— Като че ли са оставени от двама души. Погледни големината на палците по реверите и ръката върху рамото. Бих казал, че ръката е по-малка, Хари. Може би женска. Не зная. Но ръцете, които са хванали този тип за реверите, са били големи.

Той взе ножица от куфарчето с инструменти до него и внимателно разряза спортното яке, за да го свали от трупа. След това Бош го пое от ръцете му и Донован прокара лазера по материята. Освен вече отбелязаните отпечатъци от обувка и пръсти, не се появи нищо друго. Бош грижливо закачи якето на гърба на един от столовете до масата и се върна при трупа. Донован прокараваше жезъла над долните крайници.

— Нещо друго? — каза Донован, без да се обръща конкретно към никого, освен може би към убития. — Хайде де, кажи ни нещо повече.

По панталоните имаше още нишки и стари петна. Нищо, което да изглежда важно — поне докато не стигнаха до маншетите. Бош обърна маншета на десния крачол, В гънката се бе насъбрало голямо количество прах и влакна. Освен това под лазерния лъч блестяха пет мънички златисти частички. Детективът грижливо ги прибра с пинсетите в отделна пластмасова кутия. От левия маншет извади още две подобни.

— Какво е това? — попита той.

— Хвана ме натясно. Приличат ми на блясък от грим или нещо подобно.

Донован придвижи жезъла над босите крака. Отдолу на пръстите, както и под нокътя на левия палец се виждаше оранжева пръст, която напомняше глина. Бош остърга частици от нея.

— Добре, това е всичко — съобщи Донован.

Отново включиха осветлението и Матюс се зае с трупа. Той раздвижи ставите му, разтвори ризата, за да определи степента на

посиняване, отвори очите и завъртя главата. Донован се разхождаше наоколо, докато чакаше патоанатомът да приключи и да може да продължи с лазерното си шоу. Той се приближи до Бош.

— Да ти кажа ли какво мисля за случая, Хари?

— Разбира се.

— Ами, според мен някой заплашва този тип с пистолет. Завързва го, натиква го в багажника и го откарва на онзи пожарен път. Още е жив, нали така? После нашият престъпник излиза от колата, отваря багажника, стъпва с един крак върху бронята, готов да свърши работата, но не може да си пхне ръката, за да притисне дулото до черепа му, разбираш ли? А за него е било важно. Да си свърши работата както трябва. Затова стъпва с големия си крак върху хълбока на онзи нещастник, навежда се надолу, бам-бам и готово. Ти как смяташ?

Бош кимна.

— Смятам, че навярно си прав.

Детективът вече бе анализирал положението в същите насоки, но далеч не си правеше подобни заключения.

— В такъв случай как се е върнал? — попита той.

— Къде да се върне?

— Ако този тип през цялото време е бил в багажника, престъпникът е шофирал ролса. А ако той е шофирал, как тогава се е върнал там, където е хванал Тони?

— Другият — отвърна Донован. — Върху якето имаме два различни отпечатъка. Някой може да е карал след ролса. Жената. Онази, която си е сложила дланта върху рамото на жертвата.

Бош кимна. Вече беше мислил за това, но нещо в сценария на Донован не му харесваше. Не бе сигурен точно какво.

— Добре, Бош — прекъсна ги Матюс. — Сега ли искаш да чуеш наблюденията ми или ще чакаш официалния доклад?

— Сега.

— Добре тогава, слушай. Посиняването е останало непроменено. Трупът не е бил местен след спирането на сърдечната дейност. — Той погледна към записките си. — Да видим какво друго имаме. Вкочаняването е окончателно изчезнало, очите са затворени и роговицата е напълно помътняла, кожата е отпусната. Струва ми се разбираш, че смъртта е настъпила преди два до три дни, по-скоро три.

Ако откриеш някакви конкретни насочващи данни, навярно ще можем да дадем по-точна информация.

— Ясно — отвърна Бош.

Знаеше, че под насочващи данни Матюс има предвид детективът да проучи последния ден на жертвата, да разбере какво е ял за последен път и тогава патоанатомът можеше да фиксира по-точно времето на смъртта, като анализираше степента на смилане на храната в стомаха.

— Твой е — каза на Матюс Бош. — Имаш ли представа кога ще свършиш с аутопсията?

— Хващаш последния ден от празниците. Последната ми информация е, че до момента в окръга имаме двацет и седем убийства. Навярно ще се заемем с твоя човек чак в четвъртък, при това ако имаш късмет. Няма нужда да ни се обаждаш, ние ще те потърсим.

— Да, чувал съм същото и преди.

Но този път забавянето не безпокоеше сериозно Бош. В случаи като този аутопсията обикновено не поднасяше изненади. Беше съвсем ясно как е загинала жертвата. Неизвестните бяха защо и от чия ръка.

Матюс и асистентите му откараха трупа и оставиха Бош и Донован сами с ролса, Донован мълчаливо гледаше колата по начина, по който матадорът гледа бика, с който му предстои да се бие.

— Сега ще разкрием тайните й, Хари.

В този момент телефонът на Бош извънтя и детективът припряно го измъкна от якето си. Обаждаше се Едгар.

— Идентифицирахме го, Хари. Алайзо е.

— С помощта на отпечатъците ли го направи?

— Да. Мослър има факс вкъщи. Пратих му всичко и той го анализира.

Мослър бе един от служителите в ОНИ.

— С отпечатъците от досието му ли ги е сравнил?

— Да. Освен това взех пълен комплект от отпечатъците на Тони от един стар доклад за арест с проститутка. Мослър провери и тях. Алайзо е.

— Добра работа. Какво друго откри?

— Както казах, проверих този тип. В общи линии е чист. Само онзи арест с проститутката през седемдесет и пета. Почти нищо друго. Компютърът дава името му като жертва на обир в дома му през март. В

гражданските индекси има съвсем малко информация. Както изглежда, нарушаване на условията на договор. Дело за неизпълнени обещания и измама на хора. Това е добър мотив, Хари.

— За какво са били делата?

— Засега не разполагам с повече данни, само с резюметата от гражданския индекс. Сутринта ще трябва да прегледам делата в архива на съда.

— Добре. Провери ли за изчезнали хора?

— Да, проверих. Никой не е съобщил за него. Ти откри ли нещо?

— Може би. Възможно е да имаме късмет. Като че ли ще успеем да вдигнем няколко отпечатъка от трупа. От двама души.

— От трупа ли? Това наистина е страхотно.

— От коженото яке.

Бош усети, че Едгар е възбуден. И двамата детективи знаеха, че ако отпечатъците не са на някой заподозрян, те със сигурност Щяха да са достатъчно нови, за да принадлежат на хора, които са го виждали малко преди смъртта му.

— Съобщи ли в ОБОП?

Бош очакваше този въпрос.

— Да. Отказват се от случая.

— Какво?

— Така казаха. Поне засега. Докато не открием нещо, което може да ги заинтересува.

Бош се зачуди дали Едгар изобщо му вярва, че е телефонира в отдела.

— Тук нещо не е както трябва, Хари.

— Да, но не можем да направим нищо друго, освен да си свършим работата. Чувал ли си се с Киз?

— Още не. С кого разговаря в ОБОП?

— С някакъв тип на име Карбон. Той беше дежурен.

— Никога не съм чувал за него.

— Нито пък аз. Трябва да затварям, Джери. Дръж ме в течение.

В момента, в който Бош изключи телефона, вратата на лабораторията се отвори и вътре се появи лейтенант Грейс Билетс. Тя бързо огледа помещението и видя Донован, който работеше в колата. После помоли детектива да излезе навън и той веднага разбра, че шефката му не е в настроение.

Тя затвори вратата зад гърба му. Беше на четирийсетина години и служеше в управлението горе-долу от толкова време, отколкото и Бош, но преди да я назначат за началник на детективското бюро, никога не бяха работили заедно. Бе средна на ръст, с късо подстригана червеникаво-кафява коса. Не носеше грим. Обличаше се изцяло в черно — джинси, тениска и блейзър. Носеше и черни каубойски ботуши. Единственото ѝ признание за женственост бяха тънките златни халки на ушите. Маниерите ѝ не бяха признание за каквото и да е.

— Какво става, Хари? Докарал си трупа в колата, така ли?

— Налагаше се. В противен случай трябваше да го извадя от багажника пред очите на десетина хиляди души, които щяха да гледат нашето шоу вместо фойерверките.

Бош подробно ѝ обясни положението и Билетс мълчаливо го изслуша. Когато свърши, тя кимна.

— Извинявай — каза шефката му. — Не знаех подробностите. Очевидно не си имал друг избор.

Бош харесваше тази ѝ черта. Билетс не винаги беше права и с готовност си го признаваше.

— Благодаря, лейтенант.

— А сега, с какво разполагаме?

Когато двамата се върнаха вътре, Донован работеше върху коженото яке на една от масите. Бе го провесил на телена закачалка в празен стоголонов аквариум и после беше пуснал вътре специален пакет, който при запечатване отделяше цианоакрилатни пари. Те се свързваха с аминокиселините и мазнините на отпечатъците, кристализираха и така оформяха детайлите им, като ги правеха по-отчетливи и готови за заснемане.

— Как е? — попита Бош.

— Чудесно. От това ще излезе нещо. Привет, лейтенант.

— Здравсти — отвърна Билетс.

Бош бе сигурен, че тя не помни името на Донован.

— Слушай, Арт — каза той, — когато свършиш, занеси отпечатъците в дактилоскопската лаборатория и после съобщи на мен или на Едгар. Ще пратим някой там да ги обработи с код три.

Това беше патрулен код, означаващ включване на сигналните светлини и сирени. Бош искаше отпечатъците да бъдат незабавно анализирани. До този момент те бяха най-доброто, с което разполагаха.

— Ясно, Хари.

— Ами ролса? Мога ли вече да вляза вътре?

— Ами, още не съм съвсем свършил с него. Но можеш да влезеш, просто бъди внимателен.

Бош започна да претърсва вътрешността на колата. Първо провери джобовете на вратите и седалките, но не откри нищо. После отвори пепелниците. Бяха празни, нямаше дори пепел. Детективът мислено си отбеляза, че убитият очевидно не е бил пушач.

Билетс стоеше наблизо и го наблюдаваше, но не взимаше участие в претърсването. Бе се издигнала до шеф на бюрото най-вече заради административните си успехи, а не заради уменията си на детектив. Знаеше кога само да гледа и да не пречи.

Бош погледна под седалките и не забеляза нищо интересно. Накрая отвори жабката и отвътре изпадна малко квадратно листче. Беше квитанция за пренасяне на багаж на летище. Като го държеше за ъгъла, детективът го занесе на работната маса и каза на Донован да го провери за отпечатъци, когато има възможност.

После се върна в колата и извади от жабката договор за наем и талона на колата, сервизна документация и малък комплект инструменти с фенерче. Освен това имаше полуп-разна опаковка препарат „Н“, лекарство за хемороиди. Това беше странно място за съхраняване на такова лекарство, но Бош предположи, че Алайзо навярно го е държал там, за да му е подръка при продължителни пътувания.

Докато прибираше поотделно предметите от жабката той забеляза, че в комплекта инструменти има резервна батерия. Това му се стори странно, защото фенерчето очевидно работеше с две батерии. Нямаше голяма полза от една резервна.

Бош включи фенерчето. Не светеше. Детективът развъртя капачето и отвътре се изхлузи една батерия. Погледна вътре и видя найлоново пликче. С помощта на химикалка той бръкна вътре и го извади. В него имаше двайсетина кафяви капсулки.

Билетс се приближи до колата.

— Стимулант — каза Бош. — Амилнитрат. Предполага се, че помага да го вдигнеш. Нали разбираш, подсилват оргазма.

Изведнъж той изпита необходимост да обясни, че познанията му не се основават на личен опит.

— Попадад ми е преди в други случаи.

Тя кимна. Донован се приближи с квитанцията, поставена в чисто найлоново пликче.

— Само няколко размазани отпечатъка. Не стават за нищо.

Бош го взе обратно и занесе всичко, което бе събрал, на работната маса.

— Арт, взимам квитанцията, стимулантите и сервизната документация.

— Няма проблем.

— Оставям ти самолетния билет и портфейла. Ускори малко работата по отпечатъците от якето. Какво друго? А, да, онези блестящи частички. Кога мислиш, че ще си готов?

— Утре, надявам се. Ще хвърля поглед и на останалите влакна, но навярно няма да има нищо важно.

Това означаваше, че събраните материали ще останат на съхранение след кратко проучване от Донован и ще влязат в употреба само ако откриеха заподозрян. В такъв случай щяха да ги използват или за да свържат заподозрения с местопрестъплението, или за да изключат присъствието му там.

Бош взе от лавицата над масата голям плик, прибра в него всичко, което искаше да вземе със себе си, пъкна го в куфарчето си и го затвори. После двамата с Билетс тръгнаха към вратата.

— Радвам се, че се видяхме, Арт — каза тя.

— Аз също, лейтенант.

— Искаш ли да се обадя в СПГ да дойдат за колата? — попита Бош.

— Не, ще поработя с нея известно време — отвърна Донован. — Ще използвам прахосмукачката, а може да се сетя и за нещо друго. Аз ще се погрижа за нея, Хари.

— Добре тогава, до скоро.

Бош и Билетс минаха през завесите и излязоха навън. Детективът запали цигара и погледна нагоре към тъмното, без-звездно небе. Лейтенантът също запуши.

— А сега накъде? — попита тя.

— При най-близките му роднини. Искаш ли да дойдеш? Винаги е забавно.

Тя се усмихна на сарказма му.

— Не, струва ми се, че този път ще пропусна. Но преди да тръгнеш, какво е предчувствието ти, Хари? Искам да кажа, за това, че от ОБОП се отказаха от случая без дори да хвърлят един поглед, ето какво ме безпокои.

— Мен също. — Той продължително всумкна дима, после издиша. — Предчувствието ми казва, че ще си имаме проблеми. Освен ако от онези отпечатъци не се появи нещо. За момента това е единственото, с което всъщност разполагаме.

— Добре, кажи на хората си, че искам всички да се съберат в осем за обсъждане на наличната информация.

— Хайде да е в девет, лейтенант. Мисля, че дотогава би трябвало да получим някакви данни от Донован за отпечатъците.

— Хубаво, нека е в девет. Довиждане, Хари. И отсега нататък, когато двамата разговаряме така, нали разбираш, неофициално, можеш да ме наричаш Грейс.

— Ясно, Грейс. Приятна вечер.

Тя рязко издиша дима от цигарата си, сякаш се готвеше да се засмее.

— Искаш да кажеш, каквото е останало от вечерта.

На път за „Мълхолънд“ и Хидън Хилз Бош позвъни на пейджъра на Райдър и тя му телефонира от една от къщите, които обикаляше. Каза му, че последната от тях гледала към площадката, на която беше паркиран ролсът. Единствената по-съществена информация, която получила, била, че един от обитателите си спомнял, че видял белия ролс-ройс от задната веранда на дома си към десет часа в събота сутринта. Същият човек смятал, че колата не е била там в петък вечер, когато гледал залеза от верандата си.

— Това съответства на периода от време, посочен от патологоанатома, и на самолетния билет. Според мен убийството е станало в петък през нощта, след като е пристигнал от Вегас. Навярно са го

хванали, докато е пътувал за дома си от летището. Никой ли не е чул изстрелите?

— Никой, поне доколкото успях да разбера. В две от къщите не ми отвориха. Сега ще се върна там и пак ще позвъня.

— Навярно ще можеш да ги намериш утре. Тръгвам към Хидън Хайландс. Мисля, че би трябвало да дойдеш с мен.

Уговориха се да се срещнат пред входа на квартала, в който бе живял Алайзо, и Бош изключи телефона. Искаше Киз да е с него, когато съобщаваше на най-близкия роднина на Алайзо, че е мъртъв, защото за нея щеше да е добре да се учи на тази тъжна процедура, а и защото имаше вероятност този роднина да е евентуално заподозрян. Винаги беше добре да имаш свидетел при първия разговор с човека, който по-късно можеше да се превърне в твоя плячка.

Бош погледна часовника си. Наближаваше десет. Срещата с роднините означаваше, че навярно няма да успеят да стигнат до службата на жертвата преди полунощ. Той телефонира в централата, даде на телефонистката адреса на „Мелро-уз“ и я помоли да види на кое студио е. Както бе предполагал, оказа се на „Арчудей пикчърс“. Имаше късмет. „Арчудей“ беше средно голямо студио, което предимно даваше под наем офиси и кинотехника на независими кинопроизводители. Доколкото му бе известно, студиото не беше пускало собствени филми от 60-те години. Късметът му се състоеше в това, че имаше познат от охраната. Чъки Мичъм бе бивш детектив от „Грабежи и убийства“, пенсионира се преди няколко години и започнал работа като заместник-директор по охраната в „Арчудей“. Щеше да им е от полза, за да нямат проблеми с влизането. Бош си помисли дали да не се обади предварително и да уреди Чъки Мичъм да ги посрещне в студиото, но се отказа. Реши, че няма нужда който и да е да знае за идването му.

Петнайсет минути по-късно стигна до Хидън Хайландс. Автомобилът на Райдър беше паркиран отстрани на „Мълхолънд“. Бош спря и тя влезе в колата му. Детективът потегли и спря до къщичката на портала. Тя представляваше малка тухлена сграда, в която имаше един-единствен пазач. Хидън Хайландс може би бе малко по-скъп, но не чак толкова по-различен от много други малки, заможни и наплашени квартали, пръснати сред хълмовете и долините около Лос Анджелис. Стени и порти, къщички на пазачите и частни охранители

— това бяха тайните съставни части на така нареченото „кипящо гърне“ на Южна Калифорния.

От вратата на къщата излезе пазач в синя униформа, който носеше папка в ръка. Бош извади портфейла със значката си и го отвори. Пазачът беше висок, слаб мъж със сбръчкано сивкаво лице. Детективът не го познаваше, но в управлението бе чувал, че повечето от охраната тук са свободни от работа униформени полицаи от холивудския участък. На таблото пред заседателната зала беше виждал обяви за почасово работно време.

Мъжът кратко го изгледа, като нарочно не обърна внимание на значката му.

— С к'во мо'а да ви помогна? — най-после попита той.

— Трябва да отида до къщата на Алтъни Алайзо.

Той даде адреса на „Хилкрест“, взет от шофьорската книжка на жертвата.

— Вашите имена?

— Детектив Хари Бош от полицейското управление в Лос Анджелис. Тук го пише. Това е детектив Кизмин Райдър.

Той протегна портфейла си напред, но пазачът отново не му обърна внимание, а започна да записва нещо в папката си. Бош видя, че според табелката на гърдите му, човекът се казваше Наш. На нея освен това пишеше: „КАПИТАН“.

— Очакват ли ви в дома на Алайзо?

— Мисля, че не. Посещението ми е служебно.

— Добре, но трябва да ги предупредя. Такъв е правилникът на квартала, нали разбирате.

— Предпочитам да не го правите, капитан Наш.

Бош се надяваше, че ще спечели пазача, като използва званието му. Наш се замисли за миг.

— Знаете ли какво? — отвърна той. — Вие тръгвайте, пък аз ще измисля някаква причина, за да ги предупредя няколко минути по-късно. Ако се оплачат, просто ще кажа, че съм тук съвсем сам и че имам адски много работа.

Той отстъпи назад и протегна ръка към отворената врата на къщата, за да натисне бутона от вътрешната страна на стената. Бариерата се вдигна.

— Благодаря ви, капитане. В Холивуд ли работите?

Бош знаеше, че не работи в Холивуд. Беше сигурен, че Наш дори не е полицай. Нямаше хладния поглед на полицай. Но детективът продължаваше да играе ролята си, просто в случай, че по-късно пазачът станеше полезен източник на информация.

— Не — отвърна Наш. — Работя тук през цялото време. Затова ме направиха капитан на охраната. Всички други са на почасов работен ден — шерифи от Холивуд или от Западен Холивуд. Аз правя графика.

— Тогава защо сте на нощно дежурство в Деня на труда?

— От време на време на всеки му се случва да работи извънредно.

Бош кимна.

— Тук сте прав. А къде е „Хилкрест“?

— А, да, забравих. Завийте вляво на втората пресечка. Това е „Хилкрест“. Къщата на Алайзо май че е шестата отдясно. От басейна има прекрасен изглед към града.

— Познавахте ли го? — попита Райдър, като се наведе, за да погледне Наш през прозореца откъм мястото на шофьора.

— Алайзо ли? — повтори Наш, като също се наведе, за да я погледне. Той се замисли за миг. — Всъщност не. Само дотолкова, доколкото виждам хората, когато минават оттук. Предполагам, че ми обръщат също толкова внимание, колкото на чистача на басейните. Забелязах, че попитахте дали съм го познавал. Това означава ли, че повече няма да имам тази възможност?

— Умен човек сте, г-н Наш — отвърна Райдър.

Тя се изправи и сложи край на разговора. Бош кимна в знак на благодарност и подкара колата към „Хилкрест“. Докато минаваха покрай просторните, поддържани морави, заобикалящи къщи с големината на жилищни блокове, той разказа на Райдър онова, което бе научил в лабораторията на ОНИ и от Едгар. В същото време се възхищаваше на имотите в квартала. Много от тях бяха заобиколени със зидани стени или високи живи плетове, които изглеждаха така, сякаш ги кастреха всяка сутрин. Стени зад стените, помисли си Бош. Зачуди се какво ли правеха собствениците с цялото си жилищно пространство, освен боязливо да го охраняват.

Трябваша им пет минути, за да намерят къщата на Алайзо на една сляпа улица на върха на хълма. Автомобилът влезе през отворените

порти на имение с къща в стил Тюдор, разположена зад кръгла, настлана с павета отбивка. Бош излезе с куфарчето си и огледа сградата. Големината ѝ беше заплашителна, но стилът ѝ не подлежеше на критика. Не я искаше, даже да имаше пари да я купи.

След като се приближи до вратата и натисна звънеца, той погледна към Райдър.

— Правила ли си някога това?

— Не. Но съм израснала в Южен Лос Анджелис. Имаше много фатални инциденти. Виждала съм как хората приемат новината.

Бош кимна.

— Не че омаловажавам опита ти, но това е различно. Важното тук е не какво чуваш, а какво виждаш.

Детективът отново натисна бутона. Отвътре се разнесе звън. Той погледна към Райдър и разбра, че тя се готви да го попита нещо, когато вратата се отвори и на прага се показа жена.

— Г-жа Алайзо? — попита Бош.

— Да?

— Г-жо Алайзо, аз съм детектив Хари Бош от полицейското управление в Лос Анджелис. Това е партньорката ми детектив Кизмин Райдър. Трябва да поговорим с вас за съпруга ви.

Той показва значката си и тя я взе от ръката му. Обикновено хората не правеха така. Обикновено хората се отдръпваха от нея или я гледаха, сякаш е някакъв странен и вълшебен предмет, който не трябва да бъде докосван.

— Не разби...

Жената замълча, прекъсната от телефонния звън, разнесъл се някъде иззад гърба ѝ в голямата къща.

— Бихте ли ме извинили за момент. Трябва да...

— Това навярно е Наш от портала. Каза, че трябва да ви предупреди за идването ни, но зад нас имаше опашка от автомобили. Предполагам, че сме го изпреварили. Трябва да влезем и да поговорим с вас, госпожо.

Тя отстъпи назад и широко отвори вратата пред него. Външно изглеждаше навярно пет години по-млада от съпруга си. Може би беше на около четирийсет, привлекателна жена с тъмна права коса и стройна фигура. Носеше много грим. Бош предположи, че лицето ѝ неведнъж е било оформяно от хирургически скалпел. И все пак, въпреки грима,

изглеждаше уморена. Ясно се виждаше, че лицето ѝ е порозовяло, като от алкохол. Носеше светлосиня рокля, която разкриваше загорелите ѝ и все още стегнати крака. Той знаеше, че някога са я смятали за много красива, но че вече се плъзгаше към онзи период, през който жената вярва, че красотата ѝ прецъфтява — дори да не е така. Може би тъкмо поради това носеше всичкия този грим, предположи Бош. Или може би защото все още очакваше съпругът ѝ да се завърне.

Той затвори вратата зад тях и двамата детективи я последваха в голяма дневна с нелепа смесица от модерни гравюри по стените и френски антики върху дебелия бял килим. Телефонът продължаваше да звъни. Тя ги покани да седнат и после излезе от дневната в друг коридор, водещ към стая, която приличаше на кабинет. Бош я чу да се обажда и после да казва на Наш, че всичко е наред.

Жената се върна в дневната и седна на диван с дамаска на размити цветя. Бош и Райдър се настаниха близо до нея на столове със същия десен. Детективът бързо се огледа наоколо и не забеляза снимки по стените. Само картини. Това винаги бе първото нещо, което търсеше, щом му се наложеше за кратко време да прецени стойността на някаква връзка.

— Съжалявам — каза той. — Не зная името ви.

— Вероника Алайзо. Та какво за съпруга ми, детектив? Да не се е случило нещо с него?

Бош се наведе напред. Независимо колко пъти беше правил това, изобщо не можеше да се каже, че е свикнал, и никога не бе сигурен дали се държи както трябва.

— Г-жо Алайзо... Много съжалявам, но съпругът ви е мъртъв. Бил е жертва на убийство. Ужасно съжалявам, че трябва да ви го съобщя.

Той внимателно се вгледа в нея. Отначало тя не отвърна. Жената инстинктивно скръсти ръце пред себе си и с болезнено изражение сведе лице. Не заплака. Още не. В дългия си опит Бош беше виждал хора, които веднага избухваха в сълзи — незабавно, щом отвореха вратата, щом го видеха и разберяха — или се разплакваха много по-късно, едва когато осъзнаеха, че кошмарът е наяве.

— Аз не... Как се е случило? — попита тя, забила поглед в пода.

— Бил е открит в колата си. Застрелян.

— В Лас Вегас ли?

— Не. Тук. Недалеч. Като че ли се е връщал вкъщи от летището, когато... когато някой някак си го е спрял. Още не сме сигурни. Автомобилът му беше открит на една отбив-ка от „Мълхолънд драйв“. Близо до амфитеатъра.

Той продължи да я наблюдава. Вероника Алайзо все още втренчено гледаше в земята. Бош изпита чувство за вина. Вина, защото не наблюдаваше тази жена със съчувствие. Бе стоял на това място прекалено много пъти, за дай съчувства. Вместо това се мъчеше да долови в поведението ѝ фалш. В такива ситуации подозрителността му беше по-силна от състраданието. Налагаше се.

— Да ви донеса ли нещо, г-жо Алайзо? — попита Райдър. — Вода? Имате ли кафе? Искате ли нещо по-силно?

— Не. Добре съм. Благодаря ви. Просто това е ужасен шок.

— Има ли деца в къщата? — попита Райдър.

— Не, ние... няма деца. Знаете ли как се е случило? Бил ли е ограбен?

— Тъкмо това се опитваме да открием — отвърна Бош.

— Разбира се... Можете ли да ми кажете дали го е боляло много?

— Не, не го е боляло — рече детективът.

Той си спомни за сълзите в очите на Тони Алайзо. После реши да не ѝ казва за тях.

— Трябва да е много тежка, тази ваша работа — каза жената. — Да съобщавате на хората такива неща.

Той кимна и извърна поглед. За миг му дойде наум старият полицейски виц за най-лесния начин да известиш най-близкия роднина. Когато г-жа Браун отваря вратата, ти казваш: „Вие ли сте вдовицата Браун?“.

Бош отново насочи очи към вдовицата Алайзо.

— Защо ме попитахте дали е станало в Лас Вегас?

— Защото той беше точно там.

— Колко време трябваше да остане?

— Не зная. Никога не определяше кога ще се върне. Винаги си купуваше билети без фиксирани дати, за да може да се върне, когато поиска. Винаги казваше, че ще се върне, щом късметът му измени. Както и стана.

— Имаме основание да смятаме, че се е върнал в Лос Ан-джелис в петък вечерта. Колата му беше открита едва тази вечер. Това са три

дни, г-жо Алайзо. Опитвали ли сте се да се свържете с него в Лас Вегас през това време?

— Не. Обикновено не разговаряхме по телефона, когато ходеше там.

— А колко често бе това?

— Един-два пъти месечно.

— За колко време?

— За повече от два дни. Веднъж остана там цяла седмица. Както казах, всичко зависеше от това как му вървеше.

— И никога не сте му телефонирали? — попита Райдър.

— Рядко. Този път изобщо.

— По работа ли ходеше там или за удоволствие? — попита Бош.

— Винаги ми казваше, че е и за двете. Трябвало да се среща с инвеститори. Но това беше страст. Така смятах аз. Той обичаше да играе хазарт и можеше да си го позволи. И го правеше.

Бош кимна, но без да знае защо.

— Кога замина последния път?

— В четвъртък. След като свърши работата си в студиото.

— Тогава ли го видяхте за последен път?

— В четвъртък сутринта. Преди да отиде на работа. Тръгнал е за летището оттам. По-близо е.

— И не сте имали представа кога да го очаквате.

Това не бе въпрос. От нея зависеше да го обори, ако искаше.

— Честно казано, тази вечер тъкмо започвах да се чудя. Обикновено на онзи град не му трябва много време, за да измъкне парите на някой мъж. Помислих си, че е малко дълго, да. Но не се опитах да го открия. И после дойдохте вие.

— На какво е обичал да играе в Лас Вегас?

— На всичко. Но най-много на покер. Това била единствената игра, в която човек не играел срещу казиното. Казиното си взимало пая, но човек играел срещу други играчи. Така ми обясни веднъж. Само дето наричаше другите играчи „кретени от Айова“.

— Винаги ли отиваше в Лас Вегас сам, г-жо Алайзо? Бош сведе поглед към бележника си и се престори, че записва нещо важно и че отговорът ѝ не е такъв. Разбираше, че това е проява на страхливост.

— Няма как да зная.

— Някога ходили ли сте там заедно?

— Аз не обичам да играя на хазарт. Не ми харесва онзи град. Той е ужасно място. Колкото и да се мъчат да го правят привлекателен, пак си остава град на порока и проститутките. При това нямам предвид само в сексуален смисъл.

Бош внимателно се вгледа в тъмните ѝ очи, излъчващи хладна ярост.

— Не отговорихте на въпроса, г-жо Алайзо — каза Райдър.

— Какъв въпрос?

— Ходили ли сте някога в Лас Вегас заедно с него?

— Отначало да. Но разбрах, че е отегчително. Не съм била там от години.

— Имал ли е съпругът ви сериозни дългове? — попита Бош.

— Не зная. Дори да е така, не ми е казвал. Можете да ме наричате Вероника.

— Никога ли не сте го питали дали няма някакви неприятности? — рече Райдър.

— Просто смятах, че той сам ще ми каже.

Тя извърна твърдите си тъмни очи към Райдър и Бош се почувства така, сякаш от плещите му се е стоварило тежко бреме. Вероника Алайзо ги предизвикваше да я оборят.

— Зная, че това навярно ме прави нещо като заподозряна, но не ви обвинявам — продължи тя. — Такава ви е работата. За вас трябва да е очевидно, че ние със съпруга ми... нека просто кажем, че двамата сме водили мирно съвместно съществуване. Та на въпроса ви за Невада, не мога да ви кажа дали е бил вътре, или пък е спечелил някой и друг милион. Кой знае, може да е имал късмет. Но мисля, че ако беше така, щеше да се похвали.

Бош кимна и си помисли за трупа в багажника. Не му приличаше на човек, който е имал какъвто и да е късмет.

— Къде е отсядал в Лас Вегас, г-жо Алайзо?

— Винаги в „Мираж“. Сигурна съм. Разбирате ли, не във всяко казино има маси за покер. А „Мираж“ е от класа. Винаги ми казваше да му телефонирам там, ако се наложи. Ако стаята не отговаря, да поискам да ме свържат със залата за покер.

Известно време Бош пишеше в бележника си. Бе открил, че честото мълчание е най-добрият начин да накараш хората да се

разприказват и да се разкрийт. Надяваше се Райдър да разбира, че нарочно прави паузи в разпита.

— Питайте ме дали е ходил там сам.

— Да?

— Сигурна съм, че в хода на разследването си несъмнено ще откриете, че съпругът ми е бил женкар. Моля ви само за едно — направете всичко възможно, за да не стига до мен тази информация. Просто не искам да зная.

Бош кимна и замълча за миг, докато събираше мислите си. Що за жена е тази, която не иска да знае такова нещо, зачуди се той. А може би вече го знаеше. Той отново погледна към нея и очите им се срещнаха.

— Освен хазарта, известно ли ви е съпругът ви да е имал някакви неприятности? — попита детективът. — Свързани с работата или финансови?

— Доколкото зная, не. Но той не говореше по финансови въпроси. Не мога да ви кажа какво е състоянието ни в момента. Когато ми трябваха пари, просто му исках и той винаги ми казваше да осребря чек, а после да му съобщя сумата. Имам отделна сметка за домакински разходи.

— Само още няколко въпроса и засега ще ви оставим на мира — без да вдига поглед от бележника си каза Бош. — Известно ли ви е съпругът ви да е имал някакви врагове? Някой, който да не му е мислел доброто?

— Той работеше в Холивуд. Там забиването на нож в гърба се смята за изкуство. Антъни беше толкова опитен в това, колкото и всеки друг с двайсет и пет годишен стаж в шоу-бизнеса. Очевидно това означава, че винаги може да има хора, които не са го обичали. Но не зная кой би го извършил.

— Колата... ролс-ройсът е нает от името на компания в студията „Арчудей“. Откога работеше там съпругът ви?

— Офисът му беше там, но самият той не работеше в „Арчудей“. „ТНА продъкшънс“ е негова... беше негова собствена компания. Просто взимаше под наем офис и място на паркинга на „Арчудей“. Но имаше също толкова общо със студиото, колкото и вие.

— Кажете ни нещо за компанията му — рече Райдър. — Филми ли произвеждаше?

— В известен смисъл, да. Може да се каже, че започна с много и свърши с малко. Преди двайсетина години направи първия си филм. „Изкуството на пелерината“. Ако сте го гледали, били сте изключение. Филмите за корида не са популярни. Но критиката му обърна внимание, участва в кинофестивал и това беше добро начало за мъжа ми.

Вероника Алайзо им разказа, че съпругът ѝ успял да направи още два филма, които били пуснати по кината. Но след това равнището на продукцията и моралните му ценности рязко спаднало и в резултат започнал да прави само касови боклуци.

— Тези филми, ако изобщо могат да се нарекат така, са забележителни само с количеството на голите женски гърди — каза тя. — Стават само за видеоразпространение. Освен това Тони имаше доста голям успех на литературната борса.

— Какво е това?

— Занимаваше се със спекула. Предимно със сценарии, но понякога и с книги.

— И как спекулираше с тях?

— Купуваше ги. Купуваше правата. После, когато придобиеха ценност или авторът станеше популярен, ги изкарваше на борсата. Знаете ли кой е Майкъл Сейнт Джон?

Името му звучеше познато, но Бош не можеше да се сети откъде. Той поклати глава. Райдър също.

— Това е един от най-търсените сценаристи в момента. И ще продължава да бъде още около година. Така да се каже, гвоздеят на деня.

— Ясно.

— Преди повече от осем години, когато Сейнт Джон още учеше в киношколата, нямаше пари, мъчеше се да си намери агент и да привлече вниманието на студията, съпругът ми беше един от лешоядите, които кръжаха над главата му. Разбирате ли, филмите на Тони имаха толкова малък бюджет, че той наемаше студенти за оператори, режисьори и сценаристи. Затова беше вътрешен човек в школите и можеше да познае таланта. Майкъл Сейнт Джон беше един от тези таланти. Веднъж, когато бил съвсем отчаян, той продал на Антъни за две хиляди долара правата на три от студентските си

сценарии. В момента всичко с името на Сейнт Джон върви поне за шестцифрени числа.

— Ами тези сценаристи, как възприемат всичко това?

— Зле. Сейнт Джон се опитваше да откупи сценариите си.

— Смятате ли, че е бил в състояние да убие съпруга ви?

— Не. Попитахте ме с какво се е занимавал Тони и аз ви казах. Ако ме питате кой би го убил, не мога да ви отговоря.

Бош надраска няколко реда в бележника си.

— Споменахте, че когато е ходел в Лас Вегас, се е срещал с инвеститори — каза Райдър.

— Да.

— Знаете ли точно с кого?

— Предполагам, с кретените от Айова. Хора, които би успял да убеди да инвестират във филми. Ще се изненадате колко много глупаци се нахвърлят на шанса да участват в холивудски филм. А Тони беше добър търговец. Можеше да направи така, че някой боклук с бюджет от два милиона да звучи, сякаш е продължение на „Отнесени от вихъра“. Успя да убеди мен.

— Как?

— Веднъж ме убеди да участвам в един от филмите му. Така се запознахме. Накара ме да повярвам, че ще съм новата Джейн Фонда. Нали разбирате, секси и в същото време интелигентна. Ставаше дума за истински филм. Само дето режисьорът беше наркоман, сценаристът не можеше да пише, а резултатът беше толкова лош, че изобщо не стигна до разпространителите. С това кариерата ми свърши, а Тони никога повече не направи нещо сериозно. Прекара остатъка от живота си в производство на видео боклуци.

Бош погледна към високия таван и после към картините и мебелите.

— Но като че ли се е справил доста успешно — каза той.

— Да, така е — потвърди тя. — Предполагам, че за това трябва да благодарим на онези хора от Айова.

В гласа ѝ прозвучаха силни горчиви нотки. Бош сведе очи към бележника си, просто за да извърне поглед от нея.

— Много приказвах — рече Вероника Алайзо. — Трябва да пийна малко вода. Вие искате ли нещо?

— Само вода, моля — отвърна Бош. — Няма да се задържим още много.

— Детектив Райдър?

— За мен нищо, благодаря.

— Веднага се връщам.

Докато я нямаше, Бош се изправи и започна да разглежда дневната по начин, който предполагаше, че това всъщност не го интересува. Не каза нищо на Райдър. Когато се върна с две чаши ледена вода, Вероника Алайзо го завари да стои до една от страничните маси и да разглежда стъклена фигура на гола жена.

— Искам да ви задам само още няколко въпроса за миналата седмица — рече детективът.

— Разбира се.

Той отпи от чашата си и остана прав.

— Какъв багаж носеше със себе си в Лас Вегас съпругът ви?

— Само чантата си с лични вещи.

— Как изглеждаше тя?

— Беше чанта за носене през рамо, нали знаете. Зелена, с кафява кожена гарнитура и ремък. Имаше табелка с името му.

— Носеше ли със себе си куфарче или нещо за работа?

— Да, носеше куфарчето си. От онези алуминиевите. Нали знаете, те са леки, но не могат да се счупят. Багажът му липсва ли?

— Не сме сигурни. Знаете ли къде държеше ключа от куфарчето си?

— На връзката с ключовете си. Заедно с ключовете за колата.

Нито в ролса, нито в дрехите на Алайзо бяха открили ключове за колата. Бош разбираше, че престъпникът може да ги е взел, за да отвори куфарчето. Той остави чашата си до фигурата и отново погледна към нея. После записа в бележника си описанието на куфарчето и чантата.

— Съпругът ви носеше ли венчална халка?

— Не. Но носеше скъп часовник. Ролекс. Аз му го подарих.

— Часовникът беше на ръката му.

— О-о!

Детективът вдигна поглед от бележника си.

— Спомняте ли си как беше облечен съпругът ви в четвъртък сутринта? Когато го видяхте за последен път?

— Хм, обикновени дрехи... хм, носеше бели панталони, синя за и спортното си яке.

— Черно кожено спортно яке ли?

— Да.

— Г-жо Алайзо, спомняте ли си дали го прегърнахте и целунахте на раздяла?

Това като че ли я обърка и Бош незабавно съжали за начина, по който бе формулирал въпроса си.

— Извинете ме. Искан да кажа, че открихме по якето му отпечатъци от пръсти. На рамото. И ако сте го докоснали там, когато е тръгвал, това обяснява нещата.

Известно време тя не отвърна нищо и детективът си помисли, че жената най-после ще се разплаче. Но вместо това Вероника Алайзо каза:

— Възможно е, но не си спомням... Струва ми се, че не съм го докосвала.

Бош отвори куфарчето си и потърси плаката за взимане на отпечатъци. Откри я в едно от джобчетата. Приличаше на Диапозитив, но имаше две прозрачни плоскости с мастило по между им. Човек можеше да притисне палеца си върху едната страна и той щеше да се отпечата върху листа от другата.

— Искан да взема отпечатък от палеца ви, за да го сравним с този от якето. Ако не сте го докосвали там, за нас това може да се окаже сериозна следа.

Тя се приближи и притисна десния си палец върху плаката. После вдигна ръка и я погледна.

— Няма мастило.

— Да, наистина. Добре е, че тези плаки не цапат. Започнахме да ги използваме едва преди няколко години.

— Онзи отпечатък от якето женски ли е?

Той я погледна и за миг погледите им се срещнаха.

— Няма как да сме съвсем сигурни, докато не го идентифицираме.

Когато прибираще листа и плаката обратно в куфарчето си, Бош забеляза пликчето със стимулантите. Детективът го извади и ѝ го

показа.

— Знаете ли какво е това?

Жената присви очи и отрицателно поклати глава.

— Амилнитратни стимуланти. Някои хора ги използват, за да подобрят сексуалното си представяне и за да подсилят удоволствието. Знаете ли дали съпругът ви е използвал такива?

— В него ли ги открихте?

— Г-жо Алайзо, предпочитам просто да отговаряте на въпросите ми. Зная, че е трудно, но още не съм в състояние да ви кажа някои неща. Ще ви ги съобщя, когато мога. Обещавам.

— Не, не използваше... с мен.

— Съжалявам, че се налага да разговаряме за толкова лични неща, но искаме да заловим престъпника. Искаме го и ние, и вие. Да продължим. Съпругът ви е бил десетина-дванайсет години по-възрастен от вас. — Тук той прояви снизхождение. — Имаше ли някакви сексуални проблеми? Възможно ли е да е използвал стимуланти без ваше знание?

Вероника Алайзо се обърна и отново седна на стола си.

— Няма откъде да зная.

Сега бе ред на Бош да присвие очи. Какво се опитваше да каже? Мълчанието му даде резултат. Тя отговори преди да се наложи да я попита, но сега гледаше право към Райдър. Неизреченият смисъл на погледай беше, че една жена би могла да се отнесе със съчувствие към нея.

— Не съм имала... предполагам, че в такива случаи се казва сексуални връзки. Ние със съпруга ми... не сме го правили почти от две години.

Бош кимна и сведе поглед към бележника си. Страницата беше празна, но не можеше да се насили да запише последната информация пред очите ѝ. Той затвори бележника и го остави настрана.

— Искате да ме попитате защо, нали?

Той просто я погледна. Когато му отговори, на лицето и в гласа ѝ се долавяше предизвикателност.

— Беше загубил интерес.

— Сигурна ли сте?

— Каза ми го в лицето.

Бош кимна.

— Г-жо Алайзо, съжалявам за смъртта на съпруга ви. Извинявам се за натрапването и за личните въпроси. Страхувам се обаче, че с напредването на разследването ще се наложи пак да се срещаме.

— Разбирам.

— Искам да ви задам още един въпрос.

— Да, слушам ви.

— Съпругът ви имаше ли домашен кабинет?

— Да.

— Можем ли да му хвърлим един бърз поглед?

Тя се изправи и детективите я последваха по втория коридор към кабинета. Двата влязоха в стаята и Бош се огледа. Помещението бе малко. Вътре имаше бюро и два канцеларски шкафа. Върху масичка на колелца пред покритата с лавици стена беше поставен телевизор. Половината от лавиците бяха запълнени с книги, а по останалите бяха натрупани сценарии, чиито заглавия бяха написани по краищата на страниците с флуоресцентни флумастри. В ъгъла бе облежната чанта за голф.

Бош се приближи до бюрото и го огледа. По плота нямаше нито едно петънце. Детективът го заобиколи и видя от другата му страна две чекмеджета. Отвори ги и откри, че едното е празно, а в другото имаше няколко папки. Бързо ги прелисти. Очевидно съдържаха лична финансова и данъчна документация. Той затвори чекмеджетата и реши, че претърсването на кабинета навярно може да почака.

— Късно е — каза Бош. — Сега не е времето. Искам обаче да разберете, че разследвания като това често имат много насоки. Но трябва да проверим всичко. Ще се наложи утре да дойдем и да прегледаме вещите на съпруга ви. Вероятно ще вземем с нас много от тях. Ще имаме заповед за обиск, така че всичко ще е напълно законно.

— Да. Разбира се. Но не мога ли просто да ви разреша да вземете всичко, каквото ви трябва?

— Можете, но така ще е по-добре. Имам предвид чекови книжки, сведения за банкови сметки, известия за кредитни карти, застраховки, всичко. Навярно ще се нуждаем и от сведенията за банковата ви сметка за домакинството.

— Разбирам. По кое време ще дойдете?

— Още не зная. Ще ви известим предварително. Или аз, или някой друг. Знаете ли дали съпругът ви е оставил завещание?

— Да. И двамата направихме завещания. Те са в нашия адвокат.

— Преди колко време беше това?

— Завещанията ли? А, отдавна. Преди години.

— Утре сутрин бих искал да телефонирате на адвоката си и да му кажете, че ще ни трябва копие от завещанието. Ще можете ли да го направите?

— Разбира се.

— Ами застраховка?

— Да, имаме полица. Адвокатът ни Нийл Дентън от Сен-чъри сити ще донесе и тях.

— Добре, ще се занимаваме с това утре. А сега трябва да запечатам тази стая.

Те излязоха в коридора и Бош затвори вратата. От куфарчето си извади лепенка с надпис:

МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕ
ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО
ТЕЛЕФОНИРАЙТЕ В ПОЛИЦЕЙСКО
УПРАВЛЕНИЕ — ЛОС АНДЖЕЛИС
213 485-4321

Бош залепи лепенката върху касата и вратата. Ако някой влезеше вътре, щеше да му се наложи да я среже или разлепи и той щеше да разбере.

— Детектив? — тихо го повика иззад гърба му Вероника Алайзо. Бош се обърна.

— Аз съм заподозряна, нали?

Той напъха в джоба си двете листчета, които бе свалил от гърба на лепенката.

— В момента са заподозрени всички и никой. Проверяваме всичко. Но да, г-жо Алайзо, ще проверим и вас.

— В такъв случай, предполагам, че не трябваше да съм толкова откровена.

— Ако нямате какво да криете, истината не би трябвало да ви навреди — отвърна Райдър.

Дългият опит беше научил Бош никога да не прави такива заявления. Той разбра, че думите ѝ са лъжа още преди да ги изрече докрай. Ако се съдеше по бледата усмивка на устните на Вероника Алайзо, тя също го бе разбрала.

— Нова ли сте, детектив Райдър? — попита тя, като в същото време гледаше към Бош със същата усмивка на лице.

— Не, госпожо, детектив съм от шест години.

— О. Предполагам, че е излишно да питам детектив Бош.

— Г-жо Алайзо? — отвърна той.

— Вероника.

— Има само още едно нещо, което трябва да ни кажете сега. Все още не знаем точно кога е бил убит съпругът ви. Но ще можем да се съсредоточим върху други неща, ако сме в състояние бързо да отхвърлим рутинни въпроси...

— Искате да знаете дали имам алиби, така ли?

— Просто искаме да знаем къде сте били през последните няколко денонощия. Това е рутинен въпрос, нищо повече.

— Ами, не ми се иска да ви отегчавам с дребните подробности от живота си, защото се страхувам, че са точно такива — отегчителни. Но освен едно излизане до универсалния магазин и до супермаркета в събота следобед, не съм напускала къщата, след като вечеряхме двамата с мъжа ми в сряда вечерта.

— И сте били тук сама?

— Да... но мисля, че можете да питате за това капитан Наш на портала. Там записват кой влиза и излиза от Хидън Хай-ландс. Даже жителите на квартала. Освен това в петък следобед тук беше човекът, който чисти басейна. Платих му. Мога да ви дам името и телефонния му номер.

— В момента не е необходимо. Благодаря ви. И отново изказвам съболезнованията си за съпруга ви. Можем ли да направим нещо за вас?

Тя като че ли потъна в себе си. Бош не бе сигурен, че е чула въпроса му.

— Добре съм — най-после отвърна Вероника Алайзо.

Детективът взе куфарчето си и двамата с Райдър тръгнаха по коридора. Той минаваше зад дневната и ги отведе направо до предната врата. По стените нямаше нито една снимка. Това не му се струваше

нормално, но предполагаше, че в този дом от известно време нищо не е било наред. Бош разглеждаше стаите на мъртъвците по същия начин, по който учените изучаваха в галериите портретите на мъртви хора. Търсеше скрития смисъл, тайните на живота и смъртта.

Райдър първа излезе навън. Бош я последва и погледна назад в коридора. Силуетът на Вероника Алайзо се очертаваше на светлината в отсрещния край. Детективът се поколеба за миг, кимна и излезе.

Пътуваха в мълчание, обмисляйки разговора, докато стигнаха до портала. Наш се появи навън.

— Как е?

— Върви.

— Той е мъртъв, нали? Г-н Алайзо.

— Да.

Наш тихо подсвирна.

— Капитан Наш, записвате ли влизащите и излизащи коли? — попита Райдър.

— Да. Но това е частна собственост. Ще ви трябва...

— Заповед за обиск — прекъсна го Бош. — Да, знаем. Но ми кажете нещо, преди да си направим целия този труд. Да речем, че се върна със заповед, вашите документи ще ми кажат ли точно кога е влизала и излизала през последните няколко дни г-жа Алайзо?

— Не. Само кога е влизала и излизала колата ѝ.

— Ясно.

Бош остави Райдър при автомобила ѝ и двамата пътуваха поотделно надолу по хълмовете до холивудския участък на „Уилкокс“. По пътя детективът си мислеше за Вероника Алайзо и за яростта към убития ѝ съпруг, която се четеше в очите ѝ. Не знаеше дали това изобщо се вписва в цялостната картина, но знаеше, че отново ще се върнат при жената на жертвата.

Райдър и Бош спряха за кратко в участъка, за да информират Едгар и да изпият по чаша кафе. Бош телефонира в „Арчудей“ и уреди охраната да повика Чъки Мичъм от дома му. Не каза на дежурния за какво става дума, нито пък в кой офис в студиото искат да влязат. Просто му нареди да повика Мичъм.

В полунощ двамата излязоха през задната врата на участъка, минаха покрай зарешетените прозорци на изтрезвителното и стигнаха при колата на Бош.

— Какво мислиш за нея? — най-после попита той, когато излязоха от служебния паркинг.

— За опечалената вдовица ли? Мисля, че от брака им не е било останало нищо. Поне накрая. Но не зная дали това може да означава, че го е убила тя.

— Нямаше никакви снимки.

— По стените ли? Да, забелязах.

Бош запали цигара и Райдър не възрази, макар че според правилника на управлението пушенето в полицейска кола представляваше нарушение.

— А ти какво мислиш? — попита тя.

— Още не съм сигурен. Ти вече го каза. Ако случайно свършиш леда, можеш да сложиш в чашата си нейната печал. Има още някои неща, които продължавам да обмислям.

— Като например?

— Като например целия онзи грим, който носеше, и начина, по който взе значката от ръката ми. Не ми се е случвало никой друг да го прави. Като че ли... не зная, като че ли ни очакваше.

Когато стигнаха на входа на „Арчудей пикчърс“, Мичъм стоеше под двойно умаленото копие на Триумфалната арка, пушеше и ги чакаше. Носеше спортно яке и риза за голф. Когато видя колата на Бош, на лицето му се изписа широка усмивка. Десет години преди това двамата се бяха засекли в „Грабежи и убийства“. Никога не се бе случвало да са партньори, но бяха работили заедно в едни и същи спецчасти. Мичъм напусна точно когато трябваше. Подаде молба месец след като записът на Родни Кинг попадна в новините. Той разбираше. Казваше на всички, че това е началото на края. „Арчудей“ го назначиха за заместник-директор по охраната. Добра работа, добри пари, освен двайсетгодишната му пенсия, равняваща се на половин заплата. Именно него споменаваха, когато ставаше дума за хитър ход. А сега, с цялото бreme, което носеше на плещите си полицейското управление в Лос Анджелис — записа Кинг, безредиците, комисията „Кристофър“, О. Дж. Симпсън и Марк Фърман — пенсионираните

полицаи имаха късмет, ако компания като „Арчудей“ ги наемеше да пазят на портала.

— Хари Бош — рече Мичъм и се наведе да погледне в колата. — Какво се е случило?

Първото нещо, което Бош забеляза, беше това, че от последното им виждане Мичъм си е оправил зъбите.

— Чъки. Колко време мина. Това е партньорът ми, Кизмин Райдър.

Райдър и Мичъм си кимнаха и той я изгледа за миг. По негово време чернокожите жени детективи бяха рядкост, макар че се бе пенсиониран не повече от пет години преди това.

— Какво става, детективи? Защо искате да влезете вътре и ме изкарвате от горещата вана?

Той се усмихна и показа зъбите си. Знаеше, че са били забелязани, помисли си Бош.

— Водим разследване. Искаме да огледаме офиса на жертвата.

— Тук ли е? И кой е той?

— Антъни Н. Алайзо. „ГНА продъкшънс“.

Мичъм присви очи. Лицето му имаше силния загар наиграч на голф, който никога не пропуска да поиграе в събота сутрин и обикновено успява да се измъкне от работа за някой и друг удар поне един-два пъти седмично.

— Нищо не ми говори, Хари. Сигурен ли си, че той...

— Провери, Чък. Тук е. Бил е тук.

— Добре, знаете ли какво, оставете колата на главния паркинг и ще се върнем в офиса ми да пийнем по нещо и да потърсим вашия човек.

Той посочи към паркинга зад портала и Бош направи точно така, както му каза Мичъм. Паркингът бе почти празен и се намираше до огромно студио, боядисано отвън в синьо на бели облачета. Използваше се за външни снимки, когато истинското небе беше скрито от смога.

Двамата последваха Мичъм пеша до офиса на охраната. На влизане минаха покрай стая със стъклени стени, в която седеше мъж в кафявата униформа на „Арчудей“, заобиколен от видеомонитори. Човекът четеше спортната страница на „Таймс“, но бързо хвърли вестника в кошчето за боклук до бюрото, когато видя шефа си.

Бош забеляза, че Мичъм като че ли не му обърна внимание, защото в това време държеше вратата отворена пред тях. Когато се обърна, той небрежно поздрави пазача в стъклената кабина и поведе двамата детективи към офиса си.

Той седна зад бюрото си и се обърна към компютъра. Екранът показваше галактическа битка между строени в боен ред космически кораби. Мичъм натисна един от клавишите и скринсейвърът изчезна. Той помоли Бош да му повтори името на Алайзо и го вкара в компютъра. После обърна монитора така, че детективите да не могат да виждат екрана. Бош се раздражни, но не каза нищо.

— Прав си — след няколко секунди се обади Мичъм. — Тук е бил. В сградата „Тайрън пауър“. Държал е една от онези дупки, които дават под наем на външни лица. В целия апартамент има три офиса. Тримата нещастници там имат обща секретарка, която върви заедно с наема.

— От колко време е бил там? Пише ли?

— Да. Почти от седем години.

— Какво друго пише?

Мичъм погледна към екрана.

— Не е много. Няма данни за проблеми. Веднъж се е оплакал, че някой му е блъснал колата на паркинга. Карал е ролс-ройс. Навярно е бил последният човек в Холивуд, който не си е разменил ролса за рейндж роувър. Това е безвкусно, Бош.

— Да идем да хвърлим един поглед.

— Ами, знаете ли какво, защо двамата с детектив Райли не излезете и не си вземете по чаша кафе, докато аз поговоря с някои хора по въпроса. Не съм сигурен каква е процедурата ни в такива случаи.

— На първо място, Чък, тя е Райдър, не Райли. И на второ, ние разследваме убийство. Каквато и да е процедурата ви, очакваме да ни осигуриш достъп до офиса.

— Тук сте в частна собственост, приятел. Трябва да имаш това предвид.

— Ще го имам — изправи се Бош. — А докато разговаряш по телефона, ти пък трябва да имаш предвид, че досега пресата изобщо не е надушила за случая. Струва ми се, че няма да е добре да замесваме „Арчудей“ в такова нещо, особено след като не сме сигурни

за какво точно става дума. Можеш да предадеш на онзи, на когото ще се обадиш, че ще се помъча да запазя това положение.

Мичъм се ухили и поклати глава.

— Все същия стар Бош. Все иска да е неговото.

— Нещо такова.

Докато чакаше, Бош имаше време да изгълта чаша хлад-ко кафе от кафеварката, която беше седяла във външния кабинет през по-голямата част от нощта. Бе горчиво, но той знаеше, че чашата, която бе изпил в участъка, няма да му помогне да издържи до сутринта. Райдър се отказа от кафето и вместо това пиеше вода от машината в коридора.

След десетина минути Мичъм излезе от офиса си.

— Добре, печелите. Но веднага трябва да ви предупредя, че аз или някой от хората ми трябва да е там през цялото време като наблюдател. Това ще ви пречи ли, Бош?

— Няма проблем.

— Добре, да вървим. Ще вземем кола.

На излизане той отвори вратата на стъклената будка и пъкна вътре глава.

— Питърс, кои са обходна двойка?

— Хм, Серъриър и Фоугъл.

— Добре, свържи се с тях по радиостанцията и кажи на Серъриър да ни чака при „Тайрън пауър“. Той има ключове, нали?

— Да.

— Добре, хайде. — Мичъм понечи да затвори вратата, но спря. — А, Питърс. Остави спортната страница в кошчето за боклук.

Тримата взеха количка за голф до „Тайрънс пауър“, защото сградата се намиреше от отсрещната страна на паркинга. По пътя Мичъм махна на някакъв облечен от горе до долу в черно мъж, излизащ от една от сградите, покрай които минаваха.

— В момента снимат престрелка на нюйоркска улица, иначе щях да ви разведа вътре. Направо ще се закълнете, че сте в Бруклин.

— Никога не съм бил там — отвърна Бош.

— Нито пък аз — прибави Райдър.

— Тогава няма значение, освен ако не искате дати видите как стрелят.

— Ще се задоволим с „Тайрън пауър“.

— Чудесно.

Когато стигнаха, там ги чакаше друг мъж в униформа. Серъриър. По заповед на Мичъм той отключи вратата на чакалнята, от която се влизаше в трите офиса. После отключи вратата на офиса на Алайзо. След това Мичъм му нареди да се върне на работа.

Чък беше нарекъл офиса „дупка“ и това определение не бе много далеч от истината. В стаята имаше само толкова място, колкото да се съберат тримата, без да си дишат във вратовете. Вътре имаше бюро и зад него стол. Отпред бяха сложени още два стола. До стената зад бюрото имаше канцеларски шкаф с четири чекмеджета. На лявата стена бяха закачени в рамки плакатите на два класически филма, „Чайна-таун“ и „Кръстникът“, и двата заснети в „Парамаунт“. На дясната Алайзо бе поставил афишите на собствените си опити — „Изкуството на перелината“ и „Фатална страст“. Имаше и по-малки рамки със снимки на Алайзо с различни известни личности. Много от фотосите показваха Алайзо и съответната звезда, усмихнати зад бюрото в същия този офис.

Бош първо разгледа двата афиша. В горната част на всеки от тях пишеше: „Антъни Алайзо представя“. Но вниманието му привлече вторият — „Фатална страст“. Зад заглавието се виждаше мъж в бял костюм с пистолет в отпуснатата си отстрани ръка и с отчаяно изражение на лице. В по-голям мащаб бе представена жена с развяваща се тъмна коса, която гледеше надолу към мъжа със зноен поглед. Идеята беше открадната от плаката на „Чайнатаун“. Но в него имаше нещо омагьосващо. Жената, разбира се, бе Вероника Алайзо и Бош знаеше, че това е една от причините.

— Жената е хубава — обади се иззад гърба му Мичъм.

— Това е съпругата му.

— Разбирам. Само че никога не съм чувал за нея.

Бош кимна към плаката.

— Струва ми се, че това е бил единственият ѝ филм.

— Е, както казах, хубаво момиче. Но се съмнявам, че все още изглежда така.

Бош отново се вгледа в очите ѝ и си спомни жената, която беше видял само преди час. Очите ѝ все още бяха също толкова тъмни и блестящи, с малки светли точки по средата.

Детективът се извърна и разгледа снимките. Веднага забеляза, че една от тях е на Дан Лейси, актьор, играл ролята на Бош осем години преди това в минисериал за разкриването на сериен убиец. Студиото-производител бе платило на него и на тогавашния му партньор много пари, за да използват имената и техническите им съвети. Партньорът му взе парите и се пенсионира, за да се установи в Мексико. Бош си купи къща на хълмовете. Той не можеше да избяга. Знаеше, че работата е неговият живот.

Бош се обърна и огледа останалата част от малкия офис. На стената до вратата имаше лавици, отрупани с ръкописи и видеокасети, но без никакви книги, освен два указателя на актьори и режисьори.

— Добре — каза той. — Чъки, ти стой до вратата и си наблюдавай. Киз, защо не започнеш с бюрото. Аз ще се заема с шкафа.

Чекмеджетата бяха заключени и на Бош му трябваша десет минути, за да ги отвори с помощта на шперца, който извади от куфарчето си. После мина цял час само за да ги прегледа повърхностно. Бяха пълни с бележки и финансови документи, свързани с няколко филма, за които никога не бе чувал. След разговора с Вероника Алайзо това не му се стори странно, пък и така или иначе не знаеше почти нищо за този бизнес. Но от беглото прехвърляне на документите му се стори, че по време на производството на филмите на различни филмови компании са били плащани големи суми пари. И онова, което му направи най-силно впечатление, беше, че от този мъничък офис Алайзо трябваше да си е докарвал страшно приятен живот.

След като прерови четвъртото и най-долно чекмедже, той се изправи и изпъна гръб. Прешлените му изпукаха като плочки за домино. Бош погледна към Райдър, която продължаваше да преглежда чекмеджетата на бюрото.

— Откри ли нещо?

— Няколко интересни неща, но не съм се натъкнала на димящия пистолет, ако имаш предвид това. Алайзо е получил съобщение от данъчната служба. Следващия месец в компанията му е трябвало да има ревизия. Освен това има няколко писма, разменени между Тони Алайзо и Сейнт Джон, гвоздеа на деня, за когото спомена г-жа Алайзо. Доста разгорещени думи, но нищо прекалено заплашително. Остава ми да проверя още едно чекмедже.

— В шкафа има много неща. Финансови документи. Ще се наложи да прегледаме всичко. Искам да го направиш ти. Ще можеш ли?

— Няма проблем. Досега не ми е попаднало нещо извън рутинната бизнес документация.

— Излизам навън да запали една цигара. Когато свършиш, защо не се сменим и ти да се заемеш с шкафа. Аз ще продължа с бюрото.

— Звучи като заговор.

Преди да излезе, той прокара очи по лавиците до вратата, зачете се в заглавията на видеокасетите и откри онази, която търсеше. „Фатална страст“. Бош се пресегна и я взе. Капакът бе същият като афиша.

Детективът отстъпи назад и остави касетата на бюрото, за — да я приберат при нещата, които щяха да вземат със себе си. Райдър го попита какво е това.

— Това е нейният филм — отвърна той. — Искам да го гледам.

— Аз също.

Навън Бош застана в малкия двор до бронзовата статуя на мъж, който предполагаше, че е Тайрън Пауър, и запали цигара. Нощта беше студена и димът затопли гърдите му. Студиото бе съвсем тихо.

Той се приближи до кошчето за боклук близо до една от пейките на двора и изтръска в него пепелта от цигарата си. На дъното му забеляза счупена чаша, няколко химикалки и моливи. Върху едно от керамичните парчета разпозна емблемата на „Арчудей“ — Триумфалната арка с изгряващо слънце по средата. Готвеше се да бръкне в кошчето и да извади нещо, което приличаше на златна писалка, но чу гласа на Мичъм и се обърна.

— Тя ще стигне високо, нали? Сигурен съм.

Той също запали цигара.

— Да, така смятам и аз. Това е първият ни случай заедно. Всъщност не я познавам добре, а от онова, което чувам, изобщо не трябва да се опитвам. Веднага, когато може, ще я вземат в центъра.

Мичъм кимна и изтръска пепелта на земята. Бош забеляза, че той вдига поглед към втория етаж и небрежно махва с ръка. Детективът също погледна натам и видя камерата, монтирана от вътрешната страна на стрехата.

— Не си прави труда — каза Бош. — Не може да те види. Чете за вчерашния мач на „Доджърс“.

— Предполагам, че си прав. В последно време не се намират подходящи хора, Хари. Наемам типове, които искат през цялото време да обикалят наоколо с количките за голф, надявайки се, че ще ги открият като Клинт Истууд или нещо подобно. Онзи ден един се блъсна в стената, щото разговарял с двама от творческите директори, които минавали наблизо. Ето ти едно невъзможно съчетание — творчески директор...

Бош не отговори. Онова, което Мичъм току-що бе казал, не го интересуваше.

— Трябва да дойдеш да работиш тук, Хари. Вече си направил двайсет години трудов стаж. Трябва да се пенсионираш и да дойдеш да работиш за мен. Доходите ти ще се увеличат двойно. Гарантирам ти го.

— Не, благодаря, Чък. Някак си просто не се виждам да се въртя наоколо с някоя от твоите колички за голф.

— Е, предложението си остава. По всяко време, приятел. По всяко време.

Бош загаси цигарата си в стената на кошчето и пусна фаса вътре. Реши, че няма да рови в боклука пред очите на Мичъм и му каза, че се връща вътре.

— Бош, трябва да ти кажа нещо. Детективът го погледна и той вдигна ръце.

— Ще си имаме проблем, ако искаш да изнесеш нещо от офиса без заповед за обиск. Искам да кажа, чух те какво каза за онази касета, а в момента партньорката ти събира върху бюрото нещата, които да вземете. Но не мога да ви позволя да изнесете каквото и да е.

— Тогава ще се наложи да останеш тук цялата нощ, Чък. Чекмеджетата са много, ще имаме доста работа. За нас ще е далеч по-лесно да откараме всичко това в бюрото.

— Зная. Все пак съм работил там. Но ми наредиха да заема такава позиция. Ще ни трябва заповед за обиск.

От телефона в чакалнята детективът позвъни на Едгар, който все още беше в участъка и тъкмо започваше писмената Работа по случая. Бош му каза за момента да я зареже и да Напише заповеди за финансовите документи в дома на Алайзо и в офиса в „Арчуей“, както и за всички други, които бяха при адвокатата му.

— Искаш да се свържа с дежурния съдия сега? — попита Едгар,
— Почти два часът е.

— Направи го — отвърна Бош. — Когато ги подпише, донеси ги в „Арчуй“. Вземи и няколко кашона.

Едгар изпъшка. Цялата черна работа се падаше на него. Никой не обичаше да ходи при съдията посред нощ.

— Зная, зная, Джери. Но това трябва да се свърши. Какво друго става?

— Нищо. Свързах се с „Мираж“, разговарях с един от охраната. Стаята, в която е бил Алайзо, е била взета от други хора през уикенда. Сега е свободна и той няма да я дава на никого, но вече е късно.

— Навярно... Добре, приятел, следващия път друг ще върши черната работа. А сега се захващай със заповедите.

В офиса на Алайзо Райдър вече претърсваше шкафа. Бош й съобщи, че Едгар подготвя заповедите и че ще се наложи да съставят списък на вещите за Мичъм. Каза й също да си почине, ако иска, но тя отказа.

Детективът седна зад бюрото. Върху плота цареше обичайният хаос. Имаше телефон, ролодекс, попивателна, магнит с кламери и дървено блокче, върху което бе връзан надписът „ГНА продъкшънс“. Освен това имаше кошче, пълно с документи.

Бош разгледа телефона и откри бутона за повторно набиране. Той вдигна слушалката и го натисна. По бързата поредица от сигнали можеше да каже, че последният телефонен разговор е бил междуградски. След две извънявания му отговори женски глас. Чуваше се силна музика.

— Ало? — каза жената.

— Да, ало, кой е там?

Тя се изкиска.

— Не зная, кой се обажда?

— Може да съм сбъркал номера. „При Тони“ ли сте?

— Не, „При Доли“.

— А, „При Доли“. Добре, хм, къде се намира това?

Тя отново се изкикоти.

— На „Мадисън“, къде другаде? Откъде си мислиш, че сме взели името?

— Къде е „Мадисън“?

— В северен Лас Вегас. Откъде идваш?

— От „Мираж“.

— Добре, просто карай по булеварда на север. Минаваш центъра и няколко мърляви квартала, и си в северен Лас Вегас. „Мадисън“ е на третия светофар, щом минеш под моста. Завий наляво и ние сме първата сграда вляво. Как се казваш?

— Хари.

— Добре, Хари, аз съм Ронда. Като в...

Бош не отвърна нищо.

— Хайде, Хари, трябва да кажеш „Помогни ми, Ронда, помогни ми, помогни ми, Ронда“.

Тя изпя куплета от старата песен на Бийч Бойс.

— Всъщност, Ронда, наистина можеш да ми помогнеш — рече Бош. — Търся един мой приятел. Тони Алайзо. Идвал ли е там напоследък?

— Тази седмица не съм го виждала. Не съм го виждала от четвъртък или петък. Чудех се откъде си научил номера на съблекалните.

— Да, от Тони.

— Е, тази вечер Лейла я няма, така че Тони няма да се появи, така ми се струва. Но ти можеш да дойдеш. Не е нужно той да е тук, за да си прекараш добре.

— Чудесно, Ронда. Ще се опитам да намина.

Бош затвори телефона. Той извади бележника от джоба си и записа името на заведението, в което току-що беше позвънил, как се стига до него и имената на Ронда и Лейла. После подчерта второто име.

— Какво откри? — попита Райдър.

— Следа във Вегас.

Той ѝ разказа за разговора и забележката за жената на име Лейла. Райдър се съгласи, че следата трябва да се провери, после продължи да претърсва шкафа. Бош се зае с бюрото. Първо огледа плота, след това пристъпи към чекмеджетата.

— Хей, Чъки? — каза той.

Облегнал се на вратата със скръстени пред себе си ръце, Мичъм вдигна вежди.

— Той не е имал телефонен секретар. Ами когато секретарката я е нямало? Къде са му оставяли съобщения, на телефонистката или в някаква телефонна служба?

— Хм, не, по войсмейла.

— Значи Алайзо е имал войсмейл? Как да вляза в него?

— Ами трябва да имаш кода му. Трицифрен е. Свързваш се с компютъра, набираш кода и си получаваш съобщенията.

— А как да науча кода му?

— Не можеш. Всеки сам си го програмира.

— Няма ли главен код, чрез който да вляза?

— Не. Системата не е чак толкова сложна, Бош.

Детективът отново извади бележника си и потърси рождената дата на Алайзо.

— Какъв е номерът на войсмейла? — попита той.

Мичъм му го даде и Бош се свърза с компютъра. След сигнала набра 721, но кодът не беше приет. Той забарабани с пръсти по бюрото и се замисли. Опита цифрите, отговарящи на буквите ТНА, и един компютърен глас му каза, че има четири съобщения.

— Киз, чуй това — рече Бош.

Той включи високоговорителя и затвори слушалката. Докато слушаше, детективът си водеше бележки, но първите три съобщения бяха от хора, които докладваха по техническите въпроси, свързани с бъдещето заснемане на филм, с наема на апаратура и разходите. След всяко от тях електронен глас съобщаваше по кое време в петък са били получени.

Четвъртото съобщение накара Бош да се наведе напред и да наостри уши. Гласът принадлежеше на млада жена, която като че ли плачеше.

— Хей, Тон, аз съм. Обади ми се веднага щом получиш съобщението. Вече едва се сдържам да не ти телефонирам вкъщи. Трябваш ми. Онова копеле Лъки казва, че съм уволнена. При това без причина. Просто иска да го вкара на Мо-дести. Толкова съм... Не искам да ми се налага да работя в „Паломино“ или на което и да е от онези други места. В „Градината“. Забрави за това. Искам да дойда в Лос Андже-лис. Да съм при теб. Обади ми се.

Електронният глас ги информира, че съобщението е получено в 16:00 ч. в неделя — много след смъртта на Тони Алайзо. Жената не бе

оставила името си. Очевидно беше сигурна, че Тони ще я познае. Бош се зачуди дали не е същата, за която бе споменала Ронда — Лейла. Той погледна към Рай-дър и тя само сви рамене. Знаеха прекалено малко, за да преценят значението на съобщението.

Бош седна на стола зад бюрото и се замисли над положението. После отвори едно от чекмеджетата, но не започна да го претърсва. Погледът му се плъзна нагоре по стената вдясно от него и се зарея из снимките на усмихнатия Тони Алайзо, който позираше с различни звезди. Някои от тях бяха оставили посвещения върху снимките, но трудно можеха да се разчетат. Детективът се загледа в своя целулоиден двойник Дан Лейси, но не успя да прочете думите, надраскани отдолу. На снимката върху бюрото на Алайзо имаше висока чаша с емблемата на „Арчудей“, пълна с химикалки и моливи.

Бош свали снимката от стената и повика Мичъм.

— Някой е влизал тук — рече той.

— За какво говориш?

— Кога са изпразнили кошчето за боклук навън?

— Откъде да зная, по дяволите. Какво...

— Онази наблюдателна камера на покрива, колко време пазите лентите?

Мичъм се поколеба за миг, но после отговори:

— Изхвърляме ги всяка седмица. Върху сегашната лента са заснети последните седем дни. Тя е бавна, десет кадъра в минута.

— Да идем да погледнем.

Бош се върна вкъщи едва в четири часа. До уговорената среща с Едгар и Райдър за закуска в седем и половина му оставаха три часа за сън, но кафето и покаченият адреналин не му позволиха дори да затвори очи.

В къщата се разнасяше киселият дъх на прясна боя и той отвори плъзгащите се врати към задната веранда, за да пропусне вътре хладния нощен въздух. После се загледа към „Къхюнга пас“ под него и към профучаващите по холивудската скоростна магистрала автомобили. Винаги се бе удивлявал, че по пътя постоянно има коли, независимо по кое време. В Лос Анджелис движението никога не спираше.

Зачуди се дали да не пусне някой компактдиск, навярно изпълнение на саксофон, но вместо това остана да седи на кушетката в мрака и запали цигара. Замисли се за различните нишки, заплетени в този случай. Според предварителните наблюдения Антъни Алайзо беше в прекрасно финансово положение. Такива доходи обикновено поставяха плътна преграда срещу насилието и убийството. Богатите рядко ставаха жертви на убийство. Но при Тони Алайзо нещо се бе объркало.

Бош си спомни за филма и отиде при куфарчето си, което беше оставил на масата в трапезарията. Вътре имаше две видеокасети — записа от камерата в „Арчудей“ и копие на „Фатална страст“. Той включи телевизора и натисна бутона на видеото.

След като изгледа филма, му стана ясно, че е заслужил съдбата си. Осветлението бе лошо и в някои кадри над актьорите висеше краят на микрофона. Това особено дразнеше в сцени, заснети в пустинята, където отгоре не би трябвало да има нищо друго, освен синьо небе. На всичко отгоре към аматьорското изпълнение се прибавяше и слабата игра на актьорите. Главният герой, актьор, когото Бош никога преди не беше виждал, невероятно сковано се мъчеше да изиграе ролята на човек, отчаяно опитващ се да задържи младата си жена, която използваше сексуален тормоз и подигравки, за да го подтикне към извършване на престъпления, накрая дори убийство, единствено заради извратеното си удоволствие. Вероника Алайзо играеше съпругата и изпълнението ѝ не се различаваше особено много от това на актьора.

При добро осветление тя бе зашеметяващо красива. Имаше четири сцени, в които се появяваше фактически гола и Бош ги проследи с опиянението на воайор. Но като цяло ролята не беше за нея и детективът разбираше защо кариерата ѝ, подобно на тази на съпруга ѝ, е завършила толкова скоро. Вероника можеше да обвинява и да се гневи на мъжа си, но в крайна сметка тя бе като хилядите красавици, които всяка година прииждаха в Холивуд. Видът ѝ можеше да накара дъхът ти да секне, но не ставаше за актриса.

В кулминационната сцена във филма, когато арестуват съпруга и жената го предава на ченгетата, тя произнасяше репликите си с убедителността и въздействието на бял лист хартия. „Той беше. Той е луд. Не успях да го спра, докато не стана прекалено късно. После не

можех да кажа на никого, защото щеше... щеше да изглежда така, сякаш аз съм искала всички те да са мъртви.“

Бош изгледа целия филм и после, без да става, натисна копчето на дистанционното управление за пренавиване на лентата. След това изключи телевизора и вдигна крака на кушетката. През отворените врати се виждаше светлината на зората, която огряваше хребета отгатак пътя. Все още не се чувстваше уморен и продължаваше да мисли за изборите, които хората правеха през живота си. Чудеше се какво би се случило, ако изпълнението беше поне приемливо и филмът намереше разпространител. Чудеше се дали това би променило нещата, дали би спасило Тони Алайзо от онзи багажник.

Срещата с Билетс в участъка започна едва в девет и половина. Всички си донесоха столове в офиса на лейтенанта и тя откри разискването, като каза, че местните медии вече започвали да проявяват засилен интерес към случая. Освен това ръководството на управлението обмисляло дали не би трябвало да предадат разследването на елитния отдел „Грабежи и убийства“. Това, разбира се, ядоса Бош. Някога той беше работил в ОГУ. Но го бяха понижили и пратили в Холивуд заради съмнителна стрелба по време на дежурство. Затова идеята да предаде случая на големите клечки в центъра, бе за него особено дразнеща. Щеше да му е по-лесно да разбере, ако проявяваха интерес от ОБОП. Но Бош отвърна на Билетс, че не е съгласен да предаде разследването на ОГУ, след като екипът му е прекарал почти цяла нощ без сън и е открил някои сериозни следи. Райдър се намеси и го подкрепи. Едгар, който продължаваше да се цупи заради писмената работа, запази мълчание.

— Приемам позицията ви — каза Билетс. — Но когато свършим тук, трябва да отида в кабинета на капитан Левали и да я убедя, че можем да се справим сами. Така че дайте да видим с какво разполагаме. Вие успяхте да ме убедите, аз ще убедя нея. После тя ще трябва да съобщи в центъра нашето мнение.

През следващите трийсет минути Бош говори от името на екипа и подробно разказа за нощното разследване. Единственият телевизор и видео в участъка стояха в кабинета на лейтенанта, защото не беше безопасно да ги оставят отключени, дори и в полицията. Детективът

пусна копието на записа от „Арчудей“, което му бе направил Мичъм, и намери момента, в който се виждаше натрапникът.

— Наблюдателната камера, с която е заснет този материал, прави по десет кадъра в минута, но онзи тип все пак е заснет — събщи Бош.

Той натисна бутона за включване и на екрана се появи черно-белият образ на двора и фасадата на „Тайрън пауър“. Беше съвсем тъмно. Часовникът в долната част на екрана показваше, че действието се развива в осем часа и тринайсет минути предишната вечер.

Бош включи на забавено движение, но въпреки това действието, което искаше да покаже на Билетс, бе прекалено бързо. На шест кадъра се виждаше мъж, който се приближава до вратата на сградата, привежда се над бравата и после изчезва вътре.

— Всъщност мъжът е стоял до вратата трийсет-трийсет и пет секунди — поясни Райдър. — От записа може да изглежда, че е имал ключ, но това е прекалено много време, за да си отключи нормално. Влязъл е с шперц. Този тип действия опитно и бързо.

— Добре, ето го как излиза — каза Бош.

Когато часовникът показва осем и седемнайсет, мъжът се появи на вратата. Следващият кадър го показваше вече в двора на път за кошчето за боклук, после отправил се в обратна посока. След това изчезваше. Бош върна лентата и я замрази на последния образ на мъжа, когато се отдалечаваше от кошчето. Това беше най-добрият кадър. Въпреки тъмнината и замъглеността на лицето на мъжа, той все пак навярно можеше да се идентифицира, ако изобщо откриеха с кого да го сравнят. Бе бял, с тъмна коса и яка, набита фигура. Носеше спортна риза с къси ръкави. На дясната му китка, точно над черната му ръкавица се виждаше часовник с хромирана верижка, която отразяваше светлината на лампите в двора. Над китката имаше тъмна, неясна татуировка. Бош посочи всичко това на Билетс и прибави, че ще отнесе записа в ОНИ, за да види дали с компютър не могат да подобрят качеството на последния кадър.

— Хубаво — каза лейтенантът. — А сега, какво мислите, че прави там вътре?

— Взима нещо — отвърна Бош. — От момента на влизането до излизането му са минали по-малко от четири минути. Не е много. Като се има предвид, че е трябвало да отключи и вратата на офиса на Алайзо. Каквото и да е правил вътре, той е съборил чашата с

емблемата на „Арчуй“ от бюрото и тя се е разбила на пода. Той прави каквото прави, после събира парчетата от чашата и химикалките и на тръгване ги хвърля в кошчето за боклук. Снощи ги открихме там.

— Има ли отпечатъци? — попита Билетс.

— Когато разбрахме, че някой е влизал, излязохме навън и накарахме Донован да дойде, щом свърши с ролса. Той откри отпечатъци, но не и такива, които да могат да се използват. Бяха на Алайзо, на Киз и моите. Както се вижда на записа, онзи тип е носил ръкавици.

— Добре.

Бош неволно се прозя и Едгар и Райдър го последваха. Той отпи от чашата със студено кафе, която бе донесъл със себе си в кабинета. От кофеина ръцете му трепереха, но знаеше, че ако престане да подхранва звяра, бързо ще грохне от Умора.

— Имате ли някаква идея какво е взел онзи тип? — попита Билетс.

— Строшената чаша означава, че е действал по-скоро до бюрото, отколкото до шкафа — отвърна Райдър. — Нищо в бюрото не изглеждаше пипано. Нямаше празни папки, нищо подобно. Смятаме, че става дума за подслушвател. Някой е поставил подслушвател в телефона на Алайзо и не е можел да си позволи да ни остави да го открием. На снимките по стените в офиса телефонът се намира точно до чашата. Онзи мъж някак си я е съборил. Смешното е, че ние изобщо не проверихме телефона за подслушвател. Ако натрапникът не се беше появил, навярно нямаше да го открием.

— Ходила съм в „Арчуй“ — каза Билетс. — Студиото е оградено със стена. Има частна охрана. Как е влязъл вътре? Или може би смятате, че става въпрос за вътрешен човек?

— Има две неща — отвърна Бош. — Снощи снимаха сцена на нюйоркска улица. Това означава, че през портала са влизали и излизали много хора. Може би нашият човек е успял да се промъкне вътре заедно с някой от снимачния екип. На записа се вижда, че после се отдалечава в северна посока. Точно нататък са и декорите на нюйоркската улица. Порталът е на юг. Освен това на север студиото граничи с холивудското гробище. Права си, има стена. Но през нощта, когато гробището е затворено, вътре е тъмно и пусто. Нашият човек

може да се е прекатерил през стената оттам. Както и да е влязъл, очевидно е много опитен.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако е извадил подслушвател от телефона на Тони Алайзо, устройството трябва първо да е било поставено там.

Билетс кимна.

— Кой според теб е бил? — тихо попита лейтенантът. Бош погледна към Райдър, за да види дали тя не иска да вземе думата. Тъй като младата жена мълчеше, той отговори:

— Трудно е да се каже. Разковничето е в разчитането на времето. Алайзо навярно е мъртъв от петък през нощта, а трупът му беше открит едва снощи към шест. После идва този взлом в осем и тринайсет. Алайзо вече е бил намерен и мълвата е започвала да се разпространява.

— Но осем и тринайсет е преди да си разговарял със съпругата му?

— Точно така. Това е слабото място. Искам да кажа, отначало бях готов да се обзаложа, че ще открием нещо, ако бързо идем при нея. Сега вече не съм толкова сигурен. Нали разбираш, ако тя е замесена, този взлом няма никакъв смисъл.

— Поясни се.

— Ами, първо трябва да разберем защо е бил подслушван. И кой е най-вероятният отговор? Жена му или някой друг по нейно нареждане поставя подслушвателя, за да разбере дали Тони си е развявал оная работа насам-натам. Нали?

— Добре.

— А сега, ако приемем, че е така, ако жена му е замесена в натикването на съпруга ѝ в онзи багажник, защо тя или нейният човек ще чакат чак до снощи — тоест след откриването на трупа — за да извадят подслушвателя? Няма смисъл. Има логика само ако двете неща не са свързани, ако убийството и подслушването са нещо различно. Разбираш ли?

— Да, струва ми се.

— Тъкмо затова не съм готов да зарежа всичко останало и да се занимавам само с жена му. Честно казано, мисля, че тя навярно е способна да го извърши. Но все още не са ни известни прекалено

много неща. Не ми се струва правилно. Във всичко това има нещо друго и ние засега не знаем какво.

Билетс кимна и погледна към целия екип.

— Това е добре. Зная, че все още не разполагате с нищо твърдо, но въпреки това сте свършили добра работа. Нещо друго? Какво става с отпечатъците, които снощи Арт Доно-ван вдигна от якето на жертвата?

— Засега не можем да ги идентифицираме. Арт ги пусна по АСИО и НСИС, но без резултат.

— По дяволите.

— Въпреки това са ценни. Ако открием заподозрян, отпечатъците могат да се окажат важно доказателство.

— Нещо друго от колата?

— Не — отвърна Бош.

— Да — каза Райдър. Билето вдигна вежди.

— Един от отпечатъците, които Донован откри по вътрешната страна на капака на багажника — поясни Райдър. — Принадлежи на Рей Пауърс. Това е униформеният полицай, който откри трупа. Очевидно го е оставил, когато е вдигал капака. Няма проблем, но все пак е допуснал грешка. Изобщо не е трябвало да отваря багажника. Трябвало е направо да ни повика.

Билетс погледна към Бош и той предположи, че лейтенантът се чуди защо не ѝ е обърнал внимание. Детективът сведе очи към бюрото.

— Добре, ще се погрижа за това — каза тя. — Познавам Пауърс. Работил е тук и със сигурност би трябвало да знае процедурата.

Бош можеше да го защити със същото обяснение, което ченгето му беше дало предишния ден, но не го направи. Пауърс не го заслужаваше.

— И какво ще правим сега? — продължи Билетс.

— Ами, имаме адски много работа — отвърна Бош. — Вед нъж чух онази история за скулптора, когото попитали как превръща гранитния блок в прекрасна статуя на жена. И тоъ отговорил, че просто изчуква всичко, което не е на жената. Точно това трябва да направим и ние. Разполагаме с огромен блок информация и улики. Ще трябва да изчукаме всичко което няма значение, което не ни интересува.

Билетс се усмихна и Бош ненадейно се засрами от анало гията, макар да смяташе, че е точна.

— Ами Лас Вегас? — попита тя. — Той част ли е от статуята или просто трябва да го изчукаме?

Този път се усмигнаха Райдър и Едгар.

— Ами, ще се наложи да идем дотам — отвърна Бош, като се надяваше, че думите му не звучат извинително. — В момента ни е известно само, че Алайзо е ходил там и че е бил убит съвсем скоро, след като се е върнал. Не знаем какво е правил във Вегас, дали е спечелил, или е загубил, дали някой не го е проследил чак оттам. Възможно е да е ударил дзкакпота, да е бил проследен дотук и да са го ограбили. Въпросите около Лас Вегас са адски много.

— Там е и онази жена — вметна Райдър.

— Каква жена? — попита Билетс.

— Точно така — каза Бош. — Последният разговор от телефона в офиса на Тони Алайзо е бил с един клуб в Лас Вегас. Позвъних там и получих името на някаква жена, с която вероятно се е срещал, Лейла. Освен това...

— Лейла? Като в онази песен ли?

— Предполагам. Освен това в офиса му се беше получило съобщение от непозната жена. Струва ми се, че може да е била тази Лейла. Ще трябва да разговаряме с нея.

Билетс кимна, увери се, че Бош е свършил и после нахвърля бойния план.

— Добре — каза лейтенантът. — На първо място, всички въпроси от страна на медиите трябва да бъдат прехвърляни към мен. Най-добрият начин да овладеем положението е информацията да излиза от един човек. За момента ще съобщим на репортерите, че навярно става дума за автомобилна кражба или за обир. Това е достатъчно невинно и сигурно ще ги успокои. Съгласни ли сте всички?

Тримата детективи кимнаха.

— Добре, ще се опитам да убедя капитана да ни остави случая. Струва ми се, че имаме три-четири насоки на разследване, на които ще трябва да обърнем особено внимание. Гранитът, който трябва да се изчука, както би се изразил Хари. Във всеки случай ще ми е от полза, за да успея да убедя капитана, ако вече работим по тези въпроси. Така че, Хари, искам да вземеш самолета колкото се може по-скоро и да идеш до Вегас. Искам ти да се заемеш с това. Но ако там не откриеш нищо, връщай се веднага. Ще ни трябваш тук. Съгласен?

Бош кимна. Така би решил и самият той, ако зависеше от него, но му стана малко неприятно, че го прави тя.

— Киз, ти се захващаш с финансовата следа. Искам да научим всичко за този Антъни Алайзо до утре сутринта. Освен това ще трябва да идеш до дома му със заповедта за обиск и докато събираш документите, опитай още веднъж с жена му и виж какво друго можеш да измъкнеш за брака им. Не зная, ако имаш възможност, поседни с нея и се опитай да я накараш да си разкрие душата.

— Не съм сигурна — отвърна Райдър. — Струва ми се, че няма да се получи. Тя е интелигентна жена, достатъчно умна е, за да е разбрала, че сме я взели под око. Почти си мисля, че за да си нямаме проблеми, следващия път, когато някой от нас разговаря с нея, трябва дай го съобщим. Снощи не беше подходящо.

— Сама ще прецениш — каза Билетс. — Но ако го направиш, тя сигурно ще повика адвокатата си.

— Ще видя какво мога да направя.

— А, Джери, ти...

— Зная, зная, за мен остава писането.

Обаждаше се за първи път от петнайсет минути насам. Бош си помисли, че цупенето му вече минава всякакви граници.

— Да, за теб остава писането. Но освен това искам да се заемеш с гражданските дела и с оня сценарист, който е спорил с Алайзо. Струва ми се, че това е най-малко вероятната следа, но трябва да проверим всичко. Свърши тази работа и така ще сме в състояние да стесним границите на разследването.

Едгар иронично отдаде чест.

— Също така — продължи тя, — докато Хари проверява следата във Вегас, искам ти да поемеш летището. Имаме квитанцията му за паркинг. Мисля, че трябва да започнеш оттам. Когато давам изявление пред медиите, ще направя подробно описание на колата — не може да е имало чак толкова много бели ролсове „Силвър клауд“ — и ще кажа, че търсим всички, които са я виждали в петък вечерта. Ще кажа, че се опитваме да възстановим пътя на жертвата от летището. Може да имаме късмет.

— Може би — отвърна Едгар.

— Добре тогава, да започваме — каза Билетс.

Тримата детективи се изправиха. Бош бавно започна да вади касетата от видеото, така че когато свърши, другите двама вече бяха излезли и той остана насаме с Билетс.

— Чух, че през цялата си кариера не си водила нито едно истинско разследване на убийство — рече той.

— Вярно е. Като детектив съм работила единствено със сексуални престъпления в бюро то във Вали.

— Е, във всеки случай аз щях да постъпя точно така, както току-що постъпи ти.

— Но те е раздразнило това, че го направих аз вместо теб.

Бош се замисли за миг.

— Ще го преживея.

— Благодаря ти.

— Няма проблем. Слушай, онова за Пауърс, че е оставил отпечатъците си, сигурно щях да ти го кажа, но реших, че сега не е времето. Вчера му прочетох едно конско, че е отварял багажника. Той ми каза, че ако не го бил отворил и чакал ние да проверим колата, тя навярно още щяла да си стои там. Пауърс е кретен, но по този въпрос беше прав.

— Разбирам.

— Сърдиш ли се, че не ти казах?

Билетс се замисли за миг.

— Ще го преживея.

[1] ME — Medical Examiner. SID — Scientific Investigations Division. — Произнасянето на съкращенията звучи като имена на хора. — Б. пр. ↑

[2] Булите — куршуми (англ.). — Б. пр. ↑

2

Бош заспа няколко минути след като седна до прозореца и закопча колана си в самолета от Бърбанк за Лас Вегас. Спа дълбоко и се събуди едва когато докосването на колесниците до асфалта го тласна напред. Когато самолетът спря, детективът вече се беше разсънил и се чувстваше освежен от едночасовата почивка.

Когато излезе от терминала, вече бе пладне и температурата достигаше четирийсет градуса. Бош се насочи към гаража, в който го очакваше взетата под наем кола, и почувства, че жегата бързо стопява възвърнатата му енергия. Той откри автомобила на обозначеното място в паркинга, включи климатика на последна степен и пое към „Мираж“.

Бош никога не беше харесвал Лас Вегас, макар че работата му налагаше често да идва тук. Имаше нещо общо с Лос Анджелис — и двата града бяха привлекателен център за отчаяни хора. Много често бягаха от Лос Анджелис тук. Това бе единственото останало място. Под лустрото на фалшива слава, пари, енергия и секс биеше черно сърце. Независимо колко се мъчеха да го прикрият с неон и семейни развлечения, градът си оставаше курва.

Но ако нещо изобщо беше в състояние да промени това му мнение, това бе „Мираж“. Той беше символ на новия Лас Вегас — чистота, богатство, законност. Прозорците на високата сграда хвърляха златисти отблясъци от слънцето. А вътре не бяха пестили пари за украсата на казиното. Когато влезе във фойето, Бош отначало остана хипнотизиран от белите тигри в оградената със стъклени стени естествена среда, на която би завидял всеки защитник на животните. После, докато чакаше на опашка, за да се регистрира, той се загледа в огромния аквариум зад рецепцията. Зад стъклото лениво плуваха акули. Точно като белите тигри.

Когато дойде редът му, момичето забеляза специалния знак на резервацията му и повика охраната. Пристигна шефът на дневната смяна Ханк Майер. След като се представи, той каза, че Бош ще разполага с пълното съдействие на хотела и казиното.

— Тони Алайзо беше добър и ценен клиент — рече Майер. — С готовност ще ви помогнем с каквото можем. Но няма почти никаква вероятност смъртта му да е свързана с престоя му тук. Това е най-чистото място в цялата пустиня.

— Зная това, Ханк — отвърна Бош. — Зная също, че не искате да разваляте репутацията си. Не очаквам да открия в „Мираж“ каквото и да е, но трябва да проверя възможностите. Вие също, нали така?

— Точно така.

— Познавахте ли го?

— Не, не го познавах. През всичките три години, откакто съм тук, работя дневна смяна. От онова, което научих, г-н Длайзо е играл в казиното предимно нощем.

Майер бе трийсетинагодишен и имаше същия спретнат вид, който хотелът, а вече и целият Лас Вегас искаше да представи пред света. Той продължи с обяснението си и разказа, че стаята, в която Алайзо отседнал последния път, била запечатана. После даде на Бош ключа и го помоли да го върне веднага щом свърши работата си. Освен това му съобщи, че ще има възможност да разпита служителите в залата за покер. Всички те познавали Алайзо, защото бил редовен посетител.

— Имате камера над масите за покер, нали?

— Хм, да, имаме.

— Пазите ли записа от четвъртък и петък? Бих искал да го видя, ако е възможно.

— Няма проблем.

Уговориха се да се срещнат в четири часа в офиса на охраната на втория етаж. Тогава се сменяха служителите в казиното и онези от тях, които познаваха Алайзо, щяха да дойдат там. Тогава също можеше да вземе записа от камерата над залата за покер.

Останал сам в стаята си няколко минути по-късно, Бош седна на леглото и се огледа. Беше по-малка, отколкото очакваше, но иначе прекрасна — най-комфортната стая, която изобщо бе виждал в Лас Вегас. Той взе телефона от нощното шкафче в скута си и се свърза с холивудския участък. Отговори му Едгар.

— Тук е Бош.

— А, Микеланджело на убийствата, Роден на престъпленията.

— Много смешно. Какво става там при вас?

— Ами, почти нищо, само дето Булите спечели битката — отвърна Едгар. — Никой от ОГУ не се е вествал насам, за да ни грабне случая.

— Това е добре. Ами ти? Някакъв напредък?

— Почти съм приключил с писмената работа по убийството. Сега обаче ще се наложи да я зарежа. В един и половина ще дойде сценаристът с адвоката си за разговор.

— Добре, тогава те оставям. Кажи на лейтенанта, че съм се обаждал.

— Да, а между другото, тя иска в шест пак да се съберем, за да докладваме за развитието на нещата. Би трябвало да се обадиш. Ще те включим по високоговорителя.

— Ще се обадя.

Известно време Бош поседя на леглото. Искаше му се да се отпусне назад и да поспи. Но знаеше, че не може. Трябваше да се заеме с разследването.

Той се изправи, извади багажа от чантата си и закачи двете ризи и панталоните си в гардероба. После подреди бельото и чорапите си на лавицата, излезе от стаята и се качи на асансьора до последния етаж. Стаята, в която бе отседнал Алайзо, се намираше в дъното на коридора. Електронната карта, която му беше дал Майер, веднага отключи вратата и той се озова в стая, два пъти по-голяма от неговата. Приличаше на съчетание от спалня и дневна. До прозорците, които гледаха към пустинята и към ниската, шоколаденокафява планинска верига на северозапад от града, имаше елипсовидна вана. Долу до сградата се виждаха басейнът и делфинариумът на хотела. Под проблясващата водна повърхност Бош забеляза сив гръб. Изглеждаше толкова не на място, колкото се чувстваше в тази стая и самият той.

— Делфини в пустинята — гласно каза детективът.

Стаята беше луксозна по всички стандарти за който и да е град и очевидно се пазеше за богати комарджии. Известно време Бош постоя до леглото, като се оглеждаше. Нямаше нищо, което да изглежда не на място. По дебелия килим се виждаха еднакви вълни, оставени от неотдавнашно чистене с прахосмукачка. Предполагаше, че дори да е имало нещо с доказателствена стойност, вече го нямаше. Но все пак трябваше да провери. Погледна под леглото и в чекмеджетата. Зад

бюрото откри кибрит с рекламата на местен мексикански ресторант на име „Ла Фуентес“, но нямаше как да разбере откога е там.

Подът и стените на банята бяха облицовани с розов мрамор. Крановете бяха от блестящ месинг. Бош се огледа за миг, но не забеляза нищо интересно. Той отвори стъклената врата на кабинката за душа и отново не откри нищо. Но докато я затваряше, погледът му попадна на нещо в канала. Отново отвори вратата и погледна надолу, после докосна с пръст златистата частичка, закачила се за гумения уплътнител. Детективът вдигна ръка и видя, че блестящата частичка се е залепила за пръста му. Предполагаше, че би трябвало да е идентична с онези, които бяха открили в маншетите на панталоните на Тони Алайзо. Сега само трябваше да разбере какво представляват и откъде са дошли.

Полицейското управление на окръг Метро се намираше на ул. „Фронтър“ в центъра на града. Бош се приближи до рецепцията и обясни, че е детектив от друг град, който прави посещение на любезност в местния отдел „Убийства“. Упътиха го към детективското бюро на третия етаж, откъдето дежурният го придружи до кабинета на капитана. Капитан Джон Фелтън беше петдесетинагодишен мъж със силно загоряло лице и дебел врат. Бош предполагаше, че само за последния месец му се е налагало да приветства най-малко стотина ченгета от цялата страна. Лас Вегас си бе такова място. Фелтън го покани да седне и изнесе обичайната реч.

— Детектив Бош, добре дошли в Лас Вегас. Надявам се престоят ви тук да е приятен и резултатен. Ако можем да ви помогнем с нещо, не се колебайте да се обърнете към нас. Не мога да ви обещаая каквото и да е, но ако поискате нещо, което е по силите ми, искрено ще се радвам да го направя. А сега, ще ми разкажете ли какво ви води насам?

Бош набързо му обясни случая. Фелтън си записа името на Тони Алайзо и дните, за които се знаеше, че е прекарал в Лас Вегас при последното си идване, както и хотела.

— Просто се опитвам да проследя действията му през времето на престоя му.

— Мислите, че са го проследили оттук и после са го хванали в Лос Анджелис, така ли?

— За момента не мисля нищо. Нямаме доказателства за това.

— И се надявам да не откриете. Това ще навреди на репутацията ни в Лос Анджелис. С какво друго разполагате?

Бош постави куфарчето в скута си и го отвори.

— Имам две групи отпечатъци, свалени от трупа. Ние...

— От трупа ли?

— Носеше кожено яке. Открихме отпечатъците с лазер. Както и да е, пуснахме ги по АСИО, НСИС, проверихме в калифорнийското министерство на правосъдието, но без резултат. Мислех си, че бихте могли да ги проверите във вашия компютър.

Макар Автоматизираната система за идентифициране на отпечатъци, която използваше полицейското управление в Лос Анджелис, да представляваше компютърна мрежа, състояща се от десетки бази данни из цялата страна, тя не обхващаше всички. И повечето управления в големите градове имаха собствени бази данни. Във Вегас това бяха отпечатъците на хора, кандидатстващи за работа в града или в казината. Това бяха отпечатъци, взимани тайно, отпечатъци, които по закон управлението не би трябвало да притежава само защото собствениците им са попаднали под подозрение, но никога не са били арестувани. Именно в тази база данни Бош се надяваше Фелтън да провери отпечатъците от случая Алайзо.

— Ами, дайте да видя какво имате — отвърна капитанът. — Не мога да ви обещаю нищо. Навярно разполагаме с малко информация, която липсва в националните мрежи, но не разчитайте на това.

Бош му подаде приготвените от Арт Донован картони с отпечатъците.

— Значи започвате от „Мираж“, така ли? — попита Фелтън, след като остави картоните отстрани върху бюрото си.

— Да. Ще покажа снимката му на хората и ще видя какво ще успее да открие.

— Казахте ми всичко, което знаете, нали така?

— Точно така — излъга Бош.

— Добре. — Фелтън отвори едно от чекмеджетата, извади визитна картичка и му я подаде. — Ето телефонния номер на кабинета и на пейджъра ми. Съобщете ми, ако откриете нещо. Нося пейджъра постоянно със себе си. Междувременно, до утре сутринта ще ви дам резултатите от проверката на отпечатъците.

Бош му благодари и си тръгна. От фойето той телефонира в офиса на ОНИ в управлението в Лос Анджелис и попита Донован дали е имал време да анализира малките блестящи частички, открити в маншетите на панталоните на Тони Алайзо.

— Да, но резултатът няма да ти хареса — отвърна Донован. — Обикновени блестящи конфети. Оцветен алуминий. Нали знаеш, като онези, които използват по маскаради и празници. Твоят човек сигурно е бил на купон или нещо подобно, там са хвърляли конфети и някои са полепнали по дрехите му. Може да е изтупал онези, които е виждал, но да не е забелязал частичките, попаднали в маншетите на панталона му.

— Добре. Нещо друго?

— Хм, не. Поне не свързано с веществените доказателства.

— Тогава с какво?

— Ами, Хари, нали знаеш онзи тип от ОБОП, с когото разговаря по телефона снощи от лабораторията?

— Карбон ли?

— Да, Доминик Карбон. Е, днес намина насам. Разпитва ме какво сме открили снощи.

Бош се намръщи, но не отвърна нищо и Донован продължи:

— Каза, че бил тук за нещо друго и минавал просто от любопитство. Но не зная, Хари. Струва ми се нещо повече от обикновен интерес, ако разбираш какво искам да кажа.

— Да, зная какво искаш да кажеш. Какво му каза?

— Ами, преди да се усетя и да започна да се чудя какво става, се изпуснах за отпечатъците от якето. Съжалявам, Хари, но бях адски горд. Рядко се случва да свалиш пълни отпечатъци от яке на мъртвец и предполагам, че доста съм се раздрънкарал за тях.

— Няма проблем. Каза ли му, че не сме ги идентифицирали?

— Да. Но после... после той поиска копие от отпечатъците, каза, че можел да направи нещо с тях. Не зная какво имаше предвид.

— А ти как реагира?

— Как мислиш, дадох му.

— Какво?

— Само се шегувам, Хари. Отговорих му да поиска от теб.

— Чудесно. Какво друго си му казал?

— Това е всичко, Хари.

— Добре, Арт, постъпил си умно. Ще се чуем по-късно.

— Дочуване, Хари. Хей, между другото, къде си?

— Във Вегас.

— Наистина ли? Хей, заложи на рулетката една петарка заради мен на седмица. Само веднъж. Ще ти платя, когато се върнеш. Освен ако не спечеля. Тогава ти ще ми платиш.

Бош се върна в стаята си четирийсет и пет минути преди срещата с Ханк Майер. Използва това време, за да вземе душ, да се обръсне и да смени ризата си. Почувства се освежен и готов да се върне в пустинната жега.

Майер беше уредил служителите от тотализатора и от залата за покер, които бяха работили предишния четвъртък и петък, да идват на разпит в кабинета му един по един. Бяха шестима мъже и три жени. Алайзо бе залагал винаги при една и съща служителка от тотото. Хората от залата за покер бяха осем и според обичайната практика се бяха сменяли по шестте маси за покер в казиното на всеки двайсет минути. Това означаваше, че и осемте бяха раздавали карти на Алайзо по време на последното му идване в Лас Вегас. Тъй като беше редовен клиент на казиното, отлично го познаваха.

В присъствието на Майер Бош успя да ги разпита само за един час. Оказа се, че Алайзо винаги играел на масата от пет до десет. Това означаваше, че всяка ръка започва със залог от пет долара и всяко раздаване носи между пет и десет. На раздаване били позволени по три вдигания на мизата. Тъй като се играеше със седем карти, това означаваше, че на всяка ръка се падаха по пет раздавания. Бош бързо пресметна, че ако са заети и осемте места на масата, всяка ръка спокойно е можела да донесе неколкостотин долара печалба. Алайзо бе играл покер, много по-различен от игрите в петък вечер, които организираха Бош и колегите му от детективското бюро.

Според служителите от залата, в четвъртък през нощта Алайзо играл около три часа и в крайна сметка нито спечелил, нито загубил. В петък вечерта играл още два часа и си тръгнал с около две хиляди долара по-малко в джоба. Никой от хората не си спомняше да е печелил или губил много пари по време на предишните му идвания. Винаги имал само по няколко хиляди повече или по-малко. Изглежда, знаел кога да се откаже.

Освен това служителите отбелязаха, че Алайзо винаги давал точно определен бакшиш — десет долара в чипове за всяка победа, двайсет и пет долара за особено големи печалби. Спомняха си го най-вече с това. Винаги играел сам, пиел джин с тоник и почти не разговарял с другите играчи. През последните месеци идвал в компанията на млада блондинка едва навършила двайсет години. Тя никога не взимала участие в покера, но играела на автоматите наблизко и се връщала при Тони, когато ѝ трябвали още пари. Той не я представял на когото и да е и служителите изобщо не бяха чували името ѝ. Бош записа тази информация в бележника си и накрая добави: „Лейла?“

След хората от залата за покер влезе любимата на Алайзо служителка от тотализатора. Беше безцветна, тъмноруса жена на име Ирма Чантри. Тя запали цигара веднага щом седна и заговори с глас, който показваше, че пуши много. Жената каза, че и през двете последни нощи Алайзо залагал на „Доджърс“.

— Имаше си система — рече тя. — Винаги удвояваше, докато не спечели.

— Какво искате да кажете?

— Ами, първата нощ заложи, че „Доджърс“ ще спечелят. Те загубиха. На следващия ден идва и залага двойно отново на тях. Те спечелиха. И като извадите частта за казиното, печалбата му е почти двойна. Само че изобщо не дойде да си я вземе.

— Не е дошъл да я вземе ли?

— Не. Но това не е нещо необичайно. Фишът му си остава валиден, стига да го запази. Може да дойде по всяко време и ние ще го вкараме в компютъра. Случвало се е и преди да печели и да си прибира парите чак когато дойде следващия път в града.

— Откъде знаете, че не си е прибрал сумата при някой друг от служителите?

— Тони не би го направил. Винаги си взимаше парите от мен, за да може да ми даде бакшиш. Винаги казваше, че съм му кадем.

Бош се замисли за миг. Знаеше, че „Доджърс“ са играли в Лос Анджелис в петък вечерта и че самолетът на Алайзо е излетял от Лас Вегас в десет. Следователно бе почти съвсем сигурно, че е бил на международното летище „Маккаран“ или вече в самолета на път за Лос Анджелис, преди мачът да свърши. Но нито в портфейла, нито в

дрехите му бяха открили фиш за залагането. Хари отново се замисли за липсващото куфарче. Навярно би трябвало да е вътре в него? Беше ли възможно един фиш за печалба от четири хиляди долара минус таксата за казиното да стане мотив за убийство? Не му се струваше вероятно, но все пак не трябваше да се изключва. Той погледна към Ирма, която всмукваше дима от цигарата си толкова силно, че по бузите ѝ изпъкнаха очертанията на зъбите ѝ.

— Ами ако някой друг е осребрил печалбата? При друг служител. Има ли възможност да се разбере?

Ирма се поколеба и Майер се обади:

— Да — каза той. — Всеки фиш е кодиран с номера на служителя и с времето на залога.

Той погледна към Ирма.

— Ирма, спомняш ли си да си взимала много залози за „Доджърс“ в петък от по две хиляди долара?

— Не, нито един, освен този на Тони.

— Ще го открием — каза на Бош Майер. — Ще проверим осребрените фишове от петък вечерта нататък. Ако печалбата на г-н Алайзо е била осребрена, ще разберем кога и ще проверим на видеозаписа от кого.

Детективът отново погледна към Ирма. Тя беше единствената служителка от казиното, с която бе разговарял и която наричаше Алайзо на малко име. Искаше да я попита дали във връзката помежду им не е имало нещо повече от залаганията. Но знаеше, че най-вероятно на служителите е забранено да излизат или да се сприятеляват с гостите. Не можеше да я попита пред Майер и да очаква искрен отговор. Той я освободи и мислено си отбеляза по-късно да я намери.

Бош погледна часовника си и видя, че до свиканото от Билетс заседание остават четирийсет минути. Той попита Майер дали има възможност да получи записите от камерата над залата за покер от четвъртък и петък.

— Просто искам да го видя как играе — прибави той. — Искам да получа представа за него на живо.

— Разбирам. Да, записите са готови. Казах ви, че ще ви окажем пълно съдействие.

Двамата излязоха от кабинета и тръгнаха по коридора към една от служебните стаи. Тя бе слабо осветена и съвсем тиха, като се

изключеше шумът на климатичната инсталация. Пред подредените в две редици шест пулта седяха мъже в сиви блейзери, които наблюдаваха шестте видеомонитора на всеки от пултовете. На екраните Бош можеше да види различни изгледи отгоре на маси за игра. Всеки пулт имаше електронно контролно табло, което позволяваше да се променя фокусът или да се приближава образът от отделните камери.

— Ако искат — прошепна Майер, — могат да ви кажат какви карти държи всеки играч на която и да е от масите в казиното. Направо удивително!

Майер поведе Бош към кабинета на началника. Вътре имаше още видеоапаратура, както и място за съхранение на записите. Зад малко бюро седеше друг мъж в сив блейзер. Майер го представи като Кал Смолц.

— Готови ли сме, Кал?

— На този екран тук — отвърна Смолц и посочи към един от петнайсетинчовите монитори. — Ще започнем с четвъртък. Повиках един от хората в залата, за да ми покаже вашия човек. Той е пристигнал в осем и двацет в четвъртък и е играл до единайсет.

Мъжът включи записа. Образът беше черно-бял и по качество напомняше на онзи от „Арчудей“, но движението бе записано нормално, а не по десет кадъра в минута. В началото един от шефовете на казиното придружи някакъв мъж, в когото Бош разпозна Алайзо, до свободен стол пред маса за покер. Шефът носеше кутия с чипове, която остави върху масата пред Алайзо. Той кимна и размени усмивка с жената, която раздаваше картите — една от служителките, които детективът току-що беше разпитал — и започна да играе.

— Колко има в кутията? — попита Бош.

— Петстотин — отвърна Смолц. — Вече изгледах записа на бързи обороти. Не е купил повече чипове и накрая, когато ги осребрява, като че ли кутията е почти пълна. Искате ли да го оставя така или да го пусна на бързи обороти?

— На бързи обороти.

Бош внимателно се загледа в екрана. Видя, че Алайзо си поръчва четири джина с тоник, отказва се рано при повечето от раздаванията, печели пет големи залога и губи шест други. Нямаше почти нищо интересно. Когато часовникът наближи единайсет, Смолц превключи

на нормални обороти и детективът проследи Алайзо, който повика шефа на залата, осребри чиповете и изчезна от екрана.

— Добре — каза Смолц. — За петък имаме два записа.

— Как така? — попита Бош.

— Играл е на две маси. Когато е пристигнал, на масата от пет до десет долара не е имало свободно място. Имаме само една, тъй като клиентите, които искат да играят при такива залози, не са много. Така че е седнал на масата от един до пет долара, докато не се е освободило място на другата. Този запис е от най-евтината маса, от един до пет.

Започна нов запис и Бош видя Алайзо, който повтори същите действия като на първия. Този път обаче, забеляза той, жертвата носеше коженото спортно яке. Докато Алайзо разменяше обичайното кимване и усмивка със служителката, която раздаваше картите, на Бош му се стори, че го вижда да кимва на някаква жена, която седеше от другата страна на масата. Тя отвърна на кимването му. Но камерата снимаше под неподходящ ъгъл и той не можа да види лицето ѝ. Каза на Смолц да остави видеото на нормални обороти и погледа няколко минути, като чакаше да види дали двамата ще си разменят някакъв друг знак.

Очакванията му не се оправдаха. Но пет минути по-късно раздавачите на картите се смениха и когато новата служителка седна — също жена, която Бош бе разпитвал час по-рано — тя поздрави и Алайзо, и жената от другата страна на масата.

— Можете ли да замразите този кадър? — попита Бош.

Смолц го направи, без да отвърща.

— Добре — рече детективът. — Как се казва тази служителка?

— Това е Ейми Рорбак. Вече разговаряхте с нея.

— Точно така. Ханк, можете ли пак да я доведете тук?

— Хм, естествено. А може ли да попитам защо?

— Тази жена — отвърна Бош, като посочи към екрана. — Когато пристигна, Алайзо я поздрави. Ейми Рорбак току-що поздрави нея. Трябва да е редовна посетителка. Тя познава Алайзо и Рорбак. Може да се наложи да разговарям с нея, а вашата служителка навярно знае името ѝ.

— Добре, ще ида да я доведа, но ако има работа, ще трябва да изчакам.

— Чудесно.

Докато Майер беше в казиното, Бош и Смолц продължиха да гледат записа на бързи обороти. Алайзо игра на първата маса двайсет и пет минути. После се появи шефът на залата, взе кутията му с чипове и го премести на по-скъпата маса от пет до десет долара. Смолц пусна третия запис. Алайзо игра там още два часа и загуби доста пари. На три пъти си купува кутии с чипове за по петстотин долара и всеки път бързо ги губеше. Накрая остави няколкото останали чипа за бакшиш, Изправи се и изчезна от екрана.

Майер още не се бе върнал с Рорбак. Смолц каза, че ще пренабие записа с тайнствената жена, за да е готов. Когато свърши, Бош го помоли да го пусне на бързи обороти, за да види дали няма момент, в който лицето ѝ да се вижда. След пет минути напрегане, за да следи бързите движения на хората на екрана, той видя, че тайнствената жена поглежда нагоре към камерата.

— Ето сега! Върнете го и го пуснете на нормални обороти.

Смолц го направи и Бош видя как жената изважда цигара, запалва я и отмята глава назад, за да издиша дима с лице към камерата. Димът замъгли образа. Но преди това на Бош му се стори, че я разпознава. Той остана да седи неподвижно и мълчаливо. Смолц върна лентата назад до момента, когато лицето ѝ се виждаше почти съвсем ясно, после замрази образа. Детективът просто мълчаливо гледаше към екрана.

Смолц говореше нещо за това, че образът бил най-добрият, на който можели да се надяват, когато вратата се отвори и Майер влезе вътре. Беше сам.

— Хм, Ейми тъкмо започваше да раздава, така че ще дойде след десетина минути. Оставих ѝ съобщение да се качи тук.

— Можете да телефонирате долу и дайте предадете да не идва — отвърна Бош, без да откъсва очи от екрана.

— Наистина ли? И защо?

— Зная коя е жената.

— И коя е?

Отначало Бош не каза нищо. Не знаеше дали е защото я бе видял да си пали цигара, или поради някакво дълбоко безпокойство, но ужасно му се припуши.

— Просто една жена. Познавам я от много време.

Бош седеше на леглото с телефона в скута си и чакаше да стане време за заседанието. Но мислите му бяха далеч. Спомняше си една жена, която отдавна смяташе за изчезнала от живота му. Колко години бяха минали — четири, пет? Мислите и чувствата му бяха в такъв хаос, че не можеше да си спомни точно. Във всеки случай беше минало достатъчно много време. Не трябваше да се изненадва, че вече е излязла от затвора.

— Елиънър Уиш — гласно произнесе той.

Спомни си мириса на жасмин пред градския ѝ дом в Санта Моника. Спомни си как се бяха любили и си представи мъничкия дъговиден белег, който едва се виждаше на челюстта ѝ. Спомни си въпроса, който му беше задала преди толкова време, когато бяха правили любов. „Мислиш ли, че можеш да си сам и да не си самотен?“

Телефонът иззвъня. Бош се отърси от спомените си и вдигна слушалката. Обаждаше се Билетс.

— Всички вече сме тук, Хари. Добре ли ме чуваш?

— Не много, но връзката навярно няма да стане по-добра.

— Естествено, градска техника. Добре, да започнем с доклада на всеки един от вас за днес. Искаш ли да си първи, Хари?

— Става. Но засега няма много за докладване.

Той подробно разказа какво е свършил до този момент и специално наблегна на липсващия фиш като нещо, на което трябва да се обърне внимание. После им обясни за записите, но пропусна да спомене, че е разпознал Елиънър Уиш. Беше решил, че между нея и Алайзо няма сигурни признаци за връзка и че засега ще запази тази информация за себе си. Завърши доклада с плана си да открие „При Доли“, мястото, където Алайзо за последен път бе телефонира от офиса си в „Арчудей“. Имаше намерение също да намери жената на име Лейла, за която беше станало дума по време на разговора на Бош със заведението.

После идваше ред на Едгар. Той съобщи, че нашумелият сценарист имал алиби. Според собствения му инстинкт младежът навярно имал пълно основание да мрази Алайзо, но не бил от онези хора, които биха убили от омраза.

Едгар каза, че разпитал също служителите от гаража, в който Алайзо оставил да измият колата му, докато е в Лас Вегас. В услугата

се включвало и посрещане на летището и според човека, който откарал ролса, Тони бил сам, спокоен и не бързал.

— Всичко е било съвсем нормално — поясни Едгар. — Алайзо си е взел колата и си е тръгнал за вкъщи. Дал на човека дваисет долара бакшиш. Така че убиецът трябва да го е пресрещнал на път за вкъщи. Предполагам, че е станало някъде на „Мълхолънд“. Там има много пустинни отсечки. Ако сте бързи, спокойно можете да спрете когото и да е. Навярно са били двама.

— Служителят спомена ли нещо за багаж? — попита Бош.

— А, да — отвърна Едгар. — Каза, че доколкото можел да си спомни, Тони носел двете чанти, които описа жена му, сребристо куфарче и един сак през рамо. Не бил оставил нищо на багаж в самолета.

Бош кимна, макар да бе сам.

— Ами медиите? — попита той. — Дали ли сме вече изявление?

— Всичко е уредено — отвърна Билетс. — Медиите ще го пуснат утре. Дадохме снимка на ролса. Освен това могат да снимат колата в СПГ. Аз съм готова за интервюта. Надявам се, че от телевизията ще проявят интерес. Нещо друго, Джери?

Едгар завърши с това, че почти бил свършил с писмената работа и че прегледал половината от съдебната информация за делата срещу Алайзо. На другия ден щял да разпита хора, които твърдели, че са били измамани от него. Накрая Едгар съобщи, че се е свързал с офиса на патоанатома и че аутопсията на Алайзо още не била насрочена.

— Добре — каза Билетс. — При теб какво става, Киз?

Райдър раздели доклада си на две части. Първата се отнасяше за разговора ѝ с Вероника Алайзо, за който накратко каза, че жената се държала изключително резервирано за разлика от предишната вечер, когато заедно с Бош ѝ бяха съобщили за смъртта на съпруга ѝ. Отговорите ѝ били едносрични и почти не прибавила нови подробности. Двамата били женени от седемнайсет години. Нямали деца. Вероника Алайзо участвала в два от филмите на мъжа си и после никога повече не работила с него.

— Мислиш ли, че е разговаряла с адвокат? — попита Бош.

— Не ми каза такова нещо, но ми се струва, че е станало точно така — отвърна Райдър. — През цялото време ѝ теглех думите от устата.

— Добре, какво друго? — намеси се Билетс в опит да ускори обсъждането.

Райдър продължи с втората част от днешното си разследване, отнасяща се за финансовите документи на Антъни Алайзо. Въпреки лошото качество на връзката Бош ясно усещаше, че Киз е възбудена от онова, което е открила.

— Като цяло финансовата документация показва изключително висок стандарт на живот. Има големи петцифрени суми в лични банкови сметки, покрити кредитни карти, ипотеката на онази къща е седемстотин хиляди долара срещу стойност от милион и сто хиляди. Това успях да открия. Ролсът е взет под наем, същото се отнася за линкълна на жена му и за офиса му.

Тя замълча за миг, преди да продължи.

— Ако случайно имаш време, Хари, тук има нещо, което може би ще искаш да провериш в Лас Вегас. И двете коли са взети под наем от името на „ТНА продъкшънс“, неговата компания, чрез посредническа фирма във Вегас. Навярно би могъл да провериш. Казва се „Райдалонг — една дума — инкорпорейтид“. Адресът е „Индъстриъл драйв“, номер две хиляди и две, апартамент трийсет.

Якето на Бош, в джоба на което се намираще бележникът му, беше на облегалката на стола в срещуположната част на стаята. Той записа името и адреса на малко тефтерче върху нощното шкафче.

— Добре — каза Райдър, — сега продължаваме с работата му и тук започва интересното. Проверила съм само половината от документацията, която взехме от офиса му, но засега ми се струва, че нашият човек е забъркан в измама от огромен мащаб. И не говоря за кражби на сценарии от бедни студенти. Според мен това му е било само второстепенно хоби. Имам предвид, че е ръководил пералня за пари. Мисля, че е бил параван за някой друг.

Тя изчака малко преди да продължи. Бош седна на самия ръб на леглото. Възбудата гъделичкаше тила му.

— Имаме данъчни декларации, договори за производство, за наем на апаратура, документи за разплащания и вземания от няколко филма — повече от дванайсет. Само видеофилми. Както каза Вероника, това си е чиста порнография. Гледах няколко от касетите в кабинета му и направо бяха ужасни. Почти няма фабула, освен ако не

се брой покачването на напрежението в очакване главната героиня да се съблече.

Единственият проблем е, че счетоводните книги не съответстват на филмите и че повечето от големите чекове, изплащани от „ГНА продъкшънс“, са отивали в безименни пощенски кутии и в компании, които не съществуват никъде, освен на хартия.

— Какво искаш да кажеш? — попита Билетс.

— Искам да кажа, че според служебната документация за всеки от тези така наречени филми са отивали по милион-милион и половина, а само вижте касетите и казвам ви, не може да са стрували повече от сто-двеста хиляди долара. Брат ми работи в киноиндустрията като редактор и зная достатъчно, за да съм сигурна, че парите, които според книгите на Алайзо са били похарчени за онези филми, не са отишли там. Според мен по този начин е прал пари, много пари.

— По-спокойно, Киз — каза Билетс. — Как точно го е правил?

— Добре, да започнем с източника му. Засега ще го наричаме г-н Хикс. Г-н Хикс има един милион долара, които не би трябвало да има. Независимо дали са от наркотици или нещо друго, той трябва да ги изпере, да ги узакони, така че да може да ги вложи в банката и да ги харчи, без да привлича внимание. Дава ги на Тони Алайзо — влага ги в компанията му. После Алайзо произвежда с тях някой евтин филм и харчи по-малко от една десета от тях. Но когато става дума за счетоводните книги, той прави нещата така, че да изглежда, че е похарчил всички парило заснемането на филма. Почти всяка седмица праща чекове до различни филмови компании, фирми за недвижими имоти, за киноапаратура. Всички чекове са за по осем-девет хиляди, точно под границата за деклариране.

Бош внимателно я слушаше. Беше затворил очи и се бе съсредоточил. Възхищаваше се на способността на Райдър да открие в документацията всичко това.

— След като заснеме филма, Тони навярно прави няколко хиляди копия, продава ги или се опитва да ги продаде на независими видеомагазини и разпространители — защото дистрибуторните вериги не биха приели този боклук — и това е всичко. Но парите всъщност се връщат обратно при г-н Хикс, първоначалният му инвеститор, приблизително по осемдесет цента за долар под формата на плащания

за онези фиктивни компании. Това е мащабна измама. Онзи, който се крие зад онези компании, получава собствените си пари за услуги, които всъщност не е извършил. Но сега вече парите са узаконени. Те са чисти и той може да отиде в която и да е американска банка и да ги вложи, да плаща данъци за тях, после да ги харчи. Междувременно Тони Алайзо е получил своето и се захваща със следващия си филм. Изглежда, е пускал по два-три на година и е събирал по половин милион долара за себе си.

Известно време всички мълчаха, после Райдър отново се обади:

— Има само един проблем — каза тя.

— Че данъчната служба ще влезе по следите му — отвърна Бош.

— Пр-р-р-авилно — потвърди тя и детективът си представи изписалата се на лицето ѝ усмивка. — Измамата е добре замислена, но скоро е щяла да отиде по дяволите. В края на месеца данъчната служба е щяла да провери счетоводните книги на Тони и щом аз успях да открия това само за един ден, федералните власти най-вероятно биха се справили само за час.

— Това би превърнало Тони в опасност за г-н Хикс — каза Едгар.

— Особено ако си признаеше — прибави Райдър.

Някой в другия край на връзката подсвирна, но Бош не Успя да разбере кой. Предполагаше, че е Едгар.

— И сега какво, да търсим г-н Хикс, така ли? — попита той.

— За начало — отвърна Райдър. — В момента пиша молба, която утре сутрин ще пратя по факса до щатското министерство на икономиката. Прилагам пълен списък на фиктивните компании. Възможно е, който и да е той, да е бил достатъчно глупав, че да впише във формулярите за регистриране истинското си име или адрес. Освен това подготвям нова заповед. Разполагам с анулираните чекове от компанията на Тони. Трябват ми данните за сметките, от които е трябвало да бъдат изплатени чековете. Възможно е да открия, че след като са очистили Тони, парите са изчезнали.

— Ами данъчната служба? — попита Бош. — Бил ли е назначен ревизор? Разговаря ли с тях?

— Назначили са ревизор. Делото вече има криминален характер, което ме кара да смятам, че ревизията не е случайна. Били са

предупредени. Но не, не съм разговаряла с него. Телефонирах му, но не успях да го открия. Утре сутрин пак ще опитам.

— Знаеш ли — каза Едгар, — цялата тази работа с това, че ОБОП се отказаха от случая, започва да намирисва. Независимо дали Тони е бил свързан с мафията, тази измама е толкова организирана, колкото изобщо може да е организираната престъпност. Залагам и последното си копче, че някой, било то от данъчната служба или не, е подочул нещо за нашия човек.

— Струва ми се, че си прав — отвърна Билетс.

— Забравих да спомена нещо — вметна Бош. — Днес разговарях с Арт Донован. Каза ми, че онзи тип от ОБОП, с когото снощи разговарях, Карбон, днес съвсем ненадейно се появил в ОНИ и започнал да разпитва Арт за случая. Според Арт онзи се държал така, сякаш не го интересува, а всъщност изгаря от желание да разбере, нали разбирате какво искам да кажа?

Известно време всичко мълчаха.

— И какво ще правим сега? — попита Едгар.

Бош отново затвори очи и зачака. Решението на Билетс щеше да определи хода на разследването и да повлияе върху мнението му за нея. Детективът знаеше какво би направил предшественикът ѝ. Би се погрижил случаят да бъде предаден на ОБОП.

— Няма да правим каквото и да е — най-после каза лейтенантът. — Случаят си е наш и ние ще работим по него. Щом от ОБОП душат наоколо, след като са се отказали, значи тук става нещо, което все още не ни е известно.

Отново настъпи тишина и Бош отвори очи. Все повече започваше да харесва Билетс.

— Добре — рече тя. — Мисля, че на първо място трябва да се съсредоточим върху компанията на Тони. Искам да насочим вниманието си предимно натам. Хари, можеш ли бързо да свършиш във Вегас и да се върнеш тук?

— Освен ако не открия нещо ново, би трябвало да излетя утре преди обед. Но спомнете си какво ни съобщи снощи г-жа Алайзо — Тони винаги ѝ казвал, че идвал тук, за да се среща с инвеститори. Може би нашият г-н Хикс е точно тук.

— Възможно е — отвърна Билетс. — Искам пак да ви кажа, че сте свършили добра работа. Надявам се, че нещата ще останат така.

Сбогуваха се и Бош остави телефона върху нощното шкафче. Чувстваше се ободрен от напредъка на разследването. Поседя за малко и се наслади на усещането на адреналина, който бушуваше в тялото му. Отдавна не се беше чувствал така. Той сви дланите си в юмруци и ги удари един в друг.

Бош излезе от асансьора и мина през казиното. Бе по-тихо от повечето казина, в които беше ходил — нямаше крясъци, тропане от масите за игра на зарове или молитви за късмет. Хората, които играеха тук, бяха различни, помисли си той. Идваха с пари и си тръгваха с пари, независимо колко са загубили. Нямаше го дъха на отчаяние. Това казино беше за хора с дебели портфейли.

Детективът мина покрай тълпата около рулетката и си спомни за молбата на Донован. Пъхна се между две пушеци Цигари азиатки, извади пет долара и поиска чип, но му отговориха, че минималният залог на тази маса е двайсет и пет долара. Една от азиатките посочи с цигарата си към друга рулетка в дъното на казиното.

— Там ще приемат петарката ви — с отвращение рече тя.

Бош ѝ благодари и се насочи към евтината маса. Заложил петдоларовия чип на седмица, после се загледа във въртящото се колело и в отскачащото над цифрите мъничко метално топче. Не изпитваше нищо. Знаеше, че за истинските комарджии нямаше значение печалбата или загубата, а само очакването. Независимо дали ставаше дума за следващата карта, за падането на зара или за цифрата, върху която спреше топчето, тях ги привличаха и омагьосваха тъкмо онези няколко секунди на очакване, надежди и желаня. Но Бош не изпитваше нищо.

Топчето спря на петица и Донован му дължеше също толкова. Бош се обърна и затърси с поглед залата за покер. Видя надпис и се насочи към него. Беше рано, още нямаше осем и край масите имаше няколко свободни стола. Той огледа лицата, но не откри Елиънър Уиш, макар и всъщност да не очакваше да я види. Разпозна мнозина от служителите, които бе разпитвал предишния ден, включително Ейми Рорбак. Изкушаваше се да вземе един от празните столове на нейната маса и да я пита откъде познава Елиънър Уиш, но реши, че не е разумно да я разпитва на работното ѝ място.

Докато обмисляше какво да прави, до него се приближи шефът на залата и го попита дали чака, за да играе. Бош го разпозна от записа — това бе човекът, довел Тони Алайзо до масата му.

— Не, просто гледам — отвърна той. — Ще ми отделите ли една минута, докато няма много хора?

— Минута за какво?

— Аз съм полицаят, който разпитваше хората ви.

— А, да. Ханк ми каза за това.

Той се представи като Франк Кинг и Бош стисна ръката му.

— Съжалявам, не можах да дойда. Но аз не работя на масите. Трябваше да съм тук. Става дума за Тони, нали?

— Да, познавахте ли го?

— Естествено, всички го познавахме. Добро момче. Онова, което се е случило с него, е ужасно.

— Откъде знаете какво се е случило с него?

По време на разпитите Бош нарочно не беше съобщил на нито един от служителите за смъртта на Алайзо.

— От Ханк — отвърна Кинг. — Каза ми, че е бил застрелян в Лос Анджелис. Какво искате, щом живеете там, си поемате риска.

— Предполагам, че сте прав. Откога го познавате?

— От години. Преди да открият „Мираж“, работех във „Фламинго“. Тогава Тони отсядаше там. Но от много време насам идва тук.

— Някога срещали ли сте се с него? Извън казиното?

— Един-два пъти. Но обикновено случайно. Аз съм в някое заведение и пристига Тони. Пиехме по нещо, държахме се приятелски, но нищо повече. Искам да кажа, че той беше гост на хотела, а аз съм служител. Не бяхме добри приятели, ако разбирате какво имам предвид.

— Ясно. На какви места сте го засичали?

— О, Господи, не зная. Беше преди... Почакайте малко.

Кинг осребри чиповете на един от играчите от масата на Ейми Рорбак, който си тръгваше. Бош нямаше представа с колко е започнал човекът, но си тръгваше с четирийсет долара и намръщено лице. Кинг го изпрати с пожелание за по-добър късмет следващия път и после се върна при детектива.

— Както казах, виждал съм го в няколко бара. Беше преди толкова време. Веднъж го срещнах в кръглия бар на „Стардъст“. Един от приятелите ми беше барман и от време на време наминавах оттам след работа. Видях Тони там и той ме почерпи. Беше поне преди три години. Не зная с какво Ще ви помогне това.

— Сам ли беше?

— Не, с някакво гадже. Младо парче. Не я познавах.

— Добре, а другият път — кога беше?

— Може би миналата година. Бях на една ергенска вечер за Марти, той работи тук на масите за зарове — и всички отидохме да се повеселим „При Доли“. Това е бар със стриптийз в северната част на града. Там беше и Тони. Беше сам и дойде да изпие едно на нашата маса. Всъщност почерпи всички ни. Трябва да сме били осем. Беше готин тип. Това е.

Бош кимна. Значи Алайзо бе редовен посетител „При Доли“ поне от една година. Имаше намерение да иде там, да потърси жената на име Лейла. Навярно беше танцьорка, предполагаше той, и вероятно Лейла далеч не бе истинското ѝ име.

— Напоследък виждали ли сте го с някого?

— Искате да кажете с гадже ли?

— Да, една от служителките ми каза, че в последно време идвал с някаква блондинка.

— Да, струва ми се, че съм го виждал два-три пъти с блондинката. Даваше ѝ пари за игралните автомати, докато той играеше покер. Но не зная коя беше.

Бош кимна.

— Това ли е всичко? — попита Кинг.

— Само още един въпрос. Елиънър Уиш, познавате ли я? В петък вечерта е играла на евтината маса. Известно време Тони е играл там. Изглежда, са се познавали.

— Познавам една жена на име Елиънър. Но никога не съм чувал фамилията ѝ. Много е красива, има кестенява коса, кафяви очи и все още е в чудесна форма, въпреки белезите на времето, както се казва.

Кинг се усмихна на шегата си. Бош не.

— Като че ли е тя. Редовна посетителка ли е?

— Да, виждам я тук веднъж седмично, а може би и по-рядко. Местна е, доколкото ми е известно. Местните комарджии обикалят

заведенията. Но не във всички казина има истински покер. От него не печелим много. Държим го в знак на любезност към клиентите си, но се надяваме да играят повече на двацет и едно. Във всеки случай местните обикалят заведенията, за да не виждат през цялото време едни и същи лица. Така че една вечер може да играят тук, следващата в „Хара“, после във „Фламинго“, след това няколко вечери в казината в центъра. Такива работи.

— Искате да кажете, че е професионалистка?

— Не, искам да кажа, че е местна и играе много. Но не зная дали работи през деня или живее от покер. Струва ми се, че никога не съм ѝ осребрявал чипове за повече от по две банкноти. Това не е много. Чувал съм, че дава прекалено големи бакшиши на раздавачките по масите. Професионалистите не правят така.

Бош помоли Кинг да му изброи всички казина в града, които знае, че предлагат истински покер, после му благодари и го освободи.

— Знаете ли, съмнявам се, че ще откриете нещо друго за познанството ѝ с Тони, освен че се поздравяват и само толкова.

— И защо?

— Прекалено е стара. Красива е, но е прекалено стара за Тони. Той си пада по младите.

Бош кимна. После замислен започна да се разхожда из казиното. Не знаеше какво да прави с Елиънър Уиш. Интересуваше го какво прави и обяснението на Кинг за това, че идвала веднъж седмично като че ли правеше познанството ѝ с Алайзо достатъчно невинно. Но макар най-вероятно да нямаше нищо общо със случая, той изпитваше желание да разговаря с нея. Да ѝ каже, че съжалява за това как са се развили нещата, за това, че той е бил причината да се развият така.

До рецепцията видя няколко телефона и се свърза с информацията. Попита за номера на Елиънър Уиш и получи автоматичен отговор, че не могат да му го дадат по молба на абоната. Бош се замисли за миг, после бръкна в джоба на якето си, намери визитната картичка, която му беше дал капитан Фелтън, и набра номера на пейджъра му. След това зачака с ръка на телефона, за да не го заеме някой друг. Телефонът иззвъня четири минути по-късно.

— Фелтън?

— Да, кой е?

— Бош. Нали си спомняте?

— Да. От Лос Анджелис. Още не съм получил данните за отпечатъците. Очаквам ги всеки момент.

— Не, не се обаждам за това. Чудех се дали вие или някой от хората ви има достатъчно връзки с телефонната компания, за да ми даде един номер и адрес.

— Няма ли го в указателя?

На Бош му се прииска да отговори, че в такъв случай не би се обаждал, но се отказа.

— Няма го.

— За кого става дума?

— За местна жителка. Жена, която е играла покер с Тони Алайзо в петък вечерта.

— И какво от това?

— Капитане, те са се познавали и аз искам да разговарям с нея. Ако не можете да ми помогнете, няма проблем. Ще намеря друг начин да я открия. Телефонирах ви, защото ми казахте да го направя, ако се нуждая от нещо. Ето от какво се нуждая. Можете ли да ми помогнете, или не?

Преди да отговори, Фелтън помълча няколко секунди.

— Добре, дайте ми името. Ще видя какво мога да направя. Къде ще бъдете?

— В движение съм. Да ви потърся ли аз?

Фелтън му даде домашния си номер и му каза да се обади след половин час.

Бош използва това време, за да иде до „Хара“ и да погледне в залата за покер. Елиънър Уиш не бе там. После се отправи към „Фламинго“. Той съблече якето си, защото все още беше много горещо. Скоро щеше да се стъмни и детективът се надяваше, че ще захладнее.

Откри я в казиното на „Фламинго“. Играеше заедно с петима мъже на масата от един до четири долара. Мястото от лявата ѝ страна бе свободно, но Бош не седна там. Вместо това той се смеси с тълпата около рулетката и започна да я наблюдава оттам.

Лицето на Елиънър Уиш изразяваше пълна съсредоточеност върху картите. Бош виждаше, че мъжете, срещу които играе, скрито ѝ хвърлят погледи. Фактът, че тайно ѝ завиждаха, го изпълни със странно вълнение. През десетте минути, докато я гледаше, тя спечели една ръка — детективът бе прекалено далеч, за да види с какво е

спечелила — и се отказа рано в пет други. Очевидно имаше голям късмет. Кутията пред нея беше пълна, а върху синия филц имаше още шест купчинки чипове.

След като видя, че Елиънър печели втора ръка — този път при големи залози — и раздавачката започна да бута към нея купчината сини чипове, Бош потърси с поглед телефон. Той телефонира в дома на Фелтън и получи номера и адреса на Уиш. Капитанът му каза, че адресът, някъде на булевард „Сандс“, не е далеч оттам и се намира в квартал с жилищни блокове, обитавани предимно от служители в казината. Детективът не му съобщи, че вече я е открил. Вместо това му благодари и затвори.

Когато се върна в залата за покер, нея я нямаше. Петимата мъже продължаваха да седят на масата, но раздавачката беше нова и мястото на Елиънър Уиш пустееше. Чиповете също бяха изчезнали. Бе ги осребрила и той я беше изпуснал. Бош мислено се изруга.

— Търсиш ли някого?

Той се обърна. Беше тя. На лицето ѝ нямаше усмивка, само бегла нотка на раздразнение или навярно предизвикателност.

— Аз, хм... Елиънър... да, търсех теб.

— Никога не си можел да оставаш незабелязан. Видях те веднага щом се появи. Нямаше да стана от масата, но успях да прекарам онзи тип от Канзас. Мислеше си, че знае кога блъфирам. Нищичко не разбираше, как ли пък не. Точно като теб.

Езикът на Бош се завърза на възел. Не си бе представял нещата така и не знаеше как да продължи.

— Виж, Елиънър, аз, хм, просто исках да разбера как си. Не зная, просто...

— Точно така. Долетял си до Вегас само за да видиш какво правя, така ли? Какво става, Бош?

Детективът се огледа. Стояха в един от най-оживените участъци на казиното. От двете им страни минаваха играчи. Какофонията от тропането на игралните автомати и виковете на Радост или разочарование ги обгръщаха в хаос от гледки и звуци.

— Ще ти кажа. Искаш ли да идем да пийнем нещо или да вечеряме?

— Да пийнем.

— Знаеш ли някое спокойно място?

— Не тук. Последвай ме.

Излязоха от предната врата на казиното и тръгнаха в сухата жега на нощта. Слънцето вече напълно бе залязло и неоните осветяваха небето.

— В „Сийзърс“ има един спокоен бар. Без ротативки.

Тя го поведе отгъдък улицата и двамата взеха маршрутно такси, което ги остави пред портала на „Сизърс пелис“. Минаха покрай рецепцията и влязоха в кръгъл бар, в който имаше само още трима клиенти. Елиънър се оказа права. Заведението беше оазис, в който не се играеше на покер или на ротативки. Просто бар. Бош си поръча бира, тя си взе скоч с вода. После запали цигара.

— Преди не пушеше — каза той. — Всъщност си спомням, чети...

— Това беше много отдавна. Защо си тук?

— Работя по един случай.

По време на пътуването до бара бе имал време да се успокои и да събере мислите си.

— По какъв случай и какво общо има той с мен?

— Няма нищо общо с теб, но ти познаваш жертвата. В петък си играла покер с него в „Мираж“.

Челото ѝ се сбърчи от любопитство и смут. Бош си спомняше това изражение, спомняше си колко привлекателно му се беше струвало. Прииска му се да протегне ръка и да я докосне, но не го направи. Трябваше да си напомни, че сега тя е различна.

— Антъни Алайзо — каза той.

Детективът видя изписалата се на лицето ѝ изненада и веднага повярва в искреността ѝ. Бош не беше покерджия от Канзас, който не е в състояние да разпознае блъфа. Бе познавал тази жена и от изражението ѝ можеше да е сигурен, че не е знаела за смъртта на Алайзо.

— Тони... — провлачено рече тя.

— Добре ли го познаваше, или просто сте играли заедно?

Тъмните ѝ очи бяха далечни.

— Срещали сме се само там. В „Мираж“. В петък играя там. Тогава пристигат много нови пари и лица. Виждах го в казиното по няколко пъти месечно. Известно време си мислех, че и той е местен.

— Как разбра, че не е?

— Той ми каза. Преди два месеца седнахме да пийнем по нещо заедно. На масите нямаше свободни места. Записахме се в списъка на чакащите и казахме на Франк — това е момчето, което работи през нощта — да ни повика от бара, когато се освободи нещо. Та тогава изпихме по чаша заедно и той ми каза, че е от Лос Анджелис. Работел в киноиндустрията.

— И само това, нищо друго?

— Ами, да, каза и други неща. Доста разговаряхме. Обаче нямаше нищо особено. Просто убивахме времето, докато дойде нашият ред.

— Не сте ли се срещали някъде другаде?

— Не. Но какво ти става? Да не би да искаш да ми кажеш, че съм заподозряна, защото сме пили по чашка с онзи човек?

— Не, няма такова нещо, Елиънър. В никакъв случай.

Той извади собствените си цигари и запали. Келнерката, облечена в тога от бял и златист плат, им донесе чашите и известно време двамата мълчаха. Бош бе загубил увереността си и отново не знаеше какво да каже.

— Като че ли тази вечер доста ти вървеше — опита той.

— Повече от обикновено. Покрих си квотата и прекратих.

— Квотата ли?

— Винаги спирам, когато спечеля двеста долара повече, отколкото съм имала в началото. Не съм алчна и зная, че късметът не трае дълго. Никога не губя повече от сто долара и ако имам късмет да спечеля двеста, прекратявам за вечерта. Тази вечер свърших рано.

— Къде си се...

Той замълча. Знаеше отговора.

— Къде съм се научила да играя покер достатъчно добре, за да живея от него ли? Прекарай три и половина години зад Решетките и ще пропушиш, ще се научиш да играеш покер и още някои неща.

Тя го погледна право в очите, сякаш го предизвикваше да ѝ отговори. След продължително мълчание, Елиънър извърна поглед и извади нова цигара. Бош ѝ даде огънче.

— Значи иначе не работиш? Само покера?

— Точно така. Вече го правя почти година. Трудничко е да си намериш добра работа, Бош. Казваш им, че си бивш агент от ФБР, и

очите им светват. После им казваш, че току-що си излязъл от федералния затвор, и край.

— Съжалявам, Елиънър.

— Няма нужда. Не се оплаквам. Изкарвам повече от достатъчно, за да живея, от време на време се запознавам с интересни хора, като твоя човек Тони, и не се налага да плащам данъци. От какво да се оплаквам, освен може би, че деветдесетина пъти в годината температурата тук стига до трийсет и пет градуса на сянка?

Но той долови горчивината в гласа й.

— Искам да кажа, че съжалявам за всичко. Зная, че от това няма да ти стане по-добре, но ми се иска да бях направил нещата по друг начин. Оттогава научих много и не бих постъпил така. Това е единственото, което исках да ти кажа. Видях те на записа да играеш с Тони Алайзо и исках да те открия, за да ти го кажа. Това е всичко.

Тя загаси полуизпушената си цигара в стъкления пепелник и отпи голяма глътка от чашата си със скоч.

— В такъв случай, предполагам, че е време да си тръгвам.

Елиънър се изправи.

— Искаш ли да те откарам донякъде?

— Не, всъщност имам кола, благодаря ти.

Тя се насочи към вратата, но след няколко крачки спря и се върна до масата.

— Ти си прав, знаеш ли.

— За какво?

— За това, че от това не ми стана по-добре.

С тези думи тя си тръгна. Бош я проследи с поглед как минава през въртящата се врата и изчезва в нощта.

Като следваше упътванията, записани по време на разговора с Ронда по телефона от офиса на Тони Алайзо, Бош откри „При Доли“ на „Мадисън“ в северен Лас Вегас. Беше изключително скъп бар: двайсет долара вход, консумация минимум две чаши. Гостите се придружаваха до местата им от едър мъж в смокинг с колосана яка, която се врязваше във врата му като гарота. Танцърките също бяха първокласни. Млади и красиви, те навярно просто се срамуваха, че

притежават достатъчно координация и талант, за да работят в големите заведения в центъра.

Мъжът със смокинга придружи Бош до малка маса на около два и половина метра от главната сцена, която в момента бе пуста.

— След една-две минути ще излезе нова танцьорка — каза му той. — Приятно гледане.

Бош не знаеше дали трябва да му даде бакшиш за това, че му е дал маса толкова близо до дансинга, както и заради факта, че му се налага да търпи мъките на смокинга, но остави нещата така и човекът не остана да виси край него с протегнатата ръка. Детективът едва бе извадил цигарите си, когато се появи келнерка в червено копринено неглиже, черни мрежести чорапи и на високи токчета, която му припомни за минималната задължителна консумация. Бош си поръча бира.

Докато му наливаха бирата, той се огледа наоколо. Изглежда, нямаше много посетители — беше вторник, при това сравнително рано. В заведението бяха насядали двайсетина души. Повечето от тях бяха сами и не се гледаха помежду си, докато чакаха да ги забавлява следващата гола жена.

Стените бяха покрити с огромни огледала. Вляво бе барът, а в задната стена имаше сводест вход, над който в мрака блестеше червен неонов надпис „ИНДИВИДУАЛНИ ТАНЦЬОРКИ“. Предната стена беше заета от блестяща завеса и от сцената. От нея до средата на залата излизаше подиум, осветен от няколко лампи, закачени за металната решетка на тавана. Под ярката им светлина подиумът като че ли сияеше на фона на тъмното и задимено заведение.

Дискожокерът вляво от сцената съобщи, че следващата танцьорка е Ранди. По високоговорителите загърмя стара песен на Еди Мъни, „Два билета до рая“. Иззад блестящата завеса се появи висока брюнетка, която започна да се движи в такта на музиката. Носеше къси дънки, изрязани високо, за да разкриват долната половина на дупето ѝ и неоноворозов сутиен.

Бош бе хипнотизиран. Танцьорката беше красива и първата му мисъл бе защо прави това. Винаги беше смятал, че красотата помага на жените да избегнат много от трудностите на живота. Тази жена, това момиче бе красиво и все пак беше тук. Навярно тъкмо това привличаше тези мъже, каза си той. Не видът на голата жена. А

мисълта за унижението, тръпката да знаеш, че е пречупена волята на някой друг. Бош се замисли за това колко е бъркал по отношение на красивите жени.

Келнерката остави две бири на малката маса и му каза, че сметката е петнайсет долара. Детективът едва не я помоли да повтори, но после реши, че за такова заведение цената е нормална. Даде ѝ двайсетачка и когато тя започна да рови за ресто в купчината банкноти върху таблата си, той ѝ махна с ръка.

Жената стисна рамото му и се наведе към ухото му, като се погрижи да застане под такъв ъгъл, че Бош да може да вижда едрият ѝ бюст.

— Благодаря ти, миличък. Оценявам жеста ти. Каж ми, ако искаш нещо друго.

— Искам да те питам нещо. Тук ли е Лейла тази вечер?

— Не, няма я.

Бош кимна. Келнерката се изправи.

— Ами Ронда тогава? — попита той.

— Ранди е хей там.

Тя посочи към сцената. Детективът поклати глава и ѝ даде знак да се приближи.

— Не, Ронда, като „Помогни ми, помогни ми, Ронда“. На работа ли е тази вечер?

— А, онази Ронда. Да, тук е. За малко си пропуснал излизането ѝ. Навярно ще се появи при следващата смяна на танцърките.

Бош бръкна в джоба си за пари и остави върху таблата ѝ петачка.

— Би ли ѝ предала, че приятелят на Тони, с когото е разговаряла снощи, иска да я почерпи една чаша?

— Естествено.

Тя отново стисна рамото му и се отдалечи. Вниманието на БОШ се насочи към сцената, където тъкмо завършваше първата песен на Ранди. После пуснаха „Адвокати, пистолети и пари“ на Уорън Зивън. Детективът не я беше чувал отдавна и си спомни, че когато работеше като патрул, песента беше нещо като химн на униформените ченгета.

Танцърката на име Ранди скоро се освободи от дрехите си и остана съвсем гола, освен опънатия на лявото ѝ бедро жартиер. Мнозина от мъжете се изправяха, пресрещаха я, докато бавно танцуваше по подиума, и пъхаха банкноти под жартиера. А когато

един от тях пхна петачка, Ранди се облегна на рамото му, наведе се над него и го целуна по ухото.

Бош гледаше това и си мислеше, че вече има доста добра представа откъде е малкият отпечатък от ръка върху рамото на Тони. В този момент дребна блондинка зае мястото до него.

— Здравсти. Аз съм Ронда. Пропуснал си моя номер!

— Разбрах. Съжалявам.

— Е, след половин час пак ще е мой ред. Надявам се да останеш. Ивон ми каза, че искаш да ме почерпиш?

Сякаш по поръчка Бош видя, че келнерката се приближава към тях. Той се наведе към Ронда.

— Слушай, Ронда, предпочитам да се погрижа за теб, отколкото да давам парите си на бара. Така че направи ми услуга и не бъди разточителна.

— Разточителна ли...?

Тя въпросително сбърчи лице.

— Недей да поръчваш шампанско.

— А, ясно.

Момичето си поръча мартини и Ивон отново потъна в мрака.

— Е, не зная как се казваш.

— Хари.

— И си приятел на Тони от Лос Анджелис. И ти ли правиш филми?

— Не, всъщност не.

— Откъде познаваш Тони?

— Просто се запознахме наскоро. Виж, опитвам се да открия Лейла, за дай предам едно съобщение. Ивон ми каза, че тази вечер я няма. Знаеш ли къде мога да я намеря?

Бош забеляза, че момичето се сковава. Разбра, че нещо не е наред.

— Първо, Лейла вече не работи тук. Когато снощи разговарях с теб, не го знаех, но така или иначе я няма и няма да се върне. И второ, ако си приятел на Тони, защо ме питаш как да я откриеш?

Не беше толкова глупава, колкото бе смятал. Реши да говори направо.

— Защото Тони е убит и не мога да го питам. Искам да намеря Лейла и да ѝ кажа, а може би и да я предупредя.

— Какво? — изпищя тя.

Гласът ѝ прониза високата музика като куршум, пронизал филия хляб. Всички присъстващи, включително и голата Ранди на сцената, погледнаха към тях. Бош не се съмняваше, че всички в заведението трябва да са си помислили, че току-що ѝ е предложил унизителна цена за също толкова унизително нещо.

— По-тихо, Ранди — бързо каза той.

— Името ми е Ронда.

— Добре, Ронда.

— Какво му се е случило? Та той беше тук съвсем наскоро.

— Някой го е застрелял в Лос Анджелис, след като се е върнал.

А сега, знаеш ли къде е Лейла, или не? Каж ми и ще се погрижа за теб.

— Ами ти кой си? Наистина ли си му приятел?

— В известен смисъл в момента съм единственият му приятел. Аз съм полицаи. Казвам се Хари Бош и се опитвам да открия кой го е убил.

Лицето ѝ придоби изражение, което изглеждаше по-ужасено, отколкото когато ѝ бе казал, че Алайзо е мъртъв. Понякога става така, когато кажеш на някого, че си ченге.

— Запази си парите — рече тя. — Не мога да разговарям с теб.

Момичето се изправи и бързо се отдалечи към вратата до сцената. Бош извика името ѝ, но музиката заглуши гласа ту. Той хвърли бегъл поглед наоколо и забеляза, че мъжът в смокинга го наблюдава в мрака. Реши да не остава за второто излизане на Ронда. Отпи от чашата си — дори не беше докоснал втората си бира — и се изправи.

Когато приближи до изхода, човекът в смокинга се наведе назад и почука по огледалото зад себе си. Бош разбра, че зад стъклото има врата. Тя се отвори и мъжът застана отстрани, за да му препречи пътя.

— Бихте ли влезли в офиса, господине?

— За какво?

— Просто влезте. Управителят би искал да размени няколко думи с вас.

Бош се поколеба, но през отворената врата можеше да види осветен офис. Зад бюрото седеше мъж в костюм. Детективът влезе вътре. Другият го последва и затвори вратата зад себе си.

Хари погледна към мъжа зад бюрото. Рус и мускулест. Не беше сигурен на кого да заложи, ако случайно човекът в смокинга и така нареченият управител се сбиеха. И двамата бяха горили.

— Току-що разговарях по телефона с Ранди в съблекалнята. Казва, че питаш за Тони Алайзо.

— Приказвах с Ронда.

— Добре, с Ронда, няма значение, майната му. Казал си й, в бил мъртъв.

Говореше с акцент от Средния Запад. Навярно от южната част на Чикаго, предположи Бош.

— Беше и все още е.

Русият кимна на мъжа в смокинга. За стотна от секундата той замахна и удари детектива по устата с опакото на дланта си. Бош се блъсна назад в стената и силно удари тила си. Преди главата му да се проясни, противникът му го завъртя с яйце към стената и го притисна към нея с цялата си тежест. Бош усети, че започва да го претърсва с ръце.

— Стига си се правил на задник — рече русият. — Защо приказваш с момичетата за Тони?

Преди Бош да успее да каже каквото и да е, ръцете, които го претърсваха, откриха пистолета.

— Въръжен е — рече мъжът.

Детективът усети, че измъкват пистолета му от кобура. В устата му имаше вкус на кръв и чувстваше, че скоро ще кипне. Ръцете продължиха да го претърсват и откриха портфейла и белезниците му. Човекът ги хвърли върху бюрото пред русия, като продължаваше с една ръка да държи Бош залепен за стената. Като се напрягаше, той успя да види, че русият отваря портфейла му.

— Той е ченге, пусни го.

Ръката освободи врата му и Бош ядосано се дръпна от горилата.

— Лосанджелиско ченге — рече русият. — Йеронимус Бош. Като онзи художник, а? Рисувал е малко странни неща.

Бош само наблюдаваше как управителят му върна пистолета, белезниците и портфейла.

— Защо го накара да ме удари?

— Беше грешка. Виждаш ли, повечето ченгета като дойдат тук, се представят, казват ни какво искат и ние им помагаме, ако можем. А

ти душеше наоколо, Йеронимус Бош. Трябва да пазим бизнеса си.

Той отвори едно от чекмеджетата, извади кутия с лейкопласт и я протегна към него.

— Устата ти кърви.

Бош взе цялата кутия.

— Значи онова, което си й казал, е вярно. Че Тони е мъртъв.

— Точно така. Добре ли го познаваше?

— Това е чудесно. Ти приемаш, че съм го познавал и въпросът ти съдържа това предположение. Чудесно.

— Тогава ми отговори.

— Беше редовен посетител тук. Винаги се опитваше да сваля момичетата. Казваше им, че ще ги уреди да играят в киното. Все същата стара история. Но, по дяволите, те продължават да се връзват. През последните две години Тони ми струваше три от най-хубавите ми момичета. Сега са в Лос Анджелис. След като ги отведе там и получи каквото искаше от тях, той ги остави на сухо. Но те никога няма да се научат.

— Защо си му позволявал да идва, щом ти е взимал момичетата?

— Харчеше тук много мангизи. Освен това във Вегас курвите никога не свършват. Никога.

Бош опита в друга посока.

— Ами в петък? Бил ли е тук?

— Не, мисля, че... а, да, да, беше. Мина за малко. Видях го хей там.

Той посочи с ръка към редицата видеомонитори, на които се виждаше всяко ъгълче на клуба и предният вход. Апаратурата не беше по-малко внушителна от онази, която му бе показал Ханк Майер в „Мираж“.

— Ти спомняш ли си да си го виждал, Гъси? — попита той мъжа в смокинга.

— Да, беше тук.

— Ето. Бил е тук.

— И само това? Просто дойде и си тръгна, така ли?

— Да, само това.

— Тогава защо си уволнил Лейла?

Русият присви устни за миг.

— Сега ми е ясно — рече той. — Ти си от онези типове, които имат навика да изплитат мрежа от думите и да хващат хората в нея.

— Може би.

— Е, тук няма кого да хванеш. Лейла беше последната курва на Тони, това е вярно, но вече я няма. Няма да се върне.

— Да. И какво се е случило с нея?

— Както си чул, уволних я. В събота вечерта.

— Защо?

— Заради многобройните ѝ нарушения на правилата. Но всъщност това няма значение, защото не е твоя работа, нали?

— Как каза, че ти е името?

— Не съм ти казвал.

— Тогава имаш ли нещо против просто да ти викам задник, а?

— Хората тук ми викат Лъки. Предпочитам да ме наричаш така, моля.

— Естествено, ще те наричам така. Само ми кажи какво се е случило с Лейла.

— Добре, добре. Но си мислех, че си тук, за да разговаряш за Тони, поне така ми каза Ранди.

— Ронда.

— Да, Ронда.

Бош губеше търпение, но успя да запази спокойствие.

— Лейла, добре. Ами, в събота вечерта се сбила с едно от другите момичета. Станало доста горещо и трябваше да избира една от двете. Модести е от най-добрите ми момичета, от най-опитните танцьорки. Тя ми даде ултиматум — или Лейла, или тя. Трябваше да уволня Лейла. Човече, Модести продава по десет-дванайсет бутилки шампанско на вечер на онези идиоти там. Трябваше да я предпочета пред Лейла. Тя е добра и е готина, но не може да се сравнява с Модести. Модести е най-ценното ни момиче.

Бош само кимна. Засега разказът на Лъки съответстваше на телефонното съобщение, което Лейла бе оставила на Алай-зо. По начина, по който измъкваше истината от него, детективът получаваше представа доколко може да му вярва.

— За какво са се скарали Лейла и другото момиче? — попита той.

— Не зная и всъщност не ме интересува. Просто типичен женски бой. Още отначало не се харесаха. Виж, Бош, всеки клуб си има най-ценно момиче. При нас това е Модеста и Лейла се мъчеше да я измести, а Модести не искаше да с предаде. Но трябва да кажа, че Лейла носеше неприятност още откакто постъпи тук. Никое от момичетата не я харесваше. Крадеше песни от другите танцьорки и не преставаше да си слага блясък по задника, даже след като я предупредих. Просто си имахме адски много неприятности с нея. Радвам се, че си тръгна. Имам да върша работа и не мога да дундуркам някакви си курветини.

— Блясък ли?

— Да, нали знаеш, слагаше си блясък на дупето, за да блести в тъмното. Единственият проблем е, че той пада и полепва по онези идиоти. Лейла сяда в скута ти и частиците полепват по чатала ти. После си отиваш вкъщи, жена ти го вижда и вдига врява до небесата. Така губя клиенти. Не мога да позволявам такива неща, Бош. Ако не беше заради Модести, щеше да е заради нещо друго. Просто се избавих от Лейла, когато ми се удаде възможност.

Детективът обмисли чутото няколко мига.

— Добре — каза той. — Само ми дай адреса ѝ и си тръгвам.

— С удоволствие, но не мога.

— Хайде не започвай пак отначало. Мислех си, че сме се разбрали. Дай да видя списъка на служителите ти. Там трябва да е вписан адресът ѝ.

Мъжът на име Лъки се усмихна и поклати глава.

— Списък на служителите ли? Та ние не плащаме на онези курви и пукната пара. Те трябва да ни плащат. Идват тук и това им дава възможност да печелят.

— Трябва да имаш телефонен номер или адрес. Искаш ли да прибера твоя човек Гъси в участъка за нападение срещу полицаи?

— Нямаме адреса ѝ, Бош, как да ти го кажа? Нито пък телефонния ѝ номер.

Той разпери ръце.

— Искам да кажа, че нямам адресите на нито едно от момичетата. Правя график и те идват и танцуват. Нали разбираш, така е лесно и ясно. А що се отнася до нападението на Гъси, щом искаш да го арестуваш, давай. Но си спомни, че влезе тук без да се представиш

на никого, без да кажеш какво искаш, изпи четири бири за по-малко от час и обиди една от танцьорките, след което те помолихме да си тръгнеш. Само за час ще разполагаме със свидетели за тази обида.

Той отново разпери ръце, този път сякаш за да покаже, че решението зависи от Бош. Детективът не се съмняваше, че Ивон и Ронда ще кажат онова, което им наредят. Реши да отстъпи и спокойно се усмихна.

— Приятна вечер — каза той и се обърна към вратата.

— И на теб — разнесе се зад гърба му гласът на Лъки. — Ела пак да гледаш момичетата, когато имаш време.

Вратата се отвори от някакъв електронен механизъм, очевидно управляван от бюрото. Гъси пусна Бош пред себе си и го последва, докато детективът излезе през външната врата. Той даде на портиера, мексиканец с лице като смачкана хартиена торба, квитанцията си за паркинг. После двамата мълчаливо изчакаха да докарат колата му.

— Не ми се сърдиш, нали? — накрая попита Гъси, когато видяха, че автомобилът приближава към тях. — Не знаех, че си ченге.

Бош се обърна и го погледна.

— Не, мислеше си, че съм обикновен клиент.

— Да, точно така. И трябваше да го направя, когато шефът ми заповяда.

Той протегна ръка. С периферното си зрение детективът виждаше, че колата му приближава. Той пое дланта на Гъси и с рязко движение придърпа здравеняка към себе си, като в същото време вдигна коляно и го заби в слабините му. Гъси изохка и се преви надве. Бош пусна ръката му и бързо праметна гърба на сакото над главата му. Накрая вдигна коляно под сакото и силно го притисна в лицето на другия. Здравенякът падна по гръб върху покрива на черен корвет, паркиран близо до вратата, точно в момента, в който мексиканецът излезе от взетата под наем кола на Бош и се втурна да защити шефа си. Човекът беше по-възрастен и по-дребен от него. Бош не искаше да наранява невинни хора. Той вдигна пръст нагоре и го спря.

— Недей — каза детективът.

Мъжът се замисли над положението, докато Гъси стенеше под сакото на смокингата си. Накрая портиерът вдигна ръце и отстъпи назад, като позволи на Бош да стигне до вратата на колата си.

— Поне някой тук взема правилни решения — каза Хари, когато се вмъкна вътре.

Той погледна през предното стъкло и видя, че тялото на Гъси се плъзва по капака на корвета и пада на паважа. Мексиканецът се затича към него.

Когато излезе на „Мадисън“, Бош погледна в огледалото. Портиерът сваляше сакото от главата на шефа си. По бялата риза на Гъси се виждаха кървави петна.

Бош беше прекалено възбуден, за да се върне в хотела да спи. Освен това изпитваше неприятно усещане. Продължаваше да го измъчва гледката на танцуващата гола жена. Дори не я познаваше, но му се струваше, че е посегнал на някакъв неин личен свят. Ядосваше се също, че се изкуши да пребие онази горила Гъси. Но най-много го тормозеше фактът, че изигра ролята си зле. Бе отишъл в бара, за да намери Лейла, но не постигна нищо. В най-добрия случай единственото, което беше успял да открие, бе вероятното обяснение за присъствието на златистите частички в маншетите на панталоните на Тони Алайзо и в канала в банята. Не беше достатъчно. На сутринта трябваше да се върне в Лос Анджелис с празни ръце.

На булевард „Сандс“ той зави на изток и след около километър и половина стигна до комплекса, в който живееше Елиънър Уиш, голям квартал с номерирани сгради. Не след дълго откри къщата ѝ. Известно време остана да седи в колата, като пушеше и гледаше към осветените прозорци. Не бе сигурен в действията и желанията си.

Пет години преди това Елиънър Уиш го беше предала, бе изложила живота му на опасност, но след това го беше спасила. Бе се любила с него. И после всичко се беше объркало. Все пак той често си мислеше за нея. Времето не можеше да заличи чувствата му. Тази вечер тя се бе държала студено с него, но Бош беше сигурен, че чувството му е споделено.

Излезе от колата, пусна на земята угасналата си цигара и се приближи до вратата ѝ. Тя бързо се озова на почукването му, сякаш го очакваше. Него или някой друг.

— Как ме откри? Проследи ли ме?

— Не. Просто се обадох на когото трябва, това е всичко.

— Какво е станало с устната ти?

— Няма нищо. Ще ме поканиш ли да вляза?

Тя отстъпи назад и го пусна вътре. Апартаментът ѝ бе малък и скромно мебелиран. Като че ли беше купувала вещите постепенно, когато можеше да си го позволи. Първото нещо, което Бош забеляза, бе репродукцията на „Нощни птици“ на Хопър^[1], окачена на стената над дивана. Тази картина винаги му въздействаше и той също имаше копие от нея. Беше му го подарила тя пет години по-рано. На прощаване.

Той премести поглед към Елиънър. Очите им се срещнаха и Хари разбра, че всичко, което му бе казала преди, е лъжа. Приблужи се до нея и я докосна, допря ръка до шията ѝ и прокара палец по бузата ѝ. Внимателно наблюдаваше лицето ѝ. Изражението ѝ беше твърдо и решително.

— Този път за мен мина много време — промълви тя.

И той си спомни, че ѝ бе казал същите думи в нощта, когато за първи път се бяха любили. „Беше преди цяла вечност — помисли си Бош. — Какво правя сега? Можеш ли отново да започнеш след толкова време и след толкова много промени?“

Той я притегли плътно към себе си и двамата се целунаха. После Елиънър безмълвно го поведе към спалнята, където бързо разкопча блузата си и смъкна дънките си на пода. Тя отново се притисна към него и те се целунаха, докато пръстите ѝ разкопчаваха ризата му, отвориха я и притиснаха кожата ѝ към неговата. Косата ѝ миришеше на цигарен дим от казиното, но Бош долови аромата на парфюм, който му напомни за екзотични цветя, и той отново си представи дърветата пред прозореца ѝ преди пет години. Спомни си лилавите цветове, обсипали земята под тях.

Любиха се със страст, която бе забравил, че притежава. Това беше яростен секс, лишен от любов и като че ли подтикван единствено от похот, и може би от спомени. Когато Бош свърши, тя го притегли към себе си, вътре в себе си и с ритмични тласъци също достигна кулминация, след което се отпусна. После, с яснотата на мислите, която винаги идва след това, двамата се засрамираха от голотата си, от това как се бяха чифтосали с животинска свирепост и се погледнаха един друг като човешки същества.

— Забравих да те питам — каза тя. — Не си женен, нали?

Елиънър се изкикоти. Бош протегна ръка към пода, където лежеше захвърлено якето му, и извади цигарите си.

— Не — отвърна той. — Сам съм.

— Трябваше да се досетя. Хари Бош, самотникът. Трябваше да се досетя.

Елиънър му се усмихваше в мрака, видя Бош, когато пламъчето на кибритената клечка я освети. Той запали цигарата си и после предложи на нея. Тя отрицателно поклати глава.

— Колко жени си имал след мен? Кажи ми.

— Не зная, само няколко. Имаше една, бяхме заедно около година. Това беше най-сериозната ми връзка.

— Какво се случи с нея?

— Замина за Италия.

— За добро ли?

— Кой знае?

— Е, щом ти не знаеш, тя няма да се върне. Поне при теб.

— Да, зная. Това беше отдавна.

Известно време той помълча и после тя го попита за другите му връзки.

— Имаше една художничка, запознах се с нея във Флорида, докато работех по един случай. Не продължи дълго. После се появи ти.

— Какво стана с художничката?

Бош поклати глава, сякаш за да сложи край на разпита. Не обичаше да си спомня за злощастните си романтични истории.

— Заради отдалечеността, предполагам — отвърна той. — Просто не се получи. Не можех да оставя Лос Анджелис, тя не можеше да дойде при мен.

Елиънър се притисна до него и го целуна по брадичката. Бош усети, че има нужда от бръснене.

— Ами ти, Елиънър? Сама ли си?

— Да... Последният мъж, с когото се любих, беше ченге. Нежен, но много силен. Нямам предвид физически. В живота. Беше отдавна. Когато и двамата се нуждаехме от изцеление. И взаимно се изцелихме...

Те се спогледаха в мрака и тя се приближи към него. Точно преди устните им да се слоят, Елиънър прошепна:

— Мина много време.

Докато го целуваше, Бош се замисли над последните ѝ думи. После Елиънър го отблъсна върху възглавниците, покатери се отгоре му и започна леко да люлее бедра. Косата ѝ висеше над лицето му и той се озова в пълен мрак. Прокара длани по топлата ѝ кожа от бедрата към раменете и после ги пъкна отдолу, за да докосне гърдите ѝ. Можеше да усети влагата ѝ до себе си, но за него бе прекалено рано.

— Какво има, Хари? — прошепна тя. — Искаш да си починеш малко ли?

— Не зная.

Продължаваше да мисли над онези думи. „Мина много време.“ Може би прекалено много. Тя продължаваше да се люлее.

— Не зная какво искам — рече Бош. — Ти какво искаш, Елиънър?

— Единственото, което искам, е този миг. Провалихме всичко друго, останал ни е само той.

След малко Хари беше готов и двамата отново се любиха. Елиънър мълчеше, движенията ѝ бяха решителни и нежни. Тя остана отгоре му с лице над него, като дишаше кратко и ритмично. Накрая, когато едва се опитваше да се сдържи, да я изчака, той усети, че върху бузата му капва сълза. Вдигна ръка и избърса с палците очите ѝ.

— Всичко е наред, Елиънър, всичко е наред.

Тя постави дланта си върху лицето му и го опипа в мрака, сякаш бе сляпа. След малко двамата едновременно достигнаха мига, който нищо на света не е в състояние да развали. Нито думи, нито спомени. Бяха само двамата. И мигът беше техен.

Бош се бори с безсънието в леглото ѝ почти до разсъмване. Елиънър спеше дълбоко с глава на рамото му. На моменти той успяваше да задреме, но бързо се пробуждаше. През повечето време просто лежеше, вперил очи в сивкавия мрак, усещаше мириса на пот и секс във въздуха и се чудеше по кой ли път е поел.

В шест часа се освободи от прегръдките ѝ и се облече. Когато се приготви, Бош я събуди с целувка и ѝ каза, че трябва да тръгва.

— Днес се връщам в Лос Анджелис, но веднага щом мога, ще дойда при теб.

Тя сънено кимна.

— Добре, Бош, ще те чакам.

Навън най-после беше захладняло. На път за колата той запали първата си цигара за деня. Когато потегли към центъра по „Сандс“, детективът видя, че слънцето хвърля златни отблясъци по планините на запад от града.

Центърът все още бе осветен от милиони неонов светлини, макар че по това време на деня по тротоарите нямаше почти никой. И все пак гледката го впечатли. Това мегаватово изкушение гореше по двайсет и четири часа в денонощието във всички цветове на дъгата. Бош изпитваше същото привличане, което усещаха всички други. Лас Вегас приличаше на някоя от проститутките на булевард „Сънсет“ в Холивуд. Дори и щастливо женените мъже хвърляха поне бегъл поглед към тях, макар и само за миг, просто за да получат представа какво има там, а може би и за да имат върху какво да се замислят. Лас Вегас беше нещо подобно. Тук се усещаше някакво вътрешно привличане. Бляскавото обещание за пари и секс. Но първото обещание бе измамно, мираж, а второто беше изпълнено с опасности, разходи, физически и психически рискове. Тъкмо там се криеше истинският хазарт в този град.

Когато влезе в стаята си, Бош забеляза мигащата лампичка за получено съобщение. Свърза се с телефонистката и разбра, че в един часа го е търсил човек, представил се като Капитан Фелтън, който отново позвънил в два. След това в Четири го търсила жена на име Лейла. Нито един от тях не оставил съобщение или телефонен номер. Детективът затвори слушалката и се намръщи. Реши, че е прекалено рано да Телефонира на Фелтън. Но всъщност повече го интересуваше друго. Ако го беше търсила истинската Лейла, откъде беше разбрала къде да го открие?

Навярно Рондай бе съобщила. Предишната вечер беше телефонираше от офиса на Тони Алайзо в Холивуд и тя му обясни как да стигне до бара от „Мираж“. Може би бе казала това на Лейла. Бош се чудеше защо го е търсила. Сигурно беше научила за Тони едва от Ронда.

И все пак реши засега да остави Лейла на заден план. След финансовото откритие на Кизмин Райдър в Лос Анджелис, изглежда, приоритетът в този случай се изместваше. За тях бе важно да разговарят с Лейла, но Бош първо трябваше да се върне в Лос

Анджелис. Той отново взе слушалката, свърза се със самолетната компания „Саутуест“ и си резервира място за полета в десет и половина. Така щеше да има време да се свърже с Фелтън, после да провери в посредническата фирма, чрез която според Райдър Тони Алайзо наел колите си, и пак да успее да се върне в холивудския участък до обед.

Бош се съблече и дълго време остана под горещия душ, за да свали от себе си нощната пот. Когато се изкъпа, той се зави с една от хавлиите и с друга избърса огледалото, за да може да се избърсне. Забеляза, че долната му устна се е подула отстрани. Мустаците му почти не я скриваха. Очите му бяха зачервени. Докато вадеше шишенцето с капки за очи от тоалетния си несесер, Хари се зачуди дали Елиънър е открила в него дори едно-единствено привлекателно нещо.

Когато се върна в стаята, за да се облече, той видя, че на стола до прозореца седи мъж, когото никога преди не бе срещал. Човекът четеше вестник, който остави при влизането на завития само в хавлиена кърпа Бош.

— Ти си Бош, нали?

Детективът погледна към бюрото и видя, че пистолетът му все още е там. Беше по-близо до мъжа на стола, но Бош си помисли, че навярно първи ще успее да стигне до него.

— Успокой се — каза непознатият. — Колеги сме. Аз съм полицай. От Метро. Праща ме Фелтън.

— Какво, по дяволите, правиш в стаята ми?

— Качих се тук, почуках и никой не ми отговори. Чувах те, че се къпеш. Имам приятел от служителите, който ме пусна да вляза. Не исках да чакам в коридора. Хайде, обличай се. После ще ти кажа какво сме открили.

— Дай да видя служебната ти карта.

Мъжът се изправи, приближи се до него и с отегчен вид извади от вътрешния джоб на сакото си портфейл. После го отвори и показа значката и картата си.

— Айвърсън. От Метро. Праща ме капитан Фелтън.

— Какво толкова важно има, че Фелтън праща човек да влиза с взлом в стаята ми?

— Виж сега, не съм влязъл с взлом, нали така? Търсихме те цяла нощ и не успяхме да те открием. Най-вече искахме да се уверим, че си наред. И после, капитанът иска да участваш в ареста, затова ме прати да се опитам да те намеря. Трябва да тръгваме. Защо не се облечеш?

— Какъв арест?

— Нали тъкмо това се опитвам да ти кажа. Само се облечи, за да можем да вървим. Уцели в десетката с онези отпечатъци, които си донесъл.

Бош го изгледа за миг, после отиде до гардероба, за да вземе панталоните си и чисто бельо. След това влезе в банята да се облече. Когато се върна, каза на Айвърсън само една дума:

— Разказвай.

Докато местният полицаи му обясняваше, той бързо довърши с обличането.

— Известно ли ти е името Джоуи Маркс?

Бош се замисли за миг и отвърна, че му звучи познато, но че не може да се сети откъде.

— Джоузеф Маркони. Наричат го Джоуи Маркс. Някога, преди да се опита да стане порядъчен гражданин. Сега е Джоузеф Маркони. Така или иначе, той получи името Джоуи Маркс, защото правеше точно това, оставяше запазената си марка върху всеки, който се изпречеше на пътя му.

— Какъв е той?

— Човекът на Фирмата във Вегас. Знаете какво е Фирмата, нали?

— Чикагската мафия. Тя контролира или поне има решаващата дума за всичко на запад от Мисисипи. Включително Вегас и Лос Анджелис.

— Хей, значи все пак си научил нещичко по география, а? Навярно няма да ми се наложи да те образовам много за положението тук. Вече си си взел дипломата.

— Значи искаш да кажеш, че отпечатъците от якето на моя човек са на Джоуи Маркс?

— Само ти се иска. Но са на един от най-приближените му хора. Бош, това е манна небесна. Ще арестуваме онзи тип в осем, ще го измъкнем направо от леглото. Ще го покръстим, Бош, ще го направим наше момче чрез него най-после ще докопаме Джоуи Маркс. Вече от близо десет години ни с трън в задника.

— Не забравяте ли нещо?

— Не, мисля, че не — а, да, разбира се, ти и лосанджелиското управление имате специалната ни благодарност.

— Не, забравяте, че случаят си е мой, не ваш. Какво, по дяволите, си мислите, че правите, като арестувате онзи тип, без дори да говорите с мен?

— Опитвахме се да те открием. Вече ти казах.

Айвърсън изглеждаше обиден.

— И какво? Не ме намирате и просто продължавате с плана си, така ли?

Айвърсън не отговори. Бош завърза обувките си и се изправи, готов за тръгване.

— Да вървим. Заведи ме при Фелтън. Не мога да повярвам какво сте направили.

Докато пътуваха надолу с асансьора, Айвърсън му каза, че въпреки възраженията му срещу плана, вече било прекалено късно, за да спрат каквото и да е. Щели да идат в някакъв команден пункт в пустинята и оттам да се отправят към дома на заподозрения, който се намирал близо до планината.

— Къде е Фелтън?

— В командния пункт.

— Добре.

През по-голямата част от пътуването Айвърсън мълчеше, което бе добре за Бош, защото му даваше възможност да обмисли последното развитие на нещата. Разбираше, че има вероятност Тони Алайзо да е прал пари за Джоуи Маркс. Маркс бе г-н Хикс, помисли си той. Но нещо се объркваше, ревизията от данъчната служба заплашваше системата, а оттук заплашваше и Джоуи Маркс. Маркс реагираше като елиминираше подставения си човек.

Хипотезата му се струваше правдоподобна, но все пак някои неща не се вписваха. Взломът в офиса на Алайзо два дни след убийството му. Защо бяха чакали чак дотогава и защо не бяха взели цялата финансова документация? Документите — ако между фиктивните компании и Джоуи Маркс можеше да се направи връзка — щяха да са също толкова опасни за Маркс, колкото и самият Алайзо. Бош се зачуди дали убиецът и взломаджията са един и същи човек. Не изглеждаше много вероятно.

— Как се казва онзи тип, чиито отпечатъци са идентични с онези от трупа?

— Люк Гоушън. Разполагаме с отпечатъците му само защото трябваше да ги даде за издаването на разрешително за един от клубовете със стриптийз на Джоуи. Разрешителното е на името на Гоушън. Така Джоуи няма нищо общо. Чиста работа. Само че вече не. Отпечатъците свързват Гоушън с убийство и това означава, че Джоуи не е много далеч.

— Почакай малко, как се казва клубът?

— „При Доли“. Намира се в...

— В северен Лас Вегас. Кучи син.

— Какво толкова съм казал?

— Този Гоушън, Лъки ли му викат?

— Да. Май го познаваш.

— Срегнах това копеле снощи.

— Майтапиш се.

— В „При Доли“. Последният разговор от офиса на Алайзо в Лос Анджелис е бил с бара. Разбрах, че е ходел там и че известно време се е движил с една от танцорките. Снощи отидох да проверя и се изложих. Гоушън накара един от хората си да ми направи ето това.

Бош докосна подутината на устната си.

— Чудех се как си го получил. Кой те разкраси така?

— Гъси.

— Шибаният Джон Фланагън. Днес ще приберем и него.

— Джон Фланагън ли? Защо тогава му викат Гъси^[2]?

— Смята се, че е най-добре облечената горила в окръга. Нали се сещаш, заради смокинга. Винаги ходи на работа наконтен. Та затова. Надявам се, че не си го оставил без да му го върнеш.

— Преди да си тръгна имахме малък спор на паркинга.

Айвърсън се засмя.

— Харесвам те, Бош. Твърдо момче си.

— Аз обаче още не съм сигурен, че те харесвам, Айвърсън. Това, че се мъчите да ми вземете случая, продължава да не ми харесва.

— Всички ще останем доволни. Ти ще си разкриеш случая, а ние ще свалим от сцената двама големи мафиоти. Градските големци направо ще се разтопят от кеф.

— Ще видим.

— Има нещо друго — каза Айвърсън. — Когато се появи ти, вече работехме по сигнал срещу Лъки.

— За какво говориш?

— Получихме сигнал. Анонимен. Получи се в бюрото в неделя. Някакъв тип, който не си каза името, но заяви, че предишната вечер бил в бар със стриптийз и чул двама едри мъже да разговарят за убийство. Чул, че единият нарича другия Лъки.

— И какво друго?

— Само това, че убитият бил напъхай в багажник и после застрелян.

— Фелтън знаеше ли това, когато вчера разговаряхме?

— Не, още не му бяха докладвали. Научи снощи, когато откри, че отпечатъците съвпадат с тези на Гоушън. Едно от момчетата в бюрото се беше заело със сигнала. В крайна сметка информацията щеше да стигне до Лос Анджелис и ти така или иначе щеше да дойдеш. Просто си тук по-рано.

Окончателно бяха излезли извън границите на града и шоколад енокафявата планинска верига се издигаше пред тях. Тук-там бяха пръснати отделни къщи, които чакаха градът да ги погълне. Бош бе идвал веднъж насам по работа, когато посети дома на пенсиониран полицаи. Пейзажът му беше заприличал на ничия земя, същото се повтори и сега.

— Разкажи ми за Джоуи Маркс — рече той. — Каза, че се опитвал да стане порядъчен човек?

— Не, казах, че се опитва да заприлича на порядъчен. Това са различни неща. Хора като него никога не се променят. Може да си смени името, да изчисти досието си, но винаги ще си остане боклук.

— С какво се занимава? Ако се вярва на медиите, мафията е била прочистена от града.

— Да, зная какво приказват. Вярно е. В последните десет години Вегас се промени. Когато постъпвах в бюрото, всичко беше свързано с мафията. Ако не шефовете на фирмите, тогава снабдителите, синдикатите, всичко. Сега е чисто. Вегас се превърна от град на греха в истински Дисниленд. Тук има повече водни пързалки, отколкото публични домове. Струва ми се, че повече ми харесваше едно време. Имаше повече тръпка, нали ме разбираш?

— Да, зная какво искаш да кажеш.

— Така или иначе, важното е, че в деветдесет и девет процента от случаите сме изхвърлили мафията от казината. Това е добре. Но все още има много спомагателен бизнес, както му казваме. Ето къде се вписва Джоуи. Той ръководи верига от скъпи барове със стриптийз, главно в северен Вегас, защото там разголването и алкохолът са позволени, а парите са в алкохола. Много е трудно да се следят тези пари. Според нас той гушва по два милиона на година само от клубовете. Пращали сме данъчната служба да проверява счетоводните му книги, но той си върши работата прекалено добре.

Освен това смятаме, че държи някои от публичните домове в северен Вегас. После идват обичайните неща — кражби и търговия с крадени вещи. Занимава се с незаконен хазарт и е установил уличен данък върху почти всичко, което се движи в града. Нали знаеш, транспортни услуги, заведения за пийп шоу и прочее. Той е царят. Не може да влезе в което и да е казино, защото е в черната книга на комисията, но това няма значение. Той е царят.

— Как така се занимава с хазарт в един град, в който можеш да влезеш във всяко казино и да заложиш на всякакви игри и спортни състезания?

— За това трябва да имаш пари. Но не и при Джоуи. Той приема облога ти. А ако нямаш късмет и загубиш, най-добре бързо да се появиш с парите, иначе ще съжаляваш, че си се родил. Нали си спомняш как е получил прякора си. Е, достатъчно е да се каже, че хората му продължават традицията. Разбираш ли, точно така хваща хората в мрежата си. Те задлъжняват и после трябва да му дават част от онова, което имат, било то компания за производство на бои в Дейтън или нещо друго.

— А може би човек, който произвежда евтини филми в Лос Анджелис.

— Да, нещо такова. Ето как става. Или правят каквото им каже, или се оказват със счупени колене. Или още по-лошо. Във Вегас все още изчезват хора, Бош. Отвън може да изглежда пълно с вулкани, пирамиди и пиратски кораби, не отвътре продължава да е достатъчно тъмно, за да изчезват хора.

Бош протегна ръка и леко усили климатика. Слънцето вече беше изгряло и пустинният пясък започваше да се нагорещява.

— Това е нищо — каза Айвърсън. — Почакай да видиш какво ще стане до обед.

— Ами привидната порядъчност на Джоуи?

— Да, както казах, бизнесът му обхваща цялата страна. Парченца от законния свят, които получава по другия начин. Освен това реинвестира. Пере всичко, което печели, и после го влага в законен бизнес, даже дава за благотворителност. Има посреднически фирми за наем на автомобили, кънтри клуб в източната част на града, крило от една болница, кръстено на един от синовете му, който се удави в басейн. Снимката му се появява на почетно място във вестниците, БОШ. Казвам ти, или трябва да приберем на топло този тип, или да му дадем ключа на града. Не зная кое ще е по-подходящо.

Той поклати глава.

След няколко минути мълчание пристигнаха до участък на пожарната команда и заобиколиха отзад, където се виждаха още няколко детективски коли. Неколцина мъже стояха около тях с картонени чаши кафе в ръце. Един от тях бе капитан Фелтън.

Бош беше забравил да си вземе от Лос Анджелис бронирана жилетка и трябваше да вземе назаем от Айвърсън. Освен това получи найлоново яке с яркожълт надпис „ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ — ЛАС ВЕГАС“ на гърдите.

Докато чакаха да пристигне подкреплението от униформени полицаи, те се събраха около тауруса на Фелтън, за да повторят плана. Заповедта за арест щеше да се изпълни по вегаските закони, каза капитанът. Това означаваше, че когато разбиват вратата, с тях трябва да има поне едно подразделение униформени ченгета.

Бош вече бе провел „приятелския“ си разговор с Фелтън. Двата бяха влезли в сградата, Хари си взе чаша кафе и укори капитана за начина, по който е използвал откритието, че донесените от лосанджелиския детектив отпечатъци принадлежат на Люк Гоушън — Лъки. Фелтън се престори на разкаян и каза, че от този момент нататък Бош ще взема участие във всички решения. След това Бош трябваше да отстъпи. Бе получил каквото искаше, поне според думите на капитана. Сега просто трябваше да слуша обясненията на Фелтън.

Освен тях двамата около колата стояха още четирима детективи от звеното за борба с организираната престъпност в Метро. Едната двойка се състоеше от Айвърсън и неговият партньор Чикарели, а другата — от детективите Бакстър и Пармълий. ЗБОП беше под ръководството на Фелтън, но парада командваше Бакстър, плешив чернокож мъж със съвсем малко сива коса отстрани по главата. Имаше мускулесто тяло, а изражението на лицето му подсказваше, че не допуска противоречия. На Бош му се струваше, че е човек, привикнал едновременно и с насилниците, и с насилието. Имаше разлика.

Домът на Люк Гоушън им бе познат. От забележките им Хари разбра, че вече са наблюдавали мястото. Намираше се на около километър и половина на запад и Бакстър беше успял да намине оттам, за да се увери, че черният корвет на Гоушън е в гаража.

— Ами заповед за арест? — попита Бош.

Спокойно можеше да си представи как съдът праща по дяволите цялата операция заради влизане в дома на заподозрения без заповед.

— Отпечатъците бяха повече от достатъчни за получаване на заповед за обиск и арест на вашия човек — отвърна Фелтън. — Рано тази сутрин отидохме при съдията. Освен това разполагахме с нашата информация. Предполагам, че Айвърсън вече ви е обяснил.

— Вижте, открихме отпечатъците му по трупа, но това не означава, че той го е убил. Това не е доказателство. Действаме прибързано. Алайзо е бил убит в Лос Анджелис. Не разполагам с никакви доказателства за присъствието на Люк Гоушън там. Ами вашата информация? Това е смешно. Получили сте анонимен сигнал и толкова. Това не означава нищо.

Всички погледнаха към Бош, сякаш току-що се е оригинал по време на бал във висшето общество.

— Хайде да си вземем още по една чаша кафе, Хари — каза Фелтън.

— Добре съм.

— Нищо, хайде.

Той прегърна Бош през рамо и го поведе към сградата. Вътре капитанът взе кафеварката от кухненската маса и преди да започне да говори, си наля чаша кафе.

— Виж, Хари, трябва да се съгласиш. Това е голяма възможност и за нас, и за теб.

— Зная. Просто не искам да избързвам. Не можем ли да изчакаме, докато не сме сигурни с какво разполагаме? Случаят си е мой, капитане, а вие въпреки това командвате парада.

— Мислех си, че вече сме се разбрали за това.

— И аз си мислех така, но може и да съм се лъгал.

— Виж сега, ще идем там, ще арестуваме онзи тип, ще претърсим дома му и ще го отведем в управлението. Гарантирам, че даже да не е твоят човек, той ще ти каже кой е убиецът. Освен това ще ни осигури Джоуи Маркс. Хайде, съгласи се с плана ни и не се тревожи.

Той потупа Бош по рамото и се насочи към паркинга. След малко детективът го последва. Знаеше, че излишно се пали. Това беше обичайна практика. Откриваш нечии отпечатьци върху труп и арестуваш притежателя им. После идваха подробностите. Но не му харесваше да е страничен наблюдател. Това бе действителният проблем и Бош го разбираше. Искаше той да командва парада. Само че тук в пустинята се чувстваше като риба на сухо. Знаеше, че би трябвало да се свърже с Билетс, но беше прекалено късно лейтенантът да направи каквото и да е, а не искаше да я буди само за дай каже, че е изпуснал положението от ръцете си.

Когато излезе от сградата, вече бе пристигнала патрулна кола с двама униформени полицаи.

— Добре — рече Фелтън. — Всички сме тук. Да тръгваме и да хванем това копеле.

Стигнаха дотам за пет минути. Къщата на Гоушън се издигаше над шубраците на булевард „Дезъртвю“. Беше голяма, но не от онези, които изглеждаха прекалено демонстративни. Единственото, което излизаше извън рамките на нормалното, бе бетонната стена с порта, заобикаляща половинакровия имот. Къщата се намираше на сред пустошта, но собственикът ѝ беше издигнал около нея защитна стена.

Всички спряха колите отстрани на пътя и излязоха навън. Бакстър беше дошъл подготвен. От багажника на своя Каприс той извади две сгъваеми стълби, които щяха да използват, за да се прекатерят през оградата. Айвърсън бе първи. Когато стигна до върха на стената, той намести втората стълба от другата страна, но се поколеба, преди да се прекачи на нея.

— Някой да вижда кучета?

— Няма никакви кучета — отвърна Бакстър. — Сутринта проверих.

Айвърсън се спусна долу и другите го последваха. Докато чакаше реда си, Бош се огледа и успя да види само неоновото обозначение на пътя няколко километра на изток. Отгоре слънцето печеше като червена неонтова топка. Въздухът бе станал горещ, сух и грапав като шкурка. Детективът си помисли за черешовата близалка, която си беше купил от магазина в хотела. Но не искаше да я вади пред местните момчета.

Когато се прекатери през стената и приближи до къщата зад другите, той погледна часовника си. Наближаваше девет, но сградата изглеждаше пуста. Нямаше движение, шум, светлина, нищо. Завесите над всеки прозорец бяха спуснати.

— Сигурен ли си, че е тук? — прошепна на Бакстър Бош.

— Тук е — без да снижава глас отвърна чернокожият. — Към шест прескочих стената и пипнах капака на корвета. Беше топъл. Не се беше върнал много отдавна. Спи там вътре, гарантирам. За този тип девет часът е като четири сутринта за нормалните хора.

Бош погледна към корвета. Спомняше си го от предишната вечер. Докато се оглеждаше, той забеляза, че земята в границите на имота е покрита с буйна зелена трева. Трябва да струваше цяло състояние да я засадят и да я напояват. Градината изпъкваше сред пустинята като хавлиена кърпа върху плажа. От мислите му го откъсна трясък. Айвърсън беше разбил предната врата с ритник.

С извадени пистолети Бош и другите последваха Айвърсън в тъмния вход. Като крещяха обичайните предупреждения — „Полиция“ и „Не мърдай!“ — и осветяваха пътя си с фенерчета, те бързо тръгнаха по коридора вляво. Почти незабавно се разнесоха женски писъци и в една от стаите в дъното на коридора светна лампа.

Когато стигна там, Бош видя Айвърсън, коленичил върху огромното легло и вдигнал късото дуло на своя „Смит & Уесън“ на петнайсетина сантиметра от лицето на Люк Гоушън. Едрият мъж, с когото детективът се бе сблъскал предишната вечер, се беше завил с черния копринен чаршаф и изглеждаше толкова спокоен, колкото Маджик Джонсън, когато изпълнява наказателен удар. Дори си направи труда да вдигне поглед, за да види отражението на сцената в огледалото на тавана.

Жените обаче не бяха спокойни. Те бяха две, и двете голи, изправени от двете страни на леглото, забравили за голотата си, уплашени до смърт. Накрая Бакстър ги успокои с мощен вик „Млъквайте!“.

След няколко мига настъпи тишина. Никой не помръдваше. Бош не откъсваше очи от Гоушън. Той беше единствената опасност в стаята. Усещаше, че другите детективи, които преди се бяха разделили, за да претърсят къщата, сега стояха изправени зад гърба му заедно с двамата униформени полицаи.

— Лягай по очи, Люк — най-последно заповяда Айвърсън. — Вие, момичета, се облечете. Веднага!

— Не можете просто... — каза една от жените.

— Млъквай! — прекъсна я Айвърсън. — Или ще те откарваме така. Ти решаваеш.

— Няма да ида...

— Ранди! — изръмжа Гоушън с глас, който сякаш идваше от кладенец. — Млъкни, по дяволите, и се облечи. Няма да те откарват никъде. Ти също, Харм.

Всички мъже, освен Гоушън, инстинктивно погледнаха към жената, наречена Харм. Изглеждаше така, като че ли тежеше четирийсетина килограма. Беше руса, можеше да скрие гърдите ей под детски чаши за чай и от една от гънките на вагината ѝ висеше златна халка. На лицето ѝ бе изписан страх, който скриваше какъвто и да е намек за красота.

— Хармъни — прошепна тя, разбрала неизречения им въпрос.

— Добре, обличай се, Хармъни — каза Фелтън. — И двете. Обърнете се към стената и се облечете.

— Просто да си вземат дрехите и ги изкарайте оттук — Рече Айвърсън.

Хармъни тъкмо навличаше дънките си, когато спря и погледна към мъжете, които бяха дали противоречивите заповеди.

— Е, какво решавате накрая? — ядосано попита Ранди. Бош разпозна в нея жената, танцувала в „При Доли“ предишната вечер.

— Разкарайте ги оттук! — извика Айвърсън. — Веднага.

Униформените полицаи започнаха да подбутват жените навън.

— Тръгваме си — излая Ранди. — Не ме докосвайте.

Айвърсън дръпна завивките от Гоушън и започна да закопчава ръцете му в белезници отзад на гърба му. Русата коса на здравеняка бе сплетена на тънка опашка. Бош не я беше забелязал предишната вечер.

— Какво става, Айвърсън? — попита Гоушън с лице, притиснато до матрака. — Проблем ли имаш с тази джаджа, какво? Да не си нещо болен?

— Гоушън, направи си услуга и си затвори шибания плювалник.

Гоушън се изсмя на заплахата. Беше силно загорял и изглеждаше дори още по-едър, отколкото си го спомняше Бош. За миг детективът си помисли, че разбира желанието му да спи с две жени. И защо те с готовност се съгласяваха да го правят по две.

Гоушън широко се прозя, за да се увери, че всички са разбрали, че това, което става, изобщо не го притеснява. Носеше само черен слип в тон със завивките. По гърба му имаше татуировки. Знак за един процент на лявата лопатка, емблема на „Харли Дейвидсън“ — на дясната. Върху горната част на ръката му се виждаше числото осемдесет и осем.

— Какво е това, коефициентът ти за интелигентност ли? — рече Айвърсън, като силно го плесна по ръката.

— Майната ти, Айвърсън, на теб и на фалшивата заповед за арест, с която сте се домъкнали тук!

Бош знаеше какво означава татуировката. В Лос Анджелис достатъчно ѝ се беше нагледал. Осмата буква от латинската азбука бе „Н“. НН означаваше „Neil Nitler“. Очевидно Гоушън известно време се беше движил сред расистки групи. Но повечето боклуци с такива татуировки, които детективът бе срещал, си ги бяха правили в затвора. Струваше му се странно, че Гоушън няма криминално досие и че не е лежал зад решетките. Ако бе така, щяха да открият името му, когато пуснаха отпечатъците от якето на Тони Алайзо по АСИО. Когато арестантът успя да обърне глава и погледна към него, Бош се отърси за момента от мислите за противоречието.

— Ти — каза Гоушън. — Ти си оня, който би трябвало да е арестуван. След онова, което направи с Гъси.

Детективът се наведе над леглото.

— Не те арестуваме заради снощи — отвърна той. — А заради Тони Алайзо.

Айвърсън грубо преобърна Гоушън по гръб.

— За какво, по дяволите, говориш? — ядосано попита арестантът. — Съвсем чист съм, човече. Какво...

Той се опита да се изправи в седнало положение, но Айвърсън силно го блъсна обратно.

— Просто стой без да мърдаш — каза му той. — Ще те изслушаме, когато му дойде времето. Но първо ще трябва да погледаме наоколо.

Той извади заповедта за арест от джоба си и я пусна върху гърдите на Гоушън.

— Това е твоята фалшива заповед.

— Не мога да я прочета.

— Не съм аз виновен, че не си ходил много на училище.

— Просто я вдигни пред очите ми.

Айвърсън не му обърна внимание и погледна към другите.

— Добре, да се разделим и да видим какво има тук. Хари, ти се заеми с тази стая и прави компания на нашия приятел, става ли?

— Става.

Айвърсън се обърна към двамата униформени полицаи:

— Момчета, искам един от вас да остане тук. Само не се пречкай и дръж под око този боклук.

Един от полицаите кимна и другите напуснаха стаята. Бош и Гоушън се спогледаха.

— Не мога да прочета това нещо — повтори Гоушън.

— Зная — отвърна детективът. — Вече го каза.

— Това е тъпо. Не е възможно да имате доказателства срещу мен, защото не съм го извършил.

— Тогава кой? Гъси ли?

— Не, човече, никой. Няма начин да ми го припишете. Искам си адвоката.

— Веднага щом бъдеш обвинен. — В какво?

— В убийство, Лъки.

Гоушън продължи да отрича и да иска адвокат. Бош престана да му обръща внимание и започна да претърсва стаята. Първо се захвана с чекмеджетата на шкафа за дрехи, като на всеки няколко секунди хвърляше погледи към Гоушън. Беше все едно да обикаля клетката на лъва. Детективът знаеше, че е в безопасност, но това не му пречеше да внимава. Бе сигурен, че Гоушън го наблюдава в огледалото над

леглото. Когато здравенякът най-после се укроти, Бош изчака известно време и започна да го разпитва. Правеше го небрежно, без да прекъсва претърсването, сякаш всъщност отговорите не го интересуваха.

— Та къде си бил в петък вечерта?

— Ебах майка ти.

— Тя е мъртва.

— Зная. Изобщо не беше хубаво.

Бош спря и го погледна. Гоушън искаше да го предизвика да го удари. Искаше насилие. Това бе играта, от която разбираше.

— Къде беше, Гоушън? В петък вечерта.

— Говори с адвокатата ми.

— Ще го направим. Но ти също можеш да говориш.

— Бях на работа в бара. Имам работа, нали знаеш.

— Да, зная. До колко часа остана там?

— Не зная. До четири. След това се прибирам вкъщи.

— Да бе.

— Това е истината.

— Къде беше, в онзи офис ли?

— Точно така.

— Някой видя ли те? Излизал ли си оттам преди четири?

— Не зная. Говори с адвокатата ми.

— Не се тревожи. Ще го направим.

Бош отново се зае с претърсването и отвори вратата на дрешника. Само една трета от иначе големия гардероб беше заета с дрехи. Гоушън се оживи.

— Шибаният Айвърсън е прав — извика той от леглото. — Хайде, рови де, рови.

Първото, което детективът направи, бе да погледне подметките на двата чифта обувки и маратонките на пода. Нямаха дори далечна прилика с отпечатъците от бронята на ролса и хълбока на Тони Алайзо. Хвърли поглед към Гоушън, за да се увери, че здравенякът кротува. После се пресегна към лавицата над закачалката и свали някаква кутия. Оказа се, че е пълна със снимки на танцорки. Не бяха голи. Младите жени бяха позирали по оскъдно облекло в предизвикателни пози. В долната част на всяка от снимките имаше бяло поле с името на момичето, придружено от името и телефонния номер на „Модълс Ей Милиън“, навярно местна агенция, която осигуряваше танцорки за

клубовете. Бош прерови кутията и накрая откри снимка с името на Лейла.

Той разгледа жената, която беше търсил предишната вечер. Имаше дълга кестенява коса с руси кичури, едра фигура, тъмни очи и чувствени устни, разтворени достатъчно, за да се вижда загатване за бели зъби. Тя бе красива жена и в нея имаше нещо познато, но Хари не можеше да се сети какво. Реши, че навярно е сексуалната порочност, която сякаш излъчваха всички момичета от снимките и от бара предишната вечер.

Бош извади кутията от гардероба и я остави върху бюрото. После взе снимката на Лейла.

— Какви са тези снимки, Лъки?

— Това са всички момичета, с които съм бил. Ами ти бе, ченге? Чукал ли си толкова много? Бас слагам, че най-грозното от моите гаджета е по-готино от най-готината, с която изобщо си спал.

— Сега може би ще искаш да си мерим и пишките, а? Радвам се, че си бил задоволен откъм жени, Лъки, защото повече няма да има. Искам да кажа, естествено, че ще можеш да чукаш и да те чукаат. Само че няма да е с жени, това имам предвид.

Гоушън замълча, докато смилаше думите му, Бош остави снимката на Лейла до кутията върху бюрото.

— Виж, Бош, просто ми обясни какво сте открили и аз ще ти кажа каквото знам, за да изясним положението. Тук сте сбъркали. Нямам нищо общо с това. Давай да свършваме и стига сме си губили взаимно времето.

Бош не му отговори. Върна се при гардероба и се вдигна на пръсти, за да види дали върху лавицата има нещо друго. Имаше. Малко парче плат, сгънато като носна кърпичка. Детективът го свали долу и го разгъна. Беше пропито с мазнина. Помириса го и веднага разбра какво е.

Той излезе от дрешника и хвърли парцалчето, което удари Гоушън по лицето и падна на леглото.

— Какво е това?

— Не зная. Какво е?

— Парцал с оръжейна смазка по него. Къде е пистолетът?

— Нямам пистолет. Това също не е мое. Никога преди не съм го виждал.

— Добре.

— Какво искаш да кажеш с това „добре“? Никога не съм го виждал, мамка му.

— Искам да кажа, добре, Гоушън. Това е всичко. Не се нервирай.

— Не мога да не се нервирам, като си пъхате носа под дюшека ми.

Бош се наведе над нощното шкафче. Отвори горното чекмедже и откри вътре празна цигарена кутия, чифт перлени обеци и неразпечатана кутия презервативи. Той я метна към Гоушън. Кутията отскочи от огромния му гръден кош и падна на пода.

— Нали ти е ясно, Гоушън, само това, че си ги купуваш, не означава, че правиш безопасен секс. Трябва и да си ги слагаш.

После отвори долното чекмедже. Беше празно.

— Откога живееш тук, Гоушън?

— Нанесох се веднага щом изритах сестра ти оттук. Изхвърлих я на улицата. Когато я видях за последен път, тя се предлагаше на „Фримънт“ пред „Кортес“.

Бош се изправи и го погледна. Гоушън се усмихваше. Искаше да го предизвика. Искаше да контролира нещата, макар и закопчан в белезниците на леглото. Дори това да му струваше малко кръв.

— Първо майка ми, сега и сестра ми, коя е наред, жена ми ли?

— Да, замислил съм нещо и за нея. Ще...

— Я млъквай. Не става, ясно ли ти е? Да не мислиш, че ще се вържа? Просто не можеш да ме заблудиш. Така че си спести усилията.

— Всички могат да се вържат, Бош. Запомни го.

Детективът го погледна, после влезе в банята. Беше голяма, с отделни вана и душ, почти като банята на Тони Алайзо в „Мираж“. Тоалетната се намираше в малко помещение зад вратата. Бош започна от нея. Бързо вдигна капака на казанчето, но не откри нищо необичайно. Преди да върне порцелановия капак на мястото му, той се наведе над сифона и погледна отзад. Онова, което видя, го накара незабавно да повика униформения полицаи от стаята.

— Да, сър? — отвърна ченгето.

Младежът очевидно още нямаше двацет и пет години. Черната му кожа имаше почти синкав оттенък. Той свободно държеше ръцете си на колана. Дясната му длан бе само на няколко сантиметра от

пистолета. Стандартна поза. На табелката над джоба на гърдите му пишеше „Фонтенът“.

— Фонтенът, я погледни тук зад сифона.

Полицаят се подчини без дори да сваля ръце от колана си.

— Какво е това? — попита той.

— Според мен е пистолет. Сега се дръпни и ме остави да го извадя.

Бош изпъна длан и я пъкна в петсантиметровия процеп между стената и казанчето. Пръстите му напипаха найлонова торбичка, залепена със сив изолирбанд за гърба на сифона. Успя да я отлепи и я издърпа навън. После я показа на Фонтенът. Вътре имаше син метален пистолет със седем и половина сантиметров заглушител.

— Двайсет и втори калибър ли е? — попита униформеният полицай.

— О, да — отвърна Бош. — Иди да доведеш Фелтън и Айвърсън.

— Веднага.

Детективът го последва и се върна в стаята. Носеше торбичката с пистолета като рибар, който държи уловената риба за опашката. Когато влезе в спалнята, не можа да се удържи и да не се усмихне на Гоушън, който го гледаше с видимо разширени очи.

— Това не е мое — незабавно протестира арестантът. — Подхвърлил си ми го, мамка ти! Няма да стане — доведи ми шибания адвокат, кучи син такъв!

Бош не обърна внимание на думите му, но внимателно го наблюдаваше и видя, че в очите му нещо проблесна за миг, после изчезна. Не беше страх. Детективът знаеше, че Гоушън не би го допуснал. Тогава нещо друго. Но какво? Не изпускаше здравеняка от поглед и търпеливо чакаше изражението да се появи отново. Дали не беше смут? Или разочарование? Очите на Гоушън вече не изразяваха нищо. Но Бош смяташе, че знае какво е видял. Изненада.

В стаята се появиха Айвърсън, Бакстър и Фелтън. Тримата видяха пистолета и Айвърсън триумфално извика:

— Сайонара^[3], котенце!

Лицето му изразяваше искрена радост. Бош им разказа как и къде е открил оръжието.

— Тези тъпи гангстери — рече Айвърсън, като гледаше към Гоушън. — Да не си мислиш, че ченгетата никога не са гледали

„Кръстника“? За кого си го оставил там, Гоушън? За Майкъл Корлеоне ли?

— Казах да ми доведете шибания адвокат! — кресна Гоушън.

— Ще си получиш адвоката — отвърна Айвърсън. — А сега ставай, лайно такава. Трябва да се облечеш за малко пътуване.

Бош насочи към него пистолета си, докато Айвърсън сваляше белезниците от ръцете му. После двамата детективи го държаха под прицел, докато обуваше черните си джинси и ботуши и обличаше тениската си, предназначена за мъж с много по-малък ръст.

— Винаги сте си падали по номерата, момчета — рече Гоушън, докато се обличаше. — И сте дошли толкова много, за да хванете сам човек.

— Хайде, Гоушън, няма да си губим целия ден с теб — пресече го Айвърсън.

Когато се облече, те отново му закопчаха белезниците и го натикаха на задната седалка в колата на Айвърсън. Той заключи пистолета в багажника, после се върнаха обратно в къщата. По време на краткото разискване в предния коридор решиха, че Бакстър и двама от другите детективи ще останат тук, за да довършат обиска.

— Ами жените? — попита Бош.

— Униформените ще ги пазят, докато момчетата си свършат работата — отвърна Айвърсън.

— Да, но те ще се втурнат към телефона веднага щом излязат оттук. Адвокатът на Гоушън ще ни стъпи на гърлото още преди да сме започнали.

— Аз ще се погрижа за това. Колата на Гоушън е тук, нали? Къде са ключовете?

— На масата в кухнята — отвърна един от детективите.

— Добре — каза Айвърсън. — Да вървим.

Бош го последва в кухнята и видя, че прибира в джоба си ключовете. После отидоха в гаража, където стоеше корветът. Вътре имаше малко работно помещение с инструменти, закачени на специално табло на стената. Той взе оттам лопата, излезе от гаража и заобиколи къщата, за да стигне до задния двор.

Бош вървеше заедно с него. Айвърсън намери мястото, където телефонният кабел влизаше откъм разклонителната кутия на улицата и с един замах на лопатата прекъсна връзката.

— Направо е удивително колко силен е вятърът тук в откритата пустиня — каза той.

После погледна зад ъгъла.

— Онези момичета нямат нито кола, нито телефон. Най-близката къща е на повече от половин километър, градът е на около осем. Предполагам, че засега ще останат тук. Това ще ни даде време. Толкова, колкото ни е нужно.

Айвърсън размаха лопатата като бейзболна бухалка и я запрати в шубраците отгатак стената. После се насочи към автомобила.

— Какво мислиш? — попита го Бош.

— Мисля, че колкото са по-големи, толкова по-болезнено падат. Гоушън е наш, Хари. И твой.

— Не. Имам предвид за пистолета.

— Какво за него?

— Не зная... Изглежда ми прекалено лесно.

— Никой не твърди, че престъпниците трябва да са умни. Гоушън не е умен. Просто е имал късмет. Но това е краят му.

Бош кимна, но положението продължаваше да не му харесва. Всъщност не ставаше дума дали Гоушън е умен, или не. Престъпниците имаха опит, инстинкт. А това тук не изглеждаше логично.

— Зърнах нещо в очите му, когато видя пистолета. Като че ли само се изненада, че е там.

— Може би. А може би просто е добър актьор. Възможно е също убийството да не е извършено с този пистолет. Ще трябва да го вземеш със себе си, за да го тествате. Първо да видим дали е той, после ще му мислим дали сме го открили прекалено лесно.

Бош кимна. Извади цигара и я запали.

— Не зная. Имам чувството, че пропускам нещо.

— Виж, Хари, искаш ли да разрешиш този случай, или не?

— Искам.

— Тогава давай да го караме в управлението и да видим какво ще ни каже.

Двамата стояха пред къщата. Бош се сети, че е забравил снимката на Лейла в спалнята. Влезе вътре да я вземе и когато се върна, забеляза, че от ъгълчето на устата на Гоушън се стича струйка кръв. Айвърсън се усмихваше.

— Не зная, трябва да си е блъснал лицето, когато е влизал в колата. Или пък го е направил нарочно, за да изглежда, че аз съм го ударил.

Гоушън не каза нищо и Бош просто седна от другата страна. Айвърсън изкара колата на пътя и поеха обратно към града. Температурата бързо се покачваше и Хари вече усещаше, че ризата залепва за гърба му от пот. Климатикът се опитваше да се справи със задухата, натрупала се в купето, докато бяха в къщата. Въздухът беше сух като стари кости. Бош най-после извади близалката и я прокара по напуканите си устни. Не го бе грижа какво ще си помислят Айвърсън и Гоушън.

Отведоха арестанта в детективското бюро, като използваха сервизен асансьор, в който Гоушън шумно се изпърдя. После Бош и Айвърсън го отведоха по коридора в стая за разпит, съвсем малко по-голяма от сепаре в ресторант. Закопчаха белезниците му за стоманена халка, завинтена по средата на масата и го оставиха сам. Когато Айвърсън затвори вратата, Гоушън извика след него, че иска да разговаря по телефона.

Когато се насочиха към кабинета на Фелтън, Бош забеляза, че детективският офис, през който минаха, е съвсем пуст.

— Да не е умрял някой? — попита той. — Къде са всички?

— Отидоха да докарат другите.

— Кои други?

— Капитанът искаше да арестува твоето приятелче, Гъси, да го уплаши. Ще докарат и момичето.

— Лейла ли? Открили ли са я?

— Не, не нея. Онази, която снощи ни накара да проверим. Която е играла с жертвата в „Мираж“. Оказа се, че има досие.

Бош се пресегна и рязко дръпна Айвърсън за ръката, за да го спре.

— Елиънър Уиш ли? Ще арестувате Елиънър Уиш?

Той не изчака отговора. Пусна ръката на Айвърсън и се втурна към кабинета на Фелтън. Капитанът разговаряше по телефона и Бош нервно закрачи пред бюрото, докато го чакаше да свърши. Фелтън

посочи към вратата, но Хари поклати глава и забеляза, че в очите му проблесва пламъче, когато каза на събеседника си, че трябва да върви.

— В момента не мога да разговарям — рече той. — Излишно е да се тревожиш, положението е под контрол. Ще ти се обадя.

Капитанът затвори и погледна към Бош.

— Какво има сега?

— Свържете се с хората си. Кажете им да оставят Елиънър Уиш на мира.

— За какво говориш?

— Тя няма нищо общо с това. Снощи проверих.

Фелтън се наведе напред и замислено стисна ръце една в друга.

— Какво искаш да кажеш с това, че си я проверил?

— Разпитах я. Бегло се е познавала с жертвата, това е всичко.

Чиста е.

— Знаеш ли коя е тя, Бош? Искам да кажа, знаеш ли историята ѝ?

— Беше агент във ФБР и работеше в лосанджелиското отделение за банкови обири. Преди пет години влезе в затвора по обвинение в организиране на поредица от грабежи, включително на банкови сейфове. Това няма значение, капитане, тя е чиста.

— Струва ми се, че не е зле малко да я поизпотим. Просто за да сме сигурни.

— Аз вече съм сигурен. Вижте...

Бош погледна към вратата на кабинета и видя, че Айвърсън се мотае навън, опитвайки се да подслуша разговора. Хари се приближи и затвори вратата, после придърпа един от столовете до стената, седна точно пред бюрото на Фелтън и се наведе към него.

— Вижте, капитане, познавам Елиънър Уиш от Лос Анджелис. Аз ръководих разследването на обира на банковите сейфове. Аз... Двата бяхме нещо повече от партньори. После всичко отиде по дяволите и тя влезе в затвора. Не бях я виждал от пет години, докато не я забелязах на записа от „Мираж“. Затова ви телефонирах снощи. Искях да разговарям с нея, но не във връзка със случая. Тя е чиста. Излежала си е присъдата и е чиста. А сега се обадете на хората си.

Фелтън мълчеше. Бош виждаше, че е дълбоко замислен.

— Работих по случая през по-голямата част от нощта. Телефонирах в стаята ти пет-шест пъти, за да те повикам, но те

нямаше. Струва ми се, че нямаш желание-да ми кажеш къде си бил?

— Не.

Капитанът отново се замисли, после поклати глава.

— Не мога да го направя. Все още не мога да я оставя на мира.

— Защо?

— Защото с нея е свързано нещо, което очевидно не знаеш.

За миг Бош затвори очи като момче, което очаква да получи шамар от ядосаната си майка, но се насилва да го понесе по мъжки.

— И какво не зная?

— Възможно е да познава жертвата съвсем бегло, но това не може да се каже за връзката ѝ с Джоуи Маркс и групата му.

Беше по-зле, отколкото очакваше.

— За какво говорите?

— Снощи, след като ми позвъни, споменах името ѝ пред някои от хората ми. Водим я на отчет. Често е била забелязвана в компанията на Терънс Куилън, който работи за Гоушън, а той пък работи за Маркс. Много често, детектив Бош. Всъщност в момента съм пратил да издирят Куилън. Ще видим какво ще ни каже.

— Какво означава това „в компанията на“?

— Според докладите, срещите им са изглеждали чисто делови.

Все едно, че го бяха ударили. Това не беше възможно. Бе прекарал нощта с тази жена. В гърдите му се усилваше чувството за предателство, но друго, по-дълбоко усещане му подсказваше, че Елиънър е била искрена, че всичко това е някаква страхотна грешка.

На вратата се почука и Айвърсън пъкна глава вътре.

— За ваше сведение, всички се върнаха, шефе. Заклучват ги в стаите за разпит.

— Добре.

— Имате ли нужда от нещо?

— Не. Затвори вратата.

След като Айвърсън излезе, Бош погледна към капитана.

— Арестувана ли е?

— Не, помолихме я да дойде доброволно.

— Нека първо аз да разговарям с нея.

— Не ми се струва разумно.

— Не ми пука дали е разумно. Искам аз да приказвам с нея. Ако каже нещо на някого, това ще съм аз.

Фелтън се замисли за миг и накрая кимна.

— Добре, карай. Имаш петнайсет минути.

Бош би трябвало да му благодари, но не го направи. Просто бързо се изправи и тръгна към вратата.

— Детектив Бош? — повика го капитанът.

Хари погледна към него.

— Ще направя за теб каквото мога. Но този случай е адски важен за нас, нали разбираш?

Бош излезе, без да отговори. Фелтън не беше тактичен. От само себе си се разбираше, че му е задължен. Но капитанът все пак го бе казал.

В коридора детективът мина покрай първата стая за разпит, в която бяха заключили Гоушън, и отвори вратата на втората. Закопчан с белезници за масата, вътре седеше Гъси Фланагън. Носът му беше обезформен и приличаше на картоф. Ноздрите му бяха натъпкани с памук. Той погледна към Бош с кръвясали очи и лицето му показва, че го е познал. Хари излезе и затвори вратата, без да каже нищо.

Откри Елиънър Уиш в третата стая. Беше разрешена, очевидно ченгетата я бяха измъкнали направо от леглото. Но очите ѝ бяха нащрек и в тях се четеше нещо диво, като притиснато в ъгъла животно.

— Хари! Какво правят тези?

Той затвори вратата и бързо се приближи до нея. После успокоително я докосна по рамото и седна от другата страна на масата.

— Съжалявам, Елиънър.

— Какво? Какво си направил?

— Вчера, когато те видях на записа в „Мираж“, помолих Фелтън, капитанът на детективското бюро, да ми даде телефонния номер и адреса ти, защото от централата отказаха. Той го направи. Но после, без мое знание, проверил името ти и открил, че имаш досие. Затова наредил на хората си сутринта да те доведат тук. Всичко това е част от разследването на случая с Тони Алайзо.

— Казах ти. Не го познавах. Пили сме веднъж заедно. И са ме довели само защото случайно съм била на една маса с него, така ли?

Тя поклати глава и извърна поглед. На лицето ѝ ясно се четеше болезнено изражение. Винаги щеше да е така, знаеше го. Криминалното ѝ досие го гарантираше.

— Трябва да те попитам нещо. Искам да изясним това и после ще те измъкна оттук.

— Какво?

— Разкажи ми за Терънс Куилън.

Бош видя шока в очите ѝ.

— Куилън ли? Какво е... той ли е заподозрян?

— Елиънър, знаеш процедурата. Не мога да ти кажа нищо. Ти трябва да ми кажеш. Просто отговори на въпроса. Познаваш ли Терънс Куилън?

— Да.

— Откъде го познаваш?

— Преди около шест месеца дойде при мен, когато излизах от „Фламинго“. Вече живеех тук от четири-пет месеца и започвах да се установявам. Тогава играех по шест вечери в седмицата. Той дойде при мен и със свои думи ми обясни някои неща. Отнякъде знаеше за мен. Коя съм, че току-що са ме пуснали от затвора. Каза ми, че имало уличен данък. Че трябвало да го плащам, както правели всички местни, и че ако не го направя, съм щяла да си имам неприятности. Че ако си плащам, той щял да ме пази. Да се намеси, ако имам нужда от помощ. Нали разбираш, чисто и просто изнудване.

В този момент тя не издържа и се разплака. Бош трябваше да положи всички усилия на волята си, за да не скочи, да не се опита да я прегърне и утеши по някакъв начин.

— Бях сама — продължи Елиънър. — Страхувах се. И му платих. Плащах му всяка седмица. Какво трябваше да направя? Не притежавах нищо и няхах къде да ида.

— Мамка му — прошепна на себе си Бош.

Той се изправи, заобиколи масата и я прегърна. Притисна я към гърдите си и я целуна по косата.

— Вече си в безопасност — прошепна Хари. — Обещавам ти, Елиънър.

Заслушан в тихия ѝ плач, Бош продължи да я прегръща в мълчание. После вратата се отвори и на прага застана Ай-върсън. От устата му стърчеше клечка за зъби.

— Разкарай се оттук, Айвърсън.

Детективът бавно затвори вратата.

— Съжалявам — каза Елиънър. — Докарвам ти неприятности.

— Не, няма такова нещо. Аз съм виновен. За всичко съм виновен аз.

Няколко минути по-късно той се върна в кабинета на Фелтън. Капитанът беззвучно го погледна.

— Плащала е на Куилън, за да я остави на мира. Двеста на седмица. Това е било всичко. Уличен данък. Не знае нищо за каквото и да било. Случайно се е оказала на същата маса, на която Алайзо е играл около час в петък. Чиста е. А сега я пуснете. Кажете на хората си.

Фелтън се облегна назад и започна да почуква с края на химикалката по долната си устна. Нарочно искаше да покаже на Бош, че е дълбоко замислен.

— Не зная — каза той.

— Добре, да се договорим. Пуснете я и аз ще се обадя на хората си.

— И какво ще им кажеш?

— Ще им кажа, че управлението в Метро ми е оказало пълно съдействие и че трябва да разследваме случая в рамките на съвместна операция. Че ще притиснем Гоушън и ще се опитаме да свалим два заека с един удар. Че ще задържим Гоушън и Джоуи Маркс, защото в крайна сметка Маркс е дал заповед за убийството на Тони Алайзо. Че горещо препоръчвам тукашното управление да командва парада във Вегас, защото е наясно и с местните условия, и с Маркс. Договорихме ли се?

Фелтън продължи да почуква по устната си, после протегна ръка и обърна телефона на бюрото си, така че Бош да може да го използва.

— Свържи се с тях веднага — каза той. — След като разговаряш с шефа си, дай го на мен. Искам да си поприказвам с него.

— С нея.

— Няма значение.

Половин час по-късно Бош седеше зад волана на необозначен полицейски автомобил. На седалката до него се беше сгушила Елиънър Уиш. Разговорът с лейтенант Билетс бе минал сравнително добре и Фелтън изпълни своята част от сделката. Освободиха Елиънър, но злото вече беше непоправимо. Тя щеше да е в състояние да започне

живота си отначало, но бяха избили изпод краката ѝ чувството на увереност, гордост и сигурност. Бош носеше отговорност за всичко това и го знаеше. Шофираше мълчаливо, неспособен да измисли какво да каже, нито как да я успокои. И това жестоко го нараняваше, защото искрено го желаше. Не я беше виждал от пет години, но Елиънър никога не бе оставала далеч от най-скритите му мисли, дори когато живееше с други жени. Вътрешният му глас винаги му нашепваше, че Елиънър Уиш е единствената.

— Винаги ще бъде така — тихо рече тя.

— Какво?

— Спомняш ли си онзи филм с Богарт, в който едно ченге казваше: „Докарайте обичайните заподозрени“? Е, сега аз съм такава. Предполагам, че го осъзнавам едва сега. Аз съм една от обичайните заподозрени. Сигурно би трябвало да ти благодаря, че ме накара да се върна в действителността.

Бош не каза нищо. Не знаеше как да отговори, защото тя беше права.

След няколко минути стигнаха до дома ѝ и детективът я придружи вътре, където я настани на дивана.

— Добре ли си?

— Да.

— Когато имаш възможност, хвърли един поглед наоколо и виж дали не са взели нещо.

— Няма какво да ми вземат.

Бош погледна към репродукцията на „Нощни птици“ на стената над нея. Картината изобразяваше самотно кафене в тъмна нощ. На една от масите седяха мъж и жена, на друга — самотен мъж. Хари се втренчи в двойката и се зачуди.

— Елиънър — каза той. — Трябва да тръгвам. Ще се върна тук веднага щом мога.

— Добре, Хари, благодаря ти, че ме измъкна.

— Ще се справиш ли?

— Естествено.

— Обещава ли?

— Обещавам.

Когато се върна в управлението, Айвърсън го чакаше, за да започнат първия разпит на Гоушън. Фелтън се беше съгласил да остави Гоушън на Бош. Все пак случаят си бе негов.

В коридора пред стаята за разпит Айвърсън го спря за ръката.

— Виж, Бош, просто искам да ти кажа, че не зная какво има между теб и онази жена, а предполагам, че след като капитанът я освободи, това не интересува никого тук, но тъй като сега двамата ще работим заедно, мислех си, че трябва да изясня нещата. Не ми хареса начинът, по който се обърна към мен, като ми каза да се разкарам.

Бош продължително го изгледа. Детективът все още дъвчеше клечката за зъби и Хари се зачуди дали е същата.

— Знаеш ли, Айвърсън, та аз даже не зная малкото ти име.

— Казвам се Джон, но хората ми викат Айви.

— Е, Айвърсън, не ми хареса начинът, по който душеше покрай кабинета на капитана и около стаята за разпит. В Лос Анджелис не търпим ченгета, които душат наоколо, подслушват и изобщо са лайнари. И всъщност не ми пука дали се чувстваш обиден. Ако ми създаваш някакви проблеми тук, ще ида право при Фелтън и ще те вкарам в голяма беля. Ще му кажа, че сутринта съм те заварил в стаята си. А ако това не е достатъчно, ще му кажа, че снощи в казиното съм спечелил шестстотин долара на рулетка и че след твоето идване парите са изчезнали от бюрото. А сега, искаш ли най-после да се заемем с разпита?

Айвърсън сграбчи Бош за яката и го притисна в стената.

— Не си прави майтап с мен, Бош.

— Не си прави майтап с мен, Айви.

На лицето на Айвърсън бавно се изписа усмивка и той отпусна ръка. После отстъпи назад. Бош оправя вратовръзката и ризата си.

— Тогава да се захващаме на работа, каубой.

Когато влязоха в стаята за разпит, Гоушън ги чакаше със затворени очи, с крака, протегнати върху масата, и с ръце, вдигнати на тила. Бош видя, че Айвърсън поглежда към разкъсания метал на мястото, където преди бе завинтена халката за белезниците. По бузите му се появиха гневни червени петна.

— Хайде, ставай, боклук такъв — нареди той.

Гоушън се изправи и вдигна закопчаните си в белезници ръце. Айвърсън извади ключовете и свали гривната от едната му китка.

— Да опитаме пак. Седни.

Когато арестантът седна, Айвърсън закопча белезниците зад гърба му, като прекара веригата през една от стоманените пръчки на облегалката на стола. После изрита с крак друг стол и седна отстрани на гангстера. Бош зае мястото срещу него.

— Добре, Худини, към списъка с обвиненията срещу теб току-що се прибави и унищожаване на обществена собственост — рече Айвърсън.

— Леле, страхотно, Айвърсън. Наистина страхотно. Като онзи път, когато дойде в клуба и отведе Синди в стаята на фантазиите. Струва ми се, че тогава го нарече разпит. Тя каза, че било нещо друго. Сега какво ще бъде?

Лицето на Айвърсън почервеня от гняв. Гоушън гордо изпъчи гърди и се ухили на засрадения детектив.

Бош блъсна масата в слабините на арестанта и здравенякът се преви надве, мъчейки се да си поеме дъх. Детективът бързо се изправи и заобиколи масата, като в движение извади връзката с ключовете си. После с лакът притисна Гоушън с лице към масата, отвори джобното си ножче и отрязва русата му опашка. След това се върна на мястото си и когато Гоушън се изправи, хвърли петнайсетинасантиметровия кичур коса на масата пред него.

— Опашките не са на мода поне от три години, Гоушън. Навярно не си чувал за това.

Айвърсън избухна в неудържим смях. Гоушън погледна Бош с бледосините си очи, които изглеждаха бездушни като копчета на машина. Не каза нито дума. Очевидно му показваше, че може да го понесе. Че е издръжлив. Но детективът знаеше, че дори той не е в състояние да издържи вечно. Никой не бе способен на това.

— Загазил си, Лъки — рече Айвърсън. — Яко си загазил. Ти...

— Чакай малко, чакай малко. Не искам да разговарям с теб, Айвърсън. Не искам и ти да ми говориш. Ти си пале. Не те уважавам. Разбираш ли? Ще приказвам с всеки друг, но не и с теб.

Гоушън кимна към Бош. Последва мълчание, по време на което Хари местеше поглед между престъпника и Айвърсън.

— Иди да си вземеш чаша кафе — каза накрая той, без да поглежда към колегата си от Вегас. — Ние ще се оправим.

— Не, ти...

— Иди си вземи чаша кафе.

— Сигурен ли си?

Айвърсън изглеждаше така, сякаш са го изритали от ученическото дружество, защото момчетата не смятат, че е подходящ.

— Да, сигурен съм. Носиш ли със себе си формуляр за вата?

Айвърсън се изправи. Той извади от джоба на самото си гънат лист хартия и го хвърли на масата.

— Ще бъда пред вратата.

Когато останаха сами, Гоушън и Бош известно време се гледаха. После детективът попита:

— Искаш ли цигара?

— Не ми се прави на доброто ченге. Просто говори направо.

Бош сви рамене и се изправи. После мина зад Гоушън и отново извади ключовете си. Този път обаче, за да отключи една от гривните. Лъки вдигна ръце и започна да разтрива китките си. Той забеляза опашката си на масата и я запрати на пода.

— Искам да ти кажа нещо, г-н Лос Анджелис. Бил съм на място, където няма значение какво правят с теб, където нищо не може да те нарани. Бях там и се върнах.

— Всички са ходили в Дисниленд, какво от това?

— Не приказвам за шибания ти Дисниленд, боклук такъв. Прекарах три години в пандиза в Чиуауа. Там не успяха да ме пречупят, че ти ли?

— Нека и аз ти кажа нещо. През живота си съм убил много хора. Просто исках да го знаеш предварително. Ако ми се случи пак, изобщо няма да се поколебая. Изобщо. Не става дума за добри и лоши ченгета, Гоушън. Това го има само по филмите. Филмите, в които лошите имат опашки, предполагам. Но това е истинският живот. За мен ти си само парче месо. И така или иначе ще те пречупя. Това е факт. Само от теб зависи до каква степен.

Гоушън се замисли за миг.

— Добре, вече се познаваме. Давай, говори. И сега ще приема цигарата.

Бош остави цигарите и кибрита си на масата. Гоушън извади една и детективът го изчака да запали.

— Първо трябва да ти кажа правата. Знаеш процедурата.

Бош разгъна листа хартия, който му беше оставил Айвърсън, и прочете правата на арестанта. После го накара да се подпише.

— Разговорът се записва, нали?

— Не още.

— Добре тогава, какво сте открили?

— Отпечатъците от пръстите ти бяха върху трупа на Тони Алайзо. Пистолетът, който открихме зад тоалетното казанче, днес ще бъде пратен в Лос Анджелис. Отпечатъците са добро доказателство, много добро. Но ако куршумите, които извадиха от черепа на Тони, са били изстреляни от онзи пистолет, тогава всичко е ясно. Не ми пука какво алиби ще си намериш, какво обяснение ще дадеш, нито пък дали адвокат ти е шибаният Джони Кохрън — ти няма да си просто месо, а сто процента мъртво месо.

— Онзи пистолет не е мой. Някой ми го е подхвърлил, по дяволите. И двамата го знаем. И номерът няма да мине, Бош.

Детективът го изгледа и усети, че лицето му почервениява.

— Искаш да кажеш, че съм ти го подхвърлил аз, така ли?

— Искам да кажа, че съм гледал онова шоу. Ченгетата тук не са по-различни. Искам да кажа, че не зная дали си бил ти, Айвърсън, или който и да е друг, но някой ми е подхвърлил онзи шибан пистолет, по дяволите. Това искам да кажа.

Бош прокара пръст по плота на масата в очакване гневът му да се уталожил до степен, че да е в състояние да овладее гласа си.

— Ще стигнеш далеч с тези глупости, Гоушън. Ще изкараш десет години, после ще те завържат за стола и ще забият спринцовката в ръката ти. Поне вече не използват газова камера. Сега за вас е полесно.

Той се залюля назад, но нямаше много място. Облегалката на стола опря в стената на стаята. Бош отново извади близалката.

— Сега ти си наш, Гоушън. Останала ти е една последна съвсем малка възможност. Последното късче от съдбата ти, което все още е в твоите ръце.

— И каква е тази възможност?

— Знаеш за какво говоря. Хора като теб не правят и една стъпка без заповед отгоре. Дай ни човека, с когото си извършил удара, и онзи, който ти е наредил да напъхаш Тони в багажника. Ако не се съ согласиш на сделката, нямаш никакъв шанс.

Гоушън издиша дима от цигарата си и поклати глава.

— Виж, не съм го направил аз. Не съм!

Бош не очакваше да му каже нещо друго. Не ставаше толкова лесно. Трябваше да го изтощи. Той заговорнически се наведе напред.

— Слушай, ще ти кажа нещо, за да разбереш, че не те лъжа. Това може би ще ни спести малко време, така че да можеш да решиш как да постъпиш.

— Карай, но това няма да промени нищо.

— В петък вечерта Антъни Алайзо е носел черно кожено. Спомняш ли си? С петсантиметрови ревери. То...

— Губиш си...

— Ти си го сграбчил за реверите, Гоушън. Ето така.

Бош се пресегна над масата и му показа, хващайки с две ръце въображаемите ревери на Гоушън.

— Спомняш ли си? Кажи ми сега, че си губя времето. Спомняш ли си, Гоушън? Направил си го, сграбчил си го така. Сега кой кого лъже?

Арестантът поклати глава, но Бош знаеше, че е победил. Бледосините очи се вглеждаха навътре в спомените си.

— Странна работа. Обработената кожа на якето задържа аминокиселините на отпечатъците. Така ми казаха от лабораторията. Имаме чудесни отпечатъци. Достатъчно, за да спечелим на своя страна окръжната прокуратура или предварителния състав на съдебните заседатели. Достатъчно, за да дойда тук. Достатъчно, за да нахълтаме в шибаната ти къща и да те закопчам.

Той се поколеба за миг, докато Гоушън го гледаше.

— И сега онзи пистолет се оказва в дома ти. Ако решиш повече да не говориш, предполагам, че просто трябва да изчакаме резултатите от балистичната експертиза. Но имам предчувствие, че шансът ще е на моя страна.

Гоушън удари с отворени длани върху стоманения плот на масата. Ударът прозвуча като изстрел.

— Това е нагласено. Вие сте подхвърлили...

Вратата рязко се отвори и Айвъърсън се хвърли в стаята с насочен към Гоушън пистолет. Целеше се като ченгетата от филмите.

— Добре ли си?

— Да — отвърна Бош. — Просто Лъки си е малко луд, това е всичко. Дай ни още няколко минути.

Айвърсън излезе навън, без да каже дума.

— Страхотно представление, но това е всичко — рече Гоушън. — Искам да се обадя по телефона.

Бош се наведе напред.

— Можеш да се обадиш веднага. Но ако го направиш, сам подписваш смъртната си присъда. Защото това няма да е твоят адвокат. Това ще е адвокатът на Джоуи. Той ще те представлява, но и двамата знаем, че всъщност ще пази кожата на Джоуи Маркс.

Детективът се изправи.

— В такъв случай, предполагам, че сами ще трябва да уредим въпроса.

— Ама не успя да ме прекараш, боклук такъв. Отпечатащи ли? Трябва ти нещо повече. Онзи пистолет е подхвърлен и всички ще го разберат.

— Да, чух, вече го каза. До утре сутрин ще науча онова, което ми трябва, от балистичната експертиза.

Бош не бе сигурен, че арестантът го е разбрал, защото Гоушън почти не се замисли над думите му.

— Имам си шибано алиби! Не можеш да ми припишеш това, човече!

— Нима? И какво е шибаното ти алиби? Откъде изобщо знаеш кога е бил убит?

— Ти ме пита за петък вечер, нали? Значи е било тогава.

— Не съм казвал такова нещо.

Гоушън замълча и остана неподвижен за около половин минута. Разбираще, че се е изпуснал. Бош предполагаше, че сега размишлява докъде по-нататък може да си позволи да стигне. Той изтегли стола назад и седна.

— Имам алиби и съм чист.

— Не си чист, докато ние не го кажем. Та какво ти е алибито?

— Не. Ще го кажа на адвоката си.

— Сам си вредиш, Гоушън. Няма какво да губиш, като го кажеш на мен.

— Освен свободата си, нали така?

— Мога да ида и да проверя алибито ти. Може би после ще се вслушам в твърдението ти, че пистолетът е подхвърлен.

— Да бе, това е все едно да пуснеш затворниците да пазят затвора. Говори с адвокатата ми, Бош. А сега ми дай шибания телефон.

Бош се изправи и му даде знак да си сложи ръцете зад гърба. Арестантът се подчини и той отново му сложи белезниците. После излезе от стаята.

След като детективът им разказа как Гоушън е спечелил първия рунд, Фелтън нареди на Айвърсън да занесе телефон в стаята за разпит и да позволи на заподозрения да се свърже с адвокатата си.

— Предлагам да го оставим да се поохлади — каза капитанът, когато двамата с Бош останаха сами. — Да видим как му харесва зад решетките.

— Той ми каза, че е изкарал три години в затвора в Мексико.

— Той го казва на много хора, за да се опита да ги впечатли. Също като с татуировките. Когато се появи преди две години, ние го проверихме, но не открихме нищо за мексикански затвор и доколкото ни е известно, никога не е карал мотор, още по-малко с рокерска банда. Мисля, че една нощ в окръжния затвор ще го направи по-мек. Може би е най-добре да проведем втория рунд, след като получим резултатите от балистичната експертиза.

Бош каза, че трябва да се свърже с шефа си, за да види какъв е планът за пистолета.

— Просто си избери някое от свободните бюра — отвърна Фелтън. — Чувствай се като у дома си. Слушай, ще ти кажа как най-вероятно ще се развият нещата. Можеш да го предадеш на твоята лейтенант Билетс. Адвокатът, на който се обажда, най-вероятно е Мики Торино, първият човек на Джоуи Маркс. Той ще възрази срещу екстрадирането на Гоушън и междувременно ще се опита да го освободи под гаранция. Под каквато и да е гаранция. Единственото, което ще искат, е да го измъкнат от ръцете ни, за да попадне в техните. После ще решават.

— Какво ще решават?

— Дали да го ликвидират. Ако Джоуи сметне, че Лъки може да се огъне, просто ще го отведе някъде в пустинята и повече никога няма да го видим. Нито ние, нито който и да е ДРУГ.

Бош кимна.

— Така че върви да се обадиш, а аз ще се свържа с прокуратурата, за да видя дали няма да успеем да уредим процедурата по екстрадирането. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Ако успееш да отведеш Лъки в Лос Анджелис, там е още по-вероятно да се съгласи на сделка. Естествено, ако не го пречупим по-рано.

— Би било по-добре, ако разполагаме с резултатите от балистичната експертиза, преди да правим постъпки за екстрадиране. Ако убийството е извършено с онзи пистолет, тогава няма проблем. Но нещата в Лос Анджелис не стават толкова бързо, ако разбирате какво искам да кажа. Дори се съмнявам, че вече са направили аутопсия на трупа.

— Е, ти първо телефонирай, пък после ще видим.

Бош използва телефона на едно от свободните бюра. Успя да открие Билетс в кабинета ѝ и разбра, че в момента яде. Бързо я информира, че не е успял да принуди Гоушън да проговори и че се готвят да направят постъпки в ласвегаската прокуратура за екстрадирането му.

— Какво да правим с пистолета? — попита той, когато свърши.

— Искам го тук колкото е възможно по-скоро. Едгар е уредил патоанатомът да извърши аутопсията днес следобед. До довечера би трябвало да разполагаме с куршумите. Ако получим пистолета, утре сутрин ще можем да пратим всичко за балистична експертиза. Днес е сряда. Съмнявам се, че ще успеете да уредите изслушването за екстрадиране преди петък. Дотогава ще имаме резултатите от експертизата.

— Добре, ще взема самолет.

— Чудесно.

По гласа ѝ Бош усещаше, че нещо не е наред. Освен балистиката и това, че ядеше, имаше нещо друго.

— Лейтенант — каза той. — Какво има? Има ли нещо, за което не зная?

Тя се поколеба за миг и детективът мълчаливо зачака.

— Всъщност се появи нещо.

Лицето на Бош се зачерви. Предположи, че Фелтън го е изложил, като е разказал на Билетс за проблема с Елиънър Уиш.

— Какво?

— Успяхме да идентифицираме човека, проникнал в офиса на Тони Алайзо.

— Това е страхотно — с облекчение каза Бош, макар да бе смутен от мрачния ѝ глас. — И кой е той?

— Не, не е чудесно. Това е Доминик Карбон от ОБОП.

Смаян, детективът потъна в мълчание.

— Карбон ли? Какво...?

— Не зная. Имаме някои предположения. Но искам да се върнеш тук и тогава да решим какво да правим по въпроса, Гоушън ще почака до изслушването за екстрадиране. Той няма да проговори пред никой друг, освен пред адвокатата си. Ако можеш да се върнеш, искам всички да се съберем и да обсъдим положението. Днес още не съм разговаряла с Киз и Джери. Те продължават да работят по финансовата следа.

— Как успяхте да идентифицирате Карбон?

— Чист късмет. След като сутринта разговарях с теб и с капитана, имах малко свободно време. Отидох с колата до центъра и наминах през управлението. Имам приятелка в ОБОП, и тя е лейтенант. Люсинда Барнс, познаваш ли я?

— Не.

— Както и да е, отидох при нея. Исках да се помотая наоколо, навярно да получа представа защо са се отказали от случая. И какво става, седим си там и си приказваме, и онзи тип минава през стаята. Стори ми се, че го познавам, но не бях сигурна откъде. Питам кой е и тя ми казва, че е Карбон. Тогава си спомних. Той е човекът от записата. Беше си свалил сакото и ръкавите му бяха навити нагоре. Даже успях да видя татуировката. Той е.

— Каза ли всичко това на приятелката си?

— Не, по дяволите. Просто продължих да се държа естествено и се разкарах оттам. Казвам ти, Хари, не ми харесват тези вътрешни работи. Не зная какво да правя.

— Ще измислим нещо. Виж, трябва да вървя. Ще дойда колкото мога по-скоро. Междувременно, лейтенант, ако искаш, можеш да се опиташ да понатиснеш онези от балистиката. Кажи им, че на сутринта ще имаме спешна работа за тях.

Билетс обеща да направи каквото е по силите ѝ.

След като си резервира място за самолета за Лос Анджелис, Бош едва имаше време да вземе такси до „Мираж“, за да плати сметката си и после да иде до жилището на Елиънър, за да се сбогува. Но когато почука на вратата, никой не му отвори. Не знаеше каква е колата ѝ и не можеше да провери дали е на паркинга. Върна се в собствения си автомобил и известно време почака вътре. Когато вече рискуваше да изпусне полета си, той ѝ написа бележка на лист от тефтера си, в която казваше, че ще ѝ телефонира. После се върна до къщата, сгъна листа и го пхна в процепа на вратата.

Искаше му се да почака още малко и лично да поговори с нея, но не можеше. Двайсет минути по-късно той излезе от офиса на службата за охрана на летището. Пистолетът от дома на Гоушън беше поставен в найлонова торбичка за веществени доказателства и прибран на сигурно място в куфарчето му. Пет минути след това Бош бе на борда на самолета и летеше за града на ангелите.

[1] Едуард Хопър (1882–1967) — американски художник. — Б. пр. ↑

[2] От труфя се (англ.). — Б. пр. ↑

[3] Здравей (яп.). — Б. пр. ↑

3

Когато Бош влезе в кабинета ѝ, лицето на Билетс изразяваше загриженост.

— Хари.

— Лейтенант. Оставих пистолета в лабораторията по балистика. Сега чакат куршумите. С когото и да си разговаряла там, явно са се размърдали.

— Добре.

— Къде са всички?

— И двамата са в „Арчудей“. Киз цялата сутрин беше заета в данъчната служба, после отиде да помогне на Джери с разпитите на колегите на Алайзо. Освен това заех двама души от майор Фрауд, за да ни помогнат с документацията. В момента проверяват онези фиктивни компании. Ще проверят и банковите сметки. След като ги проверят, ще им наложат заповед. Когато замразим парите, може да се появи някой и да предяви претенции за тях. Според мен този Джоуи Маркс не е единственият, за когото Алайзо е прал пари. Заложено е прекалено много — ако сметките на Киз са верни. Алайзо вероятно е работил за всички мафиотски организации на запад от Чикаго.

Бош кимна.

— А, между другото — продължи тя, — казах на Джери, че ти ще се заемеш с аутопсията, така че той да може да остане в „Арчудей“. После искам всички да се върнете тук в шест часа, за да обсъдим положението.

— Добре, кога е аутопсията?

— В три и половина. Има ли някакъв проблем?

— Не. Може ли да те попитам нещо — защо си поискала помощ от майор Фрауд, а не от ОСИД.

— Поради очевидни причини. Не зная какво да правя с Карбон и ОБОП. Не зная дали да съобщя в отдела по вътрешните работи, или да се престорим, че не е станало нищо.

— Ами, не можем да се престорим, че не е станало нищо. Те са взели нещо, което ни е нужно. А ако съобщиш в ОВР, можеш направо да забравиш за случая.

— Какво искаш да кажеш с това, че те са взели нещо, което ни е нужно?

— Съвсем ясно е, че щом Карбон е извадил подслушвател от онзи кабинет...

— Записите. Господи, съвсем забравих за тях.

Двамата потънаха в мълчание. Бош придърпа един от столовете пред бюрото ѝ и най-после седна.

— Нека да ида при Карбон, да видя дали ще успее да разбере какво са правили и да взема записите — каза той. — Имаме начин да му въздействаме.

— Може да е нещо, свързано с шефа и Фицджерълд, нали ти е ясно.

— Може би.

Лейтенантът имаше предвид войната между Лиън Фицджерълд, началник на ОБОП повече от десет години, и човека, който се предполагаше, че му е шеф, началника на полицията. Откакто Фицджерълд ръководеше ОБОП, той се беше обкръжил с аура като на Дж. Едгар Хувър във ФБР — пазител на тайни, който би ги използвал, за да запази поста, отдела и бюджета си. Мнозина смятаха, че кара хората си да следят повече честни хора, полицаи и избираеми длъжностни лица, отколкото мафиотите, с които отделът му трябваше да се занимава. И в управлението не беше тайна, че между Фицджерълд и началника на полицията се води война. Началникът искаше да държи под контрол ОБОП и шефа му, но Фицджерълд не желаше да бъде контролиран. Всъщност той искаше властта му да се разшири. Искаше да стане началник на полицията. В общи линии ситуацията бе патова. Началникът не можеше да уволни Фицджерълд заради законите за защита на държавните служители. Не можеше също да получи подкрепа от полицейската комисия, кмета или общинските съветници да прочисти и реорганизира ОБОП, защото се смяташе, че Фицджерълд държи дебели досиета за всички тях, включително за самия началник. И избираемите, и назначаваните длъжностни лица не знаеха какво има в досиетата, но трябваше да приемат, че надлежно са документирани и най-лошите неща, които някога са извършвали. Ето

защо те не биха подкрепили каквито и да е родове срещу Фицджерълд, освен ако заедно с началника на полицията не получеха гаранции за сигурността си.

По-голямата част от всичко това бяха легенди и слухове, но Бош знаеше, че дори легендите и слуховете обикновено се основават на нещо действително. Не изпитваше желание да погледне зад тази завеса и навярно към тази война, както предполагаше Билетс, но предложи да го направи, защото не виждаше алтернатива. Трябваше да разбере какво правят от ОБОП и какво се е опитвал да спаси Карбон, като се е вмъкнал в офиса в „Арчудей“.

— Добре — след продължителен размисъл каза Билетс. — Но внимавай.

— Къде е записът от „Арчудей“?

Тя посочи към сейфа на пода зад бюрото ѝ. В него пазеше вещественни доказателства.

— Там ще е в безопасност — рече лейтенантът.

— Дано. Навярно това ще е единственото, което ще ги държи на разстояние от мен.

Тя кимна.

Офисите на ОБОП се намираха на третия етаж в Първи участък в центъра на града. Участъкът беше далеч от управлението в центъра „Паркър“, защото работата на ОБОП включваше многобройни секретни операции и не би било разумно да ги осъществяват на такова публично място като така наречения „стъклен дом“ — център „Паркър“. Но тази отдалеченост спомагаше за все по-голямото задълбочаване на пропастта между Лиън Фицджерълд и началника на полицията.

По пътя от Холивуд Бош обмисляше плана си и когато стигна до будката на охраната и показа картата си на новака, Дежурен на паркинга, вече знаеше точно как ще го изпълни. Той прочете името на ченгето от табелката над джоба на гърдите му, влезе в паркинга, насочи се към задните врати на Управлението и паркира колата си. После извади телефона си и набра главния номер на ОБОП. Отговори му една от секретарките.

— Да, тук е Триндъл от паркинга — каза Бош. — Карбон там ли е?

— Да, тук е, Ако почакаш...

— Просто му кажи да слезе долу. Някой се е нахакал в колата му. Детективът затвори и зачака. Три минути по-късно една от вратите се отвори и навън забързано излезе някакъв мъж. Бош го разпозна като човека от записа от „Арчудей“. Билето се оказа права. Той запали двигателя и потегли след мъжа. Накрая се изравни успоредно с него и отвори прозореца.

— Карбон.

— Да, какво има?

Той продължаваше да върви, като едва хвърли бегъл поглед към Бош.

— Почакай. На колата ти й няма нищо.

Карбон спря и внимателно го погледна.

— Какво? За какво говориш?

— Аз се обадох. Просто исках да те изкарам оттам.

— Кой, по дяволите, си ти?

— Бош. Онзи ден разговаряхме по телефона.

— А, да. Убийството на Алайзо.

Едва тогава му дойде наум, че ако искаше да се срещне с него, Бош спокойно би могъл да вземе асансьора до третия етаж.

— Какво има, Бош? Какво става?

— Защо не влезеш в колата? Искам малко да се поразходим.

— Не зная, човече. Не ми харесва начинът, по който го правиш.

— Влизай, Карбон. Струва ми се, че така е най-добре.

Бош каза това с тон и съответно изражение, които не оставяха място за възражения. Карбон, четирийсетгодишен мъж с яко телосложение, се поколеба за миг, после заобиколи отпред и влезе в колата. Като повечето ченгета от ОБОП, той носеше хубав тъмносин костюм и изпълни купето със свежото ухание на одеколон. Хари моментално не го хареса.

Излязоха от паркинга и Бош пое на север към Бродуей. Имаше много автомобили и пешеходци и се налагаше да се придвижват бавно. Хари мълчеше и чакаше Карбон да заговори.

— Добре, какво е толкова важно, че трябваше да ме отвлечеш от управлението? — най-последно попита той.

Бош продължи да кара без да отговори. Искаше Карбон да се поизпоти.

— Имаш проблеми, Карбон — накрая отвърна той. — Просто си мислех, че би трябвало да ти го кажа. Виж, искам да бъдем приятели, Карбон.

Другият предпазливо го изгледа.

— Зная, че имам проблеми — рече Карбон. — Плащам детска издръжка на две различни жени, по стените на къщата ми все още има пукнатини от земетресението и профсъюзите пак няма да ни извоюват увеличение тази година. И какво от това, по дяволите?

— Това не са проблеми, бе човек. Това са неудобства. Говоря за истински проблеми. За това, че онази вечер си влязъл с взлом в „Арчудей“.

Известно време Карбон не отговори и Бош не бе сигурен, но му се струваше, че човекът сдържа дъха си.

— Не зная за какво говориш. Върни ме обратно.

— Не, Карбон, разбираш ли, това е грешният отговор. Тук съм, за да ти помогна, не да ти навреда. Аз съм ти приятел. Това се отнася и за шефа ти, Фицджерълд.

— Продължавам да не разбирам за какво говориш.

— Добре тогава, ще ти кажа за какво говоря. В понеделник ти се обадох и те питах за жертвата, Алайзо. После ти ми телефонира и ми каза не само, че ОБОП се отказват от случая, но и че никога не си чувал за този тип. Но веднага щом си затворил телефона, ти си отишъл в „Арчудей“, вмъкнал си се в офиса на моя човек и си извадил подслушвателя, който сте поставили в телефона му. Ето за какво говоря.

Бош за първи път хвърли поглед към него и видя лицето на човек, чиито мисли бясно препускат, за да намерят изход. Детективът разбра, че е уцелил право в целта.

— Всичко това са глупости.

— Да бе, как ли пък не. Следващия път като решиш да влизаш с взлом, погледни нагоре. Виж дали няма камери. Правило номер едно на Родни Кинг: не се оставяй да те заснемат.

Той изчака малко, за да го остави да асимилира чутото, после заби последните пирони в ковчега.

— Съборил си чашата от бюрото и тя се е счупила. После си я изхвърлил навън, като си се надявал, че никой няма да забележи. И още едно последно нещо за правилата. Ако ще влизаш някъде с взлом по къси ръкави, трябва да си бинтоваш ръката или да скриеш татуировката на ръката си по някакъв друг начин, нали ти е ясно какво искам да кажа? Когато те заснемат с камера, веднага могат да те разпознаят по това. А теб, Карбон, са те заснели, при това отлично.

Карбон избърса лицето си с длан. Бош превключи на трета и те влязоха в тунела под Бънкър хил. В мрака, който обгърна колата, Карбон най-последно заговори:

— Кой знае за това?

— Засега само аз. Но да не си помислиш нещо. Ако ми се случи нещо, за записа ще научат много хора. Но засега навярно мога да задържа положението.

— Какво искаш?

— Искам да зная какво става и ми трябва всички записи, които сте направили.

— Невъзможно. Не мога да го направя. Не разполагам със записите. Аз дори не се занимавах със случая. Просто направих онова...

— Кое то ти е наредил Фиц. Да, зная. Но не се грижи за това. Иди при Фиц или при онзи, който се занимава със случая, и ги вземи. Ако искаш, ще дойда с теб или пък ще те чакам в колата. Но сега се връщаме да ги вземем.

— Не мога да го направя.

Бош разбираше какво означава този отговор — Карбон не можеше да вземе записите, без да каже на Фицджерълд, че се е провалил.

— Ще ти се наложи, Карбон. Изобщо не ми пука за теб. Ти ме излъга и се опита да ми попречиш на разследването. Или да ми донесеш записите и ще ми обясниш какво става, или ето какво ще последва. Ще направя три копия на записа от камерата. Единия ще пратя на началника в стъкления дом, другия на Джим Нютън в „Таймс“, а последния — на Стан Чеймбърс от Канал 5. Стан е опитен и му е ясно какво да прави с тях. Знаеш ли, че тъкмо той първи се е добрал до записа на Родни Кинг?

— Господи, Бош, ти направо ме убиваш!

— Сам си направил избора, Карбон.

Аутопсията извършваше патоанатом на име Саласар. Когато Бош стигна до съдебната морга в калифорнийския окръжен медицински център, той вече беше започнал. Дватама размениха бегъл поздрав. Облечен в хартиена престилка и с найлонова маска на лице, детективът се облегна на една от стоманените маси и се загледа в действията на лекаря. Не очакваше много от аутопсията. Всъщност бе дошъл тук само за куршумите и се надяваше, че поне един от тях ще е годен за подлагане на балистична експертиза. Убийците предпочитаха двайсет и втори калибър тъкмо защото меките куршуми често толкова силно се деформираха от отскачането в черепната кутия, че не можеха да се използват за балистично сравнение.

Саласар бе вързал дългата си черна коса на опашка, която беше покрил с голяма хартиена шапка. Тъй като седеше в инвалидна количка, той работеше на специално пригодена за него по-ниска маса. Това даваше възможност на Бош изключително добре да наблюдава какво правят с трупа.

В миналото двамата бяха бърбрили нехайно през цялото време на аутопсиите. Но след катастрофирането си с мотоциклет, деветмесечното си лечение и завръщането си в инвалидна количка, патоанатомът беше станал затворен и мълчалив.

С помощта на затъпен скалпел Саласар изстърга малко от безлезнакото вещество в угълчетата на очите на Алайзо и го постави върху хартиен филтър в плитка стъклена чаша. После я сложи върху табла до малка стойка, в която се намираха епруветките с кръв, урина и други телесни вещества, подлежащи на анализ.

— Мислиш ли, че е от сълзи? — попита Бош.

— Не вярвам. Прекалено е гъсто. Сигурно му е имало нещо на очите или на кожата. Ще видим какво е.

Бош кимна. Саласар се зае да отвори черепната кутия и да изследва мозъка.

— Куршумите са го направили на каша — съобщи той.

Няколко минути по-късно патоанатомът взе дълги пинсети, извади две парчета от куршум и ги пусна в специален съд. Детективът се приближи, погледна ги и се намръщи. Поне един от куршумите се

беше разбил от удара. Парчетата му навярно нямаше да са годни за балистична експертиза.

После Саласар извади цял куршум и го постави при останките от другия.

— Този може и да ти свърши работа — каза той.

Бош го разгледа. Бе сплескан, но приблизително половината от тялото му се беше запазил непокътната и ясно се виждаха тънките драскотини, оставени от преминаването му през цевта на пистолета.

— Този може и да стане — отвърна той.

Аутопсията завърши десетина минути след това. Като цяло Алайзо бе отнел петдесет минути от времето на Саласар. Повечето продължаваха по-кратко. Детективът погледна към бележника върху масата и видя, че това е единайсетата аутопсия на патоанатома за деня.

Саласар почисти куршумите и ги постави в торбичка за веществени доказателства. Когато ги даде на Бош, той му каза, че ще го информират за резултатите от анализите на взетите от трупа проби веднага щом бъдат завършени. Единственото, което смятал, че си струва да спомене, бил фактът, че ударът по бузата на Алайзо бил нанесен четири-пет часа преди смъртта. Това се стори на детектива изключително интересно. Нямаше представа как да го вмести в картината. Това означаваше, че някой е ударил Алайзо, докато е бил в Лас Вегас, но пък го бяха убили тук, в Лос Анджелис. Той благодари на Саласар, когото, подобно на мнозина други, наричаше Сали, и се насочи навън. Вече бе преполовил коридора, когато си спомни нещо и се върна до вратата на залата за аутопсии. Когато пъкна глава вътре, Бош видя, че Сали завива трупа с чаршафа, оставяйки завързаната на пръста на крака табелка да виси навън, така че да може да се чете.

— Хей, Сали, човекът е имал хемороиди, нали?

Саласар озадачено го погледна.

— Хемороиди ли? Не. Защо питаш?

— Намерих в колата му шишенце препарат „Н“. В жабката. Беше полупразно.

— Хммм... ами, няма хемороиди.

Бош искаше да го попита дали е сигурен, но знаеше, че ще го обиди. За момента остави нещата така и си тръгна.

Подробностите бяха двигателната сила на всяко разследване. Те бяха важни и не трябваше да се объркват или забравят. Докато вървеше към стъклените врати на патологията, Бош откри, че го притеснява подробността за шишенцето препарат „Н“, което бе открил в жабката на ролса. Щом Тони Алайзо не беше страдал от хемороиди, тогава на кого принадлежеше и защо се намираше в неговата кола? Детективът би могъл да остави този въпрос като маловажен, но това не бе в стила му. Смяташе, че всичко има своето място в разследването. Всичко.

Дълбоко замислен върху проблема, Бош излезе през стъклените врати, спусна се по стълбите към паркинга и едва тогава забеляза, че там го очаква Карбон. Когато по-рано се бяха разделили, детективът от ОБОП го помоли за няколко часа, за да намери записите. Бош се беше съгласил, но не му каза, че ще ходи на аутопсия. Затова сега реши, че Карбон се е свързал с бюро в Холивуд и че Билетс или някой друг го е насочил към патологията. Нямаше намерение да го пита, защото не искаше да проявява пред него каквато и да е загриженост, че го е открил толкова лесно.

— Бош.

— Да.

— Един човек иска да разговаря с теб.

— Кой? Кога? Искан записите, Карбон.

— Потърпи няколко минути. Хей там в колата.

Той го поведе към втората редица автомобили, един от които беше със запален двигател. Стъклата на прозорците му бяха тъмни.

— Влизай отзад — каза Карбон.

Бош нехайно се приближи до вратата, все още без да проявява загриженост. Той я отвори и се пъкна в купето. Вътре седеше Лиън Фицджерълд. Бе висок човек — около два метра — и коленете му силно се притискаха в облегалката на шофьорската седалка. Носеше хубав костюм от синя коприна и държеше между пръстите си пура. Наближаваше шейсетте и косата му бе боядисана в смолисточерно. Зад очилата със стоманени рамки, очите му бяха светлосиви. Кожата му беше изключително бледа. Фицджерълд бе нощна птица.

— Г-н началник — кимна Бош.

Никога преди не се беше запознавал с Фицджерълд, но го виждаше достатъчно често на погребения на полицаи и по

телевизионните новини. Той представляваше въплъщението на ОБОП. Никой от секретния отдел никога не се появяваше пред камерите.

— Детектив Бош — отвърна Фицджерълд. — Познавам ви. Зная за подвизите ви. През годините неведнъж са ви предлагали за кандидат за нашия отдел.

— И защо не се свързахте с мен?

Карбон заобиколи колата и влезе на мястото на шофьора. Той бавно подкара автомобила през паркинга.

— Защото ви познавам, както вече казах — отвърна Фицджерълд. — И съм сигурен, че не бихте напуснали „Убийства“. Това е призиванието ви. Прав ли съм?

— Напълно.

— А това ни навежда на случая, който разследвате в момента. Дом?

Карбон му подаде над облегалката кутия за обувки. Фицджерълд я пое и я остави в скута на Бош. Детективът я отвори и видя, че е пълна с аудиокасети, върху които бяха написани различни дати.

— От телефона на Алайзо ли са? — попита той.

— Очевидно.

— Колко време сте го подслушвали?

— Само девет дни. Нямаше никакъв резултат, но записите са ваши.

— И какво искате в замяна?

— Какво искам ли?

Фицджерълд погледна през прозореца към железопътното депо в долината под паркинга.

— Какво искам ли? — отново попита той. — Искам убиеца, разбира се. Но искам и да внимавате. През последните няколко години управлението имаше много проблеми. Не е нужно пак да си излагаме на показ мръсните ризи.

— Искате да скрия страничните занимания на Карбон.

Нито Фицджерълд, нито Карбон му отговориха, но това бе излишно. Всички в колата разбираха, че Карбон е действал по заповед. Навярно лично от самия Фицджерълд.

— В такъв случай трябва да ми отговорите на някои въпроси.

— Разбира се.

— Защо в телефона на Тони Алайзо е имало подслушвател?

— Поради същата причина, поради която поставят подслушватели в телефона на когото и да е. Научихме някои неща за него и се опитахме да проверим дали са верни.

— И какво сте научили?

— Че не е чист, че е мошеник, че пере пари за мафията в три щата. Открихме му досие. Тъкмо бяхме започнали, когато го убиха.

— Защо тогава се отказахте от случая, когато ви се обадих?

Фицджерълд продължително дръпна от пурата си и купето се изпълни с аромата ѝ.

— Много е сложно, детектив. Достатъчно е да кажа, че според нас беше най-добре да стоим настрана.

— Подслушвали сте го незаконно, нали?

— При законите на този щат е изключително трудно да събереш необходимата информация, за да получиш разрешение за подслушване на телефон. Федералните власти могат да го правят, когато си поискат. Ние не можем, но не искаме непрекъснато да работим с тях.

— Това все пак не обяснява защо се отказахте. Можехте да ни вземете случая и после да правите с него каквото си поискате. Никой нямаше да разбере за незаконните записи.

— Навярно. Сигурно сме допуснали грешка.

Бош разбираше, че са подценили него и хората му. Фицджерълд бе смятал, че взломът ще остане незабелязан и че никой няма да открие участието на отдела му. Хари съзнаваше, че се е сдобил с изключително мощно средство за въздействие върху Фицджерълд. Само една дума за незаконното подслушване щеше да е достатъчна на началника на полицията, за да се избави от него.

— С каква друга информация за Алайзо разполагате? — попита той. — Искам всичко. Ако в някой момент разбере, че сте скрили нещо, незаконната ви играчка ще се разчуе. Нали разбирате какво искам да кажа? Веднага ще се разчуе.

— Отлично разбирам какво искате да кажете. Но допускате грешка, ако просто доволно си седите тук и си мислите, че държите всички козове.

— Тогава сложете картите си на масата.

— Детектив, готов съм да ви окажа пълно съдействие, но искам да знаете едно. Ако се опитате да навредите на мен или на когото и да е от отдела ми с информацията, която ви е известна, аз ще ви навредя

повече. Например с това, че снощи сте си правили компания с излежал присъдата си престъпник.

Той остави думите си да увиснат във въздуха заедно с дима от пурата. Бош беше смаян и бесен, но успя да сподави желанието си да удуши Фицджерълд.

— В управлението е забранено да работят служители, за които се знае, че са свързани с престъпници. Сигурен съм, че го знаете, детектив, и че разбирате защо се нуждая от такава гаранция. Ако това стане известно, бихте могли да загубите работата си. Й тогава какво ще правите, къде ще иде мисията ви?

Бош не отговори. Гледаше право пред себе си през предния прозорец. Фицджерълд се наведе към него и почти прошепна на ухото му:

— И успяхме да научим това за вас само за час — каза той. — Ами ако бяхме продължили цял ден? Цяла седмица? И това не се отнася само за вас, приятелю. Можете да кажете на лейтенанта си, че в управлението има таван за издигането на лесбийки, особено ако се разчуе нещо такова. Виж приятелката й, тя би могла да продължи да расте, защото е чернокожа. Но ако питате мен, лейтенантът би трябвало да се примири с оставането си в Холивуд.

Той се изправи и продължи с нормален глас:

— Договорихме ли се, детектив Бош? Бош най-последно погледна към него.

— Договорихме се.

След като остави извадените от черепа на Тони Алайзо куршуми в лабораторията по балистика в Бойл хайс, Бош се върна в холивудския участък точно когато детективите се събираха в кабинета на Билетс за заседанието в шест часа. Запознаха го с Ръсел и Кълкън, ченгетата, придадени към екипа им от майор Фрауд, и всички заеха местата си. Присъстваше и представител на окръжната прокуратура. Матю Грегсън беше от отдела за специални разследвания, който се занимаваше със случаите на организирана престъпност, с престъпления, извършени от полицейски служители и с други деликатни въпроси. Бош не го познаваше.

Хари докладва първи и информира другите за събитията в Лас Вегас, а също за аутопсията и за посещението си в балистичната лаборатория, където му бяха обещали да свършат с експертизата до десет часа на следващата сутрин. Но не спомена за срещите си с Карбон и Фицджерълд. Не заради заплахата на шефа на ОБОП — или поне така си казваше. А защото нямаше да е разумно да обсъжда информацията, която бе научил на тези срещи, пред толкова много хора, и особено пред прокурора. Очевидно Билетс беше на същото мнение, защото не го попита нищо по този въпрос.

След Бош бе ред на Райдър. Тя им съобщи, че разговаряла с ревизора от данъчната служба, който се занимавал с „ГНД продъкшънс“, и че не получила почти никаква информация.

— По принцип данъчната служба има специална програма за информаторите — каза Райдър. — Всеки, подал сигнал за данъчно нарушение, получава процент от данъците, които не са били платени. Точно така е започнало и в нашия случай. По думите на Хършфийлд, човека от данъчната служба, единственият проблем е, че сигналят е бил анонимен. Явно информаторът не е искал процент. Получили са писмо от три страници, в което се описвало как Тони Алайзо пере пари. Не искаше да ми го покаже, защото твърдеше, че макар и анонимно, характерът на програмата изисква стриктна поверителност, и че специфичният език на писмото би могъл да ни помогне за идентифициране на автора му. Той...

— Това са глупости — прекъсна я Грегсън.

— Навярно — съгласи се Райдър. — Но не можех да сторя нищо.

— После ми дайте името на онзи от данъчното и ще видя какво мога да направя.

— Разбира се. Така или иначе, те получили писмото, прегледали старите данъчни документи на „ГНА“ и решили, че сигналят е ценен. На 1-ви август пратили предупреждение на Тони за ревизия и в края на този месец щели да я извършат. Това е... А, единственото, което ми каза във връзка с писмото, е, че било пратено от Лас Вегас. Според пощенското клеймо.

Бош едва се сдържа да не кимне, защото последната информация съответстваше на онова, което му беше казал Фицджерълд.

— Добре, сега за колегите на Тони Алайзо. Дватамата с Джери почти целия ден разпитвахме основната част от хората, участвали в

боклука, който е наричал филми. Обикновено е търсил така наречените артистични таланти в местни филмови школи и барове със стриптийз, но петима от мъжете са работили с него постоянно. Разпитахме ги един по един и изглежда, че нямат никаква представа за финансирането на филмите. Според нас са чисти. Джери?

— Точно така — потвърди Едгар. — Аз лично смятам, че Тони ги е избрал заради тъпотата им и защото не са задавали неудобни въпроси. Нали разбирате, просто ги е пращал в университета да търсят хлапета, които искат да режисират или да напишат сценария на някой от онези филми. После са ходили до „Стар стрип“ на „Ла Сиенега“ и са наемали момичета за мръсните роли. Нали ви е ясно как става? Нашето заключение е, че с прането се е занимавал единствено Тони. Знаели са само той и клиентите му.

— А сега вие, момчета — каза Билетс и погледна към Ръсел и Кълкън. — Имате ли какво да ни кажете?

Кълкън съобщи, че все още били затънали до шията във финансовата документация, но че успели да проследят пътя на парите от „ТНА продъкшънс“ до фиктивни компании в Калифорния, Невада и Аризона. Парите отивали във фирмени банкови сметки и след това се инвестирали в други, наглед законни корпорации. Кълкън каза, че когато окончателно свършили с документите, щели да са в състояние да използват данъчната служба и федералните закони, за да наложат заповед над сметките като незаконни средства, получени чрез изнудване. За нещастие, добави Ръсел, работата била трудна и щяла да им отнеме много време. Няма да могат да предприемат нищо поне още една седмица.

— Продължавайте колкото време е необходимо — отвърна Билетс, после погледна към Грегсън. — Е, какво ще правим? Какво би трябвало да направим?

Грегсън се замисли за миг.

— Според мен се справяме отлично. Утре сутрин ще се свържа с Вегас и ще проверя кой се занимава с изслушването за екстрадиране. Струва ми се, че няма да е зле да прескоча дотам, за да се погрижа за това. Нещо не ми харесва всички ние да сме тук, а Гоушън да е там при тях. Ако имаме късмет да получим положителен резултат от балистичната експертиза, мисля, че двамата с теб, Хари, трябва да идем там и да не си тръгваме, докато не получим Гоушън.

Бош кимна в знак на съгласие.

— След като изслушах всички доклади, имам само един въпрос — продължи Грегсън. — Защо в момента тук не присъства представител на ОБОП?

Билетс хвърли поглед към Бош и почти недоловимо кимна. Тя му даде думата.

— Отначало — каза детективът, — след като бяха информирани за убийството и за самоличността на жертвата, ОБОП се отказаха от случая. Казаха, че не познавали Тони Алайзо. Едва преди два часа разговарях с Лиън Фицджерълд и му казах с какво разполагаме. Той ми предложи съдействието си, но смяташе, че вече сме прекалено напреднали, за да включваме нови хора в разследването. Пожела ни успех.

Грегсън продължително го изгледа, после кимна. Прокурорът беше на около четирийсет и пет години и късата му коса вече бе напълно посивяла. Бош никога не беше работил заедно с него, но бе чувал името му. Грегсън имаше достатъчно опит, за да разбира, че зад думите на детектива се крие още нещо. Но освен това имаше и достатъчно опит, за да не настоява. Във всеки случай Билетс не му даде много време за това.

— Добре, хайде да обсъдим положението, преди да си тръгнем. — каза тя. — Какво според нас се е случило с този човек? Събрали сме много информация, много веществени доказателства, но знаем ли какво се е случило с него?

Тя плъзна поглед около масата. Накрая Райдър се обади:

— Предполагам, че всичко е заради ревизията на данъчната служба — рече тя. — Получил е съобщението по пощата и е допуснал фатална грешка. Казал е на своя човек във Вегас Джоуи Маркс, че властите ще прегледат книгите му и че най-вероятно измамите ще бъдат разкрити. Джоуи Маркс е реагирал по начин, който би трябвало да се очаква от хора като него. Очистил го е. Накарал е онзи Гоушън да проследи Тони на връщане от Вегас, така че убийството да стане далеч от него. И Гоушън го е натикал в багажника.

Другите кимнаха. Бош също. Информацията, която беше получил от Фицджерълд, съответстваше и на този сценарий.

— Планът им е бил добър — каза Едгар. — Единствената грешка са отпечатъците от пръсти, които Арти Донован свали от якето. Беше

си чист късмет, че ги открихме. Иначе навярно нямаше да стигнем доникъде. Това е единствената им грешка.

— Може и да не е — възрази Бош. — Отпечатъците от якето просто ускориха нещата, но управлението във Вегас вече е работело по сигнал от информатор, който случайно чул Лъки Гоушън да казва, че убил някого и че го натикал в багажника. Накрая щяхме да разберем.

— Е, радвам се, че все пак не го научихме накрая — каза Билетс. — Някой да има други предположения? Свършили ли сме със съпругата, ядосания сценарист и другите му сътрудници?

— Няма за какво да се хванем — отвърна Райдър. — Жертвата и жена му определено не са се обичали, но за момента тя изглежда чиста. Получих съдебно нареждане и проверих записите на портала — колата ѝ не е напускала Хидън Хайландс в петък вечерта. Изглежда чиста.

— Ами писмото до данъчното? — попита Грегсън. — Кой го е пратил? Очевидно някой, който доста добре е знаел какво прави Алайзо, но кой може да е той?

— Възможно е това да е част от игра на влияние с групата на Джоуи Маркс — отвърна Бош. — Както вече казах, имаше нещо в изражението на Гоушън, когато видя пистолета. А после и твърденията му, че е подхвърлен... Не зная, може би някой е информирал данъчната служба, като е знаел, че в резултат Тони ще бъде очистен и че биха могли да припишат убийството на Гоушън. А с елиминирането на Гоушън този тип би могъл да заеме мястото му.

— Искаш да кажеш, че Гоушън не го е извършил, така ли? — вдигна вежди Грегсън.

— Не. Сигурен съм, че Гоушън е в състояние да го извърши. Но не смятам, че е знаел за присъствието на онзи пистолет зад казанчето. Във всеки случай не е логично да го държи при себе си. Да речем, че очиства Тони Алайзо по заповед на Джоуи Маркс. После дава пистолета на някой от хората си, за да се избави от него. Само че този човек отива и подхвърля оръжието в дома му — това е същият, който е пратил писмото в данъчното и е в дъното на всичко. Тогава се появяваме ние и хващаме Гоушън в крачка. Онзи, който е подхвърлил пистолета и е пратил писмото, вече може да се издигне.

Бош огледа лицата около масата, докато другите се опитваха да проследят логиката на мислите му.

— Възможно е да не са се целили в Гоушън — каза Райдър. Всички погледнаха към нея.

— Възможно е да има и друга игра. Възможно е да е някой, който иска да разчисти от пътя си Гоушън и Джоуи Маркс.

— И как ще елиминират Маркс? — попита Едгар.

— Чрез Гоушън — отвърна тя.

— Ако резултатът от балистичната експертиза е положителен — каза Бош, — с Гоушън е свършено. Смъртната присъда няма да му се размине. Освен ако не ни даде нещо.

— Джоу Маркс — едновременно реагираха Грегсън и Едгар.

— Тогава кой е пратил писмото? — попита Билетс.

— Кой знае? — рече Бош. — Не ми е известно достатъчно за организацията във Вегас. Но ченгетата там споменаха за някакъв адвокат. Дясната ръка на Маркс. Той определено е знаел за машинациите на Алайзо. Възможно е той да е в дъното на всичко. Навярно около Маркс има много хора, които са били в състояние да го направят.

Стаята потъна в мълчание. Всички обмисляха известните факти и се опитваха да разберат как е станало. Това бе естественият край на разискването и Билетс се изправи.

— Надявам се, че ще продължим да си вършим работата все така добре — каза тя. — Благодаря, че дойде, Матю. Ти ще си първият, на когото ще съобщя резултатите от експертизата утре сутрин.

Всички останали започнаха да се изправят.

— Киз, Джери, хвърляйте чоп — рече лейтенантът. — Един от вас ще трябва да иде до Вегас, за да придружи заедно с Хари Гоушън след екстрадирането му. Такъв е правилника. А, Хари, би ли почакал за малко? Искам да обсъдя с нещо за един друг случай.

Когато другите излязоха, Билетс каза на Бош да затвори вратата. Той го направи и седна на един от столовете пред бюрото ѝ.

— Е, какво е станало? — попита тя. — Наистина ли си разговарял с Фицджерълд?

— През повечето време говореше той, но наистина се срещнах с него и с Карбон.

— И какво научи?

— Че не са знаели за Тони Алайзо, докато и те не получили писмо, навярно същото като онова в данъчното. Дадоха ми копие. Много е подробно. Пратено е от човек, който е бил вътре в нещата, както каза Киз. Писмото, което са получили в ОБОП, също е с пощенско клеймо от Лас Вегас и е адресирано лично до Фицджерълд.

— И те са реагирали, като са сложили подслушвател в телефона му.

— Точно така, незаконен подслушвател. Тъкмо били започнали — разполагам със записи от девет дни — когато съм се обадил аз и съм им съобщил, че Тони е очистен. Изпаднали в паника. Нали знаеш за проблемите му с началника. Ако се разкриело, че незаконно са подслушвали Тони и че това може да е причината за смъртта му, тъй като Джоуи Маркс някак си е разбрал, началникът спокойно би могъл да изхвърли Фицджерълд и отново да установи контрол над ОБОП.

— Затова Фицджерълд е пратил Карбон да вземе подслушвател я и после са се направили, че не знаят нищо за Тони.

— Точно така. Ако Карбон беше забелязал камерата, нищо нямаше да разберем.

— Какъв гадняр. Веднага щом всичко това свърши, ще съобщя на началника.

— Хм...

Бош не бе сигурен как дай каже.

— Какво има?

— Фицджерълд го е предвидил. Сключих сделка с него.

— Какво?

— Сключих сделка. Той ми даде всичко — записите, писмото. Но действията им трябва да си останат между нас с теб. Началникът не трябва да научи нищо.

— Как си можал, Хари? Не трябваше да...

— Той знае нещо за мен, лейтенант. Освен това знае за вас с... Киз.

Последва продължително мълчание и Бош видя, че бузите й се зачервяват от гняв.

— Арогантно копеле — рече тя.

Детективът й разказа с какво разполага Фицджерълд, тъй като вече знаеше тайната й, той смяташе, че единственото честно поведение е дай разкаже за Елиънър. Билетс просто кимаше. Очевидно мислеше

повече за собствената си тайна и за последствията от това, че Фицджерълд знае за нея.

— Смяташ ли, че наистина ми е пуснал опашка?

— Кой знае? Той е от онези хора, които откриват възможностите и ги използват. Пази информацията си като пари в банка. За черни дни. Днес беше такъв черен ден и той я из тегли. Сключих сделката. Да забравим за това и да продължаваме със случая.

Тя замълча за миг и Бош се опита да открие признаци не срам по лицето ѝ. Нямаше. Билетс го погледна и се помъчи да види признаци на осъдително отношение. Нямаше. Тя кимна.

— Какво друго са направили след получаването на писмото?

— Почти нищо. Поставили Алайзо под хлабаво наблюдение. Дадоха ми докладите. Но не са го следили в петък вечерта. Знае ли са, че е заминал за Вегас, и са възнамерявали да го поемат отново в понеделник, ако се върне. Всъщност едва са започвали, когато всичко е свършило.

Тя отново кимна. Мислите ѝ бяха далеч. Бош се изправи.

— Довечера ще прослушам записите. Общо са около седем часа, но според Фицджерълд Алайзо приказвал главно с приятелката си във Вегас. Почти нищо друго. Във всеки случай ще ги прослушам. Трябва ли ти нещо друго, лейтенант?

— Не. Ще разговаряме утре сутрин. Искам да ми съобщиш резултатите от балистичната експертиза веднага щом ги научиш.

— Ясно.

Бош се насочи към вратата, но тя го спря.

— Странно е, че човек понякога не може да различи добрите от лошите, нали?

Той се обърна да я погледне.

— Да, странно е.

Когато Бош най-после се прибра, къщата все още миришеше на свежа боя. Той погледна към стената, която четири дни преди това беше започнал да боядисва. Струваше му се толкова отдавна. Не знаеше, кога ще има възможност да довърши боядисването. Току-що бяха ремонтирали къщата след земетресението. Бе се нанесъл тук едва от няколко седмици след повече от година, прекарана в един от

хотелите близо до участъка. Земетресението също му се струваше преди цяла вечност, В този град нещата се развиваха бързо. Всичко друго, [освен настоящия момент, изглеждаше като древна история.

Той намери номера на Елиънър Уиш, който му бе дал Фелтън, и ѝ телефонира, но не получи отговор, дори от телефонен секретар. Затвори и се зачуди дали е намерила бележката, която ѝ беше оставил. Надяваше се, че след като свършеше разследването, двамата някак си ще се съберат. Но ако се стигнеше до това, не бе сигурен какво ще прави със забраната полицаи да се свързват с осъден престъпник.

Мислите му се насочиха към въпроса как Фицджерълд е разбрал за нея и за нощта, която бяха прекарали заедно в жилището ѝ. Струваше му се най-вероятно шефът на ОБОП да е поддържал контакт с управлението в Лас Вегас и да е, бил информиран за Елиънър Уиш от Фелтън или Айвърсън.

Бош си направи два сандвича с мляно месо от хладилника и после ги отнесе заедно с две бутилки бира и кутията със записите от Фицджерълд при стола до стереоуредбата. Докато се хранеше, той подреди касетите в хронологичен ред и започна да ги прослушва. Бяха му дали копие от сведенията по кое време на деня Алайзо е бил търсен или е телефонирал самият той и с кой телефонен номер се е свързал.

Повече от половината от разговорите бяха между Алайзо и Лейла, която се намиреше или в клуба — детективът се досещаше за това по шума и високата музика — или на телефонен номер, който според него беше в апартамента ѝ. Тя никога не се представяше, но в случаите, когато Тони я търсеше в клуба, той питаше за нея, като използваше артистичното ѝ име — Лейла. Иначе не споменаваше името ѝ. Повечето от разговорите им бяха за ежедневни баналности. Той най-често я търсеше следобед в дома ѝ. Веднъж Лейла му се ядоса, че я е събудил. Той се оправда, че вече било почти обед и тя му напомни, че е работила в клуба до четири сутринта. Той се извини като послушно момче и каза, че ще я потърси по-късно. Направи го в два.

Освен с Лейла, имаше разговори с други жени, свързани с някаква сцена от филм на Тони, която трябвало да се презаснеме, както и с най-различни други служебни проблеми. Алайзо на два пъти се беше обаждал в дома си, но и в двата случая бе разговарял с жена си кратко и делово. В единия случай ѝ съобщи, че се прибира, а в другия — че ще се задържи и няма да се върне за вечеря.

Когато Бош свърши, минаваше полунощ и той беше отделил само един от записите като представляващ някакъв интерес. Алайзо бе телефонираше в съблекалнята на клуба във вторник, преди да го убият. По средата на иначе доста скучния им разговор Лейла го попита кога ще ходи във Вегас.

— Пристигам в четвъртък, бебче — отвърна Тони. — Защо, липсвам ли ти вече?

— Не — искам да кажа, да, естествено, че ми липсваш, Тони. Но Лъки искаше да знае дали ще идваш. Затова те питах.

Лейла говореше с мек, тих момичешки глас, който му се струваше необичаен или престорен.

— Ами, кажи му, че ще пристигна в четвъртък вечерта. На работа ли си тогава?

— Да, на работа съм.

Бош изключи уредбата и се замисли за единствения интересен разговор. Той означаваше, че Гоушън е знаел от Лейла за пристигането на Алайзо. Не беше много, но прокурорът навярно би могъл да го използва. Проблемът бе, че това доказателство не беше чисто. От законна гледна точка то не съществуваше.

Той погледна часовника си. Бе късно, но реши да се обади. Намери номера на Лейла в сведенията на Фицджерълд — бяха го записали с устройство, регистриращо цифрите по сигнала от набирането на номера. След четири извънмявания му отговори провлачен женски глас, пропит с добре отработена чувственост.

— Лейла?

— Не, тук е Пандора.

Бош едва не се разсмя, но беше прекалено уморен.

— Къде е Лейла?

— Няма я.

— Аз съм неин приятел. Хари. Онази вечер се е опитвала да се свърже с мен. Знаеш ли къде е, или къде мога да я намеря?

— Не. Няма я от няколко дни. Не зная къде е. За Тони ли става въпрос?

— Да.

— Ами, тя беше адски разстроена. Предполагам, че ако иска да разговаря с теб, пак ще ти се обади. Във Вегас ли си?

— В момента не. Какъв е адресът, на който живеете?

— Хм, мисля, че не искам да ти го кажа.

— Пандора, Лейла уплашена ли е от нещо?

— Разбира се, че е уплашена. Убили са стареца й. Казва, че хората можели да си помислят, че знае нещо, но не е така. Просто е уплашена.

Бош остави на Пандора домашния си номер и й каза да предаде на Лейла да му телефонира, ако се появи.

След като затвори, той отново погледна часовника си и извади малкия бележник от джоба на якето си. Набра номера на Билетс и му отговори мъжки глас. Съпругът й. Бош се извини за късното обаждане, помоли да разговаря с лейтенанта и докато чакаше, се зачуди дали мъжът й знае за връзката на жена си с Кизмин Райдър. Когато Билетс отговори, той й разказа за впечатленията си от записите.

— Има един-единствен разговор, който доказва, че Гоушън е знаел за пристигането на Алайзо в Лас Вегас и че е проявявал интерес към него. И толкова. Струва ми се, че не е толкова важно. Ще минем и без него. Когато открием Лейла, би трябвало да успеем да получим същата информация и от нея. Законно.

— Е, сега съм по-спокойна.

Бош чу, че Билетс въздъхва. Неизречените й думи очевидно бяха, че ако записите съдържаха каквато и да е важна информация, щеше да им се наложи да я съобщят на прокурора и по този начин да изложат Фицджералд, което пък щеше да означава край на кариерата на лейтенанта.

— Извинявай, че ти се обаждам толкова късно — каза Бош, — но си мислех, че навярно ще искаш да разбереш колкото се може по-скоро.

— Благодаря ти, Хари. Ще се видим утре сутрин.

След като затвори, той опита още веднъж да се свърже с Елиънър Уиш и отново не успя. Сега вече слабото безпокойство, което бе изпитвал, се превърна в силна загриженост. Искаше му се още да е във Вегас и да може да иде до жилището й, за да провери дали е там и просто не вдига телефона, или се е случило нещо по-лошо.

Бош си взе от хладилника още една бира и излезе на задната веранда. Тя беше по-голяма от някогашната и от нея се откриваше подобър изглед към прохода. Нощта бе тъмна и спокойна. Хари беше свикнал с обичайния шум от холивудската скоростна магистрала. Той

се загледа в прожекторите на студията „Юнивърсъл“, които пронизваха беззвездното небе, и допи бирата си, чудейки се къде е Елиънър.

На сутринта Бош отиде в участъка в осем и написа доклада за действията си и за посещенията си в Лас Вегас. Направи копия от него и ги пусна в пощенската кутия на лейтенанта, после закачи с кламер оригиналите във вече дебелия два и половина сантиметра папка с документацията за разследването, подготвена от Едгар. Не написа доклад за разговорите си с Карбон и с Фицджерълд, нито за записите, които ОБОП бяха направили на телефона в офиса на Алайзо. Често прекъсваше работа, за да иде до дежурната стая за кафе.

Свърши с тези задачи още в десет часа, но изчака още пет минути и едва тогава се свърза с балистичната лаборатория на управлението. От собствен опит знаеше, че не трябва да телефонира преди определеното време за завършване на доклада за експертизата. Добави пет минути повече просто за сигурност, но те му се сториха невероятно дълги.

Докато разговаряше, Едгар и Райдър се въртяха около него, за да могат веднага да разберат резултатите. Това бе повратен момент в разследването и всички те го знаеха. Бош помоли да го свържат с Лестър Пуул, който отговаряше за случая. Бяха работили заедно. Пуул беше дребен мъж и целият му живот се въртеше около оръжията, макар че като цивилен служител в управлението самият той не носеше pistolет. Но в лабораторията нямаше по-добър специалист от него.

— Лестър, тук е Хари — каза Бош, когато Пуул вдигна слушалката. — Тази сутрин всички се надяваме на теб. Какво имаш за мен?

— Имам за теб една добра и една лоша новина, Хари.

— Първо ми кажи лошата.

— Тъкмо свърших с твоя случай. Още не съм написал доклада, но ето какво мога да ти кажа. Отпечатъците от pistolета са били заличени. Престъпникът е използвал киселина и не успях да я отстраня с никой от магическите си номера. Та това е.

— Ами добрата?

— Мога да ти кажа, че куршумите, извадени от жертвата, са изстреляни от този pistolет. Със сигурност.

Бош погледна към Едгар и Райдър и утвърдително вдигна палец. Двата високо плеснаха ръце и Хари видя, че Райдър прави знак с палец нагоре към стъклената врата на кабинета на лейтенант Билетс. После забеляза, че Билетс вдига слушалката. Предполагаше, че телефонира на Грегсън в окръжната прокуратура.

Пуул каза на Бош, че докладът ще бъде готов до обед и че ще му го прати по куриерската служба на управлението. Детективът му благодари и затвори. Той се изправи усмихнат и тримата с Едгар и Райдър влязоха в кабинета на лейтенанта. Билетс продължи да разговаря по телефона още около минута и после затвори. Беше приказвала с Грегсън.

— Много се зарадва — каза тя.

— Така и трябва — отвърна Едгар.

— Добре, сега какво? — попита Билетс.

— Отиваме там и домъкваме онзи пустинен плъх тук-рече Едгар.

— Да, така каза и Грегсън. Той ще иде там да се погрижи за изслушването. Насрочено е за утре сутрин, нали?

— Така се предполага — отвърна Бош. — Аз мисля да тръгна за там още днес. Искам да поразниция няколко въпроса, може пак да се помъча да открия приятелката му. После искам да уредя нещата така, че да сме в състояние да се върнем тук веднага щом съдията подпише.

— Чудесно — каза Билетс. После се обърна към Едгар и Райдър. — Вие двамата решихте ли кой ще тръгне с Ха-ри?

— Аз — рече Едгар. — Киз е по-наясно с финансовите въпроси тук. Ще идем с Хари да доведем онзи кретен.

— Добре. Нещо друго?

Бош им съобщи, че по пистолета няма отпечатыци, но това очевидно не намали радостта им от резултатите от експертизата. Случаят все повече изглеждаше разрешен.

След като размениха поздравления помежду си, те излязоха от кабинета и Бош се върна при телефона, за да набере номера на Фелтън във вегаското управление. Капитанът веднага отговори.

— Фелтън, тук е Бош от Лос Анджелис.

— Какво става, Бош?

— Реших, че сигурно ще искате да знаете. Пистолетът съвпада. Куршумите, с които е бил убит Тони Алайзо, са изстреляни от него.

Фелтън подсвири.

— По дяволите, това е чудесно. Лъки няма да е толкова спокоен, когато научи.

— Е, скоро ще дойда да му го кажа лично.

— Добре. Кога ще си тук?

— Още не съм си запазил място за самолета. Какво става с [изслушването за екстрадиране? Все още ли е насрочено за [утре сутрин?

— Определено, доколкото ми е известно. Ще накарам някого отново да провери. Адвокатът му може да се помъчи да размъти водата, но няма да се получи. Новата информация за пистолета също ще ни е от полза.

Бош му каза, че Грегсън ще пристигне на другата сутрин, за да помогне на местния прокурор в случай на нужда.

— Това навярно е излишно, но той е добре дошъл, разбира се.

— Ще му предам. Слушайте, ако имате някой свободен човек, искам да проверим още нещо.

— Какво?

— Приятелката на Тони. Била е танцьорка в „При Доли“. Лъки я е уволнил в събота. Все още искам да приказвам с нея. Представя се под името Лейла. Това е единственото, което зная. Това и телефонният ѝ номер.

Той даде на Фелтън номера и капитанът отвърна, че ще прати някого да провери.

— Нещо друго?

— Да, още нещо. Познавате Фицджерълд, шефът на ОБОП в нашето управление, нали?

— Естествено. Работили сме заедно по различни случаи.

— Чували ли сте се напоследък?

— Хм, не... не. От доста време.

Бош се замисли дали го лъже, но реши да остави нещата така. Нуждаеше се от съдействието му поне още двайсет и четири часа.

— Защо питаш, Бош?

— Без конкретна причина. Просто реших да ви питам. Помогна ни със съвети за разследването тук, това е всичко.

— Радвам се да го чуя. Той е много способен човек.

— Способен. Да, наистина е така.

Бош затвори и незабавно се зае да урежда пътуването си с Едгар. Запази две стаи в „Мираж“. Цената им надвишаваше максималните разходи за хотел, установени от управлението, но детективът бе сигурен, че Билетс ще одобри решението му. Освен това Лейла го беше търсила в „Мираж“. Можеше да опита отново.

И накрая той резервира двупосочни билети за себе си и за Едгар от Бърбанк до Лас Вегас. За връщането в петък вечер запази едно място повече за Гоушън.

Самолетът им излиташе в три и половина и трябваше да пристигне един час по-късно. Това щеше да им даде достатъчно време, за да свършат необходимото.

Наш беше в къщичката на портала и излезе да посрещне Бош с усмивка. Хари му представи Едгар.

— Като че ли сте попаднали на истинска криминална история, а, момчета?

— Така изглежда — отвърна Бош. — Да имаш някакви предположения?

— Нито едно. Дадох на твоето момиче сведенията за влизащите и излизащите коли, казаха ти е, нали?

— Тя не е мое момиче, Наш. Тя е детектив. При това много добър.

— Зная. Не исках да кажа нищо.

— Е, къщи ли си е г-жа Алайзо?

— Чакай да погледна.

Наш отвори вратата на къщичката, влезе вътре и взе бележника си. Бързо го прегледа и прелисти две страници назад. После го остави и се върна навън.

— Би трябвало да е тук — каза той. — Не е излизила от два дни.

Бош кимна в знак на благодарност.

— Трябва да я предупредя, напи знаеш — рече Наш. — Правилник.

— Няма проблем.

Пазачът вдигна бариерата и Бош потегли напред.

Когато стигнаха, Вероника Алайзо ги очакваше пред отворената врата на дома си. Носеше тесен сив клин и дълга широка тениска с

репродукция на картина на Матис. Отново си бе сложила тежък грим. Бош ѝ представи Едгар и тя ги въведе в дневната. Двамата отклониха предложението ѝ да пийнат по нещо.

— Ами тогава, с какво мога да ви бъда полезна?

Хари отвори бележника си и откъсна горния лист. После 1 го подаде.

— Това са телефонният номер на патоанатома и номерът на Случая — каза той. — Аутопсията беше извършена вчера и е можете да получите трупа. Ако сте се свързали с погребално бюро, просто им дайте номера на случая и те ще се погрижат за всичко.

Тя продължително погледна към листа.

— Благодаря ви — отвърна накрая Вероника Алайзо. — И сте изменили целия този път само за да ми дадете това?

— Не. Имаме и някои новини. Арестувахме заподозрян в убийството на съпруга ви.

Очите ѝ се разшириха.

— Кой е той? Каза ли ви защо го е извършил?

— Казва се Люк Гоушън. От Лас Вегас е. Чували ли сте някога за него?

На лицето ѝ се изписа смут.

— Не, кой е той?

— Той е мафиот, г-жо Алайзо. И се страхувам, че съпругът ви отлично го е познавал. Сега заминаваме за Лас Вегас, за да го доведем. Ако всичко мине добре, ще се върнем с него утре. Тогава случаят ще бъде предаден на съда. Ще се проведе предварително изслушване в общинския съд, после по всяка вероятност ще го изправят пред лосанджелиския върховен съд. Сигурно по време на процеса ще се наложи да дадете кратки показания. Като свидетел на обвинението.

Тя кимна. Очите ѝ гледаха някъде далеч.

— Защо го е извършил?

— Още не сме сигурни. Работим по този въпрос. Но ни е известно, че съпругът ви е бил замесен в бизнесделки с... хм, работодателя на този човек. Името му е Джоузеф Маркони. Спомняте ли си дали съпругът ви някога е споменавал за Гоушън или за Джоузеф Маркони?

— Не.

— А говорят ли ви нещо имената Лъки или Джоуи Маркс?

Тя отрицателно поклати глава.

— Какви сделки? — попита Вероника.

— Прал е пари за тях. Чрез филмовия си бизнес. Сигурна ли сте, че не знаете нищо за това?

— Разбира се, че не. Трябва ли да повикам адвокатата си? Той вече ми каза да не приказвам с вас.

Бош спокойно се усмихна и вдигна ръце.

— Не, г-жо Алайзо, не е нужно да викате адвокатата си. Просто се опитваме да изясним фактите по случая, ако ви е известно нещо за бизнеса на съпруга ви, бихте могли да ни помогнете да съберем доказателства срещу Гоушън и вероятно срещу работодателя му. Разбирате ли, в момента Гоушън е в ръцете ни. Разполагаме с резултати от балистичната експертиза, отпечатъци от пръсти, сериозни доказателства. Но той не би извършил убийството без заповедта на Джоуи Маркс. И ние бихме искали да се доберем именно до него. С колкото повече информация за съпруга ви и неговия бизнес разполагам, толкова по-голяма е вероятността да уличим Джоуи Маркс. Така че ако можете да ни помогнете с нещо, сега е времето да ни го кажете.

Той замълча и зачака. Тя сведе поглед към вече сгънатия лист хартия в дланта ѝ. Накрая кимна на себе си и вдигна очи към Бош.

— Не зная нищо за бизнеса му — каза Вероника Алайзо. — Но миналата седмица някой позвъни вкъщи. Беше в сряда вечерта. Той се обади от кабинета си и затвори вратата, но... аз отидох там и го подслушах.

— И какво каза?

— Наричаше събеседника си Лъки. Сигурна съм в това. Предимно слушаше, после каза, че щял да бъде там към края на седмицата. Че щели да се срещнат в клуба. Това е всичко.

Бош кимна.

— Защо не ни го съобщихте по-рано?

— Не мислех, че е важно. Аз... разбирате ли, мислех си, че разговаря с жена. Мислех си, че името Лъки е женско.

— Затова ли го подслушахте?

Тя извърна очи и кимна с глава.

— Г-жо Алайзо, наемали ли сте някога частен детектив, за да следи съпруга ви?

— Не. Мислила съм за това, но не съм го правила.

— Но го подозирахте, че има любовница?

— Любовници, детектив. Не само че го подозирах, аз бях сигурна. Една съпруга винаги разбира това.

— Добре, г-жо Алайзо. Спомняте ли си нещо друго за телефонния разговор?

— Не. Само каквото ви казах.

— Ако успеем да идентифицираме този разговор, той може да ни помогне при предварителното изслушване в съда. Сигурна ли сте, че е било в сряда?

— Да, защото на следващия ден той замина.

— По кое време му позвъниха?

— Беше късно. Гледахме новините по четвърти канал. Значи е било между единайсет и единайсет и половина. Струва ми се, че не мога да бъда по-точна.

— Добре, г-жо Алайзо, това е достатъчно.

Бош погледна към Едгар и вдигна вежди. Джери просто кимна. Бе готов да си тръгнат. Двамата се изправиха и Вероника Алайзо ги придружи до вратата.

— А — рече Бош, преди да излезе навън. — Появи се още един въпрос във връзка със съпруга ви. Знаете ли дали е имал личен лекар?

— Да, защо?

— Ами, исках да проверя дали не е страдал от хемороиди.

Тя като че ли щеше да се засмее.

— Хемороиди ли? Мисля, че не. Ако беше така, Тони щеше да се оплаква постоянно.

— Наистина ли?

Бош стоеше на прага.

— Да, наистина. Освен това самият вие току-що ми казахте, че е била извършена аутопсия. Не можяхте ли да питате доктора?

Бош кимна. Жената бе права.

— Предполагам, че е така, г-жо Алайзо. Единствената причина да питам вас е, че в колата му открихме шишенце препарат „Н“. Чудех се защо е там щом, нали разбирате, не е имал нужда от него. Този път тя се усмихна.

— А, това е стар изпълнителски трик.

— Изпълнителски трик ли?

— Нали знаете, актриси, модели, танцьорки. Те го използват. Бош я погледна с недоумение. Тя не каза нищо повече.

— Не ви разбирам — рече той. — Защо го използват?

— Слагат си го под очите, детектив Бош. Нали разбирате, той свива подутите тъкани. Е, като си го сложите под очите, той свива и торбичките. Навярно половината от хората в града, които купуват това лекарство, го използват за торбичките си, а не по предназначение. Моят съпруг... беше суетен човек. Ако е ходел в Лас Вегас да се среща с някое младо момиче, предполагам, че би направил точно това. В неговия стил е.

Бош кимна. Спомни си за неидентифицираното вещество под очите на Тони Алайзо. Човек се учи постоянно, помисли си той. Трябваше да се свърже със Саласар.

— Откъде според вас би могъл да го научи? — попита детективът.

Вероника понечи да отговори, но се поколеба. После просто сви рамене.

— Това не е толкова таен холивудски секрет — отвърна тя. — Може да го е научил отвсякъде.

„Включително и от теб“ — помисли си Бош, но си премълча. Просто кимна и излезе навън.

— А, още нещо — каза той, преди жената да затвори вратата. — Медиите ще научат за ареста навярно днес или утре. Ще се помъчим да удържим положението доколкото е възможно. Но в този град нищо не остава неосквернено и неразкрито задълго. Трябва да се подготвите.

— Благодаря ви, детектив.

— Не е зле да устроите скромно погребение. Нещо вътрешно. Кажете на погребалния агент да не дава информация по телефона. От погребенията винаги стават чудесни новини.

Тя кимна и затвори вратата.

На връщане от Хидън Хайландс Хари запали цигара и Едгар не възрази.

— Доста е студенокръвна — каза Джери.

— Така е — съгласи се Бош. — Какво мислиш за телефонния разговор с Лъки?

— Просто още едно доказателство. Хванали сме Лъки за топките. Що се отнася до него, случаят е разрешен.

Бош пое по „Мълхолънд“ по планинския хребет към холивудската магистрала. Минаха без коментари покрай пожарния път, където бяха открили Тони Алайзо. Когато излязоха на магистралата, Хари зави на юг и пое към центъра, откъдето щеше да се отправи на запад.

— Какво става, Хари? — попита Едгар. — Мислех си, че излитаме от Бърбанк.

— Няма да летим със самолет. Заминаваме с кола.

— За какво говориш?

— Резервирах места само в случай, че някой провери. Когато стигнем във Вегас, ще съобщим, че сме кацнали и че излитаме веднага след изслушването с Гоушън. Никой не трябва да разбере, че сме с кола. Имаш ли нещо против?

— Не, разбира се. Ясно. Предпазни мерки. Човек никога не знае какво да чака от мафията, нали?

— Нито пък от ченгетата.

4

Стигнаха до Лас Вегас за четири часа, като караха средно с около сто и петдесет километра в час и спряха за петнайсетина минути да хапнат в заведение на „Макдонълдс“. Отидоха до международното летище „Маккаран“, паркираха колата в гаража и извадиха куфарчетата и чантите си от багажника. Докато Едгар го чакаше навън, Бош отиде на терминала и нае автомобил от гишето на „Херц“.

Когато стигнаха в управлението, приближаваше четири и половина. В детективското бюро Бош видя, че Айвърсън седи на бюрото си и разговаря с Бакстър, който стоеше наблизко. На лицето на Айвърсън се изписа иронична усмивка, но Хари ней обърна внимание и се насочи направо към кабинета на Фелтън. Капитанът седеше зад бюрото си и пишеше. Бош почука на отворената врата, после влезе вътре.

— Къде беше, Бош?

— Уреждах разни подробности.

— Това вашият прокурор ли е?

— Не, това е партньорът ми Джери Едгар. Прокурорът ще пристигне утре сутрин.

Едгар и Фелтън се ръкуваха, но капитанът продължаваше да гледа към Бош.

— Е, можеш да му телефонираш и да му кажеш да не си прави труда.

Детективът го изгледа. Сега разбираше защо Айвърсън се е хилил. Нещо ставаше.

— Винаги сте пълен с изненади, капитане — рече той. — Какво има сега?

Фелтън се облегна на стола си. На ръба на бюрото му се виждаше незапалена пура, единият край на която беше влажен от слюнка. Капитанът я взе и я стисна между двата си пръста. Той се бавеше и очевидно се мъчеше да го раздразни. Но Бош не се поддаде и Фелтън накрая заговори.

— Твоят човек Гоушън си събира багажа.

— Да не би да се е съгласил на екстрадирането?

— Да, най-последно поумня.

Бош зае стола пред бюрото, Едгар седна отдясно.

— Отказа се от онзи адвокат Мики Торино и си взе друг — продължи Фелтън. — Не че е нещо повече, но поне защитава единствено интересите на Лъки.

— И как така е поумнял? — попита Бош. — Да не сте му казали за резултатите от експертизата?

— Естествено, че му казах. Така го спечелих. Освен това му обясних, че сме направили алибито му на пух и прах.

Бош го погледна, но не го попита нищо.

— Да, точно така, Бош. Не си мисли, че ние тук не сме си размърдали задниците. Заехме се да свършим с този тип и да ти го дадем наготово. Според него в петък вечерта изобщо не бил напускател офиса си чак докато не станало време да си тръгва за вкъщи. Е, отидохме и проверихме офиса му. Там има задна врата. Можел е да влиза и да излиза. Никой не го е виждал от момента, в който си е тръгнал Тони Алайзо, докато не е излязъл, за да затвори клуба. Това му оставя достатъчно време да проследи Тони, да го очисти и да хване последния полет обратно за Вегас. А ето и доказателството. Едно момиче, което работи там, казва се Модести. Сдърпала се с друга танцьорка и отишла в офиса да се оплаче на Лъки. Според думите ѝ когато почукала, никой ней отговорил. Затова казала на Гъси, че иска да се срещне с шефа, а той ѝ отговорил, че шефът го няма. Това е било някъде към полунощ.

Фелтън кимна и намигна.

— А какво казва Гъси по въпроса?

— Не казва нищо. А и ние не очакваме да ни каже. Но ако реши да потвърди алибито на Лъки, спокойно ще можеш да го направиш на нищо. Криминалното му досие започва още от седми клас.

— Добре, да оставим Гъси. Ами Гоушън?

— Както споменах, сутринта го доведохме тук, казахме му какво сме открили и че времето му е на изтичане. Трябваше да вземе решение и той го направи. Смени си адвоката. Това е очевиден признак. Ако питаш мен, той е готов да сключи сделката. Това означава, че ти ще получиш него и Джоуи Маркс, както и неколцина от

другите боклуци в града. А за нас това ще е най-големият ни удар от десет години насам. Всички са доволни.

Бош се изправи. Едгар го последва.

— За втори път ми погаждате този номер — с премерен и овладян глас каза Хари. — Трети шанс няма да имате. Къде е той?

— Хей, успокой се, Бош. Всички работим от една и съща страна на барикадата.

— Тук ли е, или не?

— Той е в стая за разпит номер три. Когато надникнах за последно, при него беше Уайс. Алън Уайс, новият му адвокат.

— Гоушън дал ли ви е някакви показания?

— Не, разбира се, че не. Уайс ни събщи подробностите. Никакви преговори, докато не го отведеш в Лос Анджелис. С други думи доброволно се оставя в ръцете ти. Твоите хора там ще трябва да поработят над сделката. От днес ние излизаме от играта. Ще се включим, когато се върнеш тук, за да прибереш Джоуи Маркс. Ще ти съдействаме. Отдавна очаквам този ден.

Бош излезе от кабинета без да каже нищо повече. После мина през детективското бюро, без да погледне към Айвър-сън, и тръгна по задния коридор, който водеше към стаята за разпит. Той вдигна капачето на малкия прозорец на вратата и видя Гоушън в син затворнически комбинезон да седи на малката маса. Срещу него седеше много по-дребен мъж в костюм. Бош почука по стъклото, изчака няколко секунди и отвори вратата.

— Г-н адвокат? Можем ли да поговорим за малко навън?

— Вие ли сте детективът от Лос Анджелис? Вече беше крайно време.

— Да поговорим навън.

Когато адвокатът се изправи, Бош погледна към Гоушън. Здравенякът бе закопчан с белезници за масата. Откакто го беше видял за последен път, бяха минали само трийсет часа, но Люк Гоушън се бе превърнал в друг човек. Раменете му висяха отпуснати, сякаш се беше затворил в себе си. Очите му гледаха кухо, като че ли виждаше в бъдещето си. Не обърна внимание на Бош. Когато Уайс излезе навън, той затвори вратата.

Адвокатът бе приблизително на негова възраст, стегнат и силно загорял. Хари не беше сигурен, но му се струваше, че е с перука.

Носеше очила със златни рамки. През няколкото секунди, с които разполагаше, за да го прецени, Бош реши, че Гоушън навярно наистина е поумнял.

След като се представиха, Уайс незабавно премина на въпроса.

— Клиентът ми е съгласен доброволно да дойде с вас. Но трябва да действате бързо. Г-н Гоушън не се чувства в безопасност в Лас Вегас, даже заключен в управлението. Надявах се, че ще успеем да се срещнем със съдията още днес, но вече е прекалено късно. Ще бъда в съда утре в девет. Всичко вече е уредено с г-н Липсън, местния прокурор. До десет ще успеете да го отведете на летището.

— Почакайте малко, г-н адвокат — каза Едгар. — Защо изведнъж така сте се разбързали? Да не е защото Люк е разбрал за резултатите от балистичната експертиза, или защото предполага, че Джоуи Маркс също е разбрал и иска да се измъкне?

— Предполагам, че за Джоуи сигурно ще е по-лесно да го очисти тук във Вегас, отколкото чак в Лос Анджелис, така ли? — прибави Бош.

Уайс ги изгледа така, сякаш бяха някаква форма на живот, с която никога преди не се е сблъсквал.

— Г-н Гоушън не знае нищо такова и се надявам, че думите ви са просто част от обичайната тактика на заплахата, която използвате. Но клиентът ми знае, че ще бъде обвинен в престъпление, което не е извършил. Ето защо той смята, че най-добрият начин да реагира е да окаже пълно съдействие на новото място. Някъде далеч от Лас Вегас. Лос Анджелис е единствената му възможност.

— Можем ли да поговорим с него сега?

Уайс поклати глава.

— Г-н Гоушън няма да каже нито дума, докато не пристигне в Лос Анджелис. Там защитата му ще поеме брат ми. Сол Уайс, може да сте чували за него.

Бош отрицателно поклати глава.

— Мисля, че той вече се е свързал с вашия г-н Грегсън. Така че нали разбирате, детектив, вие сте просто куриер. Работата ви е утре сутрин да качите г-н Гоушън на самолета и да го доставите невредим в Лос Анджелис. Най-вероятно след това случаят ще бъде приключен за вас.

— Най-вероятно няма — отвърна Бош.

Той заобиколи адвокатата и отвори вратата на стаята за разпит. Гоушън вдигна глава. Детективът влезе и се приближи до масата. Той се наведе над нея и опря длани върху плота. Преди да успее да каже каквото и да е, Уайс влетя в стаята.

— Не казвай нито дума на този човек, Люк. Нито дума.

Бош не му обърна внимание и продължи да гледа единствено към Гоушън.

— Единственото, което искам, Лъки, е проява на взаимно доверие. Щом искаш да те отведе в Лос Анджелис, да те отведе невредим, трябва да ми дадеш нещо в замяна. Просто ми отговори на един въпрос. Къде...

— Той е длъжен да те отведе, Люк. Не се хващай на въдицата му. Не мога да те представявам, ако не ме слушаш.

— Къде е Лейла? — попита Бош. — Няма да си тръгна от Вегас, докато не разговарям с нея. Ако искаш да се измъкнеш оттук сутринта, трябва да разговарям с нея довечера. Няма я къщи. Снощи приказвах със съквартирантката й Пандора и според нея Лейла не се била прибираща от няколко дни. Къде е?

Гоушън премести поглед от Бош към Уайс.

— Не казвай нито дума — повтори адвокатът. — Детектив, бъдете така добър да излезете навън, бих желал да проведа поверителен разговор с клиента си. Всъщност, струва ми се, че може би няма да ми е толкова трудно да получа отговор на въпроса ви.

— Надявам се.

Бош и Едгар излязоха в коридора. Хари пхна цигара в устата си, но не я запали.

— Защо Лейла е толкова важна? — попита Джери.

— Не обичам неяснотите. Искам да зная каква е нейната роля.

Бош не му каза за незаконните записи и за това, че Лейла е телефонираща на Алайзо, за да го пита по молба на Гоушън кога ще бъде във Вегас. Ако я откриеха, щеше да му се наложи да я накара да го признае по време на разпита, без да се издава, че вече му е известно.

— Това също е и проверка — каза той на Едгар. — За да видим до каква степен можем да накараме Гоушън да изпълни каквото поискаме.

В този момент адвокатът излезе навън и затвори вратата зад гърба си.

— Ако отново направите това, ако пак се опитате да разговаряте с него, след като специално ви казах, че няма да отговаря на въпросите ви, край на сделката.

Бош се готвеше да попита каква сделка са сключили, но си премълча.

— Ще ни каже ли?

— Не. Аз ще ви кажа. Според него, когато тази Лейла постъпила на работа в клуба, той няколко нощи подред я откарвал до вкъщи. Една нощ тя го помолила да я остави на друг адрес, защото се мъчела да избегне някакъв тип, с когото по онова време ходела, а смятала, че я чака в квартирата ѝ. Във всеки случай клиентът ми я оставил в къща в северен Лас Вегас. Казала му, че била израснала там. Не знае точния адрес, но къщата се намирала на ъгъла на ул. „Сикъмор“ и „Ърбъндейл“. На най-северния ъгъл. Проверете там. Това е всичко.

Бош извади бележника си и записа имената на улиците.

— Благодаря ви, г-н адвокат.

— Докато сте извадили бележника си, запишете си, че ще се срещнем утре в девет сутринта в съда в стая номер десет. Убеден съм, че ще вземете всички необходими мерки, за да отведете клиента ми в пълна безопасност?

— Нали затова са куриерите?

— Извинете, детектив. Казахме си някои неща, бяхме се поразгорещили. Не съм искал да ви обидя.

— Не се притеснявайте.

Бош се върна в бюрото и от един свободен телефон се свърза със „Саутуест“, за да промени резервацията си за полета от три следобед на десет и половина сутринта. Той не погледна към Айвърсън, но усещаше, че детективът го гледа, седнал на пет метра от него.

Когато свърши, Бош подаде глава в кабинета на Фелтън. Капитанът разговаряше по телефона. Хари само иронично му отдаде чест и си тръгна.

Когато се върнаха във взетата под наем кола, двамата с Едгар решиха да идат до затвора и да уредят прехвърлянето преди да започнат да търсят Лейла.

Затворът се намираше близо до съда. Дежурният сержант на име Хакет накратко им обясни как и къде ще им предадат Гоушън. Тъй като вече минаваше пет, на сутринта Бош а Едгар щяха да си имат работа с друг сержант. И все пак Хари се чувстваше по-спокоен, като знаеше предварително механизма на операцията. Щяха да настанят Гоушън в автомобила в затворен и безопасен гараж. Детективът предполагаше, че няма да имат неприятности. Поне не там.

Като следваха напътствията на Хакет, двамата стигнаха до средно заможен квартал в северен Лас Вегас и откриха къщата, пред която Гоушън бил оставил Лейла — малко бунгало с алуминиеви навеси над прозорците. Отпред беше паркирана мазда КХ.

Вратата им отвори запазена възрастна жена на около шейсет и пет години. На Бош му се стори, че донякъде прилича на Лейла. Той ѝ показа значката си.

— Госпожо, казвам се Хари Бош, а това е Джери Едгар. Двамата сме от Лос Анджелис и търсим млада жена, с която трябва да поговорим. Тя е танцьорка и е известна под името Лейла. Тук ли е?

— Тя не живее тук. Не зная за какво говорите.

— Сигурен съм, че знаете, госпожо, и ще ви бъда признателен, ако ни окажете съдействие.

— Казах ви, тя не живее тук.

— Е, ние пък чухме, че живее при вас. Така ли е? Вие сте майка ѝ, нали? Опитала се е да се свърже с мен. Няма причина да се страхува или да не иска да разговаря с нас.

— Ще ѝ предам, ако я видя.

— Можем ли да влезем?

Бош сложи ръка на вратата и бавно, но решително започна да я отваря, преди жената да успее да му отговори.

— Не можете просто така...

Тя не довърши. Знаеше, че е безсмислено. В един съвършен свят ченгетата не можеха просто да нахълтат вътре. Но светът не бе съвършен.

Бош влезе и се огледа. Мебелировката беше стара, износена с няколко години повече, отколкото се предполагаше, че би трябвало да издържи. Състоеше се от стандартния диван и два фотьойла, покрити с пъстри килимчета, навярно за да скрият изтърканата дамаска. Имаше стар телевизор, от онези без дистанционно управление. Върху малка

масичка бяха пръснати клюкарски списания. Разнасяше се неприятната миризма на стари хора.

— Сама ли живеете тук? — попита той.

— Да, сама — възмутено отвърна жената, сякаш въпросът му я обиждаше.

— Кога за последен път сте виждали Лейла?

— Тя не се казва Лейла?

— Това беше следващият ми въпрос. Как е истинското ѝ име?

— Гретхен Александър.

— А вашето?

— Дороти Александър.

— Къде е тя, Дороти?

— Не зная и не съм я питала.

— Кога си тръгна?

— Вчера сутринта.

Бош кимна на Едгар и той отстъпи назад, обърна се и тръгна по коридора към задната част на къщата.

— Къде отива? — попита жената.

— Просто ще поогледа, това е всичко — отвърна детективът. — Да седнем и да си поговорим, Дороти. Колкото по-бързо свършим с това, толкова по-скоро ще си тръгнем.

Той посочи към стола и остана прав, докато тя най-после седна. После заобиколи малката масичка и се настани на дивана. Пружините му бяха изтърбушени. Хари потъна толкова ниско, че трябваше да се наведе напред и въпреки това коленете му почти опираха до гърдите. Бош извади бележника си.

— Не искам да ми тършува из нещата — каза Дороти, като гледаше през рамо към коридора.

— Той ще внимава. — Детективът отвори бележника си. — Изглежда, знаехте, че ще дойдем. Откъде разбрахте?

— Тя ми каза, това е всичко. Спомена, че можело да дойде (полицията. Но не ми каза, че ще сте чак от Лос Анджелис.

— А знаете ли защо сме тук?

— Заради Тони. Тя каза, че бил убит.

— Къде отиде Гретхен, Дороти?

— Не ми каза. Можете да ме разпитвате колкото си щете, но отговорът ми ще е все същият. Не зная.

— Онази кола отпред нейна ли е?

— Естествено. Купи я със собствените си пари.

— Спечелени в стриптийз бара, нали?

— Винаги съм казвала, че парите не миришат, независимо как са спечелени.

Едгар се върна и погледна към Бош. Хари му кимна да докладва.

— Като че ли е била тук. Има втора спалня. Пепелникът на нощното шкафче е пълен. В гардероба има свободно място, сякаш някой си е събрал нещата. Но е оставила ето това.

Той протегна ръка и показа малка овална рамка със снимката на Тони Алайзо и Гретхен Александър. Двамата се прегръщаха и се усмихваха към обектива. Бош кимна и върна поглед към Дороти.

— Щом си е тръгнала, защо е оставила колата си тук?

— Не зная. Дойде да я вземе такси.

— Със самолет ли е заминала?

— Откъде бих могла да зная, щом нямам представа къде е отишла?

Детективът насочи показалец към нея като дуло на пистолет.

— Добър въпрос. Каза ли ви кога ще се върне?

— Не.

— На колко години е Гретхен?

— Скоро ще навърши двайсет и три.

— Как прие новината за Тони?

— Зле. Тя го обичаше и сега е направо съкрушена. Тревожа се за нея.

— Смятате ли, че е в състояние да се опита да се самоубие?

— Не зная.

— Тя ли ви каза, че го обича, или просто вие си мислите така?

— Тя ми го каза. Призна ми го и беше искрена. Каза, че щели да се женят.

— Дъщеря ви знаеше ли, че Тони Алайзо е женен?

— Да, знаеше. Но той й казал, че всичко е свършило и че било просто въпрос на време.

Бош кимна. Чудеше се дали това е истина. Не истината, в която бе вярвала Гретхен, а онази, в която беше вярвал Тони? Алайзо. Той погледна надолу към празния лист на бележника си.

— Опитвам се да реша дали има нещо друго — каза детективът.
— Джери?

Едгар поклати глава, после попита:

— Бих искал да разбера защо една майка би оставила дъщеря си да върши това, за да се издържа. Да си съблича дрехите.

— Джери, аз...

— Тя имаше талант, господине. Идваха мъже от цялата страна и когато я видеха, продължаваха да ходят там. Заради нея. И тя не ми е дъщеря. Родната ѝ майка избяга и ми я остави. Но тя има талант и аз повече няма да разговарям с вас двамата. Махайте се от дома ми.

Жената се изправи, сякаш готова да ги изгони насила, ако се наложи. Бош реши да ней противоречи и също стана от дивана, като прибра бележника си.

— Извинете, че ви обезпокоихме — каза той и извади визитна картичка от портфейла си. — Бихте ли ѝ предали този телефонен номер, ако ви се обади? А тази вечер може отново да ме намери в „Мираж“.

— Ако се обади, ще ѝ кажа.

Тя взе картичката и ги последва до вратата. На стъпалата отпред Бош се обърна към нея и кимна.

— Благодаря ви, г-жо Александър.

— За какво?

На връщане към центъра двамата потънаха в продължително мълчание. Накрая Бош попита Едгар какво мисли за разговора.

— Корава стара кучка е. Трябваше дай задам онзи въпрос. Просто за да видя как ще реагира. Освен това според мен тази Лейла или Гретхен няма нищо общо със случая. Просто поредното глупаво момиче, което Тони е измамил. Нали знаеш, обикновено стриптизьорките са измамниците. Но този път смятам, че това е бил Тони.

— Възможно е.

Бош запали цигара и отново потъна в мълчание. Вече не мислеше за разговора. Що се отнасяше до него, работното време за този ден беше приключило и сега мислите му бяха насочени към Елиънър Уиш.

Когато стигнаха до „Мираж“, той спря автомобила в кръговата отбивка пред вратата.

— Какво правиш, бе, човек? — попита Едгар. — Булите може да се бръкне за „Мираж“, но няма да ни даде от служебните пари, за да платим на момчето за паркинг.

— Просто те оставям, Ще ида да оставя тази кола и да взема нашата. Изобщо не искам утре да се приближаваме до летището.

— Прав си, но искам да дойда с теб. Тук няма какво друго да правя, освен да си пръскам парите по ротативките.

Бош протегна ръка, отвори жабката и натисна бутона за капака на багажника.

— Не, Джед. Ще ида сам. Искам да пообмисля някои неща. Извади си багажа от багажника.

Едгар продължително го изгледа. Бош отдавна не го бе наричал Джед. Понечи да каже нещо, но очевидно се отказа. После отвори вратата.

— Добре, Хари. Искаш ли по-късно да поръчам вечеря или нещо друго?

— Да, може би. Ще се обадя в стаята ти.

— Както кажеш.

Когато Едгар затвори багажника, Бош се върна обратно на булевард „Лас Вегас“ и пое на север към „Сандс“. Здрачаваше се и неоновото сияние на града изместваше дневната светлина. Десет минути по-късно детективът спря на паркинга пред жилището на Елиънър Уиш, дълбоко си пое дъх и излезе от колата. Трябваше да разбере. Защо не беше вдигала телефона? Защо не бе отговорила на бележката му?

Когато застана пред вратата, той почувства, че коремът му се стяга, сякаш го стискаше огромен юмрук. Грижливо сгънатата и пъхната два дни по-рано в процепа на вратата бележка продължаваше да си е на мястото. Бош погледна надолу към изтърканата изтривалка и рязко стисна очи. Обгърна го чувството за вина, което с толкова усилия се бе мъчил да преодолее. Веднъж беше провел телефонен разговор, в резултат на който загина невинен човек. Това бе грешка, която не можеше да предвиди, но въпреки всичко човекът беше убит и той с огромни мъки успя, ако не да забрави този факт, поне да се примири с него. Но сега ставаше дума за Елиънър. Бош знаеше какво ще открие

зад вратата. Когато беше поискал от Фелтън телефонния номер и адреса ѝ, той бе привел механизма в движение, ужасно движение, завършило с отвеждането ѝ в управлението, със смачкването на крехкото ѝ достойнство и вяра, че миналото е останало зад гърба ѝ.

Той изрита изтривалката настрани с надеждата, че Елиънър може да е оставила отдолу ключ. Нямаше нищо. Шперцовете му бяха в жабката на колата, паркирана на летището. Поколеба се за миг, впил очи в мястото над бравата, после отстъпи назад, вдигна левия си крак и заби пета във вратата. Парче дърво близо до касата се отцепи и вратата се отвори. Бош бавно влезе в апартамента.

В дневната всичко като че ли беше на мястото си. Хари бързо излезе в коридора и провери в спалнята. Леглото бе оправено. Той остана за миг там и се опита бавно да възстанови нормалното си дишане. Тя бе жива. Някъде. Поне така смяташе. Бош седна на леглото, извади цигара и я запали. Чувството му на облекчение бързо се помрачи от нови съмнения и парливи въпроси. Защо не му се беше обадила? Дали в споделената им взаимност имаше нещо истинско?

— Има ли някой тук? — разнесе се мъжки глас откъм предната част на апартамента. Бош реши, че някой го е чул да разбива вратата, изправи се и излезе от спалнята.

— Да — отвърна детективът. — Тук съм. Аз съм полицаи.

Той влезе в дневната и видя безупречно облечен мъж в черен костюм с бяла риза и черна вратовръзка. Предположението му се оказа грешно.

— Детектив Бош?

Хари се напрегна и не отговори.

— Един човек навън би искал да разговаря с вас.

— Кой?

— Той ще ви каже кой е и какво иска.

Мъжът се насочи към вратата, сякаш остави Бош да реши дали да го последва. Детективът се поколеба за миг и после тръгна след него.

На паркинга чакаше дълга лимузина със запален двигател. Мъжът в черния костюм я заобиколи и седна на шофьорското място. Малко по-късно Бош също се приближи до колата. Той инстинктивно вдигна ръка, прокара я по сакото си и почувства успокоителното издуване на пистолета. В това време задната врата се отвори и някакъв

мъж с грубо, тъмно лице го повика с ръка. Детективът не се поколеба. Вече бе прекалено късно.

Той влезе в големия автомобил и седна с лице към задната седалка. Срещу него седяха двама мъже. Единият беше човекът, който го повика — небрежно облечен и отпуснат на комфортната седалка. Другият бе възрастен мъж в скъп костюм със стегната вратовръзка. Върху облегалката за ръце между двамата се виждаше малка черна кутия със светеща зелена лампичка. Бош беше виждал такива устройства. Регистрираха електронните радиовълни, излъчвани от подслушвателна апаратура. Докато зелената лампичка светеше, можеха спокойно да разговарят.

— Детектив Бош — каза мъжът с грубото лице.

— Джоуи Маркс, предполагам.

— Казвам се Джоузеф Маркони.

— С какво мога да ви бъда полезен, г-н Маркони?

— Реших, че бихме могли да си поговорим, това е всичко. Ние с вас и моят адвокат.

— Г-н Торино?

Другият мъж кимна.

— Чух, че днес сте загубили един от клиентите си.

— Точно затова искахме да поговорим с вас — каза Маркони. — Имаме проблем. Ние...

— Как разбрахте къде съм?

— Пратих моите хора да наблюдават апартамента. Смятахме, че може да се върнете тук. Главно защото оставихте онази бележка.

Очевидно го бяха следили и той се зачуди откога. После мислите му се насочиха в друга посока и той внезапно разбра каква е целта на срещата.

— Къде е Елиънър Уиш?

— Елиънър Уиш ли? — Маркони погледна към Торино и после отново върна очи към Бош. — Не я познавам. Но предполагам, че ще се появи.

— Какво искате, Маркони?

— Просто исках да си поговорим, това е всичко. Само един спокоен разговор. Имаме проблем и може би ще успеем да го решим. Искам да се разбере с вас, детектив Бош. Вие искате ли да се разберем?

— Вече ви попитах — какво искате?

— Искам да изясним това, преди въпросът да е излязъл извън контрол. Тръгнали сте по погрешна следа, детектив. Вие сте добър човек. Проверих ви. Имате си своя етика и аз го оценявам. През целия си живот сте се подчинявали на тази етика. Това е вярно. Но сега сте тръгнали по погрешна следа. Нямам нищо общо с Тони Алайзо.

Бош се усмихна и поклати глава.

— Вижте, Маркони, не ме интересува алибито ви. Сигурен съм, че е желязно, но изобщо не ми пука. Разполагате със средства да натиснете спусъка на петстотин и петдесет километра разстояние. Било е извършено отдалеч, нали разбирате какво искам да кажа?

— Детектив Бош, тук има нещо нередно. Каквото и да ви е казало онова копеле, това е лъжа. Нито аз, нито хората ми имаме нещо общо със смъртта на Тони и сега просто ви давам възможност да го разберете.

— Да и какво да направя? Просто да пусна Лъки, така че да можете да го чакате с лимузината пред затвора и да го отведете на разходка в пустинята, така ли? Мислите ли, че щяхме някога отново да го видим?

— А вие смятате ли, че някога отново ще видите онази бивша агентка от ФБР?

Бош втренчено го изглежда. Гневът му се надигна и той усети, че вените на шията му леко запулсираха. После с бързо движение извади пистолета си и се наведе към задната седалка. Детективът хвана дебелата златна верижка на врата на Маркони, рязко го дръпна напред и заби дулото в бузата на мафията.

— Моля?

— Успокойте се, детектив Бош — каза Торино. — Не е нужно да правите нищо прибързано.

Той постави длан върху ръката на Хари.

— Пусни ме, боклук такъв.

Адвокатът го пусна и вдигна ръце.

— Просто исках малко да поуспокоя топката, това е всичко.

Бош се облегна назад, но не свали пистолета. Дулото беше оставило кръгла следа и петно от оръжейна смазка на бузата на Маркони. Той я избърса с длан.

— Къде е тя, Маркони?

— Съвсем наскоро чух, че искала да се махне оттук за няколко дни, Бош. Не е нужно да преиграваш така. Разговаряме съвсем приятелски. Тя ще се върне. Всъщност след като вече зная, че си толкова, хм, привързан към нея, лично ще гарантирам за връщането ѝ.

— В замяна на какво?

В затвора все още беше дежурен Хакет. Бош му каза, че трябва да поговори няколко минути с Гоушън по въпрос, свързан със сигурността. Сержантът се поколеба и възрази, че правилникът не позволявал, но Бош знаеше, че независимо от това местните полицаи го правят. Накрая Хакет отстъпи, придружи го до стаята, в която адвокатите разговаряха с клиентите си, и му каза да почака. Десет минути по-късно дежурният въведе Гоушън и го закопча за стола. После скръсти ръце и застана зад заподозрения.

— Сержант, трябва да поговоря с него насаме.

— Не мога да го направя. Длъжен съм да го охранявам.

— Така или иначе няма да разговаряме — подметна Гоу-щън.

— Сержант — рече Бош. — Онова, което ще съобщя на този човек, независимо дали ще се съгласи да разговаря с мен, може да ви изложи на опасност, ако стане известно, че сте го чули. Нали разбирате какво искам да кажа? Защо излишно да рискувате? Само пет минути, не искам повече.

Хакет се замисли за миг и без да каже нищо повече, ги остави сами.

— Много хитро, Бош, но аз няма да разговарям с теб. Уайс ми каза, че можеш да се опиташ да го направиш без негово знание. Няма да играя по свирката ти. Заведи ме в Лос Анджелис, дай ми хората, с които мога да се разбера, и ще се разберем. Тогава всеки ще получи каквото иска.

— Млъкни и слушай, тъп задник такъв. Вече не давам и пукната пара за каквато и да е сделка. Единственото, което ме интересува сега, е дали да те оставя жив, или не.

Бош разбра, че е успял да привлече вниманието му. Той го остави няколко секунди да чака в напрежение, после продължи:

— Нека ти обясня нещо, Гоушън. В цял Лас Вегас има само един човек, който ме интересува. Жена. Ако нея я няма, всичко отива по

дяволите. Но нея я има. И от всички хора в този град, твоят шеф е решил да задържи и да използва срещу мен тъкмо нея.

Гоушън тревожно присви очи. Ставаше дума за неговите хора. Заподозреният отлично знаеше какво следва.

— Ето каква е сделката, за която говоря — рече Бош. — Теб срещу нея. Джоуи Маркс ми каза, че ще върне приятелката ми, ако не стигнеш до Лос Анджелис. И обратно. Нали ти е ясно?

Гоушън сведе поглед към масата и бавно кимна.

— Ясно ли ти е?

Детективът извади пистолета си и го насочи на по-малко от десет сантиметра от лицето му. Очите на Гоушън се събраха към черния отвор на цевта.

— Бих могъл да ти пръсна черепа още сега. Хакет ще влезе и аз ще му кажа, че си се опитал да ми вземеш пистолета. Ще му се наложи да ми повярва. Той ми позволи да се срещна с теб, а това е незаконно. Ще трябва да ми повярва.

Бош отдръпна оръжието си.

— Или пък утре. Ето какво ще стане утре. Докато чакаме самолета на летището, край игралните автомати се вдига шум. Някой е ударил шибания джакпот и двамата с партньора ми допускаме грешката да погледнем натам. Междувременно някой — може да е твоето приятелче Гъси — те намушва в гърлото с петнайсетсантиметрова кама. Ти си мъртъв, а приятелката ми се връща при мен.

— Какво искаш, Бош?

Детективът се наведе към него.

— Искам да ми дадеш основание да не го правя. Изобщо не ми пука за теб, Гоушън, жив или мъртъв. Но няма да позволя и пращинка да падне върху нея. През живота си съм допускал много грешки. Веднъж заради мен убиха човек, когото не би трябвало да убият. Ясно ли ти е? Няма да повторя тази грешка. Това е изкупление, Гоушън. И ако трябва да дам боклук като тебе, няма да се поколебая. Има само една възможност. Ти познаваш Джоуи Маркс. Къде би могъл да я държи?

— О, Господи, нямам представа.

Заподозреният потърка главата си с длан.

— Помисли, Гоушън. Той е правил такива неща и преди. За хора като вас това е нещо обичайно. Къде би могъл да държи някой, когото не иска да открият?

— Той използваше... използваше няколко скривалища. Хм... струва ми се, че в този случай би трябвало да е използвал онези полинезийци.

— Кои са те?

— Двама здравеняци. Полинезийци. Братя са. Имената им са прекалено трудни, за да ги запомня. Наричаме ги Том и Джери. Едно от скривалищата е тяхната къща. И в този случай Джоуи сигурно е използвал нея. Другата е главно за броење на пари, там отсядат хората от Чикаго.

— Къде е къщата на полинезийците?

— В северен Вегас, всъщност не много далеч от „При Доли“.

Върху листа от бележник, който му даде Бош, Гоушън нахвърля груба схема.

— Ходил ли си там, Гоушън?

— Няколко пъти.

Детективът обърна листа наопаки.

— Начертай ми плана на къщата.

Бош спря в отбивката пред „Мираж“ прашната детективска кола, която беше прибрал от летището, и изскочи навън. Портиерът го пресрещна, но той мина покрай него.

— Ключовете ви, сър?

— Веднага се връщам.

Портиерът възрази, че не може просто така да остави колата си там, но Бош изчезна зад въртящата се врата. Докато минаваше през казиното на път за фойето, той потърси Едгар сред играчите, спирайки поглед на всеки висок негър. Партньорът му го нямаше.

От един от вътрешните телефони във фойето детективът поиска стаята на Едгар и почти доловимо въздъхна от облекчение, когато чу гласа му.

— Джери, тук е Бош. Нуждая се от помощта ти.

— Какво има?

— Ще те чакам на входа.

— Сега ли? Тъкмо си поръчах вечеря. Ти не се обади и аз...

— Веднага, Джери. Носиш ли си бронираната жилетка?

— Жилетката ли? Да. Какво...

— Вземи си жилетката.

Бош затвори, преди Едгар да успее да му зададе други въпроси.

Когато се обърна, за да се насочи към изхода, погледът му попадна върху познато лице. Тъй като мъжът бе добре облечен, отначало си помисли, че е някой от хората на Джоуи Маркс, но после си спомни. Ханк Майер, шефът на охраната.

— Детектив Бош, не очаквах да ви видя тук.

— Току-що пристигам. Дойдох да взема един човек.

— Значи сте намерили когото търсехте?

— Така смятаме.

— Поздравления.

— Вижте, Ханк, трябва да тръгвам. Оставил съм колата си отпред и сигурно съм задръстил улицата.

— А, значи е била вашата кола. Току-що чух по радиостанцията. Да, моля ви, махнете я оттам.

— Ще се видим по-късно.

Бош понечи да го отмине.

— А, детектив? Просто исках да знаете, че онзи залог още не е осребрен.

Хари спря.

— Какво?

— Нали ни помолихте да проверим дали някой е осребрил залога, който вашият човек е направил в петък вечерта. За „Доджърс“.

— А, да, вярно.

— Е, проверихме компютърните записи и открихме номера на квитанцията. После намерихме номера в компютъра. Още никой не е прибрал парите.

— Добре, благодаря.

— Днес телефонирах в офиса ви, за да ви съобщя, но вас ви нямаше. Не знаех, че ще идвате отново. Ще продължаваме да следим.

— Благодаря ви, Ханк. Трябва да вървя.

Бош започна да се отдалечава, но Майер продължи:

— Няма проблем. Аз ви благодаря. С готовност сътрудничим на нашите братя от органите на реда.

Майер широко се усмихна. Детективът хвърли поглед назад към него и се почувства така, сякаш за крака му е закачена тежест. Не можеше да се откъсне от него. Бош просто кимна и продължи да върви, като се опитваше да си спомни кога за последен път е чул израза „братя от органите на реда“-Почти беше излязъл от фойето, когато видя, че Майер продължава да върви след него.

— Още нещо, детектив Бош.

Той спря, но вече загуби търпение.

— Какво има, Ханк? Наистина трябва да вървя.

— Ще ви отнема само секунда. Става дума за услуга. Предполагам, че управлението ви ще даде изявление за ареста пред пресата. Ще ви бъда признателен, ако не споменавате името на „Мираж“. Даже за помощта ни, ако нямате нищо против.

— Няма проблем. Ще се видим пак, Ханк.

Бош се обърна и се отдалечи. Така или иначе нямаше вероятност да споменат за „Мираж“ в изявленията си пред медиите, но той разбираше загрижеността на човека. Виновност по асоциация. Майер смесваше имиджа на хотела с охраната на казиното. А може би ставаше въпрос за едно и също нещо.

Стигна до колата точно в момента, в който Едгар се появи пред хотела с бронираната си жилетка в ръка. Портиерът заплашително гледаше към Бош. Той извади пет долара и му ги подаде, но банкнотата не успя да промени изражението му. Двамата с Едгар скочиха в колата и потеглиха.

Когато стигнаха, къщата, за която му беше казал Гоушън, изглеждаше пуста. Бош спря колата половин пресечка преди нея.

— Все още не ми е ясно какво става, Хари — каза Едгар. — Би трябвало да съобщим в управлението.

— Вече ти обясних. Не можем. Маркс трябва да разполага с хора в полицията. Иначе нямаше да научи за нея и да я хване. Ако съобщим в управлението, той ще разбере и ще я убие, или веднага ще я премести някъде другаде. Затова първо ще влезем вътре и после ще се обадим в полицията.

— Ако изобщо има после. Какво, по дяволите, искаш да направим? Да нахлуем вътре и да започнем да гърмим? Това са

каубойски глупости, Хари.

— Не, единственото, което трябва да правиш, е да седиш зад волана, да обърнеш колата и да си готов да потеглиш. Възможно е да се наложи да тръгнем бързо.

Бош се бе надявал Едгар да го прикрива, но след като по пътя му обясни положението, стана ясно, че младият детектив няма да му е от особена полза. Затова мина на план Б, според който Едгар беше просто шофьор.

Бош отвори вратата и преди да излезе, погледна към партньора си.

— Ще ме чакаш тук, нали?

— Ще те чакам. Само гледай да не те убият. Не искам после да ми се налага да обяснявам.

— Добре, ще направя каквото мога. Дай ми назаем твоите белезници и отвори багажника.

Бош пхна белезниците в джоба на якето си и отиде при багажника. Той извади бронираната си жилетка, облече я върху ризата и си сложи сакото, за да скрие кобура на пистолета. После повдигна резервната гума. Под нея, завит в намаслено парче плат, беше неговият „Глок 17“. Извади пълнителя, провери най-горния патрон за ръжда и отново го зареди. След това пхна пистолета в колана си. Ако се наложеше да стреля, не искаше да използва служебното си оръжие.

Детективът спря до прозореца на Едгар, махна му с ръка и тръгна нататък по улицата.

Скривалището представляваше малка бетонна сграда, която се сливаше с околността. След като прескочи еднометровата ограда, той извади пистолета от колана си и заобиколи къщата от страни. Не светеха нито предните, нито страничните прозорци. Но вътре се чуваше приглушеният звук на телевизор. Тя бе там. Чувстваше го. Знаеше, че Гоушън му е казал истината.

Когато стигна до ъгъла, Бош видя, че в задния двор има басейн и покрита веранда. Върху бетонна плоча беше монтирана сателитна антена. Типично скривалище на съвременната мафия, помисли си той. Човек никога не знаеше колко време ще трябва да се крие, така че петстотинте канала нямаше да са му излишни.

Задният двор бе пуст, но докато завиваше зад ъгъла, детективът видя, че един от прозорците свети. Той предпазливо се приближи до

него. Щорите бяха спуснати, но между процепите им можеше да се погледне вътре. Видя двама огромни мъже, които очевидно бяха полинезийците. И Елиънър. Полинезийците седяха на дивана пред телевизора. Елиънър седеше на кухненски стол до тях. Китката и глезенът ѝ бяха закопчани с белезници за стола. Сянката на един от лампионите му пречеше и не можеше да види лицето ѝ. Но тя носеше същите дрехи, с която я бяха довели в полицейското управление. Тримата седяха и гледаха повторение на шоуто на Мери Тайлър Муур. Бош усети, че побеснява.

Той приклепна и се опита да измисли как да я измъкне оттам. Облегна гръб на стената и огледа двора с проблясващия басейн. Нищо не му идваше наум.

След като отново надзърна през щорите и видя, че никой не мърда, детективът се върна при ъгъла на къщата до сателитната антена. Пъхна пистолета в колана си, известно време проучва устройството и после завъртя чинията с две ръце към земята.

Изтекоха около пет минути. Бош реши, че през повечето време някой от полинезийците се е опитвал да поправи телевизора. Накрая светна външната лампа, задната врата се отвори и единият от братята се появи на верандата. Носеше хавайска риза с големината на палатка, а дългата му тъмна коса падаше на вълни по раменете му.

Когато стигна до антената, огромният мъж се поколеба какво да направи. Той я погледна, после я заобиколи, за да види дали оттам няма да види по-добре, и по този начин застана с гръб към Бош.

Хари излезе иззад ъгъла, застана зад него и опря дулото на пистолета си в кръста му.

— Не мърдай, човече — тихо и спокойно каза той. — И не казвай нищо, освен ако не искаш да прекараш остатъка от живота си в инвалидна количка и пикнята ти да се плиска отстрани в найлонова торбичка.

Бош зачака. Мъжът не помръдна и не каза нищо.

— Ти кой си, Том иди Джери?

— Джери.

— Добре, Джери, сега ще отидем на верандата. Тръгвай.

Двамата застанаха до един от двата стоманени трегера, които поддържаха плочата. Бош не преставаше да притиска пистолета в

ризата му. После бръкна в джоба си и извади белезниците на Едгар. Протегна ръка иззад него и му ги подаде.

— Добре, вземи ги и се закопчай за трегера.

Изчака, докато чу изщракването на двете гривни, после го заобиколи и провери дебелиите му китки.

— Чудесно, Джери. Виж сега, нали не искаш да убия брат ти? Искам да кажа, че мога просто да вляза, да го очистя и да взема момичето. Така е най-лесно. Искаш ли да го направя?

— Не.

— Тогава направи точно каквото ти кажа. Ако объркаш нещо, той е мъртъв. После ще умреш и ти, защото не мога да си позволя да оставя свидетел. Ясно ли ти е?

— Да.

— Добре. Без да произнасяш името му, понеже не ти вярвам, просто го повикай и го попитай дали телевизорът се е оправил. Когато ти отговори, че не е, повикай го да излезе и да ти помогне. Кажи му, че може да я остави сама, че е закопчана с белезници. Ако се държиш както трябва, никой няма да пострада. В противен случай и двамата сте загубени.

— Как да го повикам?

— Какво ще кажеш за „Ей, брато“? Мисля, че ще свърши работа.

Джери направи каквото му казаха. След няколко разменени реплики брат му излезе на верандата и видя Джери, застанал с гръб към него. В момента, в който усети, че нещо не е наред, Бош се появи изотзад и насочи пистолета си към него. С помощта на собствените си белезници той закопча и втория брат, който му се стори малко по-едър от другия и носеше по-дълга риза.

— Добре, отпуснете се, момчета. Веднага се връщам. А, У кого е ключът за белезниците на жената?

— У него — едновременно отговориха и двамата.

— Не постъпвате умно, момчета. Не искам никой да пострада. Кажете сега, у кого е ключът?

— У мен.

Гласът се разнесе откъм вратата на верандата зад гърба му. Бош замръзна.

— Бавно, Бош. Хвърли пистолета в басейна и се обърни съвсем бавно.

Детективът се подчини и се обърна. Пред него стоеше Ръси. Въпреки мрака Хари можеше да долови радостта и омразата в очите му. Той излезе на верандата и в дясната му ръка Бош видя очертанията на пистолет. Ядоса се, че не е проверил в къщата, или че не е питал Джери дали има някой друг освен него, брат му и Елиънър. Гъси вдигна ръка и притисна дулото на пистолета до лявата буза на Бош, точно под окото.

— Сега виждаш ли как е?

— Приказвал ли си с шефа си, а?

— Естествено. И не ние, човече, а ти си глупакът. Знаехме, че можеш да направиш нещо такова. Сега ще му се обадя и ще го питам какво иска да прави с теб. Но първо ще освободиш Том и Джери. Веднага.

— Разбира се, Гъси.

Бош се чудеше дали да не се опита да извади другия си пистолет, но знаеше, че това ще е самоубийство, тъй като Гъси го държеше на мушка. Той бавно бръкна в джоба си, за да извади ключа, когато видя от лявата си страна движение.

— Не мърдай, боклук! — извика някой.

Беше Едгар. Гъси не помръдна. Няколко секунди по-късно Бош пъхна ръка под сакото си, извади собствения си пистолет и опря дулото му до врата на гангстера.

— Как ти се струва? — попита най-после той. — Искаш ли да опиташ? Да видим дали и двамата ще стреляме едновременно?

Гъси не каза нищо и Едгар се приближи, за да притисне пистолета си до слепоочието му. Бош се усмихна. Той взе оръжието на Гъси и го запрати в басейна.

— Мисля, че няма да се получи.

После погледна към Едгар и му кимна в знак на благодарност.

— Ще го пазиш ли? Аз ще ида да я доведа.

— Ще го пазя, Хари. И се надявам, че този тлъст скапаняк няма да направи някоя глупост.

Бош претърси Гъси за друго оръжие, но не откри.

— Къде е ключът за белезниците? — попита той.

— Майната ти.

— Спомняш ли си онази вечер, Гъси? Искаш ли да повторим представлението? Каж ми къде е шибаният ключ.

Детективът смяташе, че и собственият му ключ ще свърши работа, но искаше да накара Гъси да му го даде. Накрая здравенякът отстъпи и каза, че е на масата в кухнята.

Бош влезе в къщата с изваден пистолет, в случай, че имаше нови изненади. Вътре нямаше никого. Той взе ключа от кухнята и се върна в кабинета, където седеше Елиънър. Когато влезе в стаята и тя вдигна поглед към него, Хари видя нещо, което знаеше, че винаги ще му доставя удоволствие. Нещо, което не можеше да се предаде с думи. Страхът, който отстъпва място на чувството за безопасност. Може би благодарност. Може би тъкмо така хората гледаха героите, помисли си той. После бързо се приближи и коленичи пред нея, за да я освободи.

— Добре ли си, Елиънър?

— Да, да. Добре съм. Аз знаех, Хари. Знаех, че ще дойдеш. Той свали белезниците и вдигна поглед към лицето ѝ. После кимна и бързо я прегърна.

— Трябва да вървим.

Двамата излязоха на верандата. Положението очевидно не се беше променило.

— Наред ли е всичко, Джери? Отивам да намеря телефон и да повикам Фелтън.

— Аз...

— Не — каза Елиънър. — Не ги викайте. Не искам. Бош я погледна.

— За какво говориш, Елиънър? Тези типове са те отвлекли. Ако не бяхме дошли, най-вероятно утре щяха да те отведа в пустинята и да те убият.

— Не искам да имам работа с ченгетата. Не искам всичко да започне отново.

Хари продължително я изгледа.

— Пазиш ли го, Джери? — попита той.

— Да.

Бош отиде при Елиънър, хвана я за ръка и я поведе обратно в къщата. Когато влязоха в бокса до кухнята и мъжете навън не можеха да ги чуят, той спря и я погледна.

— Какво става, Елиънър?

— Нищо. Просто не искам...

— Направиха ли ти нещо?

— Не, аз...

— Изнасилиха ли те? Каж ми истината.

— Не, Хари. Няма такова нещо. Просто искам всичко това да свърши.

— Чуй ме, можем да хванем Маркс, адвоката му и тези трима задници заради отвличането. Точно затова съм тук. Маркс ми каза, че те е отвлякъл.

— Не се заблуждавай, Хари. Не можеш да направиш нищо на Маркс. Какво всъщност ти е казал? И кой ще свидетелства? Аз ли? Я ме виж. Аз съм бивша затворничка, Хари. И не само това. Преди бях една от добрите. Само си помисли какво ще направи адвокатът на мафията с тази информация.

Бош не отвърна нищо. Знаеше, че е права.

— Е, нямам намерение да се подлагам на това — продължи Елиънър. — Когато ме взеха от дома ми и ме откараха в управлението, малко се бях откъснала от действителността. Не искам да се връщам там. Ще ме отведеш ли оттук?

— Щом така искаш. Но после няма да можеш да промениш решението си.

— Искам.

Бош кимна и двамата излязоха на верандата.

— Имате късмет, момчета — каза той на тримата здравеняци. После се обърна към Едгар: — Махаме се оттук. Ще поговорим по-късно.

Едгар само кимна. Хари се приближи до полинезийците, закопча ги със собствените им белезници и свали другите. Когато свърши, той показа ключа на по-дребния брат и го запрати в басейна. После прескочи оградата на басейна, взе дълъг прът с мрежа накрая, извади пистолета си от дъното ѝ го подаде на Елиънър. След това се върна при Гъси. Мафиотът беше облечен изцяло в черно. Едгар продължаваше да стои от дясната му страна и притискаше дулото на пистолета си в слепоочието му.

— За малко да не те позная без смокинга, Гъси. Би ли предал на Джоуи Маркс нещо?

— Да. Какво?

— Майната ти. Само му кажи това.

— Няма да му хареса.

— Изобщо не ми пука. Има късмет, че не му оставям тук три трупа вместо съобщение.

Бош погледна към Елиънър.

— Искаш ли да кажеш, или да направиш нещо?

Тя поклати глава.

— Тогава да се махаме. Единственият проблем, Гъси, е, че не ни достига един чифт белезници. Много жалко за теб.

— Има въже в...

Бош го удари със задния край на пистолета си по основата на носа и разби онези от костите му, които не бе счупил по време на предишната им схватка. Гъси тежко се свлече на колене и после се стовари по очи. При падането си върху плочките лицето му издаде тъп звук.

— Хари! Господи!

Беше Едгар. Неочакваното насилие го бе шокирало.

Бош само погледна към него за миг и рече:

— Да вървим.

Когато стигнаха в жилището на Елиънър, Бош спря автомобила до вратата и отвори багажника.

— Нямаме много време — каза той. — Джери, ти остани навън и гледай да не дойде някой. Елиънър, можеш да напълниш багажника с всичко, което успееш да събереш вътре.

Тя кимна. Разбираше. С Лас Вегас за нея беше свършено. След случилото се повече не можеше да остане тук. Бош се зачуди дали също разбира, че за всичко е виновен той. Ако не се бе появил, животът ѝ нямаше да се промени.

И тримата излязоха от колата и Хари последва Елиънър в апартамента. Тя се спря пред разбитата врата и детективът ѝ каза, че го е направил той.

— Защо?

— Защото след като не ми се обади, си помислих... помислих си нещо друго.

Тя отново кимна. Беше разбрала и това.

— Нямам много — каза Елиънър, като огледа жилището си. — Повечето от нещата тук не ми трябват. Навярно даже няма да имам

нужда от целия багажник.

Тя влезе в спалнята, извади от гардероба стар куфар и започна да подрежда в него дрехите си. Когато го напълни, Бош го изнесе и го сложи в багажника. После се върна и видя, че Елиънър слага останалите си дрехи и лични вещи в кашон. Накрая пъкна вътре фотоалбум и отиде в банята, за да донесе аптечката си.

Единственото нещо, което взе от кухнята, бе тирбушон и каничка за кафе с рисунката на „Мираж“.

— Купих си я една вечер, когато спечелих там четиристотин шейсет и три долара — каза тя. — Играех на голямата маса и отдавна бях превишила лимита си, но спечелих. Искам да го запомня.

Тя остави каничката върху пълния кашон.

— Това е. Това е всичко, което е останало от целия ми живот.

Бош я погледна за миг, после изнесе кашона при колата и с известни усилия успя да го намести до куфара. Когато свърши, той се обърна и каза на Елиънър, че трябва да тръгват. Тя стоеше до колата и държеше пред себе си като щит „Нощни птици“, картината на Едуард Хопър.

— Ще има ли място за нея?

— Естествено. Ще ѝ намерим място.

В „Мираж“ Бош отново спря пред входа и видя, че главният портиер се намръщва, когато разпозна колата. Детективът излезе, бързо му показва значката си, така че да не разбере, че не е от местното управление, и му даде двайсет долара.

— По служба съм. Ще се забавя двадесетина-трийсет минути горе. Колата ми трябва тук, защото на тръгване ужасно ще бързаме.

Мъжът погледна към двайсетачката в ръката му, сякаш беше човешко изражение. Бош бръкна в джоба си, извади още двайсет и му ги подаде.

— Ставали?

— Става. Оставете ми ключовете.

— Не. Ключовете не. Никой няма да пипа колата.

Детективът трябваше да извади картината от багажника, за да измъкне куфара на Елиънър и комплекта за почистване на оръжие, който държеше там. После затвори капака, като махна с ръка, за да

откаже помощта на един от портиерите. Във фойето той остави куфара на земята и погледна към Едгар.

— Много ти благодаря, Джери. Без теб нямаше да успея. Сега Елиънър ще се преоблече горе и после ще я изпратя на летището. Навярно ще се върна късно. Хайде да се уговорим да се срещнем тук в осем сутринта, за да идем в съда.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойда до летището?

— Не, мисля, че ще се оправим. Маркс повече няма да посмее да направи каквото и да е. А ако имаме късмет, Гъси така или иначе няма да се свести още около час. Отивам да платя.

Той ги остави и отиде на рецепцията. Нямаше опашка. Беше късно. След като даде на чиновничката кредитната си карта, Бош погледна назад. Едгар протегна ръка на Елиънър и тя я стисна, но после го прегърна. След това младият мъж изчезна в претъпканото с хора казино.

Елиънър заговори едва когато стигнаха в стаята му.

— Защо ще ме изпращаш на летището? Нали каза, че според теб нямало да направят нищо?

— Защото искам да съм сигурен, че си в безопасност. А утре няма да имам време да се занимавам с това. Сутринта ще ида в съда и после ще откарам Гоушън в Лос Анджелис. Трябва да се уверя, че си в безопасност.

— Къде трябва да отида?

— Можеш да отседнеш в някой хотел, но мисля, че в дома ми ще е най-добре, най-сигурно. Спомняш ли си къде е?

— Да. Нагоре по „Мълхолънд“, нали?

— Точно така. На „Удроу Уилсън драйв“. Ще ти дам ключа. От летището вземи такси. Аз ще се върна утре вечер.

— И тогава какво?

— Не зная. Ще решим.

Тя седна на ръба на леглото. Бош се приближи, седна до нея и я прегърна през раменете.

— Не зная дали бих могла отново да живея в Лос Анджелис.

— Ще решим.

Той се наведе и я целуна по бузата.

— Не ме целувай. Трябва да взема душ.

Той отново я целуна и после я притегли по гръб върху леглото. Този път се любиха различно. Бяха по-нежни, по-бавни. Всеки от тях откри ритъма на партньора си.

После Бош първи взе душ и докато Елиънър се къпеше след него, взе смазка и парче плат от комплекта си, за да почисти своя „Глок“ от водата в басейна. Провери затвора и спусъка няколко пъти, за да се увери, че оръжието действа безотказно. После зареди пълнителя с нови амуниции. Отиде до гардероба и свали найлоновата торбичка за пране от лавицата, пхна вътре пистолета и го скри под дрехите в куфара на Елиънър.

Когато излезе от банята, Елиънър облече жълта памучна лятна рокля и сплете косата си на плитка. Бош с удоволствие наблюдаваше опитните ѝ движения. Когато беше готова, той затвори куфара и двамата излязоха от стаята. Главният портиер се приближи до тях.

— И следващия път, като кажете трийсет минути, нека са точно трийсет. Не цял час.

— Извинявай.

— Извинението не върши работа. Можех да си загубя работата, човече.

Бош не му обърна внимание и влезе в колата. На път за летището се опита да подреди мислите си в стегнати изречения, които да може дай каже, но не успя. Чувствата му бяха прекалено объркани.

— Елиънър — най-после рече той. — Всичко, което се случи, беше по моя вина. И искам да се опитам да го компенсирам.

Тя протегна ръка и я постави върху бедрото му. Той отпусна дланта си върху нейната.

На летището Бош паркира колата пред терминала на „Саутуест“ и извади куфара от багажника. След това заключи служебния пистолет и значката си вътре, за да може да мине без проблеми през детектора за метал на летището.

Последният самолет за Лос Анджелис излиташе след двацет минути. Хари ѝ купи билет и остави куфара ѝ на багаж. Така втория му пистолет нямаше да представлява проблем. После я придружи до терминала, пред който вече се бе събрала опашка.

Той свали ключа за къщата си от връзката, даде ѝ го и ѝ каза точния адрес.

— Не е точно както си я спомняш — рече Бош. — Старата къща се срути от земетресението. Построиха я наново и все още не е съвсем довършена. Но всичко е наред. Чаршафите, хм, сигурно трябваше да ги изпера преди няколко дни, но нямах време. В килера в коридора има чисти.

Тя се усмихна.

— Не се притеснявай, ще намеря всичко.

— Хм, слушай, както вече ти казах, мисля, че вече няма от какво да се страхуваш. Но за всеки случай онзи „Глок“ е в куфара ти. Затова го оставих на багаж.

— Почистил си го, докато съм била в банята, така ли? Когато излязох ми се стори, че мирише на смазка.

Той кимна.

— Благодаря ти, но мисля, че вече няма да ми трябва.

— Навярно няма.

Тя погледна към опашката. Последните хора се качваха на самолета. Трябваше да тръгва.

— Беше много добър с мен, Хари. Благодаря ти.

Бош се намръщи.

— Не е достатъчно. Не е достатъчно, за да компенсирам всичко.

Елиънър се повдигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Довиждане, Хари.

— Довиждане, Елиънър.

Той я проследи с поглед как подава билета си и минава през вратата към самолета. Тя не погледна назад и нещо в ума му прошепна, че може никога повече да не я види. Но Бош се отърси от тази мисъл и тръгна обратно през почти пустото летище. Повечето от ротативките бяха празни. Детективът почувства, че го поглъща дълбока самота.

Единствената пречка по време на сутрешната процедура в съда се появи още преди заседанието да е започнало. Уайс се появи от разговор с клиента си и бързо влезе в залата, за да намери Бош и Едгар, които се съвещаваха с Липсън, местния прокурор, поел изслушването за екстрадиране. Грегсън не беше пристигнал от Лос Анджелис. Адвокатът и прокурорът го бяха уверили, че Люк Гоушън съвсем доброволно ще се съгласи да го отведат в Калифорния.

— Детектив Бош? — рече Уайс. — Току-що се видях с клиента си и той поиска преди изслушването да получи отговора на един въпрос. Не зная за какво става дума, но се надявам, че не сте се виждали с клиента ми.

На лицето на Бош се изписа загрижено и в същото време озадачено изражение.

— Какво иска да знае?

— Просто иска да му отговорите колко дълга се е оказала нощта, каквото и да означава това. Бих желал да разбера какво става тук.

— Кажете му само, че всичко е наред.

— Какво е наред, детектив?

— Ако клиентът ви иска да ви съобщи, нека го направи той. Само му предайте отговора ми.

Уайс излезе и се върна в стаята за задържане.

Бош погледна часовника си. Беше девет без пет и той смяташе, че съдията няма да се появи точно в девет. Никой съдия не идваше навреме. Детективът бръкна в джоба си, за да си извади цигарите.

— Излизам навън да запаля една — каза на Едгар.

Хари взе асансьора и излезе пред входа на съда. Времето бе топло и той предполагаше, че денят отново ще е ужасно горещ. През септември в Лас Вегас това беше почти гарантирано. Радваше се, че скоро си заминава. Но знаеше, че пътуването през пустинята в тази жега ще е ужасно.

Бош не забеляза Мики Торино, докато адвокатът не се приближи на няколко метра от него. Той също пушеше, преди да влезе в съда и да се заеме със законните дела на мафията. Двамата си кимнаха.

— Предполагам, че вече сте чули. Край на сделката.

Торино се огледа, сякаш за да провери дали не ги наблюдават.

— Нямам представа за какво говорите, детектив.

— Да, вие никога нищо не знаете.

— Всъщност зная нещо — че допускате грешка. В случай, че такива неща ви интересуват.

— Не мисля. Поне като цяло. Може да не се доберем до истинския престъпник, но сме хванали човека, който е извършил убийството. И накрая ще стигнем до онзи, който му е заповядал. Кой знае, може би ще хванем цялата банда. За кого ще работите тогава, г-н адвокат? Тоест, ако не хванем и вас, разбира се.

Торино се усмихна и поклати глава, сякаш се разправяше с глупаво дете.

— Не знаете с какво си имате работа тук. Няма да стане. Ще имате късмет, ако задържите Гоушън. В най-добрия случай ще останете само с него. Това е всичко.

— Нали знаете, Лъки продължава да вдига врява, че го били натопили. Той, разбира се, смята, че сме го направили ние, но аз зная, че това са глупости. Но не преставам да си мисля: „Ами ако наистина са го натопили?“ Трябва да призная, че не е логично да е запазил оръжието, макар и през живота си да съм виждал още по-тъпи неща. Но ако все пак са го натопили, кой тогава го е направил? Защо му е на Джо-уи Маркс да топи собствения си човек, когато той в крайна сметка ще ни отведе обратно при него? Няма смисъл. Поне от гледна точка на Джоуи. Но тогава си казвам: „Ами ако беше на мястото на дясната ръка на Джоуи, да речем на неговия адвокат, и искаше да станеш голяма клечка?“ Нали разбирате какво искам да кажа? Това ще е страхотен начин да се избавя едновременно от основния си конкурент и от Джоуи. Как ви звучи това, г-н адвокат?

— Ако някога повторите тази глупост пред когото и да е, ужасно, ужасно ще съжалявате.

Бош пристъпи към него, така че лицата им се доближиха само на трийсетина сантиметра едно от друго.

— Ако някога отново ме заплашите, ти ужасно, ужасно ще съжаляваш. Ако някога с Елиънър Уиш отново се случи нещо, ще те държа лично отговорен, боклук такъв, и тогава ще ти се стори, че „съжалявам“ е много мека дума.

Торино отстъпи назад. Без да каже нищо повече, той се отдалечи към съда. Когато отвори тежката стъклена врата, адвокатът погледна към Бош, после изчезна вътре.

Детективът се върна на третия етаж и срещна Едгар, който бързо излизаше от залата, следван от Уайс и Липсън. Бош погледна към часовника. Беше девет и пет.

— Къде беше бе, Хари, цял пакет ли изпуши? — попита Едгар.

— Какво се е случило?

— Всичко свърши. Той е съгласен на екстрадиране. Трябва да докараме колата и да отидем да си го приберем. Ще ни го предадат след петнайсет минути.

— Г-да детективи? — каза Уайс. — Искам да зная до последна подробност как ще отведете клиента ми и какви мерки за сигурност взимате.

Бош прегърна адвокатата през рамо и поверително се наведе към него. Бяха спрели пред вратите на асансьорите.

— Основната мярка за сигурност, която взимаме, е, че не съобщаваме на никого как и кога ще се върнем в Лос Анджелис. Това се отнася и за вас, г-н Уайс. Достатъчно ви е да знаете, че до понеделник сутринта клиентът ви ще е в окръжния затвор.

— Почакайте малко. Не можете...

— Да, можем, г-н Уайс — прекъсна го Едгар, когато вратата на асансьора се отвори. — Вашият клиент се съгласи на екстрадирането и след петнайсет минути ще е под наша опека. И нямаме намерение да разкриваме каквато и да е информация, свързана със сигурността му, тук, там или по пътя. Всичко хубаво.

Те го оставиха сам и се качиха на асансьора. Когато вратата се затвори, Уайс им извика, че не им позволявал да разговарят с клиента му, докато лосанджелиският му адвокат не се срещне с него.

Половин час по-късно центърът се виждаше в огледалото на колата и те навлизаха в голата пустиня.

— Кажи „чао“, Лъки — рече Бош. — Няма да се върнеш повече.

Гоушън не отговори нищо. Детективът го погледна в огледалото. Здравенякът намусено седеше на задната седалка с ръце, закопчани с белезници за тежката верига, която опасваше кръста му. Той отвърна на погледа му и за стотна от секундата на Бош му се стори, че долавя в очите му проблясък на страх.

— Просто карай — каза той, след като възстанови равновесието си. — Няма да разговаряме тук.

Бош се взря в пътя напред и се усмихна.

— Може би не сега, но ще разговаряме. Със сигурност.

5

Когато Бош и Едгар си тръгнаха от Централния мъжки затвор в Лос Анджелис, пейджърът на Хари сигнализира и той погледна номера. Не го знаеше, но от телефонната централа му съобщиха, че човекът, който го търси, е в центъра „Паркър“. Детективът извади телефона от куфарчето си и набра номера. Отговори му лейтенант Билетс.

— Къде си, детектив?

Фактът, че лейтенантът не го нарича по име му подсказваше, че навярно не е сама. А това, че се обаждаше от центъра „Паркър“ вместо от бюро в Холивуд, означаваше, че нещо не е наред.

— В Централния мъжки затвор. Какво има?

— Люк Гоушън с теб ли е?

— Не, току-що го оставихме. Защо, какво има?

— Дай ми регистрационния му номер.

Бош се поколеба за миг, но после стисна телефона под брадичка, докато отвори куфарчето си и извади номера на регистрирането на Гоушън. Той го продиктува на Билетс и отново я попита какво става. Тя за пореден път игнорира въпроса му.

— Детектив — каза лейтенантът, — искам веднага да дойдеш в „Паркър“. В заседателната зала на шестия етаж.

Това беше административният етаж. Там също се намираше щатският отдел по вътрешните работи. Бош отново се поколеба, но накрая отговори:

— Разбира се, Грейс. Искаш ли да дойде и Джери?

— Кажи на детектив Едгар да се връща в холивудския участък. Ще се свържа с него там.

— Имаме само една кола.

— Тогава му кажи да вземе такси и да го впише в личната си сметка за извънредни разходи. Побързай, детектив. Чакаме те тук.

— Чакате ли ме? Кой сте там?

Тя затвори и за миг Бош остана загледан в телефона.

— Какво става? — попита Едгар.
— Не зная.

Бош излезе от асансьора в пустия коридор на шестия етаж и се насочи към заседателната зала. Знаеше, че се намира зад последната врата преди входа за кабинета на началника на полицията в края на коридора. Пожълтелият линолеум беше лъскан наскоро. Докато вървеше с наведена глава, той виждаше как собственото му тъмно отражение се движи точно пред него.

Вратата на заседателната зала бе отворена и когато детективът влезе вътре, всичко погледи се отправиха към него. Бош видя лейтенант Билетс и капитан Левали от холивудския участък, разпозна лицата на заместник-началник Ървин Ървинг и на един кривоглед служител от отдела по вътрешните работи на име Частейн. Но четиримата останали мъже около дългата заседателна маса му бяха непознати. Консервативните им сиви костюми обаче му подсказваха, че са от федералните власти.

— Седнете, детектив Бош — каза Ървинг.

Ървинг седеше сковано изправен в стегнатата си униформа. Бръснатата му глава лъщеше под светлината на флуоресцентните лампи. Той посочи към свободния стол в началото на масата. Бош го издърпа и бавно седна. Мислите му препускаха. Знаеше, че такива срещи на местни шефове и федерални представители са прекалено важни, за да са предизвикани от връзката му с Елиънър Уиш. Ставаше нещо друго и той беше замесен в него. Иначе Билетс щеше да му каже да доведе и Едгар.

— Кой е умрял? — попита той.

Ървинг не обърна внимание на въпроса му. Когато погледът на Бош се плъзна наляво и се спря върху Билетс, лейтенантът извърна очи.

— Детектив, трябва да ви зададем няколко въпроса във връзка с разследването ви на случая Алайзо — каза заместник-началникът.

— В какво ме обвинявате? — попита Хари.

— Не ви обвиняваме в нищо — спокойно рече Ървинг. — Трябва да изясним някои неща.

— Кои са тези хора?

Ървинг представи непознатите. Бош се оказа прав, бяха от федералните власти: Джон Самюълс от прокуратурата на САЩ, работещ в специалната част за борба с организираната престъпност, и трима агенти от три различни отдела на ФБР — Джон О'Грейди от Лос Анджелис, Дан Ийкблад от Лас Вегас и Уендъл Уерис от Чикаго.

Никой не му подаде ръка, никой дори не му кимна. Просто го гледаха с изражение, което излъчваше презрението им към него. Като се имаше предвид, че са от федералните органи, презрението към лосанджелиското полицейско управление беше нещо обичайно. Но Бош все още не разбираше какво точно става.

— Добре — рече Ървинг. — Първо ще изясним някои неща. Оставям г-н Самюълс да продължи оттук нататък.

Самюълс прокара длан по гъстите си черни мустаци и се наведе напред. Той седеше на стола в отсрещния край на масата. Пред него имаше голям жълт бележник с изписани страници, но Бош бе прекалено далеч, за да е в състояние да прочете нещо. В лявата си ръка прокурорът държеше писалка и с нея следеше докъде е стигнал в бележките си.

— Да започнем с обиска в дома на Люк Гоушън в Лас Вегас — каза Самюълс. — Кой точно откри пистолета, по-късно идентифициран като оръжието, използвано за убийството на Антъни Алайзо?

Бош присви очи и отново се опита да улови погледа на Билетс, но тя втренчено гледаше масата пред себе си. Той плъзна поглед по другите лица и забеляза, че Частейн се усмихва. Това не го изненадваше. Детективът се беше срещал с него и преди. Когато срещу служител от управлението се повдигнеха обвинения, разследването на отдела по вътрешните работи и изслушването на комисията по правата стигаха до едно от две възможни открития: обвиненията или се доказваха, или се обявяваха за необосновани. Частейн бе специалист по доказване на обвиненията.

— Ако случаят е обект на вътрешно разследване, мисля, че имам право на защитник — отвърна Бош. — Не зная за какво е всичко това, но нямам какво да ви кажа.

— Детектив — рече Ървинг. Той плъзна лист хартия към Хари. — Това е заповед, подписана от началника на полицията, да окажете

съдействие на тези господа. Ако откажете, Ще бъдете дисциплинарно уволнен и тогава вече наистина Ще ви се назначи защитник.

Бош погледна написаната на специален формуляр заповед. Беше получавал такива и по-рано. Представляваше един от начините на управлението да те притиснат в ъгъла — или трябва ще да разговаряш с тях, или да забравиш за заплатата си.

— Аз намерих пистолета — без да вдига поглед от заповедта отвърна той. — Беше в найлонов плик зад тоалетното казанче в банята. Някой каза, че така правели мафиотите в „Кръстникът“. В онзи филм. Но аз не си спомням.

— Сам ли бяхте, когато се предполага, че сте намерили оръжието?

— Предполага ли се? Да не искате да кажете, че не е било там?

— Просто отговорете на въпроса ми, моля.

Бош с отвращение поклати глава. Не знаеше какво става, но изглеждаше по-лошо, отколкото си го бе представял.

— Не бях сам. Къщата беше пълна с полицаи.

— Те бяха ли в банята с вас? — попита О'Грейди.

Бош само го погледна. Бе поне десет години по-млад от Хари и имаше чистичкия вид, който ценеше бюрото.

— Мислех си, че г-н Самюълс ще задава въпросите — каза Ървинг.

— Така е — отвърна прокурорът. — Имаше ли други полицаи в банята с вас, когато открихте пистолета?

— Бях сам. Веднага щом го видях, повиках униформения полицаи от спалнята да го погледне, преди да съм го докоснал. Ако всичко това сега е защото адвокатът му ви се е оплакал, че съм подхвърлил пистолета, глупости. Той си беше там. Освен това и без него имаме достатъчно доказателства. Имаме мотив, отпечатъци... защо да му подхвърлям пистолет?

— За да го съборите с един удар — отвърна О'Грейди.

Бош с отвращение въздъхна.

— За бюрото е типично да зареже всичко останало и да се захване с някое лосанджелиско ченге само защото някой гаден мафиот ви е подхвърлил десетачка, Какво, да не би вече да ви дават годишни награди, ако сгачите някой полицаи? И може би наградата е двойна, ако ченгето е от Лос Анджелис? Майната ти, О'Грейди. Ясно ли ти е?

— Да, майната ми. Просто отговаряй на въпросите.

— Тогава питай.

Самюълс кимна, сякаш Бош бе спечелил точка, и придвиже писалката един сантиметър по-надолу по бележките си.

— Знаете ли — попита той — дали някой друг полицейски служител е влизал в онази баня, преди да я претърсите и да откриете пистолета?

Детективът се помъчи да си спомни, да си представи действията на полицията от Метро в стаята. Беше сигурен, че в банята не е влизал никой друг, освен за да се уверят, че вътре не се крие никой.

— Не зная със сигурност — отвърна той. — Но се съмнявам. Даже някой наистина да е влизал, не е имал достатъчно време да подхвърли пистолета. Оръжието вече си беше там.

Самюълс отново кимна, консултира се с бележника си и после погледна към Ървинг.

— Г-н заместник-началник, струва ми се, че засега това е достатъчно. Много сме ви признателни за съдействието и съм сигурен, че скоро пак ще си поговорим.

Самюълс понечи да се изправи.

— Почакайте малко — каза Бош. — Това ли е? Просто ще станете и ще си тръгнете? Какво става тук, по дяволите? Заслужавам обяснение. Кой е подал оплакване, адвокатът му ли? Защото и аз ще направя оплакване срещу него.

— Вашият заместник-началник може да обсъди този въпрос с вас, ако реши, че е необходимо.

— Не, Самюълс. Вие ми кажете. Вие задавахте въпросите, сега ми отговорете на няколко.

Известно време Самюълс почукваше с писалка по бележника си и гледаше към Ървинг, който разпери ръце, за да покаже, че решението е негово. После прокурорът се наведе напред и впери заплашителен поглед в Бош.

— Щом настоявате за обяснение, ще ви го дам — рече той. — Разбира се, не мога да ви кажа всичко.

— Господи, защо просто не ми обясните какво става тук, по дяволите?

Самюълс прочисти гърлото си и продължи:

— Преди около четири години специалната част започна операция, която нарекохме „Телеграф“. Участваха службите на ФБР в Чикаго, Лас Вегас и Лос Анджелис. От гледна точка на броя хора операцията беше малка, но имаше голяма цел. Нашата цел беше Джоузеф Маркони и останалите пипала на мафията в Лас Вегас. Отне ни повече от осемнайсет месеца, но успяхме да внедрим наш агент. И две години по-късно агентът ни дотолкова се издигна в организацията на Джоузеф Маркони, че разполагаше с пълното му доверие. В най-лошия случай ни оставаха четири-пет месеца да завършим операцията и да се изправим пред предварителния състав на съдебните заседатели, за да поискаме издигането на обвинения срещу повече от дванайсетина висши членове на Коза Ностра в три града, да не споменаваме за по-дребните крадци, мошеници, ченгета, съдии, адвокати и дори неколцина кинаджии от Холивуд като Антъни Н. Алайзо. Най-вече с помощта на нашия агент и чрез законно подслушване на телефони днес ние имаме много по-пълна представа за системата и богатствата на клоновете на организираната престъпност като този на Маркони.

Самюълс говореше така, сякаш даваше изявление на пресконференция. Той направи пауза, за да си поеме дъх. Но не сваляше очи от Бош.

— Агентът ни се казва Рой Линдъл. Запомнете името му, защото ще стане известен. Никой друг агент не беше оставал под прикритие толкова дълго и с толкова сериозни резултати. Забележете, че казвам „беше“. Вече не е, детектив Бош. И за това можем да благодарим на вас. Името, което използваше Рой в мафията, беше Люк Гоушън. Лъки. Затова искам да ви благодаря, че прецакахте края на една страхотна и важна операция. О, ние въпреки всичко ще хванем Маркони и другите с онова, което ни е дал Рой, но така или иначе вие... развалихте всичко.

Бош почувства, че в гърлото му се надига гняв, но се опита да остане спокоен и успя да отговори с безизразен глас:

— Значи предполагате — не, обвинявате ме — че аз съм подхвърлил онзи пистолет. Е, грешите. Напълно грешите. Би трябвало да се ядосам и да се обидя, но в дадената ситуация разбирам как сте допуснали грешката. Но вместо обвинително да сочите към мен, може би трябва да погледнете по-внимателно вашия човек Гоушън или както там му е истинското име. Може би трябва да се запитате дали не сте го

оставили прекалено дълго под прикритие. Защото онзи пистолет не беше подхвърлен. Вие...

— Как смееш! — избухна О'Грейди. — Как смееш да го обвиняваш. Ти си едно шибано продажно ченге! Знаем всичко за теб, Бош. Този път прекали. Този път не си улучил човека, на когото да подхвърлиш улика.

— Взимам си думите назад — все още спокоен каза Бош. — Обиден съм. Ядосан съм. Затова майната ти, О'Грейди. Щом твърдиш, че аз съм подхвърлил пистолета, докажи го. Но първо, струва ми се, трябва да докажеш, че аз съм онзи, който е натикал Тони Алайзо в багажника. Защото откъде иначе щях да имам онзи пистолет, за да го подхвърля, по дяволите?

— Няма проблем. Може да си го открил в храстите край онзи проклет пожарен път. Вече знаем, че лично си ги преровил. Ние...

— Господа — намеси се Ървинг.

— ... ще те спипаме, Бош.

— Господа!

О'Грейди млъкна и всички погледнаха към Ървинг.

— Положението започва да излиза извън контрол. Слагам край на тази среща. Достатъчно е да речем, че ще бъде проведено вътрешно разследване и...

— Ние провеждаме свое собствено разследване — прекъсна го Самюълс. — Междувременно, трябва да измислим как да спасим операцията.

Бош го изгледа със съмнение.

— Не разбирате ли? — попита той. — Няма операция. Вашата звезда е убиец. Оставили сте го вътре прекалено дълго, Самюълс. Той се е преобразил, станал е един от тях. Убил е Тони Алайзо по заповед на Джоуи Маркс. Отпечатъците му бяха върху трупа. Открихме пистолета в дома му. И не само това, той няма алиби. Никакво. Каза ми, че е прекарал цялата нощ в офиса си, но аз зная, че не е бил там. Излязъл е и е имал достатъчно време, за да стигне дотук, да свърши работата и да се върне.

Бош тъжно поклати глава и завърши с тих глас:

— Съгласен съм с вас, Самюълс. Операцията ви вече е провалена. Но не заради мен. Вие сте оставили човека си във фурната

прекалено дълго. Прегорял е. Вие сте били неговият треньор. И сте прецакали нещата.

Този път Самюълс поклати глава и тъжно се усмихна. В този момент Бош разбра, че има нещо друго. Прокурорът ядосано отвори бележника си и прочете на глас:

— Според заключението на аутопсията смъртта е настъпила между единайсет в петък вечерта и два в събота сутринта. Така ли е, детектив Бош?

— Не зная как сте получили доклада, след като самият аз още не съм го виждал.

— Смъртта е настъпила между единайсет и два, нали?

— Да.

— Носиш ли онези документи, Дан? — попита Ийкблад прокурорът.

Ийкблад извади няколко сгънати по дължина листа от джоба на самото си и ги подаде на Самюълс. Той ги разгъна и погледна съдържанието им, после ги подхвърли през масата на Бош. Детективът ги взе, но не откъсна очи от Самюълс.

— Това са копия на доклад за разследване и сведение за разговор, подготвени в понеделник сутринта от агент Ийкблад. Също така държите в ръцете си две клетвени декларации от агентите Ийкблад и Фил Колбърт, който скоро ще бъде тук. Ако ги прегледате, ще разберете, че в петък в полунощ агент Ийкблад е седял зад волана на служебния си автомобил на задния паркинг на „Сийзърс“ на „Индъстриъл роуд“. Партньорът му Колбърт е седял до него, а на задната седалка е бил агент Рой Линдъл.

Той изчака за миг и Бош погледна към документите в ръцете си.

— Това е била месечната явка на Рой. Той съобщил на Ийкблад и Колбърт, че същата нощ сложил четиристотин и осемдесет хиляди долара в брой от различни операции на Маркоци в куфарчето на Антъни Алайзо и го пратил обратно в Лос Анджелис, за да ги изпере. Освен това между другото споменал, че Тони пил в клуба и малко се съдърпал с едно от момичетата. В ролята си на управител на клуба Рой трябвало да усмири Тони. Ударил му шамар и го поразтърсил, като го хванал за яката. Струва ми се, ще се съгласите, че това обяснява отпечатъците, открити по якето на жертвата, както и синината на лицето, отбелязана при аутопсията.

Бош продължаваше да гледа надолу към документите.

— Разговаряли са още дълго, детектив Бош. Рой останал час и половина. И няма никакъв начин, по дяволите, да е отишъл до Лос Анджелис, за да убие Тони Алайзо преди два часа след полунощ, даже преди три. И даже да смятате, че в убийството са замесени и тримата агенти, би трябвало да знаете, че срещата е била наблюдавана от четирима други агенти в автомобил, паркиран на същия паркинг.

Самюълс замълча за малко, преди да съобщи заключителния си аргумент.

— Нямате никакви доказателства. Наличието на отпечатъците е обяснимо, а когато е станало убийството, човекът, който според вас го е извършил, е седял с двама агенти на ФБР на петстотин и петдесет километра оттам. Нямате нищо. Не, всъщност греша. Имате нещо. Подхвърлен пистолет, ето какво имате.

Сякаш по заповед, вратата зад Бош се отвори и той чу, че някой влиза в залата. Детективът не откъсна очи от документите пред себе си и не се обърна, за да види кой е, докато не усети, че някой стисва рамото му. Когато вдигна поглед, Хари видя специален агент Рой Линдъл. Той се усмихваше. До него стоеше друг агент и Бош реши, че това навярно е Колбърт, партньорът на Ийкблад.

— Бош — каза Линдъл. — Дължа ти едно подстригване.

Бош беше смаян при вида на човека, когото току-що бе оставил в затвора, но бързо се досети какво се е случило. Научили за срещата на паркинга зад „Сийзърс“, прочели клетвените декларации и повярвали на алибито, Ървинг и Билетс бяха заповядали Линдъл да бъде освободен. Затова и Билетс го беше питала за регистрационния номер.

Бош извърна очи от Линдъл и погледна към Ървинг и Билетс.

— Вие вярвате на всичко това, нали? Мислите си, че съм намерил пистолета в буренака и съм го подхвърлил само за да спипам Гоушън.

Последва колебание — и двамата очакваха другият да отговори. Накрая заместник-началникът каза:

— Единственото, което със сигурност знаем, е, че не е бил агент Линдъл. Алибито му е желязно. Запазвам за себе си преценката си за всичко останало.

Бош погледна към Линдъл, който продължаваше да се усмихва.

— Тогава защо не ми каза, че си от ФБР, когато седяхме в стаята за разпити в Метро?

— А ти защо мислиш? Вече знаех, че си оставил пистолета в банята ми. Смяташ ли, че просто щях да ти кажа, че съм агент? Да бе, как пък не.

— Трябваше да продължим играта, Бош, да видим какво ще направиш и да се уверим, че Рой ще излезе невредим от затвора в Метро — отвърна О'Грейди. — Освен това по време на целия път през пустинята бяхме на шестстотин метра над и на също толкова зад вас. Чакахме. Половината от нас се обзалагаха, че си се договорил с Джоуи Маркс.

Сега му се подиграваха. Бош поклати глава. Очевидно това бе единственото, което можеше да направи.

— Не разбирате ли какво става, хора? — каза той. — Вие сте онези, които сте се договорили с Джоуи Маркс. Само че не го знаете. Той си играе с вас като с кукли. Господи! Не мога да повярвам, че седя тук и че всичко това е действителност.

— И как си играе с нас? — попита Билетс, която за първи път даваше знак, че може да не е от другата страна на барикадата.

— Не разбираш ли? — рече Бош, като гледаше към Линдъл. — Те са разбрали за теб. Знаели са, че си агент. И са нагласили всичко това.

Ийкблад подигравателно изсумтя.

— Те не действат по този начин, Бош — каза Самюълс. — Ако си бяха мислили, че Рой е доносник, просто щяха да го отведат в пустинята и да го погребат под един метър пясък. И край на опасността.

— Не, защото не става въпрос за доносник. Те са знаели, че той е агент, и затова не са можели просто да го отведат в пустинята. Не и агент на ФБР. Ако го бяха направили, под задника им щеше да припари повече, отколкото под задниците на самоубийците от Давидовия клон. Не, те са разработили план. Били са наясно, че е сред тях от няколко години и че знае повече от достатъчно, за да ги удари жестоко. Но не са можели просто да го убият. Не и агент. Затова е трябвало да го неутрализират. Да направят така, че да изглежда също толкова лош като тях. Така че, когато свидетелства срещу организацията им, да могат да му припишат убийството на Тони Алайзо. Да накарат

съдебните заседатели да си мислят, че го е извършил, за да запази прикритието си. Стига да убедят заседателите в това, ще се измъкнат безнаказано.

Бош си помисли, че е успял да нахвърля основите на доста убедителен сценарий, макар и съставен съвсем набързо. Известно време другите в залата мълчаливо го гледаха, но накрая Линдъл каза:

— Прекалено ги надценяваш, Бош. Джоуи не е чак толкова умен. Познавам го. Не е чак толкова умен.

— Ами Торино? Нима ще ми кажеш, че не е в състояние да замисли този план? Аз го измислих само докато седях тук. Кой знае колко време му е трябвало, за да разработи нещо подобно? Отговори ми на един въпрос, Линдъл. Джоуи Маркс знаеше ли, че данъчната служба е по следите на Тони Алайзо, че му предстои ревизия?

Агентът се поколеба и погледна към Самюълс, за да види дали прокурорът няма да отговори. Бош усети, че по врата и гърба му избива пот на отчаяние. Знаеше, че трябва да ги убеди. Иначе щеше да излезе оттук без значката си. Самюълс кимна на Линдъл.

— Даже да е знаел, не ми е казал — отвърна той.

— Спокойно може и да е така — продължи Бош. — Може да е знаел, но не ти е казал. Джоуи е разбирал, че има проблем с Алайзо, и някак си е научил, че има още по-голям проблем с теб. Затова двамата с Торино си налягат парцалите и измислят всичко това, за да свалят с един куршум два заека.

Последва ново мълчание, но Самюълс поклати глава.

— Не става, Бош. Губиш ни времето. Разполагаме със седемстотин часа записи. В тях има достатъчно, за да спипаме Джоуи и без да се налага Рой да дава показания.

— Първо, може да не знаят за записите — отвърна Билето. — И второ, даже да знаят, това е порочен кръг. Без агент Линдъл нямаше да ги имате. Ако искате да ги използвате в съда, трябва да изправите там и Линдъл. Ако се справят с него, забравете за записите.

Билетс съвсем явно бе преминала на страната на Бош и това го обнадежди. Намесата й също така накара Самюълс да се погрижи за края на срещата. Той взе бележника си и се изправи.

— Добре — каза прокурорът. — Ясно ми е, че няма да постигнем нищо повече. Лейтенант, вие вярвате на един отчаян човек. На нас това не ни се налага. Г-н заместник-началник, не ви завиждам. Имате си

проблем и ще трябва да направите нещо. Разполагате с тази седмица. Ако в понеделник разбера, че Бош все още носи значката си, ще свикам предварителния състав на съдебните заседатели и ще поискам срещу него да бъде повдигнато обвинение за подхвърляне на веществени доказателства и нарушаване на гражданските права на Рой Линдъл. Освен това ще поискам нашето звено за гражданските права да провери всеки арест, който този човек е извършил през последните пет години. Едно порочно ченге не подхвърля улики само веднъж.

Самюълс заобиколи масата и се насочи към вратата. Другите се изправиха и го последваха. На Бош му се искаше да скочи и да го удуши, но външно остана спокоен. Тъмните му очи проследиха прокурора, който не се обърна да го погледне. Но преди да излезе, той отправи една последна реплика към Ървинг.

— Последното нещо, което искам, г-н заместник-началник, е да изкарвам мръсните ви ризи на показ. Но ако не се погрижите сами за това, няма да ми оставите друга възможност.

С тези думи той и агентите излязоха навън. Останалите в залата седяха в мълчание, заслушани в стъпките, които отекваха по лъснатия линолеум в коридора. Бош погледна към Билетс и кимна.

— Благодаря, лейтенант.

— За какво?

— Че накрая ме подкрепихте.

— Просто не вярвам, че си го извършил ти, това е всичко.

— Не бих подхвърлил улика и на най-големия си враг. Ако го бях направил, щях да съм загубен.

Частейн се размърда на стола си. На лицето му играеше лека усмивка.

— Частейн, двамата с теб вече сме си имали работа на два пъти и тогава ти не успя да ме хванеш — каза детективът. — Не искаш отново да се провалиш, нали? Най-добре изобщо не се захващай.

— Виж, Бош, шефът ме помоли да се заема със случая и аз го направих. Той е на твоя страна, но според мен историята, която току-що измисли, е същата с бели конци. Съгласен съм с федералните. Ако зависеше от мен, нямаше да те пусна да излезеш от тази зала със значката си.

— Но не зависи от теб, нали? — рече Ървинг.

Когато се върна вкъщи, Бош остави пакета с храна до вратата и почука, но никой не му отговори. Той изрита настрани сламената рогозка и намери под нея ключа, който беше дал на Елиънър. Когато се наведе да го вземе, в гърдите му се надигна тъга. Нея я нямаше.

На влизане го посрещна силният мирис на прясна боя, което му се стори странно, защото от боядисването вече бяха минали четири дни. Детективът влезе направо в кухнята и остави пакета. После извади от хладилника бутилка бира и се облегна на тезгяха, като бавно отпиваше от шишето. Миризмата на боя му напомни, че сега ще има много време, за да довърши всичко, което трябваше да се направи по къщата. В момента работното му време се ограничаваше точно между девет и пет.

Отново си помисли за Елиънър и реши да провери дали не му е оставила бележка. А може би куфарът ѝ бе в спалнята? Но щом влезе в дневната, той спря и погледна към стената, която беше оставил наполовина боядисана. Сега тя бе напълно готова. Бош остана дълго време там, загледан в работата, като че ли беше шедьовър в музей. Накрая се приближи и леко докосна боята. Бе прясна, но изсъхнала. Предполагаше, че е само от няколко часа. Макар че нямаше кой да го види, на лицето му се изписа широка усмивка и той почувства, че мълния на радост разкъсва заобикалящата го сива аура. Нямаше нужда да търси куфара ѝ в спалнята. Той възприе боядисаната стена като знак, като послание от нея. Тя щеше да се върне.

Един час по-късно Бош бе разопаковал багажа си и останалите вещи на Елиънър от колата, взе душ, преоблече се и застана в мрака на задната веранда. Отпиваше от нова бутилка бира и наблюдаваше потока от светлини, който се движеше в подножието на хълма по холивудската скоростна магистрала. Нямаше представа колко време е стояла на прага на плъзгащата се врата и го е гледала. Но когато се обърна, тя бе там.

— Елиънър.

— Хари... Мислех си, че ще се върнеш много по-късно.

— Аз също. Но съм тук.

Той се усмихна. Искаше да иде при нея и да я докосне, но някакъв предпазлив гласец му казваше да не бърза.

— Благодаря за помощта.

Той посочи с бутилката към дневната.

— Няма проблем. Обичам да боядисвам. Така се отпускам.

— Да. Аз също.

Известно време двамата само се гледаха.

— Видях картината — рече тя. — Изглежда чудесно там.

Бош беше извадил нейната репродукция на „Нощни птици“ от багажника и я бе закачил на току-що боядисаната стена. Знаеше, че реакцията ѝ ще му подсказе много за това къде бяха и накъде са се запътили.

— Добре — каза той, кимна и се опита да не се усмихне.

— Какво стана с онази, която ти пратих?

Това беше много отдавна.

— Земетресението — отвърна Хари.

Тя кимна.

— Откъде идваш?

— А, отидох да наема кола. Нали разбираш, докато реша какво да правя. Оставих моята във Вегас.

— Предполагам, че бихме могли да идем и да я докараме. Тя кимна.

— А, освен това донесох и бутилка червено вино. Искаш ли? Или още една бира?

— Ще пия каквото пиеш и ти.

— Ще си взема чаша вино. Сигурен ли си, че искаш?

— Сигурен съм. Аз ще я отворя.

Той я последва в кухнята, отвори виното, извади две чаши от шкафа и ги изплакна. От много време в дома му не бе идвал никой, който обича вино. Тя ги напълни и двамата се чукнаха.

— Как върви разследването? — попита Елиънър.

— Вече не разследвам нищо.

Тя вдигна вежди и се намръщи.

— Какво се е случило? Мислех си, че се готвиш да докараш заподозрения.

— Докарах го. Но ми отнеха разследването. Оказа се, че заподозреният е агент от ФБР и има алиби.

— О, Хари! — Тя сведе очи. — Загазил ли си?

Бош остави чашата си на тезгяха и скръсти ръце.

— Засега ми оставиха значката. Разследват ме. Те смятат — както и бюрото — че съм подхвърлил улики на агента. Онзи пистолет. Не е така, разбира се. Но предполагам, че някой трябва да го е направил. Когато разбере кой, всичко ще се оправи.

— Хари, как...

Той поклати глава, приближи се до нея и притисна устни до нейните. После нежно взе чашата от ръката ѝ и я остави на тезгяха зад нея.

След като се любиха, Бош отиде в кухнята да отвори бутилка бира и да приготви вечеря. Той обели лук и го нарязва заедно с малко зелени чушки. После изсипа всичко от дъската в тиган и прибави масло, чесън на прах и други подправки. Сложи вътре две порции пилешки гърди и изчака докато месото омекна, след което го обезкости с вилица. Прибави консерва италиански доматиен сос, нарязани домати и още подправки. Накрая наля вътре и малко червено вино от бутилката на Елиънър. Докато всичко това се задушаваше, Хари сложи на огъня тенджерата с вода за ориза.

Това беше най-доброто, което можеше да приготви в кухнята. Би предпочел да опече нещо на грил на задната веранда, но грилът бе изчезнал след разрушаването на къщата от земетресението. Докато изсипваше ориза в кипящата вода, той си помисли, че ако Елиънър реши да остане известно време, може да купи нов.

— Мирише чудесно.

Бош се обърна и видя, че Елиънър е застанала на прага. Носеше дънки и памучна риза. Косата ѝ бе влажна от банята. Хари я погледна и изпита желание отново да се любят.

— Надявам се, че ще бъде така и на вкус — отвърна той. — Кухнята е нова, но всъщност още не съм се научил да я използвам. Никога не съм се занимавал много с готвене.

Тя се усмихна.

— Сигурна съм, че ще е вкусно.

— Знаеш ли какво, защо не ме заместиш да разбъркваш ориза, докато взема един душ?

— Естествено. Ще сложа масата.

— Добре. Мислех си, че ще е по-добре да вечеряме на верандата. Там не мирише на боя.

— Съжалявам.

— Не, искам да кажа, че там ще е по-приятно. Не се оплаквам от боята. Всъщност знаеш ли, нарочно оставих стената боядисана само до половината. Знаех, че няма да можеш да устоиш.

Тя се усмихна.

— Вечният Том Сойер, детектив трети ранг.

— Може би не за дълго.

Забележката му я натъжи. На път за банята той мислено се прокле.

След като се изкъпа, Бош добави в тигана последната част от рецептата си. Взе шепа замразен грах и го изсипа в къкрещия доматиен сос. После изнесе храната и виното на масата за пикник на верандата и покани Елиънър, която се бе облегнала на парапета.

— Извинявай — рече Хари, когато и двамата седнаха. — Забравих да направя салата.

— Това е достатъчно.

Започнаха да се хранят в мълчание. Той чакаше.

— Много ми харесва — накрая каза Елиънър. — Как се казва?

— Не зная. Майка ми го наричаше „пилешки специалитет“. Мисля, че така се е казвало в ресторанта, в който го е опитала за първи път.

— Семейна рецепта.

— Единствената.

Продължиха мълчаливо да се хранят още няколко минути, през които Бош скрито я наблюдаваше, за да види дали храната наистина ѝ харесва. Накрая успя да се убеди.

— Хари — след известно време каза Елиънър. — Кои агенти участват в разследването?

— Те са отвсякъде — Чикаго, Вегас, Лос Анджелис.

— Кой е от Лос Анджелис?

— Някакъв на име Джон О'Грейди. Познаваш ли го?

Откакто беше работила в клона на бюрото в Лос Анджелис, бяха минали повече от пет години. Агентите от ФБР се местеха

непрекъснато. Бош се съмняваше, че тя може да познава О'Грейди и очакването му се оправда.

— Ами Джон Самюълс? Той е от прокуратурата на САЩ, работи в спецчастта за борба с организираната престъпност.

— Самюълс го познавам. Поне някога. Известно време беше агент. Не особено добър. Беше завършил право и когато реши, че не става за черната работа, предпочете да се прехвърли в прокуратурата.

Тя се разсмя и поклати глава.

— Какво има?

— Просто си спомних нещо, което навремето приказваха за него. Малко е грубичко.

— Какво?

— Още ли е с мустаци?

— Да.

— Ами казваха, че можел да подготви обвинението за пред съда, колкото до разследването, не бил в състояние да открие и лайно, дори в собствените си мустаци.

Тя пак се разсмя — малко прекалено силно, помисли си Бош. Той също се усмихна.

— Може би затова стана прокурор — прибави Елиънър.

Тогавя нещо му хрумна и той потъна в мислите си. Накрая чу гласа ѝ.

— Какво?

— Къде си? Питам за какво мислиш? Шегата не беше лоша.

— Не, просто се бях замислил за бездънната пропаст, в която съм попаднал. За това, че всъщност няма значение дали Самюълс наистина е убеден във вината ми. Той просто има нужда от мен.

— Какво искаш да кажеш?

— Заедно с агента са се готвели да съберат доказателства срещу Джоуи Маркс и хората му. И трябва да са готови да обяснят как така оръжието от убийството се е оказало в дома на техния човек. Защото ако не успеят, адвокатите на Джоуи ще им стъпят на гърлото, ще направят така, че агентът им да изглежда убиец, по-долен от хората, които преследва. Онзи пистолет хвърля съмнение върху цялата операция. Така че най-добрият начин да обяснят присъствието му е да хвърлят вината върху лосанджелиската полиция. Върху едно лошо ченге от едно лошо управление, което открило оръжието в буренака и

го подхвърлило на човека, когото смятало за убиеца. Съдебните заседатели ще им повярват. Ще ме превърнат в Марк Фърман на годината.

Бош виждаше, че тя вече няма желание да се смее. В очите ѝ се четеше видима загриженост, но му се струваше, че долавя и тъга. Може би и Елиънър разбираше как го бяха притиснали в ъгъла.

— Алтернативата е да се докаже, че Джоуи Маркс или някой от хората му е подхвърлил пистолета, защото някак си са разбрали, че Люк Гоушън е агент и е трябвало да го дискредитират. Макар че най-вероятно е самата истина, това трудно може да се установи. За Самюълс е по-лесно да хвърли кал върху мен.

Той погледна надолу към полуизядената си вечеря и остави ножа и вилицата си в чинията. Не можеше да хапне нищо повече. Бош отпи голяма глътка вино и после подържа чашата си в ръка.

— Мисля, че здравата съм загазил, Елиънър.

Сериозността на положението най-после започваше да притиска плещите му. Беше действал с убеждението, че истината трябва да победи, и сега ясно виждаше колко малко истина ще се съдържа в крайния резултат. Вдигна поглед към нея. Очите им се срещнаха и той разбра, че едва се сдържа да не заплаче. Хари се опита да се усмихне.

— Хей, ще измисля нещо — рече детективът. — Не се тревожи.

Тя кимна, но лицето ѝ продължаваше да изглежда смутено.

— Хари, спомняш ли си, когато ме откри в казиното онази вечер и отидохме в бара в „Сийзърс“? Тогава се опита да поговориш с мен. Спомняш ли си какво ми каза — че си щял да постъпиш по друг начин, ако имаш възможност да върнеш времето?

— Да, спомням си.

Тя избърса очите си с длани, преди сълзите ѝ да са бликнали.

— Трябва да ти кажа нещо.

— Можеш да ми кажеш всичко, Елиънър.

— Онова, което ти разказах, че плащам на Куилън уличен данък и всичко останало... има още нещо.

Сега тя го гледеше напрегнато и преди да продължи, се опитваше да разчете реакцията му. Но Бош седеше неподвижно и чакаше.

— Когато пристигнах във Вегас след освобождаването ма от Фронтера, нямах жилище, нито кола и не познавах никого. Просто смятах да опитам. Нали разбираш, да играя на карти. Имаше едно

момиче, Патси Куилън, познавах я от Фронтера. Тя ми каза да потърся чичо й — това беше Тери Куилън — и че той навярно щял да ми даде пари, щом ме провери и разбере как играя. Патси му писа и ме научи да играя.

Бош мълчеше и я слушаше. Вече имаше представа как щеше да продължи това, но не разбираше защо му го казва.

— И той ми даде пари. Наех апартамента, имах и малко налични, с които да играя. Никога не ми каза каквото и да е за Джоуи Маркс, макар че би трябвало да се досетя, че парите идват отнякъде. Винаги е така. Във всеки случай, когато накрая ми съобщи кой всъщност ми е дал парите, той ми каза да не се притеснявам, защото организацията, за която работел, не искала да й връщам дълга. Искали само лихвата. По двеста на седмица. Данъкът. Реших, че нямам избор. Вече бях взела парите. Така че започнах да си плащам. В началото ми беше трудно. На няколко пъти нямах парите и следващите седмици трябваше да платя двойно плюс редовната вноска. Веднъж влизаш вътре и повече няма връщане.

Тя погледна надолу към дланите си и плесна с тях по масата.

— Какво те накараха да направиш? — тихо попита Бош, като също избягваше погледа.

— Не е каквото си мислиш — отвърна тя. — Имах късмет, те знаеха за мен. Искам да кажа, че съм била агент. Смятаха, че могат да използват уменията ми, колкото й малки да бяха. Затова просто ме караха да наблюдавам разни хора. Главно в казината. Но на няколко пъти съм ги проследявала навън. През повечето време даже не знаех точно кои са защо беше нужна тази информация, но просто ги наблюдавах, понякога играех с тях на едни и същи маси и докладвах на Тери дали човекът е спечелил, или загубил, с кого е разговарял, какви са особеностите на начина му на игра... нали разбираш, такива неща.

Сега тя просто бърбеше, заобикаляйки същността на въпроса, но Бош не я прекъсна и я остави да продължи.

— Два дни наблюдавах Тони Алайзо по тяхно нареждане. Искане да знаят колко точно залага и къде ходи, както обикновено. Но както се оказа, той не губеше. Всъщност беше доста добър на покер.

— Къде си го следила?

— А, в ресторанти, в стриптийз клуба, нищо особено.

— Виждаше ли си го с момиче?

— Веднъж. Проследих го пеш от „Мираж“ до „Сийзърс“ и после до пазара. След това отиде до „Спаго“ да обядва. Беше сам и после се появи момичето. Беше много младо. Отначало си помислих, че е проститутка, но после разбрах, че я познава. Следобед двамата се върнаха в хотелската му стая и оставаха известно време вътре. После излязоха, качиха се на взетата му под наем кола и той я откара на маникюр и да си супи цигари, после до банката — там момичето си откри сметка. Нищо особено. След това отидоха в стриптийз клуба в северен Вегас. Когато Алайзо си тръгна, беше сам. Тогава разбрах, че момичето е танцьорка.

Бош кимна.

— Следеше ли Тони миналия петък през нощта? — попита той.

— Не. Оказахме се на една и съща маса съвсем случайно, защото той чакаше да се освободи място на скъпата маса. Всъщност тогава вече не бях правила нищо за тях от около месец, само си плащах седмичния данък, докато... Тери...

Тя провлачи глас. Най-после бяха стигнали до повратната точка.

— Докато Тери какво, Елиънър?

Елиънър погледна към избледняващия хоризонт. Светлините от татък долината се включваха и розови неоновы петна изпъстриха сивото небе. Бош не откъсваше очи от нея. Без да престава да наблюдава залеза, тя продължи:

— След като ти ме докара от Метро, Куилън дойде в жилището ми и ме отведе в къщата, където ти ме откри. Не ми обясниха защо, но ми казаха да не излизам оттам. Казаха, че нямало да ми направят нищо, ако ги слушам. Останах там два дни. Само дете ми сложиха белезници последната вечер. Изглежда, знаеха, че ще дойдеш.

Тя замълча за миг. Бош също не продума.

— Опитвам се да ти кажа, че всъщност не бях отвлечена.

Тя погледна надолу към ръцете си.

— И очевидно затова не искаше да съобщим в управлението — тихо рече детективът.

Елиънър кимна.

— Не зная защо не ти разказах всичко това преди. Наистина съжалявам, Хари, аз...

Сега Бош почувства, че думите засядат в гърлото му. Разказът ѝ беше разбираем и правдоподобен. Дори ѝ съчувстваше и разбираше, че

тя също е попаднала в бездънна пропаст. Елиънър бе смятала, че няма избор. Но едно не можеше да проумее и това го измъчваше — защо не му беше разказала всичко от самото начало.

— Защо не ми каза, Елиънър? — най-после успя да попита той. — Искам да кажа веднага. Защо не ми го каза онази вечер?

— Не зная — отвърна тя. — Исках... предполагам, че съм се надявала всичко просто да отmine и да не се налага да ти го казвам.

— Тогава защо ми го казваш сега?

Елиънър го погледна право в очите.

— Защото просто трябва да ти кажа всичко... и защото докато бях там в онази къща, чух нещо, което трябва да знаеш.

Детективът затвори очи.

— Съжалявам, Хари. Много съжалявам.

Бош кимна. И той съжаляваше. После прокара длани по лицето си. Не искаше да слуша това, но знаеше, че трябва. Мислите му препускаха, люшкаташе се от чувството, че го е предала, до усещането за смут и състрадание. В един миг мислеше за Елиънър, в следващия — за случая. Те знаеха. Някой бе казал на Джоуи Маркс за връзката му с Елиънър. Помисли си за Фелтън и Айвърсън, после за Бакстър и за всички ченгета, които беше видял в Метро. Някой бе предал на Маркс информацията и те бяха използвали Елиънър като примамка за него. Но защо? Защо беше целият този маскарад? Той отвори очи и се втренчи в Елиънър с празен поглед.

— Какво е онова, което си чула и което трябва да зная?

— Беше първата вечер. Държаха ме в задната стая, където беше телевизорът. И където ме намери ти. Държаха ме там и полинезийците също стояха при мен. Но от време на време в другите части на къщата идваха разни хора. Чувах ги да разговарят.

— Гъси и Куилън ли?

— Не, Куилън си тръгна. Познавам гласа му. Не беше той. И не мисля, че е бил Гъси. Струва ми се, че беше Джоуи Маркс и още някой, навярно адвокатът Торино. Който и да е бил, чух един мъж да вика на другия Джо. Затова мисля, че беше Маркс.

— Добре. Продължавай, какво казаха?

— Не успях да чуя всичко. Но единият мъж обясняваше на другия, на онзи, когото наричаше Джо, какво научил за полицейското разследване. За разследването на Метро, предполагам. Чух, че Джо

много се ядоса, когато разбра, че пистолетът е бил открит в дома на Люк Гоушън. Помня думите му съвсем ясно. Той викаше: „Как, по дяволите, са открили там проклетия пистолет, като ние не сме го убили?“ И каза, че го били подхвърлили ченгетата. После не чух почти нищо. Те понижиха глас и първият просто се мъчеше да успокои Джо.

Бош втренчено гледаше към нея и се опитваше да анализира думите ѝ.

— Мислиш ли, че е било инсценирано? — попита той. — Нали разбираш, за пред теб, защото са смятали, че ще ги чуеш и ще ми съобщиш?

— Отначало наистина смятах така и това е още една причина, поради която не ти казах веднага — отвърна Елиънър. — Но сега не съм толкова сигурна. Докато Куилън ме откарваше към къщата, аз задавах много въпроси, на които той не отговори. Каза ми само, че съм им трябвала за ден-два, за да подложат на проверка някого, и че нямало да ми обясни нищо повече. Проверка, това е всичко, което ми каза.

— Проверка ли?

— Чуй ме, Хари. Откакто ме измъкна оттам, само за това си мисля.

Тя вдигна пръст.

— Да започнем с онова, което чух. Да речем, че са били Джоуи Маркс и адвокатът му, да приемем също, че не е било инсценирано и че са говорили истината. Значи те не са убили Тони Алайзо, нали така?

— Така.

— Да погледнем сега на нещата от тяхната гледна точка. Те нямат нищо общо с убийството, но един от вътрешните им хора е бил арестуван във връзка с него. А от онова, което са научили от източника си в управлението, изглежда, някой е подхвърлил пистолета. Искам да кажа, че ченгетата са имали отпечатъците и са открили оръжието на убийството в банята на Гоушън. Джоуи Маркс трябва да си е мислил, че го е подхвърлил някой от полицаите, или че Гоушън го е извършил на своя глава поради някакви неизвестни причини. И в двата случая за какво според теб би се погрижил на първо място?

— Да ограничи щетите.

— Точно така. Трябва да разбере какво става с Гоушън и какви са щетите. Но не може, защото Гоушън го няма и си е взел нов адвокат.

Торино няма достъп до него. Затова двамата с Торино измислят проверката, за да видят дали Гоушън си е взел друг адвокат, тъй като се готви да проговори.

— Да сключи сделка.

— Правилно. Сега да речем, че от източника си в Метро са научили, че ченгето, което ръководи разследването, има връзка с жена, която познават и която държат в ръцете си. С мен.

— Така че просто те отвеждат в скривалището и чакат. Защото ако открия къде е скривалището и дойда за теб, или съобщя в Метро, че зная къде си, ще разберат, че ми го е казал Гоушън, тъй като той е единственият, който го е знаел. Това е проверката, за която е говорил Куилън, Ако не се появя, те са спокойни. Това означава, че Гоушън мълчи. Ако пък се появя, са щели да разберат, че трябва незабавно да се доберат до Гоушън в Метро и да го очистят.

— Точно така, преди да успее да проговори. До това заключение стигнах и аз.

— Това би означавало, че Маркс и хората му не са убили Алайзо и че не са имали представа, че Гоушън е агент.

Тя кимна. Бош усети прилив на енергия, който идва с осъществяването на огромен напредък в мрака на всяко разследване.

— Значи не е било реквием от багажника — каза той.

— Какво?

— Джоуи Маркс, господарят на Лас Вегас, няма нищо общо с убийството. Тръгнали сме по съвсем погрешна следа. Трябва да е било замислено от някой много близък на Тони. Достатъчно близък, за да е знаел какво прави, да е знаел за прането на пари и как да подреди нещата така, че да изглежда като дело на мафията. Да насочи уликите към Гоушън.

Тя кимна.

— Ето защо трябваше да ти кажа всичко. Даже това да означаваше, че ние...

Бош я погледна. Тя не довърши мисълта си, той също.

Хари извади цигара от джоба си и я пхна в устата си, но не я запали. Той се наведе над масата и събра чиниите. Докато се измъкваше от пейката Бош каза:

— Нямам десерт.

— Това е достатъчно.

Той отнесе чиниите в кухнята, изплакна ги и ги сложи в миялната. Никога досега не я бе използвал и прекара известно време наведен над нея, за да разбере как да я включи. После започна да мие тигана и тенджерата в мивката. Тази работа го поуспокои. Елиънър влезе в кухнята с чашата си и го наблюдава в продължение на няколко минути.

— Съжалявам, Хари.

— Няма нищо. Била си в ужасно положение и си постъпила правилно, Елиънър. Никой не може да бъде обвиняван за това. Навярно и аз щях да направя същото.

След малко тя попита:

— Искаш ли да си тръгна?

Бош спря водата и погледна надолу. Виждаше тъмния си образ, отразен в новата стоманена мивка.

— Не — отвърна той. — Мисля, че не.

Бош пристигна в участъка в седем часа на следващата сутрин с кутия понички от „Феърфакс фармърс маркет“. В офиса още нямаше никого. Той отвори кутията и я остави на масата до кафемашината. Извади една поничка, сложи я върху салфетка и я остави на бюрото си, докато иде до дежурната стая да си вземе кафе от кафеарката. Беше много по-добро от това, което правеше тяхната кафемашина.

После си взе поничката и отиде на бюрото зад регистратурата. Щеше да му се наложи да поеме повечето от новите сигнали и да подреди докладите от миналата нощ. С телефонните обаждания се занимаваше възрастен мъж, който безвъзмездно работеше за управлението.

Бош остана сам в бюрото още около петнайсет минути, преди да започнат да пристигат другите детективи. Шестима от новопоявилите се го попитаха защо е на регистратурата и той всеки път отвърщаше, че е прекалено сложно за обяснение, но че съвсем скоро ще стане известно. В полицейските участъци нищо не оставаше задълго скрито.

В осем и половина дежурният през нощта лейтенант донесе докладите, преди да се освободи, и се усмихна, когато видя Бош. Казваше се Клайн и двамата бегло се познаваха от години.

— Кого си пребил този път, Бош? — пошегува се той.

Всички знаеха, че детективът, който седеше на регистратурата, бе там или защото е негов ред, или докато тече вътрешно разследване. В повечето случаи беше последното. Но сарказмът на Клайн показваше, че още не е чул, че Бош наистина е в процес на разследване. Хари отмина въпроса с усмивка. Той пое дебелия петсантиметра купчина доклади от ръцете на лейтенанта и иронично му отдаде чест.

Купчината се състоеше от почти всички криминални доклади, съставени от патрулните полицаи от холивудския участък през последните двайсет и четири часа. По-късно сутринта щяха да пристигнат още няколко, но материалите в ръцете му щяха да отворят достатъчно работа на детективите от бюро.

Бош не вдигаше глава и не обръщаше внимание на разговорите около него. Отне му половин час да подреди всички доклади на купчинки според вида на престъпленията. После трябваше да ги прегледа и да използва опита си, за да открие връзки между обири и грабежи или нападения, след което да разпредели отделните купчинки по отделенията, занимаващи се с различните видове престъпления.

Когато вдигна поглед от работата си, той видя, че лейтенант Билетс е в кабинета си и разговаря по телефона. Не я беше забелязал да идва. Част от работата му тук бе да я информира за докладите и за всички важни или необичайни престъпления, както и за всичко друго, което Билетс би трябвало да знае като началник на детективското бюро.

Той се съсредоточи върху работата си и първо прегледа докладите за кражби на автомобили, защото представляваха най-голямата купчина. През последните двайсет и четири часа в Холивуд бе съобщено за трийсет и три откраднати коли. Бош си мислеше, че това вероятно е под средното. След като прочете резюмето на докладите и потърси други прилики, той не откри нищо важно и отнесе купчината на детектива, дежурен в отделението за кражби на автомобили. Когато се насочи обратно към регистратурата, Хари забеляза, че Едгар и Райдър стоят до масата на „Убийства“ и прибират някакви вещи в кашон. Той се приближи до тях и разбра, че събират досието, помощните папки и найлоновите торбички с уликите, свързани със случая Алайзо. Всичко това щеше да замине за ФБР.

— Добро утро — без да знае как да започне каза той.

— Хари — рече Едгар.

— Как си, Хари? — с искрена загриженост в гласа си попита Райдър.

— Ами аз... Хм, вижте, аз просто... Просто исках да ви кажа, че съжالياвам задето ви забърках във всичко това, но исках да знаете, че няма начин да...

— Забрави за това, Хари — прекъсна го Едгар. — Не е нужно да ни казваш каквото и да е. И двамата знаем, че всичко това са глупости. Откакто работя тук, ти си най-честното ченге, което познавам, човече. Всичко останало е пълна глупост.

Бош кимна, трогнат от думите на Едгар. Не очакваше такива излияния от Райдър, защото за първи път бяха партньори. Тя обаче заговори:

— Не сме работили много заедно, Хари, но от онова, което зная, съм съгласна с Джери. Почакай и всичко това ще отmine. После пак ще работим с теб.

— Благодаря.

Бош се канеше да се завърне на новото си работно място, когато погледна надолу към кашона. Той бръкна вътре и извади дебелият пет сантиметра дневник на разследването, с който се занимаваше Едгар. Подготвяха нещата за федералните.

— Те ли ще дойдат, или просто ще им го пратите?

— Предполага се, че към десет някой трябва да намине и да го вземе — отвърна Едгар.

Бош погледна към часовника на стената. Беше едва девет.

— Имате ли нещо против да преснимам това? Просто в случай, че разследването потъне в онази черна дупка във ФБР.

— Заповядай — каза Едгар.

— Саласар прати ли вече протокол? — попита Хари.

— За аутопсията ли? — каза Райдър. — Не още. Освен ако още не е в разпределителното.

Бош не им каза, че ако протоколът е бил там, федералните някак си са го взели. Занесе дневника при ксерокса и извади купчината доклади. После настрои машината да копира и двете страни на оригиналните документи и пхна купчината в отделението за автоматично поемане. Преди да почне, той провери дали има достатъчно хартия. Накрая натисна стартиращия бутон и зачака. В града имаше верига за фотокопиране, която бе дарила машината на

участъка и редовно се грижеше за поддръжката ѝ. Това беше единственият модерен уред в бюрото, на който можеше да се разчита. Десет минути по-късно дневникът бе преснет. Бош прибра оригиналните документи обратно в папката и я върна в кашона на бюрото на Едгар. След това взе нова папка от шкафа с канцеларски материали, постави материалите вътре и я остави в едно от чекмеджетата в шкафа, върху който беше залепена визитната му картичка. Накрая каза на двамата си партньори къде е в случай, че им потрябва.

— Хари — тихо рече Райдър. — Имаш намерение да порботиш малко по случая на своя глава, нали?

Той я изгледа за миг. Не знаеше какво да ѝ отговори. После се сети за връзката ѝ с Билетс. Трябваше да е предпазлив.

— Ако е така — продължи тя, навярно доловила колебанието му, — искам и аз да участвам. Знаеш, че бюрото няма да направи нищо повече. Ще оставят нещата както са си.

— И аз се включвам — прибави Едгар.

Бош отново се поколеба, като местеше поглед между двамата. После кимна.

— Какво ще кажете да се срещнем в „Мъсоус“ в дванайсет и половина? — попита той. — Аз черпя.

— Ще бъдем там — отвърна Джери.

Когато се върна на бюрото си, той видя през стъкления прозорец на кабинета, че Билетс е свършила телефонния си разговор и преглежда някакви документи. Вратата беше отворена и Бош влезе вътре, като почука по дървената каса.

— Добро утро, Хари. — Тя говореше и се държеше някак замислено, сякаш се срамуваше, че сега той е на регистратурата. — Случило ли се е нещо, за което трябва незабавно да науча?

— Мисля, че не. Няма почти нищо интересно. Хм, из големите хотели пак се е появил крадец. Поне ми се струва, че е един човек. Снощи е извършил обир в „Шато“, после в „Хият“. Хората изобщо не са се събудили. Почеркът изглежда един и същ.

— Жертвите известни ли са?

— Мисля, че не, но и аз не чета клюкарските списания. Може да не позная някоя известна личност, ако дойде и ме удари.

Тя се усмихна.

— Какви са щетите?

— Не зная. Още не съм свършил с тази купчина. Не съм дошъл за това. Просто исках пак да ти благодаря, че вчера се застъпи за мен.

— Това едва ли може да се нарече застъпване.

— Може и още как. При тези обстоятелства онова, което каза и направи, беше все едно да си сложиш главата в торбата. Благодарен съм ти.

— Е, както вече ти казах, направих го, защото не вярвам във всичко това. И колкото по-скоро отделът по вътрешните работи и бюрото се заровят в случая, толкова по-скоро ще престанат да вярват. Между другото, кога те викат?

— В два.

— Кой ще ти е защитник?

— Един познат от профсъюза, казва се Денис Дзейн. Опитен е и знае какво да прави. Познаваш ли го?

— Не. Но виж, съобщи ми, ако мога да ти помогна с нещо друго.

— Благодаря, лейтенант.

— Грейс.

— Да. Грейс.

Когато се върна на бюрото си, Бош си мислеше за срещата си с Частейн. Според правилника на управлението, щеше да го защитава представител на профсъюза, който всъщност бе детектив. Ролята му щеше да е почти аналогична на адвокат — щеше да съветва Хари какво да казва и как да го казва. Това беше първата официална стъпка от вътрешното разследване и дисциплинарния процес.

Когато вдигна поглед, детективът видя, че на регистратурата стои жена с младо момиче. Очите му бяха зачервени, долната му устна бе подута, като че ли в резултат на ухапване. Беше раздърпано и гледаше към стената зад Бош така, сякаш в нея има прозорец. Но нямаше.

Хари би могъл да ги попита с какво може да им помогне и без да става от бюрото, но отлично разбираше защо са там. БОШ се изправи и се приближи до регистратурата, така че да може да разговаря с тях поверително. Жертвите на изнасилване го натъжаваха най-много. Той знаеше, че не би могъл да издържи и месец в отделението, което се занимаваше с тези случаи. Всички жертви, които беше виждал, гледаха по този начин. Това бе признак, че всичко в живота им вече се е променило, при това завинаги.

След като кратко поговори с майката и дъщерята, Бош попита дали момичето се нуждае от незабавна медицинска помощ и майката отговори отрицателно. Той отвори ниската врата на регистратурата и ги поведе към една от трите стаи за разпити в задната част на участъка. След това отиде в отделението за сексуални престъпления и се приближи до Мари Канту, детектив, която от години се занимаваше с нещо, с което Хари знаеше, че не би могъл да се занимава и месец.

— Мари, имаш случай в трета стая — каза той. — На петнайсет години е. Случило се е снощи. Проявила е прекалено силен интерес към насилника, който работи на съседния ъгъл. Той я хванал и я продал на първия си клиент. Сега е там с майка си.

— Благодаря, Бош. Тъкмо от такова нещо имах нужда в петък. Веднага отивам. Пита ли дали има нужда от лекар?

— Каза, че нямала, но мисля, че отговорът е да.

— Добре, ще се оправя. Благодаря.

Когато се върна на регистратурата, му трябваха няколко Минути, за да се отърси от мислите за момичето, и още четирийсет и пет, за да довърши преглеждането на докладите и да ги отнесе в съответните детективски отделения.

Когато свърши, той погледна през прозореца на Билетс и видя, че отново разговаря по телефона и че пред нея е струпана купчина документи. Бош се изправи, отиде при шкафа си и извади копие на дневника на разследването. После се върна с дебелата папка на бюрото си. Беше решил, че през свободното време между задълженията си на регистратурата ще започне да преглежда дневника. Събитията се бяха развили толкова бързо, че не му бе останало време да го напра, ви. От собствен опит знаеше, че подробностите и нюансите на разследването често са ключ за успешното му разрешава-не. Тъкмо беше започнал бегло да прелиства страниците, когато откъм регистратурата го повика смътно познат глас.

— Наистина ли е онова, което си мисля?

Бош вдигна поглед. Беше О'Грейди, агентът от ФБР. Хари почувства как лицето му пламва от срам, че са го хванали в крачка с дневника и от все по-силната му неприязън към агента.

— Да, точно онова, което си мислиш, О'Грейди. Трябваше да си тук да го вземеш преди половин час.

— Да, ама аз не се движа по вашия график. Имам си работа.

— Каква например, да намериш на твоето приятелче Рой нова опашка ли?

— Просто ми дай папката, Бош. И всичко останало.

Детективът продължаваше да седи.

— За какво ти е, О'Грейди? Всички знаем, че ще оставите случая да потъне. На вас изобщо не ви пука кой е убил Тони Алайзо и не искате да научите.

— Това са глупости. Дай ми папката.

О'Грейди се пресегна над регистратурата и започна опипвайки, да търси бутона за отключване на ниската врата.

— Не припирай, човече — каза му Бош и се изправи. — Просто останни там. Аз ще ти донеса всичко.

Той взе папката, отиде до бюрата на детективите от „Убийства“ и като застана с гръб към О'Грейди, остави дневника на масата и взе кашона с оригиналния дневник, помощните доклади и торбичките с вещественни доказателства. После го отнесе обратно и го постави пред агента.

— Трябва да се подпишеш, че си го получил — каза той. — Проявяваме изключителна предпазливост по отношение на веществените доказателства и на хората, които се занимават с тях.

— Да, бе, няма що. Целият свят научи за вашата предпазливост от случая О. Дж. Симпсън, нали?

Бош сграбчи О'Грейди за вратовръзката и рязко го дръпна над плота. Агентът не успя да намери опора за ръцете си, за да се освободи. Хари се наведе и заговори направо в ухото му:

— Моля?

— Бош, ти...

— Хари!

Детективът вдигна поглед. Билетс стоеше на прага на кабинета си. Той пусна вратовръзката и О'Грейди се изправи. Лицето му бе тъмночервено от срам и ярост. Докато отпускаше вратовръзката си, той извика:

— Ти си за лудница, бе! Шибан задник такъв!

— Не знаех, че вие, агентите, използвате такъв език — отвърна Бош.

— Хари, просто си седни на мястото — заповяда Билетс. — Аз ще се погрижа за това.

Тя се приближи до регистратурата.

— Трябва да се подпише, че е получил кашона.

— Не ме интересува! Аз ще се заема с това!

Бош се върна на бюрото си и седна. Той впи в О'Грейди присвитите си очи, докато лейтенантът ровеше из кашона, за да намери инвентарния списък и приготвената от Едгар разписка. Тя показва на агента къде да подпише и после му каза да си тръгва.

— Трябва да внимавате с оня — рече О'Грейди и взе кашона.

— Вие по-добре внимавайте за себе си, агент О'Грейди. Ако чуя нещо друго за малкия ви спор тук, ще подам жалба, че вие сте го започнали.

— Той беше онзи, който...

— Не ме интересува. Ясно ли ви е? Не ме интересува. А сега си вървете.

— Тръгвам си. Но внимавайте с онзи приятел. И го дръжте далеч от това.

Той посочи към съдържанието на кашона. Билетс не отговори. О'Грейди понечи да се отдалечи от регистратурата, но спря и отново погледна към Бош.

— Хей, Бош, между другото, Рой ти праща едно съобщение.

— Моля ви, вървете си, агент О'Грейди — ядосано го пресече Билетс.

— Какво? — попита Бош.

— Просто искаше да знае кой сега е загубил играта.

С тези думи той се завъртя и се насочи към коридора. Лейтенантът го проследи, докато не изчезна, после се обърна и впери в Хари яростен поглед.

— Ти просто не знаеш как да си помогнеш, нали? — рече тя. — Защо не вземеш да пораснеш и да престанеш с малките си войни?

Билетс не изчака отговора му, защото знаеше, че няма такъв. Тя бързо се върна в кабинета си и затвори вратата. После спусна щорите на вътрешния прозорец. Бош се отпусна назад с ръце на тила си, вдигна очи към тавана и шумно въздъхна.

След инцидента с О'Грейди Бош почти веднага се оказа претрупан с работа по получен сигнал за въоръжен грабеж. В момента

всички детективи от съответното отделение бяха заети с разследването на автомобилна кражба и това означаваше, че като дежурен на регистратурата, Хари трябва да разпита жертвата и да напише доклад. Ограбеният беше мексиканско момче, чиято работа се изразяваше в това да стои на ъгъла на булевард „Холивуд“ и „Сиера Бонита“ и да продава карти с разположението на домовете на кинозвездите нагоре по хълмовете. В десет сутринта, малко след като закачил шперплатовата си реклама и започнал да маха на преминаващите коли, на ъгъла спрял стар американски седан. Зад волана имало мъж, а до него седяла жена. След като попитала колко струват картите и дали е продал много от тях, жената го заплашила с пистолет и му взела трийсет и осем долара. Момчето бе дошло да съобщи за престъплението заедно с майка си. Както се оказа, преди грабежа то било продало само една карта и почти всички пари били негови — носело ги със себе си, за да има за ресто. Загубата му горе-долу се равнявала на онова, което печелел за цял ден, като стоял на ъгъла и размахвал ръка като вятърна мелница.

Заради малката сума и начина, по който крадците бяха взели парите, Бош веднага реши, че заподозрените са наркомани, търсещи лесна печалба, за да си купят следващата доза хероин. Дори не си бяха направили труда да прикрият регистрационния номер на колата, който момчето бе забелязало и запомнило.

След като свърши с момчето и майка му, детективът отиде при телетипа и пусна съобщение за издирван автомобил, както и описание на заподозрените. Тогава откри, че вече го издирват заради два грабежа от предишната седмица. Каква полза за мексиканчето, загубило едnodневната си надница, помисли си Бош. Трябваше да арестуват крадците, преди да стигнат до него. Но големият град далеч не представляваше свършен свят. Разочарования като това не измъчваха дълго време Хари.

Бюрото вече бе почти пусто. Детективите бяха отишли да обядват. Бош видя само Мари Канту, която навярно работеше по доклада от сутрешния сигнал.

Едгар и Райдър ги нямаше, очевидно решили, че е най-добре да стигнат до „Мъсоус“ поотделно. Докато се готвеше да излезе, Бош забеляза, че щорите на прозорците в кабинета на лейтенанта продължават да са спуснати. Билетс все още бе там, той знаеше.

Детективът отиде до бюрото си в „Убийства“, прибра дневника на разследването в куфарчето си, после се приближи до вратата и почука. Преди тя да успее да отговори, Хари отвори вратата и пъкна вътре глава.

— Отивам да хапна нещо и после ще сляза до центъра за разговора в ОВР. На регистратурата няма да има никого.

— Добре — отвърна тя. — Следобед ще пратя там Едгар или Райдър. И без това се мотаят наоколо без работа.

— Добре тогава, до скоро.

— Хм, Хари?

— Да?

— Съжалявам за онова, което се случи по-рано. Не за онова, което казах. Наистина говорех сериозно, но трябваше да приказваме в кабинета ми. Не трябваше да го правя пред другите. Извинявам се.

— Не се притеснявай. Приятен уикенд.

— И на теб.

— Ще гледам да е приятен, лейтенант...

— Грейс.

— Грейс.

Бош стигна до ресторанта на Мъсоу и Франк на булевард „Холивуд“ точно в дванайсет и половина и паркира отзад. Заведението беше холивудска забележителност, основано още през 1924 г. По време на зенита си там се беше събирал холивудският елит. Фицджерълд и Фокнър бяха прекарвали в него много време. Чаплин и Феърбанкс веднъж се състезавали с коне по булевард „Холивуд“ и победеният трябвало да плати вечерята. Сега ресторантът съществуваше главно върху старите си лаври. Тапицираните му с червена кожа сепарета продължаваха да се пълнят за обяд и някои от келнерите изглеждаха достатъчно стари, за да са обслужвали някога Чаплин. Менюто не се беше променило през годините, откакто Бош се хранеше там — и всичко това в град, в който проститутките по булеварда се задържаха по-дълго от повечето ресторанти.

Едгар и Райдър го чакаха в едно от кръглите сепарета и Бош отиде при тях, след като метр д'отелът му ги показа-очевидно човекът бе прекалено стар и уморен, за да го придружи лично. Двамата пиеха чай с лед и Хари реши да се присъедини към тях, макар мислено да простена, че се намират в заведение, в което правят най-доброто

мартини в града. Менюто погледна само Райдър. Беше нова в управлението и не бе ходила достатъчно често в „Мъсоус“, за да знае какво е най-добре да си поръча за обяд.

— И какво ще правим сега? — попита Едгар, докато Райдър четеше.

— Трябва да започнем отначало — отвърна Бош. — Вегаската следа се оказа съвсем погрешна.

Райдър го погледна над ръба на менюто.

— Я остави това, Киз — рече той. — Ако не си поръчаш пилешки пай, ще направиш голяма грешка.

Тя се поколеба, кимна и остави менюто настрана.

— Какво искаш да кажеш с това, че следата е погрешна? — попита Райдър.

— Искам да кажа, че онзи, който е убил Тони, е искал да тръгнем по нея. И е подхвърлил пистолета в Лас Вегас, за да е сигурен, че ще останем там. Но се е прецакал. Не е знаел, че човекът, на когото е подхвърлил оръжието, е агент от ФБР, разполагащ с един куп други агенти за алиби. Когато разбрах, че нашият заподозрян е агент, отначало си помислих, че Джоуи Маркс и хората му трябва да са открили това и да са инсценирали всичко, за да го дискредитират.

— Това продължава да ми изглежда логично — отбеляза Едгар.

— Логично е или поне беше до снощи — отвърна Бош. В този момент до масата се приближи много стар келнер в червено сако.

— Три пилешки пая — каза детективът.

— Желаете ли нещо за пиене? — попита келнерът.

„Майната му“ — реши Бош.

— Да, мартини с три маслини. А на тях можете да донесете още чай с лед. Това е.

Келнерът кимна и без да запише нищо в тефтера си, бавно се отдалечи.

— Снощи научих — продължи Хари, — че Джоуи Маркс не е знаел истинската същност на човека, известен му под името Люк Гоушън. Няма да е представа, че е информатор, камо ли, че е агент. Всъщност, когато арестувахме Гоушън, Джоуи е разработил план, за да се опита да разбере дали Лъки ще издържи, или ще пропее. Това е било необходимо, защото е трябвало да реши дали да го убие в затвора в Метро.

Той изчака за миг, за да им даде възможност да асимилират думите му.

— Сами разбирате, че с тази нова информация втората теория отпада.

— Откъде си научил всичко това? — попита Едгар.

— Не мога да ви кажа. Но източникът е сериозен. Информацията е вярна.

Той проследи сведените им към масата погледи. Бе сигурен, че му вярват, но те също знаеха, че информаторите често са най-опитните лъжци в играта. Човек не трябваше да разчита само на един информатор.

— Добре — каза Бош. — Източникът ми е Елиънър Уиш, Джери, разказа ли на Киз за това?

Едгар се поколеба, после кимна.

— Добре, значи знаете коя е. Тя е чула всичко онова, което ви разказах, докато са я държали в онази къща. Преди ние да идем и да я измъкнем, там са били Джоуи и адвокатът Торино. Тя ги подслушала и разбрала, че не знаят за Гоушън. Виждате ли, цялото онова отвлечане е представлявало проверка. Знаели са, че мога да науча къде е скривалището единствено от Гоушън. Това е била проверката, за да разберат дали е пропаял, или не.

Тримата помълчаха няколко минути, докато Едгар и Райдър смелят чувото.

— Добре — накрая отвърна Джери. — Ясно ми е какво казваш. Но ако Вегас е бил просто за отклоняване на вниманието, как така пистолетът се е оказал в дома на агента?

— Точно това трябва да разберем. Ами ако е имало някой извън мафиотските връзки на Тони, но достатъчно близък до него, за да знае, че е перял пари, както и за причините, поради които е ходил толкова често във Вегас? Някой, който или го е знаел лично, или е проследил Тони до Вегас и е видял какво прави, как прибира парите от Гоушън, изобщо всичко? Някой, който е знаел точно как го прави, който е знаел, че може да подхвърли пистолета на Гоушън и че Тони ще се върне в петък с много пари в куфарчето си?

— Всичко това е възможно, стига престъпникът да е бил в състояние да влезе в дома на агента, за да подхвърли оръжието — отвърна Едгар.

— Точно така. А влизането в къщата не е проблем. Тя е насред пустинята. Гоушън е имал работа в клуба и е отсъствал за дълги периоди от време. Всеки е можел да влезе вътре, да подхвърли пистолета и да изчезне. Въпросът е кой?

— Говориш или за жена му, или за приятелката му — рече Едгар.
— И двете са можели да го направят.

Бош кимна.

— И на коя ще се спрем? Тримата не можем да се заемем и с двете, не и в такава самостоятелна акция.

— Не е и нужно — отвърна Бош. — Струва ми се, че решението е очевидно.

— Коя? — попита Едгар. — Приятелката ли?

Бош погледна към Райдър, давайки ѝ възможност да отговори. Тя долови погледа му и замислено присви очи.

— Не... не може да е приятелката му, защото... защото е оставила съобщение на Тони по войсмейла в неделя сутринта. Защо ще го търси, щом е знаела, че е мъртъв?

Бош кимна. Тя наистина беше добра.

— Може да е било част от инсценировка — предположи Едгар.
— Поредното отклоняване на вниманието.

— Възможно е, но се съмнявам — отвърна Бош. — Освен това знаем, че в петък през нощта е била на работа. Малко трудно би успяла да дойде тук, за да очисти Тони.

— Значи е жена му — каза Едгар. — Вероника.

— Точно така — потвърди Хари. — Според мен тя ни е лъгала и се е преструвала, че не знае нищо за бизнеса на съпруга си, докато всъщност е било точно обратното. Мисля, че всичко е част от нейния план. Тя е написала онези писма до данъчното и ОБОП. Искала е така да нагласи нещата, че после, когато вече е мъртъв, всичко да сочи към мафията. Да изглежда като реквием от багажника. Подхвърлянето на пистолета в дома на Гоушън е било просто за двойна гаранция. Ако го намерим, чудесно. В противен случай ще душим около Вегас, докато случаят не мине в архива.

— И смяташ, че тя е извършила всичко това? — попита Едгар.

— Не — отвърна Бош. — Смятам, че такъв е бил планът ѝ. Но не е можела да го изпълни без чужда помощ. Без съучастник. Трябвало е да действат заедно, за да го убият. Освен това тя определено не е

ходила до Вегас. След убийството си е останала вкъщи и е чакала съучастникът ѝ да иде до Вегас и в събота или в неделя през нощта да подхвърли пистолета, докато Люк Гоушън е бил в клуба.

— Чакай малко — каза Райдър. — Забравяме нещо. Животът на Вероника Алайзо е бил отлично уреден. Тони е бил червив от пари. Имали са голяма къща на хълмовете, колите... защо ѝ е да убива такава златна кокошка? Колко е имало в куфарчето?

— Според федералните, четиристотин и осемдесет хиляди — отвърна Бош.

Едгар тихо подсвирна. Райдър поклати глава.

— Продължавам да не разбирам — каза тя. — Това са адски много пари, но Тони е печелил поне също толкова на година. Убийството му би било краткосрочна печалба, но в дългосрочен план би било загуба. Няма логика.

— Тогава във всичко това има още нещо, което не ни е известно — рече Бош. — Може би се е готвел да се избави от нея. Може би онази възрастна госпожа във Вегас е говорила истината, когато ни каза, че Тони искал да се ожени за Лей-ла. Може също някъде да има пари, за които да не знаем. Но засега не виждам друга възможност, освен нея.

— А какво ще кажеш за дневника от портала? — възрази Райдър. — Според него в петък тя изобщо не е излизала, през цялата нощ. И не е имала гости.

— Е, ще трябва да поразработим по този въпрос — каза Бош. — Сигурно е имало начин да излезе и да се върне.

— Нещо друго? — попита Едгар.

— Започваме отначало — отвърна Бош. — Искам да научим всичко, за нея. Откъде е, кои са приятелите ѝ, какво прави по цял ден в онази къща, какво е правила и с кого го е правила през цялото онова време, когато Тони е отсъствал?

Райдър и Едгар кимнаха.

— Трябва да има съучастник. Предполагам, че е мъж. И се обзалагам, че ще го открием чрез нея.

Келнерът се приближи до масата с поднос и го остави върху съгъваема количка. Тримата мълчаливо наблюдаваха как поднася храната. Върху подноса имаше три отделни порции пилешки пай. С помощта на вилица и лъжица възрастният мъж отдели корите от тесто

отгоре и ги сложи в чиниите. После постави върху тях съдържанието на пая, сервира блюдата и поднесе на Едгар и Райдър нови чаши чай с лед. Накрая наля на Бош мартини от малка стъклена гарафа и без да каже дума, се отдалечи.

— Очевидно — рече Хари. — Трябва да действваме без много шум.

— Да — каза Едгар, — но Билетс промени графика и ако сега се появи нов случай, трябва да го поемем ние с Киз. При това ще се наложи да работим без теб. Няма да имаме никакво свободно време.

— Добре, направете каквото можете. Ако се появи нов случай, естествено, че ще го поемете. Междувременно, ето какво предлагам. Вие двамата проверете миналото на Вероника и вижте какво ще успеете да откриете. Имате ли някакви връзки в „Таймс“ или в светските списания?

— Познавам двама души в „Таймс“ — отвърна Райдър. — И една жена, която е секретарка или нещо такова във „Варайъ-ти“. Беше жертва в един от случаите, по които съм работила.

— Можеш ли да им се довериш?

— Мисля, че да.

— Виж дали ще се съгласят да направят справка за Вероника. Преди много време за кратко се е появила на голямата сцена. Имала е своите петнайсет минути слава. Възможно е да има някакви материали за нея и те да ни дадат имена на хора, с които можем да поговорим.

— Няма ли пак да идем при нея? — попита Едгар.

— Мисля, че още е рано. Искам да разполагаме с нещо, за което да разговаряме.

— Ами съседите?

— Ти се заеми с тях. Ако погледне през прозореца и те види, това ще я накара да се замисли. Ако ходиш там, хвърли един поглед на дневника на портала. Поговори с Наш. Сигурен съм, че няма да ти трябва нова заповед. Искане ми се Да прегледаме данните за цялата година, да разберем кой е ходил при нея, особено докато Тони го е нямало. Финансовите му документи са при нас и можем да възстановим времето на отсъствията му. Така ще знаеш кога е била сама в къщата.

Бош взе вилицата си. Още не бе опитал храната, но мислите му бяха прекалено заети с разследването и с предстоящите им действия.

— Освен това ще ни трябва колкото се може повече от документацията по случая. Разполагаме единствено с копие от дневника. Сега отивам до центъра „Паркър“ за срещата си в ОВР. Ще намина през патологията и ще взема копие от доклада за аутопсията. Федералните вече го имат. Освен това ще поговоря с Донован в ОНИ и ще видя дали е открил нещо повече в колата. Ще направя копие и от отпечатъците от подметката. Надявам се, че федералните още не са взели всичко. Пропускам ли нещо друго?

Едгар и Райдър поклатиха глави.

— Искате ли да се срещнем, за да видите какво имаме и после да впрегнем мозъците си на работа?

Те кимнаха.

— Към шест в „Кат & Фидъл“?

Те отново кимнаха. Бяха прекалено заети с яденето, за да му отговорят. Бош на свой ред опита от храната, която вече започваше да изстива. Замислен за случая, той се присъедини към мълчанието им.

— Всичко е в подробностите — след известно време каза Хари.

— Какво? — попита Райдър.

— Случаят. Когато имаш такъв случай, отговорът винаги се крие в подробностите. Само гледай и ще видиш, че когато го открием, отговорът ще е бил в папките, някъде в дневника. Винаги е така.

Разговорът с Частейн започна според очакванията на Бош. Двамата с Дзейн, защитника му, седяха на сива маса в една от стаите за разпит в ОВР. Старият касетофон „Сони“ беше включен и всичко казано в стаята се записваше. На полицейски жаргон Частейн „запечатваше“ историята на Бош. Записваше на лента колкото се може по-подробното му обяснение. Всъщност той нямаше да започне разследването си, докато историята на Бош не бъдеше запечатана. Тогава щеше да започне да търси в нея несъответствия. Единственото, което трябваше да направи, бе да го уличи дори само в една лъжа и тогава можеше да го изправи пред комисията по правата. В зависимост от големината и значението на лъжата можеше да поиска наказание от понижение до уволнение.

Частейн монотонно и усърдно четеше предварително подготвените си въпроси от голям бележник и Бош бавно и

внимателно отговаряше с колкото е възможно по-малко думи. Това бе игра. Детективът я беше играл и преди. През петнайсетте минути, които имаше преди да започнат, Дзейн го бе посъветвал как да се държи. Като опитен защитник, той изобщо не попита директно Хари дали наистина е подхвърлил пистолета. Всъщност не го интересуваше. Той просто възприемаше ОВР като враг, като група от лоши ченгета с една-единствена цел — да победят добрите. Дзейн беше представител на старата школа, според която всички полицаи непременно бяха добри, и макар че понякога работата им ги правеше лоши, те не трябваше да бъдат преследвани от своите.

В продължение на половин час всичко вървеше както обикновено. Но после Частейн му отправи неочакван въпрос.

— Детектив Бош, познавате ли жена на име Елиънър Уиш? Дзейн протегна ръка пред Бош, за да му попречи да отговори.

— Какви са тези глупости, Частейн?

— С кого си приказвал, Частейн? — добави Бош.

— Чакай малко, Хари — рече Дзейн. — Не казвай нищо. Накъде биеш, Частейн?

— Заповедта на началника е съвсем ясна. Разследвам поведението на Бош по време на случая. Що се отнася до това с кого съм разговарял или откъде съм получил информацията си, засега това не ви интересува.

— Предполага се, че разследваш така нареченото подхвърляне на пистолет, за което всички знаят, че е пълна измислица. И ние сме тук, за да отговаряме само на въпроси, свързани с него.

— Искате ли пак да прочетете заповедта на началника? Тя е пределно ясна.

Дзейн го изгледа за миг.

— Дай ни пет минути да обсъдим въпроса. Защо не идеш да се поразходиш?

Частейн се изправи и изключи касетофона. Когато стигна до вратата, той се обърна и ги погледна с усмивка.

— Този път ви хванах и двамата. Няма да се измъкнеш пак, Бош. И Дзейн, мисля, че не можеш винаги да побеждаваш, нали?

— Ти би трябвало да го знаеш по-добре от мен, лицемерен задник такъв. Махай се оттук и ни остави сами.

Когато Частейн излезе, Дзейн се наведе да погледне касетофона, за да се увери, че е изключен. После се изправи и провери термостата на стената, за да види дали не е скрит подслушвател. Убедил се, че разговорът им ще остане между тях, той се върна на мястото си и попита Бош за Елиънър Уиш. Детективът му разказа за срещите си с нея през последните няколко дни, но не спомена за отвлечането и за последвалото ѝ признание.

— Някое от ченгетата в Метро трябва да му е казало, че живееш с нея — рече Дзейн. — Той не знае нищо друго и просто напипва в тъмното. Ако си признаеш, това му стига. Но най-много да получиш мъмрене. Стига да не знае нещо повече. Ако обаче излъжеш и кажеш, че не си бил с нея, докато всъщност си бил, и той успее да го докаже, ще загазиш. Затова моят съвет е да му кажеш, че я познаваш и че си бил с нея. Зарежи го, това не е нищо. Кажи му, че си приключил с нея и ако той не знае нещо повече, ще си остане с пръст в устата.

— Не съм сигурен.

— В какво?

— Дали съм приключил с нея.

— Ами тогава не му казвай нищо по въпроса, освен ако не те попита. Тогава сам ще прецениш. Готов ли си?

Бош кимна и Дзейн отвори вратата. Частейн седеше на едно бюро отпред.

— Къде си бе, Частейн? — подигра го защитникът. — Откога те чакаме?

Частейн не отговори. Той влезе в стаята, включи касетофона и продължи разпита.

— Да, познавам Елиънър Уиш — каза Бош. — Да, през последните няколко дни съм бил с нея.

— Колко пъти?

— Не зная точно. Една-две нощи.

— Докато сте водили разследването ли?

— Не докато съм го водил. През нощта, след като бях свършил със служебните си задължения. Не всички работим денонощно като теб, Частейн.

Бош му се усмихна без капчица хумор.

— Тя беше ли свидетел по случая? — попита Частейн с глас, който показваше колко е шокиран от факта, че Бош е преся-кал

границата.

— Отначало си мислех, че може да е така. След като я открих и разговарях с нея, съвсем бързо разбрах, че не е.

— Но все пак отначало сте се срещали с нея в качеството си на детектив, водещ разследването.

— Точно така.

Частейн продължително се консултира с бележника си, преди да зададе следващия въпрос.

— Тази жена — говоря за осъдената престъпничка Елиънър Уиш — продължава ли да живее в дома ви в момента?

Бош почувства, че в гърлото му се надига ярост. Намесата в личния му живот и тонът на Частейн го вбесяваха. С мъка успя да запази спокойствие.

— Не зная — отвърна той.

— Не знаете дали някой живее в дома ви?

— Виж, Частейн, снощи тя беше там, разбираш ли? Това ли искаш да чуеш? Беше там. Но дали ще остане довечера, това не зная. Тя си има собствено жилище във Вегас. Може вече да си е заминала, не зная. Не съм проверявал. Ако искаш да се обадя и да я питам дали в момента официално Живее в дома ми, ще го направя.

— Мисля, че не е необходимо. Струва ми се, че засега научих всичко, което ми трябваше.

С тези думи той премина към стандартния край на разпитите в ОВР.

— Детектив Бош, ще бъдете уведомен за резултатите от текущото разследване на поведението ви. Ако управлението повдигне обвинения срещу вас, ще ви бъде съобщено кога ще се проведе заседанието на комисията по правата, на което трима капитани ще изслушат доказателствата. Ще имате възможност да изберете един от капитаните, другия ще избира аз, а третият ще бъде избран случайно. Имате ли въпроси?

— Само един. Как може да се смяташ за полицай, когато през цялото време седиш тук и провеждаш тези тъпи разследвания?

Дзейн постави длан върху ръката на Бош, за да го накара да млъкне.

— Не, няма нищо — отвърна Частейн и махна на защитника да го остави. — С удоволствие ще отговоря на въпроса. Всъщност много

често ми го задават, Бош. Странно е, но като че ли винаги го правят ченгетата, които разследвам. Както и да е, отговорът ми е, че се гордея с това, защото представлявам обществото и ако няма кой да контролира полицията, няма да има и кой да наказва нарушенията на широките ѝ правомощия. Аз изпълнявам важна мисия в това общество, детектив Бош. Гордея се с това, което върша. Вие можете ли да кажете същото за себе си?

— Да, да, да — каза Бош. — Сигурен съм, че на записа това ще прозвучи страхотно за онзи, който го слуша. Имам чувството, че навярно нощем си седиш и сам си го слушаш. За кой ли пореден път. И след известно време започваш да си вярваш. Но нека те попитам нещо, Частейн. Кой контролира онзи, който контролира полицията?

Бош се изправи и Дзейн го последва. Разпитът свърши.

След като си тръгна от ОВР и благодари на Дзейн за помощта му, Бош слезе на третия етаж до лабораторията на ОНИ, за да се срещне с Арт Донован. Криминологът тъкмо се връщаше от местопрестъпление, подреждаше пликите с вещественни доказателства и ги проверяваше по инвентарния списък. Когато детективът приближи, той вдигна поглед.

— Как влезе тук, Хари?

— Зная комбинацията.

Знаеха я повечето детективи, които работеха в центъра. Бош не беше там от пет години, но все още не я бяха сменили.

— Разбирам — каза Донован. — Ето как почват неприятностите.

— Какви неприятности?

— Ти влизаш тук, докато аз се занимавам с веществените доказателства. После някой гаден адвокат казва, че не били валидни, и аз ставам за посмешище по националната телевизия.

— Това е параноя, Арти. Пък и поне още пет години няма да станем свидетели на нов процес на века.

— Много смешно. Какво искаш, Хари?

— Ти си вторият човек за днес, който ми казва, че съм смешен. Какво става с отпечатъците ми от подметка и с всички останали материали?

— От случая Алайзо ли?

— Не, от случая Линбърг. Ти от кой мислиш?

— Ами чух, че вече не се занимаваш с него. Предполага се, че трябва да приготвя материалите за ФБР.

— Кога ще дойдат да ги вземат?

Донован за първи път вдигна поглед от работата си.

— Просто казаха, че ще пратят някого до пет.

— Значи докато се появят, случаят си е мой. Какво става с отпечатъците от подметка, които открихме?

— Няма нищо особено. Пратих копия в криминологичната Лаборатория на бюрото във Вашингтон, за да видят дали няма Да успеят да ги идентифицират.

— И?

— И нищо. Не са ми отговорили. Бош, всички управления в страната им пращат материали. Знаеш го. И ти е ясно, че Не захвърлят всичко останало, когато получат нещо от лосанджелиската полиция. Навярно ще ми отговорят следващата седмица. Ако имам късмет.

— По дяволите.

— Във всеки случай, вече е прекалено късно да се свързвам с източното крайбрежие. Може би в понеделник. Не знаех, че изведнъж са станали толкова важни за теб. Общуване, Хари, това е тайната. Трябва някой път да го опиташ.

— Няма значение, имаш ли други копия.

— Да.

— Можеш ли да ми ги дадеш?

— Естествено, но ще трябва да почакаш двайсетина минути, за да свърша с това.

— Хайде, Арти, навярно са в някой шкаф. Ще ти отнема само трийсет секунди.

— Я ме остави на мира — ядосано отвърна Донован. — Говоря сериозно, Хари. Да, в шкаф са и наистина ще ми отнеме само половин минута да ти ги донеса. Но ако оставя това, което правя, сигурно ще ме разпънат на кръст, когато давам показания за този случай. Спокойно мога да си представя как някой разярен от справедлив гняв гаден адвокат ме пита: „И казвате на съдебните заседатели, че докато сте се занимавали с веществените доказателства от този случай, сте станали и сте се захванали с доказателства от друг, така ли?“ И вече не е нужно да си Ф. Лий Бейли, за да го кажеш така, че съдебните

заседатели да ти повярват. А сега ме остави на мира. Върни се след половин час.

— Добре, Арти, ще те оставя на мира.

— И когато идваш, позвъни. Недей да влизаш направо. Трябва да променим тази комбинация.

Последните му думи бяха отправени по-скоро към самия него, отколкото към Бош.

Бош излезе и взе асансьора, за да слезе долу и да изпуши една цигара навън. Трябваше да отиде чак на тротоара, защото правилникът на управлението вече не позволяваше да стоиш и да пушиш пред вратата на центъра „Паркър“. Толкова много от работещите там полицаи бяха пушачи, че често пред главния вход на сградата се събираше тълпа и нагоре постоянно се издигаха сини кълба дим. Началникът смяташе, че това е грозно, и заповяда, ако някой излиза навън да пуши, да напуска територията на управлението. Сега тротоарът по ул. „Лос Анджелис“ често приличаше на момент от профсъюзна акция — пълен с полицаи, някои дори в униформи, които се разхождаха насам-натам пред сградата. Липсваха им единствено лозунги. Носеше се слух, че началникът на полицията се е консултирал с градската прокуратура, за да види дали не може да забрани пушенето и по тротоара, но му отговорили, че той е извън границите на неговия контрол.

Докато палеше втора цигара от първата, Бош видя, че от стъклената врата на управлението лениво се появява огромната фигура на специален агент Рой Линдъл. Когато излезе на тротоара, той зави наляво и се насочи към федералния съд. Идваше право към него. Линдъл го забеляза едва когато се приближи на няколко метра разстояние. Това го сепна.

— Какво има? Мен ли чакаш?

— Не, пуша цигара, Линдъл. Какво правиш?

— Не е твоя работа.

Той понечи да отмине, но Бош го спря със следващите си думи.

— Добре ли си поговорихте с Частейн?

— Виж, Бош, помолиха ме да намина и да дам показания. Така и направих. Казах истината.

— Проблемът е, че ти не знаеш истината.

— Зная, че намери онзи пистолет и че аз не съм го оставял там. Това е истината.

— Поне част от нея.

— Е, това е единствената част, която ми е известна, и точно това му казах. А сега всичко хубаво.

Той си тръгна и Бош се обърна, за да го проследи с поглед. После отново го спря.

— На вас може да ви стига и само част от истината. Но не и на мен.

Линдъл се завъртя и се върна при него.

— Какво трябва да означава това?

— Можеш и сам да се сетиш.

— Не, ти ми кажи.

— Всички ние бяхме използвани, Линдъл. И имам намерение да разбера от кого. Когато открия, непременно ще ти съобщя.

— Виж, Бош, случаят вече не е твой. Ние работим по него и ти по-добре стой настрана, по дяволите.

— Да бе, естествено, че работите по него — саркастично отвърна Хари. — Сигурен съм, че ще пробиете паважа от тъпчене на едно място.

— Няма такова нещо, Бош. Случаят ни интересува.

— Отговори ми на един въпрос, Линдъл.

— Какъв?

— Докато си действал под прикритие, Тони Алайзо водил ли е жена си там?

Линдъл замълча за миг, докато обмисляше дали да отговори. Накрая поклати глава.

— Нито веднъж — отвърна той. — Винаги казваше, че не можела да понася Лас Вегас. Предполагам, че е имала прекалено неприятни спомени.

Бош се опита да остане спокоен.

— Спомени от Вегас ли?

Линдъл се усмихна.

— За човек, който се предполага, че знае всички отговори, ти не знаеш много, нали, Бош? Тони се е запознал с нея в клуба преди двайсетина години. Много преди да се появя аз. Била танцьорка и той й казал, че ще я направи кинозвезда. Същата история, която

използваше докрая. Само че предполагам, че след нея е поумнял и се е научил да не се жени за всяка от тях.

— Тя познавала ли е Джоуи Маркс?

— Нали беше само един въпрос? Вече станаха три, Бош.

— Познавала ли го е?

— Не зная.

— Как се е казвала тогава?

— И това не зная. Довиждане, Бош.

Той се обърна и се отдалечи. Хари запрати цигарата си на улицата и тръгна обратно към стъкления дом. Няколко минути покъсно, след като позвъни на вратата на лабораторията на ОНИ, Бош отново завари Донован на бюрото му. Криминологът взе тънка папка и му я подаде.

— Копията са тук — каза той. — Същите, които пратих и в бюрото. Освен това направих копие на негатива, после преснех новия негатив и го извадих в черно-бяло, за да става за сравнение. И го увеличих в реална големина.

Бош не разбра онова, което току-що беше чул, освен последната част. Той отвори папката. Вътре имаше два листа копирна хартия с черно-белите отпечатъци. И двата бяха частични отпечатъци от една и съща дясна обувка. Но между тях имаше почти цял отпечатък. Донован се изправи и погледна към отворената папка. Той посочи към едно от копията — отпечатък от пета. Но линията прекъсваше.

— Виж, ако откриеш убиеца и той не се е освободил от тези обувки, ето как ще го уличиш. Виждаш ли как линията прекъсва тук? Това не е от модела. Този тип е стъпил върху стъкло или нещо подобно и подметката се е срязала. Или пък е производствен дефект. Но ако намериш обувката, ще сме в състояние да я идентифицираме и това би трябвало да ти е достатъчно.

— Добре — каза Бош, без да откъсва поглед от копията. — Виж сега, имаш ли някаква, макар и предварителна информация от бюрото по този въпрос?

— Не съвсем. Имам един познат там, на когото редовно пращам такива неща. Виждали сме се на няколко конференции на ОНИ. Във всеки случай, той току-що ми се обади, за да ми каже, че е получил материалите и ще ги обработи веднага щом може. Според него ставало дума за онези леки боти, които са толкова модерни сега. Нали се

сецаш, приличат на работни обувки, но са удобни и издържат като найкове.

— Добре, Арти, благодаря ти.

Бош стигна до Калифорнийския окръжен медицински център и заобиколи отзад, за да остави колата на паркинга до ЖП-депото. Офисът на патоанатома се намираше в отсрещния край на центъра и детективът мина през задната врата, като показва значката си на пазача.

Първо отиде до кабинета на д-р Саласар, но вътре нямаше никого. После слезе до залите за аутопсии и провери в първата от тях, в която стоеше специалната ниска маса на Саласар. Патологът бе там и правеше аутопсия. Бош влезе и Саласар вдигна поглед от отворения гръден кош на млад чернокож мъж.

— Какво правиш тук, Хари? Това е случай на друго бюро.

— Искан да поговорим за случая Алайзо.

— В момента малко съм зает. И не би трябвало да си тук без маска и престилка.

— Зная. Мислиш ли, че би могъл да помолиш асистента си да ми направи копие от протокола?

— Няма проблем. Чух, че ФБР проявило интерес към случая, Хари. Вярно ли е?

— Така чух и аз.

— Странно, онези агенти не си направиха труда да разговарят с мен. Просто дойдоха и взеха копие от протокола. В него са само заключенията, без разсъжденията, които обичаме да правим ние, лекарите.

— И какви разсъждения би споделил с тях, ако бяха разговаряли с теб?

— Бих им казал подозрението си, Хари.

— И какво е то?

Саласар вдигна поглед от трупа, но продължи да държи облечените си в гумени ръкавици кървави ръце над отворения гръден кош, за да не се докоснат до нещо друго.

— Подозрението ми е, че търсите жена.

Бош усети гъделичкане по тила.

— И защо?

— Заради веществото в и под очите.

— Препарат „Н“?

— Какво?

— Нищо, няма значение. Какво си открил?

— Анализирахме го и се оказа *olio capsicum*. Открихме от него и в носа. Знаеш ли какво е популярното име на *olio capsicum*, Хари?

— Лютив спрей.

— По дяволите, Хари, разваляш ми удоволствието.

— Извинявай. Значи някой го е напръскал с лютив спрей?

— Точно така. Затова мисля, че е била жена. Или защото не е можела да се справи с него, или защото се е страхувала, че няма да може. Това ме кара да мисля, че е жена. Пък и всички тези жени в наше време носят в чантичките си такива спрейове.

Бош се зачуди дали Вероника Алайзо е от онези жени.

— Чудесно, Сали. Нещо друго?

— Нищо особено. Тестовете са чисти.

— И няма амилнитрат?

— Не, но той се разпада бързо. Не го откриваме често. Ти постигна ли някакви резултати?

— Да, всичко е наред. Можеш ли да се обадиш на асистента си?

— Заведи ме до интеркома.

Саласар вдигна ръце пред себе си, за да не се докосва до нищо, и Бош избута количката му до съседната маса, върху която имаше телефон с интерком. Лекарят му каза кой бутон да натисне и после нареди на някого незабавно да направи на детектива копие от протокола.

— Благодаря ти — каза Бош.

— Няма проблем. Надявам се да ти е от полза. Запомни, търси жена, която носи в чантичката си лютив спрей. Не сълзотворен газ. Лютив спрей.

— Ясно.

Улиците в края на седмицата бяха пълни и на Бош му трябваше почти час, за да се върне в Холивуд. Когато стигна до ресторант „Кат & Фидъл“ на булевард „Сънсет“, минаваше шест и Едгар и Райдър вече седяха в градината. На масата им имаше кана бира. И не бяха сами. С тях седеше Грейс Билетс.

„Кат & Фидъл“ беше популярно място за по чашка сред Холивудските полицаи, защото се намираше само на няколко пресечки от участъка на „Уилкокс“. Затова докато се приближаваше до масата, Бош не знаеше дали Билетс случайно се е срещнала с тях, или защото е знаела за самостоятелната им операция.

— Привет, приятели — каза Хари, когато седна при тях.

На масата имаше чиста чаша и той си наля бира от каната. После вдигна на здравица за края на още една седмица.

— Хари — рече Райдър, — лейтенантът знае какво правим. И е тук, за да ни помогне.

Бош кимна и бавно погледна към Билетс.

— Разочарована съм, че не дойде първо при мен — каза тя. — Но разбирам какво правиш. Съгласна съм, че сигурно е в интерес на бюрото да се откажем от случая. Но е бил убит човек. Щом те нямат намерение да търсят убиеца, не виждам защо да не го направим ние.

Бош кимна. Думите бяха заседнали в гърлото му. Никога не бе имал шеф, който да не се придържа педантично към правилата. Грейс Билетс беше нещо съвсем друго.

— Разбира се — продължи тя, — трябва да сме много внимателни. Ако се провалим, няма да си имаме работа само с ФБР.

Неизреченият смисъл на думите ѝ бе, че тук са заложен кариерите на всички им.

— Е, моето положение и без това е висящо — отвърна Бош. — Така че, ако нещо се обърка, искам всички вие да прехвърлите вината върху мен.

— Това са глупости — възрази Райдър.

— Не, не са. На всички ви предстои да растете. На мен не ми предстои нищо. Холивуд е последната ми спирка и всички на тази маса го знаем. Така че, ако нещо се размърди, дръжте се настрана. Аз ще поема удара. Ако не сте съгласни, искам да се откажете още сега.

Последва кратко мълчание и после другите трима кимнаха един по един.

— Добре тогава — каза той, — вие може да сте обяснили на лейтенанта какво сте направили, но и аз искам да го чуя.

— Открихме някои неща, но не много — отвърна Райдър. — Джери отиде да се срещне с Наш, докато аз седнах на компютъра и после си поговорих с един приятел от „Таймс“. Първо прегледах

данъчната декларация на Тони Алайзо и взех номера на социалната застраховка на Вероника. После го вкарах в компютъра на министерството на социалната сигурност, за да го проверя, и открих, че Вероника не е истинското ѝ име. Номерът отговаря на Дженифър Джилрой, родена преди четирийсет и една години в Лас Вегас, Невада. Не е за чудене, че според собствените ѝ думи не можела да понася Вегас. Тя е израснала там.

— Някакви данни дали е работила някъде?

— Нищо, докато не пристигнала тук и започнала работа в „ГНА продъкшънс“.

— Нещо друго?

Преди Райдър да успее да отговори, до стъклената врата, която водеше към вътрешността на заведението, настана бъркотия. Вратата се отвори и едър мъж в барманско сако избута навън по-дребен човек. Той бе раздърпан, пиян и се възмущаваше, че не му оказвали уважението, което му дължали. Барманът грубо го изтласка през портата на градината. Веднага щом понечи да влезе вътре, пияният се завъртя и тръгна след него. Барманът се обърна и го блъсна толкова силно, че човекът падна по задник на земята. Засрамен, той започна да заплашва, че ще се върне и ще му даде да се разбере. Неколцина от гостите по външните маси се изхилиха. Пияният се изправи и с клатушкане излезе на улицата.

— Тук започват доста рано — отбеляза Билетс. — Продължавай, Киз.

— Както и да е, проверих и в НСИС. Дженифър Джилрой на два пъти е била арестувана в Лас Вегас за проституиране. Това е станало преди повече от двайсет години. Телефонирах им и ги накарах да ни пратят снимките и докладите. Документацията не е вкарана в компютър и трябва да се поровят в архива, така че ще получим материалите чак следващата седмица. Според компютъра и в двата случая не се е стигнало до съд. Тя се е признавала за виновна и си е плащала глобата.

Бош кимна. Всичко това изглеждаше съвсем обичайно.

— Не успях да открия нищо повече по въпроса. Моят човек от „Таймс“ не разполагаше с никаква информация, същото се отнася и за приятелката ми от „Варайъти“. В критиките на „Фатална страст“ почти не се споменава за Вероника Алайзо. И тя, и филмът са били сравнени

със земята, но въпреки това бих искала да го гледам. Пазиш ли още касетата, Хари?

— На бюрото ми е.

— Тя съблича ли се във филма? — попита Едгар. — Защото ако се съблича, и аз искам да го гледам.

Никой не му обърна внимание.

— Добре, какво друго? — продължи Райдър. — Хм, за Вероника на два пъти се споменава в съобщения за кинопремиери и за това кой е присъствал. Не е много. Когато каза, че е имала своите петнайсет минути слава, Хари, сигурно си объркал минутите със секунди. От мен толкова. Джери?

Едгар прочисти гърлото си и обясни, че отишъл до къщичката на портала в Хидън Хилс, където неочаквано се сблъскал с проблем. За да му даде пълния дневник на портала, Наш настоявал за ново съдебно нареждане. Едгар каза, че след това прекарал следобед в подготвяне на заповед и в търсене на съдия, който да не си е тръгнал рано за уикенда. Накрая успял и сега разполагал с подписана заповед, която възнамерявал да занесе на Наш на следващата сутрин.

— Двамата с Киз ще идем там утре сутрин. Ще прегледаме дневника и после може да наминем през някои от съседите, да ги поразпитаме. Както самият ти каза, надяваме се вдовицата да погледне през прозореца и да ни види. Да изпадне в паника, да допусне грешка.

Сега беше ред на Бош и той им описа следобедните си посещения, включително неочакваната среща с Рой Линдъл и съобщението на агента, че Вероника Алайзо започнала кариерата си като стриптизьорка в Лас Вегас. Освен това им разказа за откритието на Саласар, че малко преди смъртта си Тони Алайзо е бил напръскан с лютив спрей и за подозрението на патологоанатома, че сигурно го е напръскала жена.

— Той смята ли, че жената е била в състояние да го убие сама, след като го е напръскала със спрея? — попита Билетс.

— Няма значение, защото така или иначе не е била сама — отвърна Бош.

Той взе куфарчето в скута си и извади копията на отпечатъците от подметка, които Донован бе открил върху трупа и бронята на ролса. Детективът остави листовите по средата на масата, така че всички да ги виждат.

— Обувката е четирийсет и пети номер. Арти каза, че е мъжка. На едър мъж. Така че, ако е била там, жената може да го е напръскала със спрей, но този тип е довършил работата.

Бош посочи към отпечатъците.

— Стъпва с крак върху жертвата, така че да се наведе достатъчно близо и да го застреля от упор. Много ефикасно. Навярно е професионалист. Може би е човек, когото е познавала от Вегас.

— Навярно онзи, който е подхвърлил пистолета във Вегас, нали?
— попита Билетс.

— Така предполагам и аз.

Бош бе наблюдавал портата на градината, просто в случай, че пияният, когото бяха изхвърлили, решише да се върне и да изпълни закана си. Но когато сега погледна натам, той видя да влиза полицай Рей Пауърс, който носеше огледални очила, въпреки че вече беше късно. По средата на двора Пауърс бе посрещнат от бармана. Оживено размахвайки ръце, едрият мъж му разказа за пияния и неговите заплахи. Пауърс хвърли поглед към масите и забеляза Бош и другите. Когато свърши с бармана, той се приближи до тях.

— Мозъчният тръст на детективското бюро се е събрал на по чашка, а? — каза той.

— Точно така, Пауърс — отвърна Едгар. — Мисля, че човекът, когото търсиш, в момента пикае някъде в храстите.

— Да, сър, просто ще ида там и ще го гепя, шефе.

Полицаят огледа другите около масата с доволна усмивка на лице. Той видя копията от отпечатъците и посочи към тях с брадичка.

— Това ли вие, детективите, наричате обсъждане на стратегията на разследването? Е, ще ви дам един съвет. Това тук Му викат отпечатъци от обувки.

Той се усмихна, горд от забележката си.

— Ние не сме на дежурство, Пауърс — каза Билетс. — Защо не идеш да си гледаш работата и да ни оставиш да си гледаме нашата?

Пауърс ѝ отдаде чест.

— Все някой трябва да върши работата, нали така?

Той се отдалечи и излезе през портата, без да дочака отговора ѝ.

— Какъв кретен — рече Райдър.

— Просто е бесен, защото казах на техния лейтенант за отпечатъка, който Пауърс остави върху багажника на ролса — поясни

Билетс. — Мисля, че му е духнала под опашката Както и да е, да се върнем на въпроса. Ти какво мислиш Хари? Разполагаме ли с достатъчно улики, за да притисне! Вероника?

— Почти. Утре ще ида в Хидън Хилс заедно с Едгар и Райдър да видим какво има в дневника. Може да ѝ направим едно посещение. Искам да имаме нещо конкретно, за което да разговаряме с нея.

Билетс кимна.

— Дръжте ме в течение. Обади ми се на обяд.

— Разбира се.

— Колкото повече време минава, толкова по-трудно ще е да запазим това разследване между нас четиримата. Според мен до понеделник трябва да сме наясно дали да не предадем информацията си на бюрото.

— Не разбирам — поклати глава Бош. — Каквото и да ю дадем, те няма да направят нищо. Ако искаш да изясним случая, трябва да ни позволиш да действаме без да намесваме бюрото.

— Ще опитам, Хари, но ще дойде момент, в който това няма да е възможно. Извършваме реално разследване, без да спазваме каквито и да е правила. Ще се разчуе. Няма начин, И ще е по-добре, ако източникът на информацията съм аз, така че да съм в състояние да овладея положението.

Бош неохотно кимна. Знаеше, че е права, но не можеше да не възрази. Случаят им принадлежеше. Всъщност беше негов. И всичко, което му се бе случило през последните четири дни, правеше нещата още по-лични. Не искаше да се предаде.

Той събра копията на отпечатъците и ги пхна обратно в куфарчето си. После допи остатъка от бирата си и попита на кого и колко дължеше за нея.

— Аз черпя — отвърна Билетс. — Следващия път, когато разрешим този случай, ще черпиш ти.

— Готово.

Когато се върна вкъщи, Бош откри, че вратата е заключена, но ключът, който беше дал на Елиънър Уиш беше под изтривалката. Първото нещо, което провери вътре, бе дали репродукцията на Хопър е там. Все още висеше на стената. Но нея я нямаше. Бош бързо провери

в стаите, но не намери бележка. Погледна в гардероба. Дрехите ѝ бяха изчезнали. Куфарът ѝ също.

Той седна на леглото и се замисли за заминаването ѝ. Сутринта бяха оставили въпроса открит. Беше станал рано и докато тя все още лежеше и го гледаше как се облича, Хари я попита какво ще прави през деня. Елиънър му отговори, че не знае.

А сега я нямаше. Той прокара ръка по лицето си. Вече започваше да усеща загубата ѝ и мислено повтаряше разговорите им от предишната вечер. Беше допуснал грешка, реши Хари. На нея ѝ беше струвало много да му разкрие своето съучастничество. А той беше оценил признанието ѝ само от гледна точка на отношението му към самия него и към разследването му. Не към нея. Не към тях.

Бош се отпусна по гръб. Той протегна ръце и впери поглед в тавана. Усещаше, че бирата започва да му действа и да го изпълва с умора.

— Добре — гласно каза детективът.

Зачуди се дали ще му се обади, или ще минат още пет години, преди отново да я види случайно. Замисли се за това колко много неща му се бяха случили през последните пет години и колко дълго е било чакането. Тялото го болеше. Той затвори очи.

— Добре.

Бош заспа и сънува, че е сам в пустинята, сред гола пустош без пътища накъдето и да погледне.

6

В седем часа на следващата сутрин Бош си купи две опаковки готово кафе и две понички от магазина на Боб на фермерския пазар. После отиде до площадката, на която бяха открили ролса с трупа на Тони Алайзо в багажника. Докато се хранеше, той се загледа в морскосиньото покривало над тихия град под него. Слънцето, което изгряваше иззад небостъргачите в центъра, ги превръщаше в тъмни, мъгляви монолити. Гледката беше красива, но Бош се чувстваше така, сякаш е единственият човек на света, който я виждаше.

Когато се нахрани, той изчисти лепкавите остатъци от захар от пръстите си с помощта на кърпичка, която бе навлажнил във фонтана на пазара. После напъха хартиите и празната опаковка от кафето в торбичката от поничките и включи двигателя.

В петък вечерта беше заспал рано и се събуди още преди изгрев слънце както си бе облечен. Испита нужда да излезе от къщата и да направи нещо. Винаги беше вярвал, че резултатите в разследването се постигат с усилен труд. Затова реши да използва сутринта, за да се опита да открие мястото, където убийците са пресрещнали ролс-ройса на Тони Алайзо.

Смяташе, че отвличането е станало на „Мълхолънд драйв“ близо до входа за Хидън Хилс. Това заключение се основаваше на много причини. Първо, площадката, на която бяха открили колата, се намираще близо до „Мълхолънд“. Ако отвличането беше станало около летището, автомобилът най-вероятно щеше да е оставен някъде там, а не на двайсет и пет километра разстояние. И второ, отвличането можеше да бъде извършено по-лесно и бързо в мрака на „Мълхолънд“. Летището и районът около него винаги бяха пълни с коли и хора. Мястото би било прекалено рисковано.

Следващият въпрос бе дали Алайзо е бил проследен от летището, или убийците му просто са го чакали на „Мълхолънд“. Бош се спря на втората възможност, защото смяташе, че в престъплението са участвали най-много двама души. Едва ли щяха да използват две

коли — едната за проследяването, а другата, за да го чака на „Мълхолънд“. Особено в Лос Анджелис, където всеки собственик на ролс-ройс ясно съзнаваше опасността да му го откраднат. Детективът смяташе, че са го чакали на „Мълхолънд“ и някак си са му устроили капан или нещо друго, което го е накарало да спре, въпреки че е носел в куфарчето си 480 000 долара в брой. И Бош предполагаше, че единственият начин Алайзо да спре, е в сценария да е участвала жена му. Той си представи предните фарове на ролса, които изскачат иззад завоя и осветяват отчаяно размахващата ръце Вероника Алайзо. Тони непременно би спрял.

Бош знаеше, че трябваше да е някое място на „Мълхолънд“, откъдето убийците са били сигурни, че Тони ще мине. От летището до „Мълхолънд“ и оттам до портала в Хидън Хилс имаше само два логични маршрута. Единият вървеше на север по шосе 405 и после излизаше на магистралата. Другият беше по булевард „Ла Сиенегас“ на север до каньона Лоуръл и оттам нагоре по „Мълхолънд“.

Двата маршрута имаха само една обща отсечка от „Мълхолънд“, дълга километър и половина. И тъй като нямаше как със сигурност да разберат по кой път ще мине Алайзо онази вечер, на Бош му се струваше очевидно, че отвличането е станало някъде по тази отсечка. Детективът отиде там и в продължение на почти цял час обикаля назад-напред с колата си. Накрая се спря на мястото, което самият той би избрал, ако планът бе негов. Намираще се на остър завой на около осемстотин метра от портала на Хидън Хилс. Районът бе съвсем пуст. Няколкото къщи бяха построени откъм южната страна върху височината над пътя. Откъм северната страна надолу се спускаше стръмен склон, гъсто обрасъл с евкалипти и акации. Мястото беше съвършено. Уединено и скрито от поглед.

Бош отново си представи ролса на Тони Алайзо, който се появява иззад ъгъла и фаровете му попадат върху собствената му съпруга на пътя. Алайзо спира объркан — какво прави тя там? Той излиза и откъм северната страна на шосето се появява съучастникът ѝ. Тя напръсква съпруга си със спрея, съучастникът отива в ролса и отваря багажника. Алайзо отчаяно търка очите си. В този момент го натикват в багажника и завързват ръцете му зад гърба. Единственото, от което е трябвало да се страхуват, е някой случаен автомобил да не ги освети с фаровете си. Но в този късен час на „Мълхолънд“ това е било малко вероятно.

Всичко трябва да е свършило за петнайсетина секунди. Затова бяха използвали спрея. Не защото го беше направила жена, а за да стане светкавично.

Бош спря отстрани на пътя, излезе от колата и се огледа. Интуитивно усещаше, че мястото е точно това. Бе тихо като смърт. Детективът реши, че вечерта ще се върне там, за да го види в мрака и да потвърди предчувствието си.

Той пресече пътя и погледна надолу в дерето, където се беше крил съучастникът ѝ. Опита се да разбере къде би могъл да се скрие човек. Тогава забеляза пътека, спускаща се сред дърветата, и тръгна по нея, като търсеше отпечатъци. Имаше много и Бош се наведе да ги огледа. Земята бе прашна и някои от отпечатъците бяха напълно запазени. Откри следи от два определено различни чифта обувки — едните стари, с изтъркани токове, другите много по-нови, с токове, които бяха оставили дълбоки отпечатъци в пръстта. Но нито един от двата чифта не приличаше на онзи, който търсеше-работни обувки със срязана подметка, както му бе казал Donovan.

Бош вдигна поглед от земята и проследи пътеката към храсталака. Реши да продължи още няколко крачки напред, повдигна един акациев клон и се пхна под него. Когато очите му свикнаха с мрака под покрива от листа, вниманието му привлече някакъв син предмет на двайсетина метра нататък сред гъстата растителност, който можеше да види, но не и да разпознае. За да стигне до него, трябваше да излезе от пътеката, но детективът все пак реши да разбере какво е това.

Бавно напредна три метра сред храстите и откри, че синият предмет е парче мушама от онези, които можеха да се видят по покривите из целия град след като земетресението бе съборило комините. Бош се приближи още повече и видя, че двата ъгъла на мушамата са завързани за дървета и че е подпряна върху клон. Известно време той не сваляше поглед от малкия заслон, но не забеляза никакво движение.

Не беше възможно тихо да се приближи до импровизираната палатка. Земята бе покрита с дебел пласт сухи листа и клонки, които пращяха под краката му. Когато стигна на три метра от заслона, някакъв груб мъжки глас го спря.

— Имам пистолет, скапаняци такива!

Детективът замръзна на място и впери поглед в мушамата. Тъй като беше прехвърлена над дългия клон на една от акациите, не можеше да различи нищо. Не можеше да види кой е извикал. Мъжът сигурно също не го виждаше. Бош реши да рискува.

— И аз имам — извика в отговор той. — Също и полицейска значка.

— Полиция ли? Аз не съм викал полиция!

Сега в гласа се долавяше истерична нотка и Хари си помисли, че си има работа с някой от бездомните скитници, изхвърлени от психиатричните заведения по време на огромните съкращения на средства през 80-те години. Градът гъмжеше от тях. Те стояха на почти всяка голяма пресечка, показваха знака си за инвалидност и клатеха просяшките си панички, спяха из подлезите или се заравяха като термити из горите по хълмовете в импровизирани палатки само на няколко метра от дворци за милиони долари.

— Само минавам оттук — извика Бош. — Свали пистолета и аз ще сваля моя.

Детективът предполагаше, че мъжът, на когото принадлежеше уплашеният глас, изобщо няма пистолет.

— Става. Разбрахме се.

Хари откопча кобура под мишницата си, но остави пистолета вътре. Той измина последните няколко крачки и бавно заобиколи ствола на акацията. Върху одеяло под заслона седеше по турски мъж с дълга сива коса и брада, която се спускаше над синята му копринена хавайска риза. Очите му гледаха диво. Бош бързо огледа ръцете му и одеялото около него, но не откри оръжие. Той се поотпусна и кимна.

— Здравсти — каза детективът.

— Нищо не съм направил.

— Разбирам.

Бош се огледа. Под мушамата се виждаха сгънати дрехи и хавлиени кърпи. Върху малка сгъваема масичка имаше тиган, няколко свещи, кутии с керосин, две вилици и лъжица, но нямаше нож. Хари предположи, че човекът крие ножа под ризата си или под одеялото. Върху масичката имаше и шишенце одеколон и очевидно собственикът му обилно беше напръскал с него палатката си. Виждаше се също стара кофа, пълна със смачкани алуминиеви кутии, купчина вестници и оръфано евтино издание на „Чужденец в чужда земя“.

Бош се приближи до мъжа и приклепна така, че лицата им да са на едно и също равнище. Той погледна към края на малкото разчистено пространство и видя, че там скитникът е хвърлял всичко, което не му е трябвало. Имаше найлонови торби с отпадъци и останки от дрехи. В основата на друга акация беше оставен зелено-кафяв сак. Ципът му бе отворен и сакът лежеше на земята като изкормена риба. Той погледна към мъжа. Сега вече виждаше, че носи още две хавайски ризи под синята, по която имаше щампи на момичета, танцуващи хула върху сърф. Панталоните му бяха мръсни, но с по-остър ръб, отколкото обикновено би могъл да си позволи един бездомник. Обувките му бяха лъснати прекалено добре. Бош предположи, че някои от отпечатъците по пътеката са от неговите подметки — онези с добре отпечатаните токове.

— Хубава риза — каза Бош.

— Моя е.

— Зная. Просто казвам, че е хубава. Как се казваш.

— Казвам се Джордж.

— Джордж кой?

— Просто Джордж, по дяволите.

— Добре, просто Джордж, по дяволите, защо не ми разкажеш за онзи сак хей там и за дрехите, които носиш? За новите обувки. Откъде е всичко това?

— Донесоха ми ги. Сега са мои.

— Какво искаш да кажеш с това, че са ти ги донесли?

— Донесоха ми ги. Това искам да кажа. Донесоха ми ги. Те ми дадоха всичко това.

Бош извади цигарите си, извади една и протегна пакета към мъжа. Той отрицателно махна с ръка.

— Не мога да си го позволя. Трябва ми половин ден, за да намеря достатъчно празни консервени кутии, че да си купя пакет цигари. Отказах ги.

Бош кимна.

— Откога живееш тук, Джордж?

— Откакто се помня.

— Кога те изхвърлиха от Камарило?

— Кой ти каза?

Предположението му беше логично, защото Камарило бе най-близката щатска лудница.

— Те ми казаха. Преди колко време те изхвърлиха?

— Щом са ти казали за мен, значи са ти казали и за това. Не съм глупак, нали ти е ясно?

— Хвана ме натясно, Джордж. А за сака и дрехите, кога ти ги донесоха?

— Не зная.

Бош се изправи и се приближи до сака. На дръжката беше закачена табелка. Той я обърна и прочете адреса и името на Антъни Алайзо. Детективът се приближи до мъжа и отново приклепна.

— Не беше ли миналия петък вечерта?

— Както кажеш.

— Не както кажа аз, Джордж. Ако искаш да те оставя на мира и да си останеш тук, трябва да ми помогнеш. А с тези глупости не ми помагаш. Кога ти ги донесоха?

Джордж сведе брадичка към гърдите си като момче, наказано от учител. После притисна очи с палец и показалец. Гласът му прозвуча така, сякаш го душат със струна от пиано.

— Не зная. Просто дойдоха и ми го оставиха. Нищо повече не зная.

— Кой ти го остави?

Джордж го погледна с блеснали очи и посочи нагоре с мръсния си показалец. Бош вдигна очи и през клоните на дърветата видя късче синьо небе. Той ядосано въздъхна. Така нямаше да стигнат доникъде.

— Значи малките зелени човечета са слезли от космическия си кораб, така ли, Джордж?

— Не съм казвал такова нещо. Не зная дали бяха зелени. Не съм ги виждал.

— Но си видял космическия им кораб?

— Не. Не съм казвал и това. Не видях кораба им. Само светлините при приземяването.

Бош го изгледа за миг.

— Точно по мярка — продължи скитникът. — Пускат невидим лъч, който те измерва оттам горе, ти даже не усещаш, после ти пращат дрехите.

— Страхотно.

Коленете започваха да го болят. Той се изправи и ставите му болезнено пропукаха.

— Вече съм прекалено стар за тези неща, Джордж.

— Такъв е животът на полицая. Гледал съм Коджак, когато имах дом.

— Зная. Знаеш ли какво, ако не възразяваш, ще взема този сак с мен.

— Заповядай. Нямам намерение да пътувам никъде.

Бош се приближи до сака. Чудеше се защо са го изхвърлили, а просто не са го оставили в ролса. Помисли известно време и реши, че сакът трябва да е бил в багажника. И за да направят достатъчно място за Алайзо, убийците бяха хвърлили чантата надолу по склона. Бяха бързали. Такива решения се взимаха припряно. Грешка.

Той хвана сака за ъгъла, като внимаваше да не докосва дръжката, макар да се съмняваше, че ще открият каквито и да е други отпечатъци, освен тези на Джордж. После се обърна, погледна към бездомника и реши все още да не му разваля настроението.

— Засега можеш да задържиш дрехите, Джордж.

— Добре, благодаря.

— За нищо.

Докато се катереше нагоре по склона, Бош си мислеше, че би трябвало да обяви района за местопрестъпление и да повика ОНИ. Но не можеше да го направи. Не и без да съобщи, че продължава да води разследване, което официално му е било отнето.

Този въпрос обаче не го безпокоеше, защото когато се изкачи на пътя, вече знаеше, че има нова посока. В ума му се Оформяше план. Светкавично. Беше възбуден. Той замахна с юмрук във въздуха и бързо тръгна към колата си.

Докато шофираше към Хидън Хилс, Бош мислено доизясняваше подробностите. Планът. До този момент детективът бе като коркова тапа, плаваща сред огромния океан на разследването. Носеща се по теченията, без да може самостоятелно да избира посоката си. Но сега имаше идея, план, който навярно щеше да примами Вероника Алайзо в капана.

Когато спря пред портала, Наш седеше в къщичката. Пазачът излезе навън и се наведе към прозореца на Хари.

— Добро утро, детектив Бош.

— Как е, капитан Наш?

— Бива. Трябва да кажа, че вашите хора вече вдигат голяма врява тази сутрин.

— Да, случва се. Какво са направили?

— Нищо сериозно, предполагам. Ще идете ли да ги настигнете, или ще посетите г-жа Алайзо?

— Отивам при нея.

— Добре. Може би така ще престане да ми досажда. Но трябва да я предупредя, нали знаете?

— Защо ви досажда?

— Току-що се обади да ме пита защо хората ви цяла сутрин Разговарят със съседите.

— И вие какво й казахте?

— Казах й, че си имате работа и че разследването на убийство изисква разговори с много хора.

— Правилно. До скоро.

Наш му махна с ръка и отвори портата. Бош пое към дома на Алайзо, но преди да стигне дотам, видя, че от входната врата на съседната къща се появява Едгар. Детективът спря и му даде знак да дойде при него.

— Здравсти, Хари.

— Привет, Джери. Успя ли да откриеш нещо?

— Нищо интересно. Доста е сложно с тези богати съседи. Никой не иска да приказва, никой не е видял нищо. Уморих се от тези хора.

— Къде е Киз?

— Обикаля къщите от другата страна на пътя. Срегнахме се в участъка и тръгнахме с една кола. Сега Киз върви пеш там някъде. Хей, Хари, какво мислиш за нея?

— За Киз ли? Мисля, че е добра.

— Не, нямам предвид като ченге. Нали разбираш... какво мислиш?

Бош го изгледа.

— Искаш да кажеш дали между вас двамата може да се получи нещо, така ли?

— Да. Между нас двамата.

Бош знаеше, че Едгар е разведен от шест месеца и че отново започва да измъква главата си от пясъка. Но освен това знаеше нещо за Киз, което нямаше право да му каже.

— Нямам представа, Джери. Партньорите не би трябвало да поддържат такива връзки помежду си.

— Предполагам, че си прав. Значи сега отиваш при вдовицата, така ли?

— Да.

— Навярно е най-добре да дойда с теб. Човек никога не знае. Ако се сети, че я подозираме, може да се уплаши и да се опита да те очисти.

— Съмнявам се. Прекалено е хладнокръвна. Но да идем да намерим Киз. Мисля, че не е зле да дойдете и двамата. Замислил съм нещо.

Вероника Алайзо ги чакаше на вратата на дома си.

— Чакам да дойдете и да ми обясните какво точно става.

— Съжалявам, г-жо Алайзо — рече Бош. — Имахме малко работа.

Тя ги въведе вътре.

— Да ви донеса ли нещо? — през рамо попита жената.

— Не, благодаря.

Част от плана му се състоеше в това да говори предимно той. Райдър и Едгар трябваше да я плашат с мълчанието и студените си погледи.

Бош и Райдър седнаха на същото място като преди, Вероника Алайзо ги последва. Едгар остана прав наблизо. Той се опря с длан на полицата над камината и изражението на лицето му показваше, че в тази съботна сутрин би предпочел да е навсякъде другаде, но не и тук.

Вероника Алайзо носеше дънки, светлосиня риза и мръсни работни обувки. Косата ѝ беше вдигната нагоре. Въпреки старите дрехи, тя продължаваше да е изключително привлекателна. През разкопчаната ѝ яка Бош виждаше покритата ѝ с лунички кожа. От видеокасетата знаеше, че обсипват целите ѝ гърди.

— Прекъсваме ли нещо? — попита той. — Да излизате ли се готвехте?

— Ами исках по някое време днес да ида до бърбанкската конюшня. Имам кон там и ми се струва, че напоследък не му обръщам много внимание. Освен това трябва да започна да излизам. Да продължа да живея.

— Е, няма да ви отнемем много време. Първо, за това, че сутринта сте ни забелязали из района. Просто провеждахме рутинна обиколка. Човек никога не знае, може някой да е видял нещо, може някой да е наблюдавал къщата или пък наблизко да е имало кола, която не би трябвало да е там. Човек никога не знае.

— Струва ми се, че аз първа бих разбрала, ако е имало кола, която не би трябвало да е там.

— Искам да кажа, ако не сте били тук. Ако ви е нямало и някой е бил тук, няма начин да го видите.

— А как ще мине през портала?

— Не е много вероятно, знаем това, г-жо Алайзо. Но в момента не ни остава нищо друго.

Тя се намръщи.

— Нищо друго ли? Ами онова, което ми казахте онзи ден? За онзи човек в Лас Вегас?

— Много ми е неприятно да ви го кажа, г-жо Алайзо, но тогава сме попаднали на погрешна следа. Събрахме много информация за съпруга ви и отначало ни се струваше, че разследването трябва да се насочи натам. Но не стана. Сега смятаме, че се движим в правилната посока и че ще наваксаме изгубеното време.

Тя изглеждаше искрено смаяна.

— Не разбирам. Как така погрешна следа?

— Ами мога да ви обясня, ако искате. Но става дума за съпруга ви и за някои неприятни неща.

— Детектив, през последните дни се подготвих за всичко. Разкажете ми.

— Г-жо Алайзо, както струва ми се ви подсказах при последното си идване тук, съпругът ви се е забъркал с някои много опасни хора в Лас Вегас. Мисля, че ви споменах за Джоуи Маркс и Люк Гоушън?

— Не си спомням.

На лицето ѝ продължаваше да е изписано озадачено изражение. Беше добра актриса. Бош трябваше да ѝ го признае. Може и да не бе успяла в киното, но когато се налагаше, играеше майсторски.

— Откровено казано, те са мафиоти — продължи детективът. — Организирана престъпност. И изглежда, че съпругът ви дълго време е работил за тях. Взимал е пари от вегаската мафия и ги е влагал във филмите си. Изпирал ги е. После им ги е връщал, като е оставял част за себе си. Става дума за много пари и отначало тъкмо това ни подведе. Данъчната служба е щяла да прави ревизия на мъжа ви. Знаехте ли това?

— Ревизия ли? Не. Не ми е казвал за ревизия.

— Е, ние разбрахме за ревизията, която най-вероятно е щяла да разкрие незаконната му дейност. Тогава решихме, че хората, с които е бил забъркан, също са научили за това и че са го убили, за да не ги издаде. Само че вече не смятаме така.

— Не разбирам. Сигурни ли сте? Струва ми се очевидно, че тези хора са замесени в убийството му.

Този път мъничко преиграваше. Гласът ѝ бе прекалено припрян.

— Както казах, и ние си мислехме така. Още не сме се отказали напълно от тази възможност, но засега следите сочат в друга посока. Мъжът, когото арестувахме във Вегас, онзи Гоушън, за когото споменах, изглеждаше много вероятен убиец, трябва да го признае. Но после се оказа, че има желязно алиби. Не може да е бил той, г-жо Алайзо. Очевидно някой друг е положил огромни усилия, за да ни насочи към него, даже е подхвърлил пистолет в дома му, но ние сме сигурни, че не е той.

Тя се втренчи за миг в него с мътен поглед и поклати глава. После допусна първата си истинска грешка. Би трябвало да отговори, че ако не е бил Гоушън, навярно е вторият, за когото беше споменал Бош, или някой друг мафиот. Но жената мълчеше и това инстинктивно му подсказваше, че ѝ е известно за инсценировката около Линдъл. Сега вече Вероника знаеше, че планът ѝ не е успял, и в главата ѝ навярно цареше пълен хаос.

— В такъв случай какво ще правите? — най-после попита тя.

— А, наложи се да го освободим.

— Не, искам да кажа с разследването.

— Ами, започваме почти от нулата. Предполагаме, че става дума за предварително планиран грабеж.

— Казахте, че не са му взели часовника.

— Точно така. Но с разследването в Лас Вегас не сме си изгубили времето съвсем безрезултатно. Открихме, че когато онази вечер е пристигнал, съпругът ви е носил със себе си много пари. Готвел се е да ги вложи в компанията си. Да ги изпере. Били са много пари. Близо един милион долара. Носил ги е за...

— Един милион долара?

Това бе втората ѝ грешка. За Бош акцентът върху „милион“ и удивлението ѝ издаваха, че е знаела точно колко пари има в куфарчето на Тони Алайзо. Вероника очевидно беше развълнувана. Детективът предполагаше — и се надяваше — че тя се чуди къде са останалите пари.

— Да — отвърна той. — Разбирате ли, човекът, който е дал парите на съпруга ви, онзи, когото отначало смятахме за заподозрян, е агент от ФБР, внедрил се в организацията, за която е работел мъжът ви. Така или иначе, той ни каза, че съпругът ви е носел един милион долара. В брой. Били са толкова много, че не е успял да ги събере в куфарчето си. Наложило се е да сложи около половината в пътния си сак.

Той замълча за няколко секунди. Отлично разбираше драмата, която се разиграваше във вътрешния ѝ театър. Погледът ѝ се рееше някъде надалеч. Бош си спомняше този поглед от филма ѝ. Но този път всичко ставаше в действителност. Разговорът им все още продължаваше, но тя вече кроеше планове. Хари ясно можеше да го види.

— ФБР белязало ли е парите? — попита Вероника. — Искам да кажа, могат ли да ги проследят?

— Не, за съжаление агентът не е разполагал с достатъчно време. Честно казано, били са прекалено много. Но му ги е дал в офис, в който е имало скрита камера. Няма съмнение, Тони си е тръгнал с един милион долара. Хм...

Бош замълча, за да отвори куфарчето си и да се консултира за кратко с една от папките.

— ... всъщност са били един милион седемдесет и шест хиляди. Всичко в брой.

Вероника кимна и сведе поглед към пода. Бош я наблюдаваше, но в този момент му се стори, че някъде от вътрешността на къщата дочува шум. Внезапно му дойде наум, че вътре може да има някой друг. Изобщо не се бяха сетили да я попитат.

— Чухте ли това? — каза той.

— Кое?

— Стори ми се, че чух нещо. Сама ли сте в къщата?

— Да.

— Стори ми се, че чух някакво тупване.

— Искате ли да поогледам? — предложи Едгар.

— А, не — бързо отвърна Вероника — ... хм, сигурно е била котката.

Бош не си спомняше да е забелязал каквито и да е следи от котка по време на предишните си идвания. Той хвърли поглед към Киз и видя, че тя почти недоловимо поклаща глава, за да му покаже, че също не си спомня такова нещо. Детективът реши за момента да остави нещата така.

— Както и да е — каза той, — затова обикаляхме наоколо и дойдохме при вас. Трябва да ви зададем няколко въпроса. Може да се покриват с някои от въпросите, които вече сме ви задавали, но както казах, започваме всичко отначало. Няма да ви отнема още много време. После ще можете да идете до конюшните.

— Добре. Питайте.

— Имате ли нещо против първо да пийна малко вода?

— Не, разбира се, че не. Извинете ме, трябваше да ви попитам. Някой друг желае ли нещо?

— Не, благодаря — отвърна Едгар.

— Аз също не искам — каза Райдър.

Вероника Алайзо се изправи и тръгна към коридора. Бош ѝ даде малко преднина и я последва.

— Всъщност вие попитахте — рече иззад нея той. — Но аз отказах. Не мислех, че ще ожаднея.

В кухнята тя отвори един от шкафовете и извади чаша. Хари се огледа. Помещението беше голямо, с блестящи стоманени повърхности и плотове от синкав гранит. Мивката се намиреше по средата.

— Ще си наляя от чешмата — каза той, взе чашата от ръката ѝ и я напълни.

Бош се обърна, облегна се на плота и отпи глътка вода. После изля остатъка и остави чашата на плота.

— Искате ли нещо друго?

— Не. Само имах нужда да си изплакна устата.

Той се усмихна. Лицето на Вероника остана безизразно.

— Ами тогава да се върнем в дневната — предложи тя.

— Разбира се.

Детективът тръгна след нея. Точно преди да излезе, той се обърна и плъзна поглед по сивите плочки на пода, но не откри онова, което смяташе, че би трябвало да е там.

През следващите петнайсет минути Бош ѝ задаваше въпроси, които в по-голямата си част ѝ бе задавал пет дни преди това и които вече нямаха голямо значение за разследването. Полагаше последните щрихи от плана си. Капанът вече беше заложен и по този начин Хари внимателно отстъпваше назад. Накрая, когато реши, че е питал достатъчно, той затвори бележника си — бе си водил записки, които никога повече нямаше да погледне — и се изправи. Благодарни за отделеното време и Вероника изпрати тримата детективи до вратата. Бош вървеше последен и когато застана на прага, тя се обърна към него. Хари някак си знаеше, че ще го направи. Жената просто трябваше да изиграе ролята си докрай.

— Дръжте ме в течение, детектив Бош. Моля ви, дръжте ме в течение.

Той се обърна и я погледна.

— О, разбира се. Ако стане нещо, вие първа ще научите.

Бош откара Едгар и Райдър обратно при колата им. Докато не спряха зад нея, тримата не споменаха за разговора.

— И какво мислите? — попита Хари, като извади цигарите си.

— Мисля, че ухапа въдицата — отвърна Едгар.

— Да — съгласи се Райдър. — Ще стане интересно.

Бош запали цигара.

— Ами котката? — подметка той.

— Какво? — попита Едгар.

— Онзи шум в къщата. Тя каза, че била котката. Но на пода в кухнята нямаше панички за домашни животни.

— Може да са били навън — предположи Едгар.

Бош поклати глава.

— Мисля, че хората, които гледат котки в дома си, ги хранят вътре — отвърна той. — По тези хълмове е задължително. Има койоти. Във всеки случай не обичам котки. Алергичен съм към тях. Обикновено познавам дали някой има котка. И мисля, че Вероника няма. Киз, ти също не си виждала там котка, нали?

— Миналия вторник бях там цяла сутрин, но изобщо не видях котка.

— Значи смяташ, че може да е бил онзи тип, така ли? — попита Едгар. — Онзи, заедно с когото е действала?

— Може би. Смятам, че там имаше някой. Може да е бил адвокатът ѝ.

— Не, адвокатите не се крият така. Те се появяват и започват да спорят.

— Прав си.

— Не трябва ли да наблюдаваме къщата, за да видим кой излиза? — предложи Едгар.

Бош се замисли за миг.

— Не — отвърна той. — Ще ни забележат и ще разберат, че историята с парите е само примамка. По-добре да ги оставим така и да си вървим. Трябва да се приготвим.

По време на службата му във Виетнам основната задача на Бош беше да води войната в мрежата от тунели под селата в провинция Ку Чи, да влиза в мрака, който наричаха „черното ехо“, и да излиза навън жив. Но работата в тунелите свършваше бързо и той прекарваше дните между отделните мисии в храстите, сражавайки се и чакайки под покрива на джунглата. Веднъж заедно с неколцина други останяха откъснати от частта си и Бош прекара нощта, седнал сред тръстиката, опрял гръб в гръба на едно момче от Алабама на име Донъл Фредрик и заслушан в стъпките на обикалящите наоколо виетнамски бойци. Те седяха и чакаха всеки момент да ги открият. Не можеха да направят нищо друго, а врагът бе прекалено многоброен, за да се бият с него. Затова чакаха и минутите се точеха като часове. Всички оцеляха, макар че по-късно Донъл загина в окопите от директно попадение на минохвъргачка — приятелски огън. Бош винаги беше смятал, че онази нощ в тръстиката е преживял истинско чудо.

Понякога си я спомняше, когато бе сам по време на наблюдение на заподозрян или изпаднаше в напрегнато положение. Мислеше си за нея и сега, докато седеше по турски, облеган на едно от евкалиптовите дървета на десетина метра от самоделната палатка на бездомника Джордж. Над дрехите си беше облякъл зеленото найлоново пончо, което винаги държеше в багажника на служебната си кола. Беше се запасил също с шоколад „Харши“ с бадеми — същия, какъвто някога си носеше в джунглата. И подобно на онази нощ във високата тръстика, не бе помръдвал, както му се струваше, от часове. Беше тъмно, през листака над главата му се процеждаха единствено бледите лунни лъчи. Той чакаше. Искаше му се да запали цигара, но не можеше да си позволи огънчето ѝ да го издаде в мрака. От време на време му се струваше, че чува Едгар да се движи или да се намества на двайсетина метра от дясната му страна, но не бе сигурен, че е той, а не някой елен или минаващ наблизо койот.

Джордж му беше казал, че има койоти. Когато го бе оставил на задната седалка в колата на Киз, за да го откарат в хотела, където щяха да го настанят, старецът го предупреди. Но Бош не се страхуваше от койоти.

Скитникът не се беше дал лесно. Бе убеден, че са там, за да го върнат в Камарило. А истината беше, че той би трябвало да се върне там, но в лудницата нямаше да го приемат, не и без предписание от държавен лекар. Вместо това щеше да прекара две нощи в хотел „Марк Твен“ в Холивуд. Мястото не беше лошо. Бош бе живял там повече от година, докато възстановяваха къщата му. Най-лошата стая в хотела несравнимо превъзхождаше мушамата сред гъсталака. Но детективът знаеше, че Джордж може и да не смята така.

Към единайсет и половина движението по „Мълхолънд“ оредя до една кола на всеки пет минути. Бош не можеше да вижда автомобилите заради склона и гъстия храсталак, но ги чуваше и виждаше фаровете, които осветяваха листака над него. Сега беше нащрек, защото през последните петнайсет минути една кола бе минала оттам на два пъти. Чувстваше, че е една и съща, защото двигателят задавено бучеше, за да компенсира бавните обороти.

А сега се връщаше за трети път. Доловил познатото буботене на двигателя, детективът напрегнато се заслуша и този път чу изскърцването на гуми по чакъл. Колата спираше отстрани на пътя. След няколко мига двигателят млъкна и последвалата тишина беше нарушена единствено от отварянето и захлопването на вратата. Макар бедрата и коленете да го боляха, Бош бавно се надигна и се приготви. Втренчи се в мрака към скривалището на Едгар надясно, но не видя нищо. После вдигна поглед към склона и зачака.

След малко лъч от джобно фенерче прониза храсталака. Светлината бе насочена надолу и се люлееше насам-натам, докато собственикът на фенерчето бавно се спускаше към мушамения заслон. Под пончото си Бош стисна пистолета в една ръка и фенерчето в другата, допрял палец до копчето и готов да го включи.

Светлината замръзна на едно място. Детективът предположи, че човекът е открил мястото, където би трябвало да се намира сакът. След миг на вероятно колебание лъчът се вдигна нагоре и започна да обхожда гората, минавайки през Бош за стотна от секундата. Но не се върна обратно. Вместо това се спря върху синята мушама, както беше

предполагал и Хари. Светлината започна да се приближава и човекът се препъна, докато вървеше към дома на Джордж. Няколко мига покъсно Бош видя, че лъчът заобикаля зад мушамата. Обля го нова вълна от адреналин. Мислите му за пореден път се върнаха към Виетнам. Този път си спомни за тунелите. За сблъсъка с врага в мрака. За страха и възбудата, които носеше той. Бе признал сам пред себе си тази възбуда едва след като оцеля невредим. И стана ченге в опит отново да я открие.

Бош бавно се приповдигна. Надяваше се коленете му да не пропускат. Бяха оставили сака под мушамата, след като го напълниха със смачкани вестници. Детективът започна да се придвижва колкото можеше по-тихо зад навеса. Трябваше да се приближи отляво. Според плана Едгар щеше да се промъкне отдясно, но все още бе прекалено тъмно, за да го види.

До целта му вече оставаха около три метра и можеше да чуе възбуденото дишане на човека под мушамата. Разнесе се звук от отваряне на цип, последван от остро изсумтяване.

— По дяволите!

Бош бързо се приближи. Беше познал мъжкия глас в момента, в който заобиколи откритата страна на заслона и едновременно вдигна пистолета и фенерчето изпод пончото си.

— Не мърдай! Полиция! — извика той и включи фенерчето. — Добре, сега излез оттам, Пауърс.

Почти в същия миг от дясната му страна Едгар включи собственото си фенерче.

— Какво, по...? — понечи да каже младият детектив.

Под кръстосаните лъчи беше приклепнал полицай Рей Пауърс. В пълна униформа, едрото патрулно ченге държеше в едната си ръка фенерче, а в другата пистолет. Лицето му изразяваше дълбока изненада. Устата му висеше отворена.

— Бош — рече той. — Какво, по дяволите, правиш тук?

— Това е нашата реплика, Пауърс — ядосано отвърна Едгар. — Не разбираш ли, какво направи току-що, скапаняк такъв? Влезе направо в... Какво правиш ти тук, човече?

Пауърс сведе пистолета си и го прибра обратно в кобура.

— Бях... Получи се сигнал. Някой трябва да е видял, че се навъртате наоколо. Казаха, че видели двама мъже да се навъртат

наоколо.

Бош заобиколи заслона с насочен напред пистолет.

— Излизай оттам, Пауърс — каза той.

Полицаят се подчини. Бош насочи лъча на фенерчето ек право в лицето му.

— И какъв беше сигналът? Кой е съобщил?

— Просто някакъв тип, който карал по пътя. Трябва да ви е видял, като сте идвали насам. Би ли преместил тази светлина от лицето ми?

Бош не помръдна лъча нито на милиметър.

— И какво после? — попита той. — На кого е съобщил?

Хари знаеше, че след като Райдър го беше оставила тук, работата ѝ бе да паркира на една от съседните улици и да слуша радиостанцията си. Ако имаше такъв сигнал, тя щеше да го чуе и да съобщи на диспечера, че се провежда специална операция.

— На никого. Аз минавах наблизо и той ми даде знак да спра.

— Значи според теб той ти е казал, че току-що е видял двама мъже да влизат в гората, така ли?

— Хм, не. Не, спря ме преди това. Просто досега нямах възможност да проверя.

Бош и Едгар се бяха скрили в гората в два и половина. Знаеха, че тогава Пауърс дори още не е бил застъпил на дежурство. А по това време единствената кола в района бе тази на Райдър. Хари разбираше, че Пауърс ги лъже, и всичко започваше да застава на мястото си. Фактът, че той беше открил трупа, неговият отпечатък на багажника, лютивият спрей по очите на жертвата, причината, поради която бяха развързали китките му. Изясняваха се всички подробности.

— Кога преди това? — попита той.

— Хм, беше веднага след като застъпих. Не си спомням точно часа.

— По светло ли?

— Да, по светло. Би ли преместил шибаната светлина?

Бош за втори път не му обърна внимание.

— И как се казваше човекът?

— Не го питах за името. Просто някакъв тип с ягуар, спря ме на каньона Лоуръл и „Мълхолънд“. Каза ми какво е видял и аз му отвърнах, че ще проверя, когато имам възможност. Затова проверих и

видях сака. Реших, че е на онзи мъж в багажника. Четох във вашия бюлетин за колата и багажа, та знаех, че го търсите. Съжалявам, че провалих операцията ви, но трябваше да уведомите шефа на патрулите какво правите. Господи, Бош, накрая наистина ще ослепея.

— Да, провали я, прав си — отвърна детективът и най-после свали фенерчето. Той отпусна и пистолета, но не го прибра в кобура, а продължи да го държи в готовност под пончото. — Ще трябва да се откажем. Пауърс, качвай се горе при колата си. Джери, вземи сака.

Бош започна да се катери зад Пауърс, като не изпускаше патрулното ченге от лъча на фенерчето си. Знаеше, че ако му бяха сложили белезниците долу до заслона, нямаше да успеят да го качат горе заради стръмния склон, а и можеше да окаже съпротива. Затова просто трябваше да го измами. Да го остави да си мисли, че не го подозират.

Когато стигнаха на пътя, Бош изчака Едгар, преди да предприеме следващия си ход.

— Знаеш ли какво не разбирам, Пауърс? — рече той.

— Какво, Бош?

— Не разбирам защо си чакал да мръкне, за да провериш сигнал, който си получил през деня. Казали са ти, че двама подозрителни на вид мъже са влезли в гората, и ти си решил да изчакаш, докато се стъмни, за да провериш сигнала лично.

— Вече ти обясних. Нямах време.

— Това са глупости, Пауърс — каза Едгар.

Бош видя как погледът на ченгето помътнява, когато потъна в себе си, опитвайки се да измисли какво да прави. В този момент Хари отново вдигна пистолета и го насочи между очите му.

— Недей да мислиш толкова много, Пауърс — рече той. — Всичко свърши. А сега не мърдай. Джери?

Едгар мина зад гърба на едрия полицаи и извади пистолета му от кобура. Пусна оръжието на земята и рязко дръпна ръката му отзад. Закопча едната му китка, после направи същото и с другата. Когато свърши, вдигна пистолета. На Бош му се струваше, че Пауърс продължава да е потънал в мислите си, вперил празен поглед в нищото. После се върна в действителността.

— Току-що здравата я сплескахте — със сдържана ярост в гласа си рече той.

— Ще видим. Джери, закопча ли го? Искам да повикам Киз.

— Давай. Аз ще пазя този задник. Надявам се да не мърда. Хайде, Пауърс, направи нещо глупаво.

— Майната ти, Едгар! Не знаеш какво направи току-що. Загазил си, приятелче. Здравата си загазил!

Едгар не отвърна нищо. Бош извади от джоба си радиостанцията „Моторола“ и я включи.

— Там ли си, Киз?

— Да. Тук съм.

— Ела при нас. Побързай.

— Идвам.

Бош прибра радиостанцията и тримата зачакаха в тишина. След около минута видяха сините проблясъци от колата на Райдър, която се появи иззад завоя. Когато спря, светлината започна да осветява върховете на дърветата по склона на равни интервали от време. Детективът си помисли, че отдолу, откъм заслона на Джордж, светлината по дърветата може би е изглеждала като че идва от небето. И тогава разбра. Космическият кораб на скитника всъщност беше патрулният автомобил на Пауърс. Отвлечането просто бе започнало като полицейска проверка. Пауърс беше изчакал белия ролс на Алайзо навярно на „Мълхолънд“ и каньона Лоуръл, после бе тръгнал след него и когато бяха приближили предварително определения завой, беше включил светлините. Тони сигурно си бе помислил, че е превишил скоростта. И беше спрял.

Райдър паркира зад патрулната кола. Бош се приближи, отвори задната врата и се наведе, за да погледне към нея.

— Какво става, Хари? — попита тя.

— Пауърс. Пауърс е.

— О, Господи!

— Да. Искам двамата с Джери да го откарате. Аз ще ви следвам с неговата кола.

Той се върна при Едгар и Пауърс.

— Добре, да вървим.

— Всички вие вече си загубихте работата — каза Пауърс. — Сами се прекарахте.

— Ще ни разкажеш за това в участъка.

Бош го дръпна за ръката и усети силата му. После двамата с Едгар го натикаха на задната седалка в автомобила на Райдър. Едгар заобиколи и седна до него.

Като гледаше през отворения заден прозорец, Хари му обясни процедурата.

— Вземи му всички вещи и го заключи в някоя от стаите за разпит — каза той. — И непременно му вземи ключа за белезниците. Аз идвам веднага.

Бош захлопна вратата и два пъти почука по покрива. После отиде при патрулната кола, остави сака на задната седалка и седна зад волана. Райдър потегли и той я последва. Двете коли поеха на запад към каньона Лоуръл.

Билетс пристигна след по-малко от час. Тримата детективи вече седяха в бюрото. Бош преглеждаше дневника на разследването, а Райдър си водеше записки в бележника. Едгар беше на пишещата машина. Изражението на лицето на лейтенанта ясно показваше положението. Хари още не бе разговарял с нея. От дома ѝ я беше повикала Райдър.

— Какво се опитваш да ми причиниш? — попита Билетс, забила пронизващия си поглед в Бош.

Неизреченият смисъл на думите ѝ беше, че той ръководи групата и че носи цялата отговорност за този потенциален провал. Бош нямаше нищо против, не само защото бе вярно и справедливо, но и защото след като половин час беше преглеждал дневника на разследването и другите материали, увереността му се бе затвърдила.

— Какво се опитвам да ти причиня ли? Водя ти убиеца.

— Казах ти да проведеш тайно и предпазливо разследване — отвърна Билетс. — Не съм ти казвала да провеждаш някаква недообмислена акция и после да ми водиш тук ченге! Не мога да повярвам, че си го направил.

Билетс нервно се разхождаше насам-натам зад гърба на Райдър без да ги поглежда. В бюрото бяха само те тримата и разярената лейтенантка.

— Пауърс е, лейтенант — каза Бош. — Ако се успокоите, можем...

— А, значи е той? Имате ли доказателства срещу него? Страхотно! В такъв случай веднага ще повикам прокурора и ще напишем обвиненията. Защото наистина се бях притеснила, че тримата сте го довели от улицата с толкова доказателства, колкото да го обвините в неправилно пресичане.

Сега тя отново бе вперила гневен поглед в Бош. Дори беше престанала да се разхожда и стоеше до него. Той ѝ отвърна колкото можеше по-спокойно.

— На първо място решението да го арестуваме беше мое. И си права, че нямаме достатъчно доказателства, за да повикаме прокурора. Но ще ги намерим. Не се съмнявам, че той е убиецът. Той и вдовицата.

— Ами радвам се, че ти не се съмняваш, но ти не си нито прокурорът, нито проклетите съдебни заседатели.

Бош не отговори. Нямаше смисъл. Трябваше да я почака да се поуспокои, за да могат да разговарят разумно.

— Къде е той? — попита Билетс.

— В стая номер три — отвърна Хари.

— Какво казахте на началника на патрулните?

— Нищо. Стана в края на дежурството. Пауърс щеше да вземе сака и после да дойде, за да се отметне. Успяхме да го вкараме, докато почти всички останали още ги нямаше. Паркирах колата му и оставих ключовете в стаята на дежурния. Казах му, че Пауърс ни трябва за извършване на обиск, че ще се нуждаем от униформен полицаи, когато разбиваме вратата. Предполагам, че после са го сменили. Доколкото ми е известно, никой не знае, че сме го довели тук.

Билетс се замисли за миг. Когато заговори, вече беше по-спокойна и повече приличаше на жената, която обикновено седеше зад бюрото в стъкления офис.

— Добре, ще ида да донеса малко кафе и да видя дали някой няма да ме пита за него. Когато се върна, подробно ще обсъдим положението и ще видим с какво разполагаме.

Тя бавно се отдалечи към коридора, който водеше към стаята на дежурния. Бош я проследи с поглед, после взе телефонната слушалка и набра номера на офиса на охраната в „Мираж“. Представи се на служителя, който му отговори, и каза, че трябва незабавно да разговаря с Ханк Майер. Когато човекът спомена, че е полунощ, Бош му отвърна, че случаят е спешен и че Майер със сигурност ще иска да му се обади.

После му даде всички номера, на които можеха да го открият, и след като затвори, продължи да преглежда дневника на разследването.

— В трета стая ли каза, че сте го оставили?

Бош вдигна поглед. Билетс се бе върнала с чаша димящо кафе в ръка. Той кимна.

— Искам да му хвърля един поглед — рече тя.

Хари се изправи и я придружи по коридора до четирите врати на стайте за разпит. Първа и втора стая бяха отляво, трета и четвърта — отдясно. Но четвърта стая всъщност нямаше. Тя представляваше съвсем малко помещение с прозорец, който позволяваше да наблюдават трета стая, без човекът вътре да ги вижда. От другата страна в трета стая имаше огледало. Билетс влезе и погледна към Пауърс. Той вдървено седеше на масата. Столът му беше обърнат точно към огледалото. Ръцете му бяха закопчани с белезници отзад. Все още бе с униформа, но му бяха взели всички вещи. Пауърс гледаше право към отражението си. Ефектът в четвърта стая беше зловещ, защото като че ли гледаше право към тях, сякаш помежду им нямаше огледало.

Билетс не каза нищо. Тя просто наблюдаваше мъжа, който гледаше към нея.

— В баланса тази вечер има много висящи въпроси, Хари — тихо рече тя.

— Зная — отвърна детективът.

Двамата останаха мълчаливо още няколко минути, докато Едгар отвори вратата и съобщи на Бош, че на телефона го чака Ханк Майер. Хари се върна в бюрото, взе слушалката и обясни на Майер какво го интересува. Той му отвърна, че си е вкъщи и че трябва да иде до хотела, но че ще му телефонира колкото е възможно по-скоро. Бош му благодари и затвори. Билетс вече беше заела един от свободните столове наблизко.

— Добре — каза тя, — един от вас да ми обясни точно какво стана тази вечер.

През следващите петнайсет минути Бош разказа как намерил сака на Тони Алайзо, пуснал примамката чрез Вероника Алайзо и после зачакал в гората край „Мълхолънд“, докато не се появил Пауърс. После обясни защо не е логична предложената от патрулния полицаи версия за присъствието му там.

— Какво друго каза той? — накрая попита Билетс.

— Нищо. Джери и Киз го вкараха в стаята и оттогава е там...

— С какво друго разполагате?

— Като начало имаме отпечатъка му по вътрешната страна на капака на багажника. Освен това имаме доказателство за връзката му с вдовицата.

Билетс повдигна вежди.

— Когато ти пристигна, работехме тъкмо върху този въпрос. В понеделник през нощта, когато Джери вкара името на жертвата в компютъра, получихме доклад за обир през март. Някой влязъл с взлом в дома на Алайзо. Джери запази док-лада, но не открихме никаква връзка със случая. Просто обикновен обир. И наистина си е бил точно такъв, само че полицаят, който е взел първоначалните показания от г-жа Алайзо, е бил Пауърс. Според нас връзката им е започнала с обира. Тогава са се запознали. По-късно дневникът на портала показва, че Пауърс е влизал нощем в Хидън Хилс по два-три пъти седмично. Привидно е патрулирал, но от сведенията за кредитните карти знаем, че това винаги е ставало в нощите, когато Тони е отсъствал. Мисля, че е ходил при Вероника.

— Какво друго? — попита лейтенантът. — Засега имате само няколко съвпадения.

— Това не са съвпадения — възрази Бош. — В никакъв случай.

— Тогава какво друго имате?

— Както казах, обяснението защо е дошъл в гората, не се връзва. Бил е там, за да търси сака и единственият начин да разбере за това е да го е научил от Вероника. Той е, лейтенант. Той е.

Билетс се замисли. Бош смяташе, че фактите, които й бе изложил, постепенно започват да я убеждават. Беше оставил за накрая още нещо, за да срази съпротивата й окончателно.

— Има още нещо. Спомняш ли си проблема ни с Вероника? Ако е била замесена в убийството, как е излязла от Хидън Хилс и не са я отметнали в дневника на портала?

— Точно така.

— Е, дневникът показва, че в нощта на убийството Пауърс е бил вътре. Влизането му е регистрирано в десет, излизането му — в десет и десет. После, на следващата нощ в събота, отново е патрулирал. Пак е влязъл и излязъл. Отново под формата на рутинен патрул.

— Добре де, какво от това?

— В петък той влиза и я взима. Скрила се е на пода до задната седалка. Тъмно е, пазачът на портала вижда само Пауърс. Излизат, причакват Тони, свършват си работата и Вероника остава през нощта при Пауърс. В събота пак е дежурен. Вечерта минава през дома си и я взима. После отива до Хидън Хилс и я оставя.

— Става — одобрително кимна Билетс. — А как виждаш самото отвличане?

— Решихме, че убийството е било извършено от двама души. Първо Вероника е трябвало да разбере от Тони с кой самолет ще пътува. Вечерта Пауърс я взима, двамата отиват до каньона Лоуръл и „Мълхолънд“, после чакат да се появи белият ролс. Смятаме, че е станало около единайсет. Пауърс го следва, докато Тони не се приближава до завоя в гората. Той включва светлинния сигнал и го изпреварва като рутинна полицейска проверка. Само че казва на Тони да излезе и да мине зад колата. Може би го кара да отвори багажника, а може и да го прави сам, след като му слага белезници. Така или иначе, багажникът е отворен и Пауърс има проблем. Сакът на Тони е вътре и за него няма място. Няма много време. Във всеки момент иззад завоя може да се появи някоя кола и да ги освети с фаровете си. Затова изважда сака и го хвърля надолу по склона в гората. После заповядва на Тони да влезе в багажника. Тони отказва или оказва съпротива. Пауърс изважда спрея си и го напръсква в лицето, след което съвсем лесно го натиква вътре. Може би му е събул обувките, за да не може да рита по капака и да вдига шум.

— Тогава се появява Вероника — продължи сценария Райдър. — Тя е зад волана на ролса, докато Пауърс я следва с [патрулната кола. Двамата знаят къде отиват. Трябва им място, на което никой да не открие автомобила няколко дни. Това ще даде на Пауърс време да иде до Вегас, да подхвърли пистолета и още някои улики, като например анонимния сигнал в Метро. Сигналят сочи към Люк Гоушън. Отпечатъците са просто случайност, чист късмет за тях. Както и да е, да не избързваме. Вероника управлява ролса, Пауърс я следва. Стигат до площадката над амфитеатъра. Тя отваря багажника, Пауърс се навежда и свършва работата. Или пък стреля веднъж и кара Вероника да изстреля втория куршум. Като истински съучастници.

Билетс кимна със сериозно изражение на лице. После очите ѝ се разшириха.

— Ами отпечатъците от обувка?

— В това отношение Пауърс има късмет — отвърна Едгар. — Носи нови обувки. Очевидно си ги е купил едва днес.

— По дяволите!

— Да — каза Бош. — Според нас снощи на масата в „Кат & Фидъл“ е видял отпечатъците. И днес си е купил нови обувки.

— О, Господи...

— Е, може би все още има шанс да не се е избавил от старите. Подготвяме заповед за обиск на дома му. А, нашият късмет също не е чак толкова лош. Джери, кажи ѝ за спрея.

Едгар се наведе напред.

— Отидох до склада и хвърлих едно око на списъка. В понеделник Пауърс се е разписал за опаковка лютив спрей. Само че после проверих и докладите за произшествия. В последно време Пауърс не е докладвал за използване на сила.

— Значи — каза Билетс — някак си е използвал спрея си, защото е трябвало да го презареди, но не е докладвал на началника си за това.

— Точно така.

Лейтенантът се замисли.

— Добре — каза накрая тя, — всичко това, което сте открили толкова бързо, е чудесно. Но не е достатъчно. Фактите могат да бъдат обяснени със съвпадения. Даже да успеете да докажете, че двамата с вдовицата са се срещали, това не е доказателство за убийство. Отпечатъкът от багажника може да се обясни с недоглеждане. Кой знае, може пък наистина да е било така.

— Съмнявам се — отвърна Бош.

— Твоите съмнения не са достатъчни. А сега какво?

— Разчитаме на още няколко неща. Джери ще се опита да получи заповед за обиск на основата на това, с което разполагаме засега. Ако съдията я подпише, може би ще намерим обувките или нещо друго. Ще видим. Освен това работя и по въпроса за Вегас. Смятаме, че за да замислят този план, Па-уърс е трябвало един-два пъти да проследи там Тони, нали разбираш, за да научи за Гоушън и да насочи вниманието ни към него. Ако имаме късмет, Пауърс ще е искал да е близо до Алайзо. А това означава да е отседнал в „Мираж“. При

това положение не може да не е оставил следи. Може да е платил в брой, но за да покрие евентуални щети по стаята, телефонни разговори и всичко останало, е трябвало да даде истинска кредитна карта. С други думи, не можеш да се регистрираш под друго име, ако нямаш кредитна карта с него. Помолих един познат да провери.

— Добре, това поне е някакво начало — каза Билетс.

Тя кимна, притисна длан до устата си и потъна в размисъл.

— Всичко се свежда до едно — трябва да го принудим да проговори. Нали така? — накрая попита тя.

Бош кимна.

— Навярно. Освен ако не извадим късмет със заповедта за обиск.

— Няма да успееш да го принудиш. Той е ченге, знае как стоят нещата, знае, че трябва да разполагаш с доказателства.

— Ще видим.

Тя погледна часовника си. Бош също погледна своя и видя, че вече е един часът.

— Имаме проблем — тържествено заяви Билетс. — Утре няма да можем да опазим всичко това в тайна. Ще трябва да информирам съответните хора какво сме направили и какво правим. Ако се стигне дотам, ние не трябва да се замесваме.

Бош се наведе напред.

— Върви си вкъщи, лейтенант — каза той. — Никога не си била тук. Остави ни тази нощ. Ела утре в девет. Ако искаш, доведи със себе си прокурор. Погрижи се да е някой, който ще върви докрай с теб. Ако не познаваш такъв, аз мога да повикам някого. Но ни остави до девет сутринта. Осем часа. После ела.

Тя внимателно изгледа всеки един от тях, дълбоко си пое дъх и бавно въздъхна.

— Успех — каза Билетс.

Тя кимна, изправи се и ги остави сами.

Пред вратата на стая за разпит номер три Бош спря и събра мислите си. Знаеше, че всичко зависи от онова, което щеше да се случи в тази стая. Трябваше да пречупи Пауърс, а това нямаше да е лесна задача. Пауърс беше ченге. Триковете му бяха известни. Но детективът някак си трябваше да открие слабо място, което да използва, докато

едрият мъж не се признаеше за победен. Играта щеше да е жестока. Той въздъхна и отвори вратата.

Бош влезе в стаята за разпит, седна на стола срещу Пауърс и постави двата листа хартия, които носеше със себе си, върху масата пред него.

— И така, Пауърс, тук съм, за да ти обясня как стоят нещата.

— Спести си го, задник такъв. Единственият човек, с когото искам да разговарям, е адвокатът ми.

— Е, точно затова съм тук. Защо не се поуспокоиш, за да поговорим по въпроса?

— Да се успокоя ли? Арестувате ме, заключвате ме тук като някой проклет престъпник, после ме оставяте час и половина, докато си седите там и си мислите как сте прецакали всичко, а сега искаш да се успокоя? На коя планета си, Бош? Изобщо няма да се успокоя, докато не напъхам в джоба си три златни значки. А сега ме освободи, или ми дай шибания телефон!

— Ами нали точно това е проблемът? Да решим дали да те задържим, или да те пуснем. Затова дойдох, Пауърс. Мислех си, че можеш да ни помогнеш.

Пауърс като че ли не реагира. Очите му гледаха към средата на масата и умът му работеше, търсейки възможностите.

— Ето какво — продължи Бош. — Ако сега те задържа, после можем да повикаме адвоката, а и двамата знаем какво ще стане тогава. Никой адвокат няма да позволи на клиента си да разговаря с ченгетата. Просто ще трябва да се изправим в съда, а ти разбираш какво означава това. Ще бъдеш временно отстранен от работа без право на заплата. Ние няма да се съгласим на освобождаване под гаранция и ще трябва да останеш в затвора десет месеца. После делото може да завърши в твоя полза. Но може и да не завърши. Междувременно ще си постоянно на първа страница. Майка ти, баща ти, съседите... е, знаеш как става.

Бош извади цигара и я пъхна в устата си. Не я запали и не предложи на Пауърс. Спомняше си, че на местопрестъплението му бе предложил и едрото ченге му отказа.

— Алтернативата — продължи той — е да поседим тук и да се опитаме да изясним положението още сега. Пред теб има два формуляра. Добрата страна на това да си имаш работа с ченге е, че

няма нужда да ти обяснявам нещата. Първият формуляр е за правата. Ясно ти е. Подпиши, че знаеш правата си и после можеш да решиш: или разговаряш с мен, или викаш адвоката си, след като официално те задържим. Вторият формуляр е за отказ от адвокат.

Пауърс мълчаливо втренчи поглед във формулярите и Бош постави на масата химикалка.

— Когато си готов да подпишеш, ще ти сваля белезниците — каза детективът. — Нали разбираш, лошата страна на това да си имаш работа с ченге е, че не мога да те измамя. Играта ти е ясна. Знаеш, че ако подпишеш отказа и разговаряш с мен, или ще се оправдаеш, или ще попаднеш право в... Ако искаш, ще ти дам още време да си помислиш.

— Нямам нужда — отвърна той. — Сваля белезниците.

Бош се изправи и мина зад гърба на Пауърс.

— Дясната или лявата?

— Дясната.

Между гърба на едрия мъж и стената едва стигаше мястото, за да му сваля белезниците. При повечето заподозрени това положение беше опасно. Но Пауърс бе ченге и навярно знаеше, че в мига, в който направи някоя глупост, ще загуби и последния си шанс да излезе от тази стая и да се завърне към нормалния си живот. Освен това трябваше да предполага, че някой ги наблюдава и чака в готовност зад стъклото в четвърта стая. Бош отключи дясната гривна и я закопча за една от металните пръчки на стола.

Пауърс надраска подписа си и на двата формуляра. Хари се опита да не проявява външно възбудата си. Ченгето допускаше грешка. Бош взе химикалката и я прибра в джоба си.

— Дай си ръката отзад!

— Хайде, Бош. Отнасяй се с мен като с човек. Щом ще разговаряме, да разговаряме.

— Дай си ръката отзад.

Пауърс се подчини и ядосано въздъхна. Детективът закопча китките му, като прокара веригата на белезниците между металните пръчки на облегалката на стола и после се върна на мястото си. Той прочисти гърлото си и мислено повтори последните подробности. Целта му беше ясна. Трябваше да накара Пауърс да повярва, че има шанс да се измъкне оттук. Ако повярваше в това, може би щеше да

започне да приказва. А ако започнеш да приказва, Бош смяташе, че щеше да спечели битката.

— Добре — каза той. — Сега ще ти обясня положението. Ако успееш да ме убедиш, че сме сгрешили, ще излезеш отгук още преди изгрев слънце.

— Точно това искам и аз.

— Пауърс, ние знаем, че имаш връзка с Вероника Алайзо още отпреди смъртта на съпруга ѝ. Знаем, че преди убийството поне два пъти си го проследил във Вегас.

Пауърс не вдигаше поглед от масата пред себе си. Но Бош ясно можеше да види очите му. Когато спомена за Лас Вегас, зениците на патрулното ченге леко потрепнаха.

— Така — продължи Хари. — Имаме и доказателства, че си бил в „Мираж“. Проявил си лекомислие, като си оставил такива следи, Пауърс. Връзката с Тони Алайзо във Вегас става очевидна.

— Ами обичам да ходя във Вегас, какво толкова? Че Тони Алайзо бил там? Случайно съвпадение. От онова, което съм чувал, разбирам, че много често е ходил там. Какво друго имате?

— Имаме отпечатъка ти, Пауърс. Отпечатъка от пръст. В колата. В понеделник е трябвало да напълниш лютивия си спрей, но не си подал доклад за употреба на сила, който да обясни как е станало.

— Случайно се изпразни. Не докладвах за използване на сила, защото нямаше такова нещо. Доказателствата ви са пълен боклук. Имали сте отпечатъка ми? Точно така, сигурно го имате. Но аз влизах в колата, идиот такъв. Нали тъкмо аз открих трупа, спомняш ли си? Това е някакъв майтап, човече. Мисля, че е по-добре просто да повикам адвоката си и да рискувам. От прокуратурата изобщо няма да ви повярват.

Бош не му обърна внимание и продължи:

— И накрая, но не на последно място, имаме тазвечершното ти слизане в дерето. Обяснението ти не струва, Пауърс. Ти си слязъл там, за да потърсиш сака на Алайзо, защото си знаел какво има в него и си смятал, че двамата с вдовицата нещо сте пропуснали. Около половин милион долара. Единственият въпрос, който всъщност искам да ти задам, е дали тя ти се е обадила и ти е казала, или вчера сутринта, когато ходихме при нея, си бил там.

Бош забеляза, че зениците му отново потрепват, но после лицето му стана безизразно.

— Казах ти, искам да повикам адвоката си.

— Предполагам, че ти си просто момчето за всичко, нали така? Тя ти е казала да идеш и да вземеш парите, докато е чакала в къщата си.

Пауърс престорено се разсмя.

— Това ми харесва, Бош. Момче за всичко. Само дете почти не познавам онази жена. Но опитът си струваше. Струваше си. И ти ми харесваш, Бош, но трябва да ти кажа нещо.

Той се наведе над масата и сниши глас.

— Ако някога отново те срещна навън, нали разбираш, когато сме само ние двамата, лице в лице, жестоко ще ти го върна.

Той се изправи и кимна. Бош се усмихна.

— Знаеш ли, досега не бях съвсем сигурен. Но вече съм. Ти си го извършил, Пауърс. Точно ти. И никога повече няма да излезеш навън. Никога. Хайде, кажи ми, на кого беше идеята? Тя ли измисли всичко, или ти?

Пауърс намусено втренчи поглед надолу към масата и поклати глава.

— Чакай да видя дали ще отгатна — каза Бош. — Предполагам, че си отишъл в онази голяма къща, видял си всичко това, което са имали, подушил си многото пари, може да си чул за Тони и ролса му и всичко просто е започнало оттам. Обзалагам се, че идеята е била твоя, Пауърс. Но струва ми се, тя е знаела, че ще я предложиш. Тя е умна жена. Знаела е, че ще я предложиш. И е чакала... И знаеш ли какво? Ние нямаме нищо срещу нея. Нищичко. Тя те изигра съвършено, човече. Сега тя ще е навън, а ти — Хари насочи показалец към гърдите му — ще си вътре. Това ли искаш?

Пауърс се облегна назад със смаяна усмивка на лице.

— Ти май не разбираш, а? — отвърна той. — Ти си момчето за всичко тук, я се погледни. Виж само какво имаш. Не можеш да ме свържеш с Алайзо. Аз открих трупа, човече. Аз отворих колата. Присъствието на отпечатъка ми е обяснимо. А всичко останало е пълна безсмислица, абсолютно нищо. Ако отидеш при някой прокурор с това, направо ще се скъса от смях. Затова ми дай телефона, приятелче, и да свършваме с това. Просто ми дай телефона.

— Не още, Пауърс — отвърна Бош. — Не още.

Бош седеше на мястото си в детективското бюро, отпуснал глава върху скръстените си ръце. До лакътя му имаше празна чаша от кафе. Цигарата, която беше опрял на ръба на масата, бе изгоряла до филтъра, оставяйки поредния белег върху старото дърво.

Беше сам. Наближаваше шест и през високите прозорци на източната стена на стаята се процеждаха първите лъчи на зората. Бе останал при Пауърс повече от четири часа, без да постигне каквото и да е резултат. Дори не беше успял да разклати желязното му самообладание. Едрото патрулно ченге бе спечелило първия рунд.

Но Бош не спеше. Просто си почиваше и чакаше. Мислите му продължаваха да са съсредоточени върху Пауърс. Детективът не изпитваше съмнения. Беше сигурен, че в стаята за разпит е заключен убиецът. Макар и недостатъчни, доказателствата твърдо сочеха към него. Но убеждението му не се основаваше само на тях. Сигурността му идваше от опита и вътрешния му инстинкт. Бош знаеше, че невинният човек би се уплашил, а не би се държал така самоуверено като Пауърс. Невинният човек не би му се подигравал. Но все още му предстоеше да стопи самоувереността му и да го пречупи. Хари бе уморен, но продължаваше да обмисля задачата. Безпокоеше го единствено времето. Времето работеше срещу него.

Бош вдигна глава и погледна часовника си. Билетс щеше да се върне след три часа. Той взе празната чаша, бутна с длан угасналата цигара и пепелта в нея и я хвърли в кошчето за боклук под плота. После се изправи, запали нова цигара и започна да се разхожда по пътеката между масите. Опитваше се да проясни мислите си, да се приготви за следващия рунд.

Зачуди се дали да не се свърже с Едгар, за да види дали двамата с Райдър вече са успели да открият нещо, каквото и да е, стига да им бе от полза, но се отказа. Те знаеха колко важно е времето. Ако бяха постигнали някакъв резултат, или щяха да му се обадят, или направо щяха да се върнат.

Когато стигна до отсрещния край на детективското бюро, погледът му неволно попадна върху масата на отделението за сексуални престъпления и след миг осъзна, че гледа полароидната

снимка на момичето, дошло в петък заедно с майка си в участъка, за да съобщи, че е било изнасилено. Това беше най-горната от купчина други полароидни снимки, захванати с кламер за корицата на дневника на разследването. Детектив Мари Канту го бе оставила върху останалите си документи, за да се заеме с него в понеделник. Без да мисли, Бош свали кламера, взе снимките и започна да ги разглежда. Момичето беше жестоко пребито и следите по тялото му, заснети от фотоапарата на Канту, представляваха угнетяващо свидетелство за цялото зло в този град. Бош винаги бе смятал, че е по-лесно да се работи с жертви, които вече не са между живите. Живите го измъчваха, защото не можеше да ги утеши. Не докрай. Никой не можеше да им отговори на въпроса „Защо?“.

Понякога Бош си мислеше за града като за някакъв огромен канал, който привлича към себе си всички злини и ги концентрира във вихрен въртоп. Място, в което лошите като че ли често превъзхождат по брой добрите. Крадци и терористи, изнасилвачи и убийци. Такова място лесно можеше да създаде човек като Пауърс. Прекалено лесно.

Бош върна снимките на мястото им, засрамен от неволното си воайорство на болката на момичето. Той се върна на масата си, взе телефонната слушалка и набра собствения си домашен номер. Откакто се бе прибирал за последен път, бяха минали близо двайсет и четири часа и сега се надяваше, че Елиънър Уиш ще му отговори — беше оставил ключа под изтривалката — или че може да му е оставила съобщение. След три извънпявания се включи телефонният секретар и той чу собствения си глас да му казва да остави съобщение. Хари набра кода си, за да провери дали някой не го е търсил и получи отрицателен отговор.

Замислен за нея, той остана неподвижен, все още притиснал слушалката до ухото си. И изведнъж чу гласа ѝ.

— Ти ли си, Хари?

— Елиънър?

— Тук съм, Хари.

— Защо не вдигаше телефона?

— Мислех, че не търсят мен.

— Кога се прибра?

— Снощи. Чаках те. Благодаря ти, че си оставил ключа.

— Моля... Елиънър, къде беше?

Последва кратко мълчание.

— Ходих до Вегас. Трябваше да прибера колата си... да закрия банковата си сметка, такива неща. А ти къде беше цяла нощ?

— На работа. Имаме нов заподозрян. Арестувахме го. Ходи ли до апартамента си?

— Не. Нямахте защо. Просто свърших каквото трябваше и се върнах с колата.

— Съжалявам, че те събудих.

— Няма нищо. Тревожех се къде си, но не исках да те търся в службата, страхувах се да не прекъсна нещо.

Искаше му се да я попита как ще продължат оттук нататък, но ужасно се радваше, че се е върнала в дома му, и се боеше да не провали мига.

— Не зная още колко ще се бавя — каза той.

Бош чу, че тежките врати в задния коридор на участъка се отварят и после се захлопват. Към детективското бюро се запътиха стъпки.

— Трябва да тръгваш, нали? — попита Елиънър.

— Хм...

В стаята влязоха Едгар и Райдър. Жената държеше в ръце кафяв плик за веществени доказателства с нещо тежко вътре. Едгар носеше затворен кашон, върху който някой беше написал с флумастер „Коледа“. Младият детектив широко се усмихваше.

— Да — каза Бош. — Мисля, че трябва да вървя.

— Добре, Хари. До скоро.

— Там ли ще бъдеш?

— Да.

— Добре, Елиънър, ще се върна колкото мога по-скоро.

Той затвори и погледна към двамата си партньори. Едгар продължаваше да се усмихва.

— Носим ти коледен подарък, Хари — каза той. — Направо сме натикали Пауърс в този кашон.

— Намерили сте обувките, така ли?

— Не. Не обувките. Намерихме нещо по-добро.

— Покажете ми го.

Едгар отвори капака на кашона и извади дебелата хартия, която покриваше съдържанието му. После го наведе така, че Бош да може да

погледне вътре. Детективът подсвирна.

— Честита Коледа — каза Едгар.

— Преброихте ли ги? — попита Хари, без да откъсва поглед от пачките банкноти, прихванати с гумени ленти.

— На всяка пачка е обозначена сумата — отвърна Райдър. — Събери ги и ще получиш четиристотин и осемдесет хиляди. Очевидно са всички.

— Не е лош подарък, а, Хари? — възбудено рече Едгар.

— Не. Къде бяха?

— На тавана — отвърна Едгар. — Едно от последните места, които претърсихме. Когато си подадох главата горе, кашонът просто си стоеше там пред мен.

Бош кимна.

— Добре, какво друго носите?

— Под дюшека му открихме това.

Едгар извади от плика купчина снимки. Бяха големи и в долния им ляв ъгъл бяха отпечатани датите им. Бош ги остави на масата пред тях и започна да ги разглежда, като внимателно ги хващаше за ъгълчето. Надяваше се Едгар да ги е пипал по същия начин.

На първата снимка се виждаше Тони Алайзо, който влиза в някакъв автомобил пред „Мираж“. На втората се приближаваше до вратата на „При Доли“. Следващите го показваха да разговаря пред клуба с мъжа, когото жертвата беше познавала като Люк Гоушън. Тези снимки бяха правени нощно време и от разстояние, но неоновите реклами на клуба ярко осветяваха околността и Алайзо и Гоушън лесно се разпознаваха.

После идваха снимки на същото място, но от друга дата. Те показваха млада жена, която излизаше от клуба и се приближаваше до колата на Алайзо. Бош я позна. Това бе Лейла. Имаше и снимки на Тони и Лейла край басейна в „Мираж“. На последната Тони навеждаше силно загорялото си тяло над шезлонга на Лейла и я целуваше по устата.

Детективът вдигна поглед към Едгар и Райдър. Джери продължаваше да се усмихва. Лицето на Райдър беше сериозно.

— Точно както си мислехме — рече Едгар. — Проследил е нашия човек във Вегас. Това означава, че е разполагал с необходимата

информация, за да замисли всичко. Заедно с вдовицата. Опипахме ги, Хари.

— Може би. — Бош погледна към Райдър. — Какво ти е, Киз?

Тя поклати глава.

— Не зная. Просто изглежда прекалено лесно. Жилището му беше много чисто. Нямаше стари обувки, нямаше и следа, че Вероника изобщо е ходила там. После съвсем лесно открихме тези неща. Като че ли се предполагаше, че трябва да ги открием. Искам да кажа, защо ще си прави труда да се избави от обувките, но ще остави снимките под дюшека? Разбирам, че е искал парите да останат при него, но ми се струва съвсем неубедително да ги скрие на тавана.

Тя махна с ръка към снимките и банкнотите. Бош кимна в знак на съгласие и се отпусна назад на стола си.

— Струва ми се, че си права — каза той. — Пауърс не е чак толкова глупав.

Детективът си помисли за подобния начин, по който пистолетът беше подхвърлен на Гоушън. И това изглеждаше прекалено лесно.

— Мисля, че е инсценирано — продължи Бош. — От Вероника. Той е направил снимките. Навярно ѝ е казал да ги унищожи, но тя ги е запазила. Просто за всеки случай. Сигурно ги е сложила под леглото му и е оставила парите на тавана. Лесно ли се стигаше до него?

— Съвсем лесно — отвърна Райдър. — Със сгъваема стълба.

— Почакайте малко, защо ѝ е да подхвърля на Пауърс уликите? — попита Едгар.

— Не от самото начало — каза Бош. — Тя се е подsigурила. Ако нещата тръгнат на зле, ако стигнем прекалено близо до нея, Вероника е била готова да прехвърли вината върху него. Може би, когато го е пратила да търси сака, тя е отишла в дома му и е оставила снимките и парите. Кой знае кога е започнало? Но се обзалагам, че когато кажа на Пауърс какво сме открили, очите му направо ще изскочат. Какво има в чантата, Киз, фотоапаратът ли?

Тя кимна и остави чантата на масата, без да я отваря.

— Никон с телеобектив и разписка за покупката на негово име.

Бош кимна и се замисли. Опитваше се да реши как да използва снимките и парите, за да се справи с Пауърс. Те бяха шансът им да го пречупят. Трябваше да изиграе козовете си по най-подходящия начин.

— Чакайте, чакайте — каза Едгар с объркано изражение на лицето. — Продължавам да не разбирам. Какво ви кара да смятате, че е било инсценировка? Може да е пазил парите и снимките с намерението да си поделят всичко, когато бурята утихне. Защо трябва да му ги е подхвърлила тя?

Бош погледна към Райдър и после отново към Едгар.

— Защото Киз е права. Било е прекалено лесно.

— Не и ако е смятал, че не го подозираме, ако си е мислил, че е чист до момента, в който изскочихме от храстите и го спихаме.

Бош поклати глава.

— Не зная. Струва ми се, че в такъв случай, когато преди малко разговарях с него, нямаше да се държи по този начин. Не и ако е знаел, че всичко това е в дома му. Смятам, че е било инсценирано. Тя се е опитала да прехвърли цялата вина върху него. Ако я арестуваме, ще ни сервира някоя история, че Пауърс е бил лудо влюбен в нея. Вероника е актриса, тя ще потвърди, че са били любовници, но ще каже, че е скъсала с него. Но той не я оставял на мира. Убил мъжа ѝ, за да я има само за себе си.

Хари се отпусна назад и ги погледна в очакване на отговор.

— Струва ми се правдоподобно — отвърна Райдър. — Би могло да свърши работа.

— Само че ние няма да ѝ повярваме — каза Бош.

— И какво получава тя от всичко това? — попита Едгар, който упорито продължаваше да не приема версията им. — Какво остава за нея, след като се отказва от парите?

— Къщата, колите, застраховката — каза Бош. — Каквото е останало от компанията — и възможността да се измъкне безнаказано.

Но отговорът не бе убедителен и той го разбираше. Половин милион долара бяха много пари, за да бъдат подхвърлени. Това беше единственото слабо място в теорията, която току-що бе развил.

— Избавила се е от съпруга си — рече Райдър. — Може би това е било най-важно за нея.

— Той ѝ е изневерявал от години — възрази Едгар. — Защо чак сега? Какво се е променило?

— Не зная — призна Райдър. — Но или нещо наистина се е променило, или има още нещо, което не ни е известно. Точно това трябва да разберем.

— Ами опитай тогава — отвърна Едгар.

— Имам идея — каза Бош. — Ако някой знае отговора на въпроса, това е Пауърс. Ще се опитам да го измамя и мисля, че се досещам как. Киз, още ли пазиш онази касета с филма на Вероника?

— „Фатална страст“ ли? Да. В чекмеджето ми е.

— Иди я донеси и включи видеото в кабинета на лейтенанта. Аз ще донеса още малко кафе и ще дойда при вас.

Бош влезе в стая за разпит номер три. Носеше кашона с парите обърнат така, че страната с надписа „Коледа“ да е притиснат към гърдите му. Надяваше се да прилича на обикновен кашон. Детективът наблюдаваше Пауърс за някакви признаци, че го е познал, но не забеляза нищо. Ченгето седеше точно така, както го беше оставил. Сковано изправен, поставил ръце пред себе си, сякаш преднамерено. Той отпрати към Хари безизразен поглед. Бе готов и очакваше следващия рунд. Бош остави кашона на пода така, че да не се вижда, придърпа стола и отново седна срещу Пауърс. После се наведе, отвори кашона, извади от него касетофон и папка и ги остави на масата.

— Казах ти, Бош, никакви записи. А ако от другата страна на огледалото си включил камера, също нарушаваш правата ми.

— Няма камера, Пауърс. Няма да записвам и разговора. Просто искам да ти пусна нещо, това е всичко. Та докъде бяхме стигнали?

— Бяхме стигнали до въпроса дали да ме пуснеш, или официално да ме арестуваш. Да ме освободиш, или да доведеш адвоката ми.

— Е, междуременно се появиха две нови неща. Помислих си, че може би първо ще искаш да научиш за тях. Нали разбираш, преди да вземеш окончателно решение.

— Заеби. Писна ми от тези глупости. Дай ми телефона.

— Имаш ли фотоапарат, Пауърс?

— Казах да ми да... Фотоапарат ли? Какъв фотоапарат?

— Имаш ли фотоапарат? Въпросът е съвсем ясен.

— Да. Всеки има фотоапарат. И какво от това?

Бош го изгледа за миг. Усещаше как равновесието му започва да се пропуква. Детективът леко се усмихна. Искаше Пауърс да разбере, че от този момент нататък положението се изплъзва от ръцете му.

— Носеше ли фотоапарата със себе си, когато си ходил до Вегас миналия март?

— Не зная. Може би. Винаги го нося, когато съм на почивка. Не знаех, че е престъпление. Какво ли не измислят шибаните законодатели?

Бош не отвърна на усмивката му.

— Така ли му викаш? — тихо рече той. — Почивка?

— Да, точно така му викам.

— Странно е, защото Вероника не го нарича така.

— Не зная нищо за това.

За миг той извърна поглед от Бош. Случваше се за първи път и детективът отново усети, че ченгето губи равновесие. Разиграваше картите си правилно. Чувстваше го.

— Сигурен съм, че знаеш, Пауърс. А и нея познаваш много добре. Тя току-що ни разказа всичко. В момента е в другата стая. Оказва се, че е по-слаба, отколкото си мислех. Бях заложил на теб. Нали знаеш поговорката: колкото са по-големи, толкова по-болезнено падат? Мислех си, че ти ще проговориш, но се оказа тя. Преди малко Едгар и Райдър успяха да я пречупят. Удивително е как снимките от местопрестъплението въздействат на човек с гузна съвест. Тя ни каза всичко, Пауърс. Всичко.

— Продължаваш да бълваш глупости, Бош. Май започваш да остаряваш. Къде е телефонът?

— Ето какво ни каза. Запознал...

— Не искам да слушам.

— Запознал си се с нея, когато си отишъл през онази нощ да вземеш показанията ѝ за обира. Едното води до другото и съвсем скоро двамата сте започнали малък романс. Само че тя се опомнила и скъсала с теб. Все още обичала стария Тони. Знаела, че пътува много, че кръшка много, но вече била свикнала. Имала нужда от него. Затова те отрязала. Но според нея ти не си я оставял на мира. Досаждал си ѝ, звънял си ѝ по телефона, преследвал си я, когато е излизала от къщата. Започнало да става опасно. Искам да кажа, какво е можела да направи? Да иде при Тони и да му съобщи, че бившият ѝ любовник непрекъснато я преследва? Тя...

— Това са глупости, Бош. Опитваш се да ме излъжеш!

— Тогава си започнал да следиш Тони. Нали разбираш, той е бил проблемът ти. Изправил се е на пътя ти. И ти си изпълнил домашното си. Проследил си го във Вегас и си го хванал в крачка. Разбрал си какво точно прави и как да го премахнеш така, че да ни насочиш по погрешна следа. Реквием от багажника — така го наричат. Само че си свирил фалшиво, Пауърс. Хванахме те. И с нейна помощ ще те довършим.

Пауърс гледаше надолу към масата. Кожата около очите и устата му беше опъната.

— Всичко това е лъжа — без да вдига очи отвърна той. — Уморих се да те слушам. Тя не е в другата стая, а си седи в онази голяма къща горе на хълма. Опитваш се да ми пробуташ най-стария трик от учебниците.

Пауърс го погледна и на лицето му се изписа крива усмивка.

— Опитваш се да го пробуташ на ченге? Не мога да повярвам. Това наистина е жалко, човече. Ти си жалък. Направо се посрамваш.

Бош протегна ръка към касетофона и натисна бутона. В малката стая се разнесе гласът на Вероника Алайзо.

— Той беше. Той е луд. Не успях да го спра, докато не стана прекалено късно. После не можех да кажа на никого, защото щеше... щеше да изглежда така, сякаш аз...

Бош го изключи.

— Това е достатъчно — каза той. — Дори не бях длъжен да ти го пускам. Но си помислих, нали разбираш, като ченге на ченге, че би трябвало да знаеш положението си.

Детективът мълчаливо наблюдаваше Пауърс, който бавно почервеняваше. Виждаше как гневът кипи зад очите му. Като че ли нито един мускул на лицето му не трепваше, но въпреки това внезапно се беше вцепенил. Накрая обаче успя да се вземе в ръце и да възстанови самообладанието си.

— Това са само нейните твърдения — тихо каза той. — Не може да докаже нищо. Това са измислици, Бош. Нейната дума срещу моята.

— Възможно е. Само че имаме и това.

Бош отвори папката и остави купчината снимки пред Пауърс. После протегна ръце и внимателно ги разтвори като ветрило, така че ченгето да може да ги види и познае.

— Това доказва голяма част от нейната версия, не мислиш ли?

Докато Пауърс разглеждаше снимките, той внимателно го наблюдаваше. Ченгето за втори път изглеждаше на ръба да изпусне гнева си, но отново се овладя.

— Не доказва нищо — каза Пауърс. — Би могла да ги направи и сама. Всеки би могъл. Само защото ви е дала тази купчина... Тя ви е омотала, нали? Повярвали сте на всяка нейна дума.

— Може би щеше да е така, само че не сме ги взели от нея.

Бош отново отвори папката и извади копие от заповедта за обиск. Той се пресегна и го остави върху снимките.

— Преди пет часа пратихме това по факса на съдия Уорън Ламбърт в дома му в Палъсейдс. Той ни го върна обратно подписано. Едгар и Райдър прекараха по-голямата част от нощта в малкото ти холивудско бунгало. Сред вещите, които донесоха, имаше малък никон с телеобектив. И тези снимки. Били са под дюшека ти, Пауърс.

Той замълча и остави намръщения Пауърс да смели информацията.

— А, намерихме и още нещо. — Бош се наведе и вдигна кашона. — Това е било на тавана при коледните играчки.

Той изсипа съдържанието на кашона върху масата и пачките се разпиляха по целия плот, някои дори паднаха на пода. Бош разтърси кашона, за да се увери, че го е изпразнил и го остави долу. После погледна към Пауърс. Дивият му поглед скачаше от пачка на пачка. Детективът знаеше, че го е победил. Инстинктът също му подсказваше, че за това трябва да благодари на Вероника Алайзо.

— Виж сега, аз лично не смятам, че си чак толкова тъп-тихо рече Бош. — Нали разбираш, да държиш снимките и всички тези пари вкъщи. Разбира се, в кариерата си съм виждал и по-невероятни неща. Но ако трябваше да се обзалагам, щях да заложа, че не си знаел за присъствието на всичко това у вас, защото не си го оставял там. Е, и двете възможности ме устройват. Доказахме вината ти и изяснихме случая, друго не ме интересува. Щеше да е хубаво да спипа-ме и нея, но и това стига. Тя ще ни трябва, за да те изправим пред съда. Със снимките, с нейните показания и всичко останало, за което си приказвахме с теб, мисля, че лесно ще те довършим. Престъплението ти е особено тежко, Пауърс. Очакват те две възможности. Отровната инжекция или доживотен затвор без право на помилване. Във всеки случай, предполагам, че наистина е време да ти донеса телефона, за да

можеш да се свържеш с адвокатата си. И си избери някой добър. Не от онези пуяци от случая О. Дж. Симпсън. Трябва да си намериш адвокат, който да върши работа и извън съдебната зала. Да може да води преговори.

Той се изправи и тръгна към вратата. С ръка на бравата, детективът се обърна и го погледна.

— Знаеш ли, всичко това ми е неприятно, Пауърс. Ти си ченге и може би съм се надявал, че няма да опереш пешкира вместо нея. Имам чувството, че не сме ударили когото трябва. Но предполагам, че животът в големия град е такъв. Все някой трябва да опере пешкира.

Той се обърна към вратата и я отвори.

— Кучка! — с тиха ярост каза Пауърс.

После измърмори нещо, което Бош не успя да чуе. Той погледна назад към него и зачака.

— Идеята беше нейна — продължи Пауърс. — Изцяло. Тя ме омота и сега омотава вас.

Бош изчака още малко, но ченгето мълчеше.

— Това означава ли, че ще разговаряш с мен?

— Да, Бош, седни. Може би ще успеем да измислим нещо.

В девет Бош седеше в кабинета на лейтенанта и ѝ докладваше за случилото се през нощта. В ръката си държеше празна пластмасова чашка, но не я хвърляше в кошчето за боклук, защото искаше нещо да му напомня, че има нужда от още кафе. Беше уморен до смърт и торбичките под очите му бяха толкова подути, че почти го боляха. В устата си усещаше кисел вкус от кафето и цигарите. През последните двайсет часа бе изял само няколко блокчета шоколад и стомахът му вече протестираше. Но беше щастлив. Бе спечелил последния рунд с Пауърс, а в битката, която водеше, нищо друго нямаше значение.

— Значи — рече Билетс — ти е разказал всичко?

— Поне своята версия — отвърна Бош. — Хвърля цялата вина върху нея и това трябваше да се очаква. Спомни си, той смята, че тя е в другата стая и хвърля цялата вина върху него. Затова я представя като голямата лоша черна вдовица, сякаш никога през живота си не е имал каквато и да е лоша мисъл, докато не е попаднал на нея.

Той вдигна чашата към устата си и едва тогава осъзна, че е празна.

— Но щом я доведем тук и тя разбере, че Пауърс е проговорил, сигурно ще научим и нейната версия — прибави детективът. — Кога тръгнаха Джери и Киз?

Бош погледна часовника си.

— Преди около четирийсет минути. Трябвала се върнат всеки момент.

— Защо ти не отиде да я доведеш?

— Не зная. Мислех си, че щом аз съм хванал Пауърс, те би трябвало да доведат нея.

— По-добре внимавай. Ако продължаваш да действаш така, ще загубиш репутацията си на желязно ченге.

Бош се усмихна и погледна надолу в чашата си.

— И каква е същината на неговата версия? — попита Би-летс.

— Приблизително каквато си я представяхме. Отишъл е да вземе показанията ѝ за обира и всичко започнало оттам. Казва, че го е омотала едва ли не без той да забележи. Започнал все по-често да патрулира в района, а тя наминавала през бунгалото му сутрин, след като Тони тръгвал за работа или докато е бил във Вегас. Както описва нещата, направо го е оплела. Любела се страстно и необичайно за него.

— И после го е помолила да проследи Тони.

— Точно така. Помолила го да проследи Тони и той заминал за Вегас. Върнал се с купчина снимки на Тони и момичето и с много въпроси с кого и защо се среща там. Не е бил глупав. Разбирал е, че Алайзо е забъркан в нещо. Според него Вероника му обяснила всичко, знаела всяка подробност, познавала всички мафиоти по име. Освен това му казала за колко пари става дума. Тогава му разкрила плана. Казала му, че трябва да очисти Тони, че после ще са само те двамата, те и адски много пари. Казала му, че Тони тайно трупа пари. От години. Че е скътал поне два милиона долара, без да броят онези, които ще вземат след убийството му.

Бош се изправи и продължи да разказва, докато се разхождаше пред бюрото на лейтенанта. Беше прекалено уморен, за да седи дълго, без да се поддаде на изтощението.

— Така или иначе, точно затова е било второто му пътуване. Пауърс го проследил още един път. За опипване на почвата. Освен това

проследил и човека, от когото Тони взимал парите. Очевидно не е имал представа, че Люк Гоушън е агент. Дватама определили Гоушън за изкупителна жертва и измислили план, за да инсценират мафиотско убийство. Реквием от багажника.

— Много е сложно.

— Да, така е. Той твърди, че планът е бил изцяло неин, и ми се струва, че казва истината. Ако питаш мен, Пауърс е умен, но не чак толкова. Всичко това е измислено от Вероника и той просто е станал доброволен участник в играта. Само че тя си е оставила тайна вратичка, за която Пауърс не е знаел.

— Той е бил тайната вратичка.

— Да. Вероника прави така, че той да поеме удара, но само ако стигнем прекалено близо до отговора. Пауърс казва, че ѝ е дал ключ за дома си, едно бунгало на Сиера Бонита. Сигурно е отишла там през седмицата, пъкнала е снимките под дюшека и е оставила кашона с парите на тавана. Умна жена. Добра инсценировка. Когато Джери и Киз я доведат, зная точно какво ще каже. Ще хвърли вината изцяло върху него, ще заяви, че е бил луд по нея, че са били любовници и че после тя е скъсала. Той обаче не я оставял и накрая убил съпруга ѝ. Когато разбрала какво се е случило, не можела да каже нищо. Той я принудил да мълчи. Не е имала друг избор. Пауърс е бил ченге и ѝ е казал, че в противен случай може да хвърли всичко върху нея.

— Добър сценарий. Всъщност той и сега може да подейства пред съдебните заседатели.

— Може. Все още имаме да вършим работа.

— Ами скритите пари на Тони?

— Добър въпрос. В банковите му сметки не открихме парите, за които говореше Пауърс. Била му обяснила, че са в депозитен сейф, но не му казала къде. Ще ги открием.

— Ако съществуват.

— Мисля, че съществуват. Тя е подхвърлила половин милион в дома на Пауърс, за да му прехвърли вината. Това са много пари за толкова нещо, освен ако случайно нямаш някъде другаде още два милиона. Точно това трябва да...

Бош погледна през прозореца към детективското бюро. Към кабинета на лейтенанта се приближаваха Едгар и Райдър. Вероника

Алайзо не беше с тях. Двамата влязоха с напрегнато изражение на лице и детективът разбра какво ще кажат.

— Няма я — съобщи Едгар.

Бош и Билетс просто ги гледаха.

— Като че ли се е чупила още снощи — продължи Едгар. — Колите ѝ са там, но в къщата няма никой. Влязохме през задната врата и не открихме никого, човече.

— Взела ли е дрехите и бижутата си? — попита Хари.

— Очевидно не. Просто я няма.

— Проверихте ли на портала?

— Да, проверихме. Вчера е имала две посещения. Първо в четири и петнайсет дошъл куриер. От „Лигъл ийгъл месънджър сървис“. Останал вътре около пет минути и си тръгнал. Второто посещение е било вечерта. Късно. Някакъв мъж на име Джон Галвин. Тя вече била оставила името му на портала и казала да го пуснат, когато пристигне. Дежурният записал регистрационния номер на колата му и ние го проверихме. Взета е под наем от „Херц“ във Вегас. Ще я обявим за издирване. Така или иначе, Галвин останал докъм един през нощта. Тръгнал си е точно когато сгащихме Пауърс в гората. Тя сигурно е излязла с него.

— Свързахме се с пазача, който е бил дежурен по това време — прибави Райдър. — Не успя да си спомни дали Галвин си е тръгнал сам. Не помнеше конкретно да е виждал г-жа Алайзо снощи, но тя може да се е крила на задната седалка.

— Знаем ли кой е адвокатът ѝ? — попита Билетс.

— Да — отвърна Райдър. — Нийл Дентън от Сенчъри сити.

— Добре, Джери, ти се заеми с колата от „Херц“. Киз, ти се опитай да се свържеш с Дентън и виж дали ще успееш да разбереш какво толкова важно е имало, че дай праща куриер в събота.

— Добре — каза Едгар. — Но имам лошо предчувствие. Според мен тя е духнала.

— Е, тогава ще се наложи да духнем след нея и да я открием — отвърна Билетс. — Действайте.

Едгар и Райдър се върнаха на масата си в бюрото. Бош мълчаливо постоя известно време, замислен за последните събития.

— Смяташ ли, че трябва да пратим хора да я търсят? — попита лейтенантът.

— Ами, като се замисля, струва ми се, че така ще е най-правилно. Но разследването ни не е законно. Не разполагаме с необходимите хора. Освен това допреди два часа не разполагахме с доказателства срещу нея.

Билетс кимна с болезнено изражение на лице.

— Ако през следващите петнайсет минути не открият нещо сериозно за нея, можеш да я отпишеш.

— Така е.

— Слушай, мислиш ли, че Пауърс крие нещо?

— Трудно е да се каже. Сигурно. Продължава да стои въпросът защо този път.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че Алайзо е ходел във Вегас от години и винаги е носел пълни куфарчета. Според Пауърс той отдавна скътавал пари и взимал своя дял от жените там. Вероника е знаела всичко това. Трябва да го е знаела. Но какво я е накарало да го направи сега, а не миналата година, или пък следващата?

— Може би просто ѝ е писнало. Може би точно сега е дошъл моментът, Пауърс се е появил и машината е задействала.

— Възможно е. Питам Пауърс и той ми каза, че не знае. Но ми се струва, че крие. Ще трябва отново да поговоря с него.

Билетс не отговори.

— Все още има някаква тайна, която не знаем — продължи Бош.
— Има нещо. Надявам се тя да ни каже. Ако я открием.

Лейтенантът примирено махна с ръка.

— Записа ли разпита на Пауърс? — попита тя.

— И на касетофон, и на видео. Киз наблюдаваше от четвърта стая. Веднага щом Пауърс каза, че ще говори, тя включи апаратурата.

— Съобщи ли му пак правата? По време на записа?

— Да, всичко е записано. Ако искаш да видиш касетата, ще ти я донеса.

— Не. Ако можеше, изобщо не искам да виждам и него. Ти не си му обещал нищо, нали?

Бош се канеше да отговори, но замълча. Откъм стая номер три, в която продължаваше да е заключен Пауърс, се разнесе приглушен вик. Хари погледна през прозореца на кабинета и видя, че Едгар се изправя от масата в детективското бюро и се насочва към коридора да провери.

— Навярно иска да повикаме адвоката му — каза Бош. — Е, малко е късно за това... Във всеки случай не съм му обещавал нищо. Казах му, че ще разговарям с прокурора да не пледира за най-тежко наказание, но че ще е трудно.

— Предполагам, че трябва да повикам прокурор.

— Да. Ако не се сецаш конкретно за някого, или пък не дължиш на никого предварително решен случай, поискай да пратят Роджър Гоф. Той се занимава с такива неща и му дължа услуга. Няма да се провали.

— Познавам Роджър. Ще поискам да пратят него... Трябва да съобщя и на началството. Не се случва всеки ден да телефонираш на заместник-началника и да му кажеш, че не само си пратил хората ти да водят разследване, след като специално са те предупредили да стоиш настрана, но и че си арестувал ченге. При това за убийство, не за нещо друго.

Бош се усмихна. Нямахше да му е много приятно, ако трябваше да води такъв разговор.

— Този път наистина ще хвърчат лайна — отвърна той. — Още една черна точка за управлението. Между другото, Джери и Киз са открили в дома на Пауърс някои доста опасни неща. Не са ги взели, защото не са свързани със случая. Нацистки лични вещи, дрога. Можеш да събщиш на началството и за това, пък те нека правят каквото искат.

— Благодаря, че ми каза. Ще поговоря с Ървинг. Сигурна съм, че няма да иска тези неща да видят бял свят.

Едгар надзърна през отворената врата.

— Пауърс казва, че трябвало да иде до тоалетната и че повече не можел да издържа.

Младият детектив гледаше към Билетс.

— Ами заведи го — отвърна тя.

— Не му сваляй белезниците — прибави Бош.

— И как ще се изпикае с ръце на гърба? Да не очакваш аз да му го извадя вместо него? Няма начин.

Билетс се засмя.

— Просто му премести белезниците отпред — каза Бош. — Дай ми една секунда да свърша тук и ще дойда.

— Добре, ще те чакам в трета.

Едгар излезе и Бош проследи с поглед през прозореца как се отдалечава по коридора към стаите за разпит. После се обърна към Билетс, която все още се усмихваше на ироничното възражение на Едгар. Хари я погледна сериозно.

— Нали знаеш, можеш да ме използваш, когато разговаряш със заместник-началника.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако искаш, кажи, че не си знаела нищо, докато не съм ти се обадил тази сутрин с лошата новина. Нямам нищо против.

— Не бъди смешен. Ние разкрихме убийство и спасихме света от едно ченге убиец. Ако не проумеят, че доброто тук е повече от лошото... е, майната им, щом не разбират от майтап.

Бош се усмихна и кимна.

— Готина си, лейтенант.

— Благодаря.

— Пак заповядай.

— И се казвам Грейс.

— Добре. Грейс.

Докато вървеше по късия коридор към стаите за разпит и влизаше в стая номер три, Бош си мислеше колко много му харесва Билетс. Едгар тъкмо закопчаваше белезниците на китките на Пауърс. Сега ръцете му бяха отпред.

— Направи ми една услуга, Бош — каза Пауърс. — Позволи ми да използвам тоалетната в предния коридор.

— Защо?

— За да не ме видят отзад. Не искам никой да ме вижда в това състояние. Пък и можеш да имаш проблем, ако на хората не им хареса тази гледка.

Бош кимна. Пауърс имаше право. Ако го отведяха в съблекалнята, всички ченгета в дежурната стая щяха да го видят и да започнат да задават въпроси. Някои от полицаите, които не знаеха какво става, дори можеха да се разбеснеят. Тоалетната в предния коридор беше за обществено ползване, но толкова рано в събота сутрин най-вероятно щеше да е празна и можеха да го заведат и да го върнат обратно, без да ги видят.

— Добре, да вървим — каза Бош. — Към предния коридор.

Минаха покрай регистратурата и тръгнаха по коридора с административните офиси, които бяха празни и заключени за уикенда. Докато Бош остана с Пауърс в коридора, Едгар провери тоалетната.

— Няма никой — съобщи той, като държеше вратата отворена отвътре.

Хари последва Пауърс и едрото ченге отиде до най-близкия от трите писоара. Бош остана до вратата и Едгар зае позиция от другата страна на Пауърс до умивалниците. Когато свърши, арестантът се приближи до един от тях. В този момент Бош и Едгар забелязаха, че връзката на дясната му обувка се е развързала.

— Завържи си обувката, Пауърс — рече младият детектив. — Ще вземеш да паднеш и да си смачкаш красивото лице, пък не искам после да ми ревеш за „полицейската бруталност“.

Пауърс спря и погледна надолу към обувката си, после вдигна очи към Едгар.

— Естествено.

Той си изми ръцете, избърса се със салфетка и после стъпи с десния си крак върху ръба на умивалника, за да се завърже.

— Нови обувки — отбеляза Едгар. — Връзките им винаги се развързват, нали?

Бош не можеше да види лицето на Пауърс, защото се бе обърнал с гръб към вратата. Но Пауърс гледаше към Едгар.

— Майната ти, негро.

Все едно, че му беше зашлевил шамар. На лицето на Джери незабавно се изписа отвращение и гняв. Той хвърли поглед към Бош, просто за да прецени дали Хари ще се опита да му попречи да удари Пауърс. Но едрият мъж само това чакаше. Той отскочи от мивката, хвърли се към Едгар и го блъсна в облицованата с бели плочки стена. После вдигна закопчаните си в белезници ръце и с лявата го сграбчи за предницата на ризата, докато с дясната притисна в гърлото на зашеметения детектив цевта на малък пистолет.

Бош бе изминал половината от разстоянието до тях, когато видя оръжието.

— Назад, Бош — извика Пауърс. — Назад или партньорът ти е мъртъв. Това ли искаш?

Той обърна глава и погледна назад към Хари. Бош отстъпи назад и вдигна ръце.

— Това е — каза Пауърс. — Слушай сега какво ще направиш. Съвсем бавно си извади пистолета и го пусни в първата мивка ей там.

Бош не помръдна.

— Действай. Веднага.

Пауърс очевидно се опитваше да говори тихо.

Бош погледна към малкия пистолет в ръката му. „Рей-вън“ двайсет и пети калибър, любимо оръжие на патрулните ченгета поне от времето, когато самият той носеше униформа. Беше малък — в дланта на Пауърс приличаше на играчка — но смъртоносен и удобен за носене в чорап или обувка, на практика невидим под крачола на панталона. В този момент му дойде наум, че Едгар и Райдър не бяха претърсили изцяло Пауърс. Знаеше, че изстрелът от упор със сигурност ще убие Едгар. Не искаше да дава оръжието си, но не виждаше друга алтернатива. Пауърс бе отчаян, а Бош съзнаваше, че отчаяните хора не обмислят нещата. Те действаха противно на всякаква логика. Бяха убийци. С два пръста той бавно извади пистолета си и го пусна в мивката.

— Много добре, Бош. А сега искам да легнеш на пода под мивките.

Бош се подчини, без да откъсва очи от Пауърс.

— Едгар — продължи ченгето. — Сега е твой ред. Просто пусни своя на пода.

Пистолетът на Джери издрънча в плочките.

— Сега и ти легни до партньора си. Точно така.

— Това е лудост, Пауърс — каза Бош. — Къде ще идеш? Не можеш да избягаш.

— Кой приказва за бягство, Бош? Извади си белезниците и закопчай едната гривна на лявата си китка.

След като детективът го направи, Пауърс му каза да прекара веригата през една от тръбите, после нареди на Едгар да закопчае свободната гривна на дясната си китка. Когато той се подчини, Пауърс се усмихна.

— Ето, така е добре. Това би трябвало да ви задържи за няколко минути. А сега ми дайте ключовете си. И двамата, хвърлете ги насам.

Пауърс взе връзката на Едгар от пода и отключи белезниците си. Той бързо разтри китките си, за да възстанови кръвообращението си. Продължаваше да се усмихва, но Бош се чудеше дали изобщо го съзнава.

— Да видим сега.

Патрулният полицай бръкна в умивалника и взе пистолета на Хари.

— Хубаво оръжие, Бош. — Добре балансирано. По-добро е от моето. Нещо против да го взема назаем за няколко минути?

В този момент детективът разбра какво има намерение да направи. Щеше да потърси Вероника. Бош си помисли за Киз, седнала в детективското бюро с гръб към регистратурата. Билетс беше в кабинета си. Щяха да го видят прекалено късно.

— Тя не е там, Пауърс — каза той.

— Какво? Кой?

— Вероника. Излъгах те. Изобщо не сме я арестували.

Пауърс мълчеше. Усмивката бе изчезнала от лицето му и на нейно място се беше изписало сериозно, съсредоточено изражение. Обмисляше.

— Взехме гласа ѝ от един от нейните филми. Презаписах го от видеокасетата. Ако идеш в онези стаи за разпит, ще попаднеш в задънена улица. Те са празни и няма да можеш да се измъкнеш.

Бош видя, че кожата на лицето на Пауърс се изпъва по същия начин като преди. Той почервеня от гняв и после внезапно необяснимо защо се усмихна.

— Хитър скапаняк си, Бош. Нали така? И очакваш да ти повярвам, че не е там? Може би сега се опитваш да ме излъжеш, а не преди. Нали ме разбираш?

— Не те лъжа. Няма я. След онова, което ми каза, искахме да я арестуваме. Преди час отидохме в къщата ѝ, но и там я нямаше. Излязла е снощи.

— Щом не е тук как...

— Това не беше лъжа. Парите и снимките бяха в жилището ти. Щом ти не си ги оставил там, значи е била тя. Опитала се е да прехвърли вината върху теб. Просто свали пистолета и ще започнем всичко отново. Само се извини на Едгар и ще забравим за този малък инцидент.

— А, разбирам. Пускате я да избяга и аз поемам цялата вина за убийството.

— Казах ти, ще поговорим с прокурора. В момента идва насам. Той е приятел. Ще направи каквото трябва. Всъщност искаме да хванем нея.

— Шибан задник такъв! — високо каза Пауърс. После отново снижи глас. — Не разбираш ли, че я искам? Мислиш си, че си ме победил, нали? Мислиш си, че си ме пречупил? Не си познал, Бош. Говорих, защото исках да говоря. Аз те победих, човече, но ти нищо не разбра. Повярва ми, защото така ти отърваше. Изобщо не трябваше да ми сваляш белезниците, братче.

Той помълча малко, за да ги остави да смелят думите му.

— А сега имам среща с онази кучка и ще ида на нея независимо от всичко. Ще я открия, даже да я няма там.

— Може да е навсякъде.

— Аз също, Бош, и тя няма да знае, че идвам. Трябва да вървя.

Пауърс извади найлоновия чувал от кошчето за боклук и го изпразни на пода. Пъхна пистолета на Бош в чувала, после пушна крановете на трите умивалника докрай. Водата силно заклокочи и шумът отекваше от плочките по стените. Той взе оръжието на Едгар, пушна го в чувала и няколко пъти уви найлона, за да не се вижда какво има вътре. След това сложи собствения си „Рейвън“ в предния си джоб така, че да му е подръка, хвърли ключовете за белезниците в един от писоарите и пушна водата в трите. Без дори да погледне към двамата мъже под умивалниците, Пауърс се запъти към вратата.

— Адиос, боклуци — подметка през рамо той и излезе.

Бош погледна към Едгар. Знаеше, че дори да викат, няма голяма вероятност да ги чуят. В неделя в административното крило нямаше никой. А в бюрото бяха само Билетс и Рай-дър. При шума от течащата вода никой нямаше да чуе виковете им.

Бош се завъртя и опря крака на стената под плота с мивките. Той хвана тръбата така, че да използва краката си като опора, за да откърти тръбата. Но тя бе гореща.

— Кучи син! — извика детективът и я пусна. — Пуснал е горещата вода.

— Какво ще правим? Той ще избяга.

— Твоите ръце са по-дълги. Виж дали можеш да се пресегнеш и да спреш водата. Прекалено е горещо. Не мога да хвана тръбата.

Бош пхна ръката си почти до лакътя зад тръбата и Едгар едва успя да достигне до крана. Трябваша му няколко секунди, за да го завърти така, че остана да тече съвсем слаба струйка.

— А сега пусни студената — каза Хари. — За да охладим тръбата.

Изтекоха още няколко секунди, но после Бош можеше да опита отново. Той хвана тръбата и наблегна с крака на стената. Едгар направи същото. Съвместните им усилия дадоха резултат и тръбата се откърти от мивката. Докато измъкваша веригата на белезниците, водата се лееше отгоре им. Двамата се изправиха и се приближиха до писоарите. Върху решетката на дъното на един от тях Бош видя ключовете си. Той ги извади и с мъка успя да отключи гривната на китката си. После ги подаде на Едгар и се втурна към изхода, като газеше във водата, заляла целия под.

— Спри водата — извика той и се хвърли навън.

Бош се затича по коридора и прескочи плота на регистратурата. Детективското бюро беше пусто и през прозореца Хари видя, че в кабинета на лейтенанта няма никой. В този момент чу силен тропот и приглушените викове на Райдър и Билетс. Затича се по коридора към стаята за разпит и откри, че са отворени всички врати с изключение на една. Знаеше, че Пауърс все пак е проверил дали Вероника Алайзо не е там, след като е заключил Билетс и Райдър в трета стая. Детективът отвори вратата и после бързо се затича обратно през бюрото към задния коридор на участъка. Той изскочи през тежката метална врата и излезе в задния паркинг. Инстинктивно протегна ръка към празния кобур под мишницата си и плъзна поглед по паркинга и отворените врати на гаража. Нямаше и следа от Пауърс, но до колонките на бензиностанцията стояха двама патрулни полицаи. Бош се приближи до тях.

— Да сте виждали Пауърс?

— Да — отвърна по-възрастният. — Току-що замина. С нашата шибана кола. Какво става тук, по дяволите?

Детективът не отговори. Той затвори очи, сведе глава и мислено се прокле.

Шест часа по-късно Бош, Едгар и Райдър седяха на масата в „Убийства“ и мълчаливо наблюдаваха съвещанието в кабинета на лейтенанта. Наблъскани в малкия офис като пътници в автобус, там седяха Билетс, капитан Левали, заместник-началник Ървинг, трима следователи от ОВР, включително Частейн, началникът на полицията и неговият административен помощник. Заместник-окръжният прокурор Роджър Гоф участваше по високоговорителя на телефона-Бош чуваше гласа му през отворената врата. Но после затвори вратата и той беше сигурен, че в момента решават съдбата на тримата детективи, които седяха навън.

Скръстил ръце и свел глава надолу, началникът на полицията седеше по средата на претъпканата стая. Той бе пристигнал последен и очевидно другите го информираха за събитията. От време на време началникът кимаше, но на Бош му се струваше, че почти не говори. Хари знаеше, че основното, което обсъждат, е как да решат проблема о Пауърс. На свобода беше ченге убиец. Изявлението пред медиите щеше да е упражнение по самоизмъчване, но Бош не виждаше начин да го избегнат. Бяха претърсили всички възможни места, но не откриха Пауърс. Намериха патрулната кола, която беше взел, изоставена сред хълмовете на „Феърхолм драйв“. Никой не знаеше къде е отишъл оттам. Наблюдателните постове пред бунгалото му и пред дома на Алайзо, както и пред къщата и офиса на адвоката Нийл Дентън, не бяха постигнали никакъв резултат. Вече бе време да дадат изявление пред медиите, да покажат снимката на ченгето престъпник по новините в шест часа. Бош предполагаше, че началникът на полицията е тук, защото възнамерява да свика пресконференция. Иначе щеше да остави всичко на Ървинг.

В този момент Хари разбра, че Райдър е казала нещо.

— Извинявай?

— Попитях какво ще правиш през свободното си време?

— Не зная. Зависи за колко ще ни отстранят. Ако е за петнайсет дни, просто ще довърша работата по къщата. Ако е повече от месец, ще трябва да се замисля как да си изкарвам прехраната. — Бош беше абсолютно сигурен, че отстраняването от служба, което щеше да им наложи началникът, нямаше да е за кратко.

— Няма да ни уволни, нали, Хари? — попита Едгар.

— Съмнявам се. Но всичко зависи от начина, по който му обяснят положението.

Той хвърли поглед към прозореца на кабинета. В този момент началникът погледна навън към него, но веднага извърна очи. Лош признак. Бош никога не се бе запознавал с него и не очакваше да се запознаят. Беше външен човек, изпратен тук, за да омиротворят обществото. Не заради някакви особени полицейски административни способности, а защото имаха нужда от външен човек. Бе едър чернокож мъж, по-голямата част от килограмите на когото се съсредоточаваха около кръста. Ченгетата, които не го харесваха, а те бяха много, често го наричаха „началник Калното подхлъзване“. Бош не знаеше как го наричат ченгетата, които го харесваха.

— Просто исках да кажа, че съжалявам, Хари — рече Райдър.

— За какво съжаляваш? — попита Бош.

— За това, че не открих пистолета. Аз го претърсих. Прокарах ръце по крачолите му, но някак си съм го пропуснала. Не разбирам.

— Беше достатъчно малък, за да го пъкне в обувката си — отвърна Бош. — Не си виновна само ти, Киз. Всички допуснахме грешки. Дватама с Джери се прецакахме в тоалетната. Трябваше да го пазим по-внимателно.

Тя кимна, но Хари знаеше, че продължава да се самообвинява. Детективът вдигна поглед и видя, че съвещанието в кабинета на лейтенанта е към края си. Началникът на управлението и неговият помощник, следвани от Левали и следователите от ОВР излязоха през главния вход на бюрото. Така не трябваше да минават покрай масата на „Убийства“ и да се срещат с Бош и другите. Още един лош признак, помисли си той.

В кабинета останаха единствено Ървинг и Билетс. Лейтенантът погледна към Бош и му даде знак тримата да идат при тях. Те бавно станаха на крака и тръгнаха нататък. Едгар и Райдър седнаха, но Хари остана изправен.

— Г-н началник — каза Билетс, давайки думата на Ървинг.

— Добре, ще ви изложи нещата така, както току-що ми беше наредено — започна той.

После погледна надолу към листа хартия, върху който си бе водил бележки.

— За провеждане на неупълномощено разследване и за неспазване на правилата за претърсване и транспортиране на затворник, всеки от вас се отстранява за трийсет дни без право на заплата и на още толкова със заплата. Стават два месеца. И разбира се, в досиетата ви се вписва официално мъмрене. Можете да обжалвате пред комисията за правата.

Той замълча за миг. Беше по-тежко, отколкото очакваше Бош, но лицето му остана безизразно. Той чу, че Едгар шумно въздъхва. Колкото до обжалването, рядко се случваше да отменят дисциплинарно наказание, наложено от началника на полицията. Това означаваше двама от тримата капитани в комисията да гласуват срещу прекия си началник. Да отхвърлиш решение на следовател от ОВР бе едно. Но да отмениш заповед на началника беше политическо самоубийство.

— Но — продължи Ървинг — началникът замразява наказанията ви в зависимост от по-нататъшното развитие на събитията.

Последва кратко мълчание, докато тримата детективи проумяват последното изречение.

— Какво означава това, че се замразяват? — попита Едгар.

— Това означава, че началникът ви дава шанс — отвърна Ървинг. — Той иска да види какво ще стане през следващите няколко дена. Утре всеки от вас трябва да дойде на работа и да продължи с разследването. Разговаряхме с прокуратурата. Съгласни са да повдигнат обвинение срещу Пауърс. Първата ви работа утре е да подготвите документацията. След два часа началникът ще даде изявление пред медиите. Ако имаме късмет, ще хванем този тип, преди той да открие жената или да направи някоя друга беля. А ако ние имаме късмет, сигурно и вие тримата ще сте късметлии.

— Ами Вероника Алайзо, няма ли да повдигнат обвинение и срещу нея?

— Не още. Не преди да върнем Пауърс. Гоф каза, че без него записът на признанията му няма никаква стойност. Прокурорът няма да е в състояние да го използва срещу нея без Пауърс да е там, за да свидетелства, ако тя заяви, че показанията са лъжа.

Бош погледна надолу към пода.

— Значи, ако не го открием, тя ще се измъкне, така ли?

— Така изглежда.

Хари кимна.

— Какво ще съобщи той? — попита детективът. — Началникът, искам да кажа.

— Ще каже нещата такива, каквито са. За едно ще ви похвали, за друго не. Като цяло това не е добър ден за управлението.

— Затова ли ни дава цели два месеца? Защото ние сме носителите на лошата вест?

Стиснал зъби, Ървинг продължително го изгледа.

— Ще смятам, че това не е отговорът ви.

После се обърна към Райдър и Едгар.

— Вие двамата можете вече да си вървите. Свършихме с вас. Трябва да обсъдя един друг въпрос с детектив Бош.

Хари проследи с поглед излизането им и се приготви за гнева на заместник-началника, предизвикан от последната му забележка. Не беше сигурен защо го е казал. Знаеше, че Ървинг няма да го отмени.

Но когато Райдър затвори вратата на кабинета, Ървинг заговори по съвсем друг въпрос.

— Детектив, исках да знаете, че вече разговарях с хората от ФБР и всички ние сме на едно мнение.

— Какво е то?

— Казах им, че с днешните събития е станало съвсем ясно — кристално ясно — че нямате нищо общо с подхвърлянето на вещественни доказателства на техния човек. Казах им, че е бил Пауърс и че слагаме край на този аспект от вътрешното разследване на поведението ви.

— Чудесно, г-н заместник-началник. Благодаря ви.

Бош се отправи към вратата, като си мислеше, че това е всичко.

— Детектив, има още нещо.

Бош се обърна към него.

— Когато обсъждахме положението с началника на полицията, остана още един въпрос, който го безпокои.

— За какво става дума?

— По време на започнатото от детектив Частейн разследване се е появила второстепенна информация за връзката ви с осъден престъпник. Това тревожи и мен. Бих искал да получа уверението ви, че връзката няма да продължи повече. Бих искал да предам това уверение на началника.

Бош се замисли за миг.

— Не мога да ви дам такова уверение.

Ървинг погледна надолу към пода. Зъбите му отново бяха стиснати.

— Разочаровате ме, детектив Бош — накрая отвърна той. — Това управление е направило много за вас. Аз също. Поддържал съм ви в трудни моменти. Никога не сте били лесен човек, но притежавате дарба, от която, струва ми се, управлението и градът определено се нуждаят. Предполагам, че това ви прави ценен. Искате ли да настроите мен и други хора в управлението срещу себе си?

— Не особено.

— Тогава последвайте съвета ми и направете каквото трябва, синко. Знаете какво. Това е всичко, което ще ви кажа по този въпрос.

— Да, сър.

— Свободен сте.

Когато стигна до дома си, Бош видя прашен форд ескорт, паркиран до тротоара отпред. Регистрацията му беше от Не-вада. Елиънър Уиш седеше на масата в малката трапезария, четеше обявите в „Сънди таймс“ и подчертаваше подходящите с черен флумастер. В пепелника до вестника димеше цигара. Бош видя всичко това и сърцето му запрескача на бързи обороти. Щом търсеше работа, Елиънър може би щеше да се премести окончателно в Лос Анджелис и да остане при него. Отгоре на всичко в къщата се носеше ароматът на италиански ресторант, усещаше се силен дъх на чесън.

Той заобиколи масата, сложи длан на рамото ѝ и колебливо я целуна по бузата. Тя го потупа по ръката. Когато се изправи обаче, Хари забеляза, че Елиънър чете обявите за даване под наем на мебелирани апартаменти в Санта Моника, а не частта за предлагане на работа.

— Какво готвиш? — попита той.

— Моя сос за спагети. Помниш ли го?

Той кимна, но всъщност не го помнеше. Всичките му спомени за дните, които пет години преди това бяха прекарвали заедно, се концентрираха единствено върху нея, върху миговете им на интимност и върху онова, което се бе случило после.

— Как беше в Лас Вегас? — попита той само за да каже нещо.

— Като във Вегас. Град, който никога не ти липсва. Нямам нищо против никога повече да не се върна там.

— Търсиш си жилище тук, така ли?

— Помислих си, че няма да е зле да започна да си търся нещо.

Пет години преди това тя бе живяла в Санта Моника. Бош си спомняше апартамента ѝ с балкона на спалнята. Усещаше се дъхът на морето, а ако човек се наведеше през парапета, можеше да види булевард „Оушън парк“. Той знаеше, че сега Елиънър не може да си позволи такова жилище. Навярно търсеше нещо на изток от Линкълн.

— Знаеш, че няма защо да бързаш — рече Хари. — Можеш да останеш тук. Хубава гледка, спокойно е. Защо не... Не зная, просто не бързай.

Тя вдигна поглед към него, но не каза това, което искаше. Бош го усещаше.

— Искаш ли бира? — попита Елиънър. — Купих още няколко бутилки. В хладилника са.

Той кимна и отиде в кухнята, за дай даде възможност да остане за малко сама. Върху тезгяха видя глинено гърне и се зачуди дали го е купила, или го е донесла със себе си от Лас Вегас. Бош отвори хладилника и се усмихна. Тя го познаваше. Беше купила бира „Хенри Уайнхард“. Извади две бутилки и ги отнесе обратно в трапезарията. Отвори нейната и ѝ я подаде, след това отвори и своята. После двамата заговориха едновременно.

— Извини ме, продължавай — каза тя.

— Не, ти.

— Сигурен ли си?

— Да, какво?

— Само исках да те попитам как мина днес?

— А, това ли. Ами беше и добре, и зле. Опипахме онзи тип и той ни разказа всичко. Издаде жената.

— Съпругата на Тони Алайзо ли?

— Да. Планът е бил изцяло неин. Според него. Вегаската следа е била просто за заблуда.

— Това е страхотно. А каква е лошата част?

— Ами на първо място, нашият човек е ченге и...

— О, по дяволите!

— Да, но положението е още по-лошо. Днес той ни се изплъзна.

— Изплъзна ли ви се? Какво искаш да кажеш с това, че ви се е изплъзнал?

— Искам да кажа, че избяга. Направо от участъка. Имаше пистолет, малък „Рейвън“, скрит в обувката. Не сме го забелязали, докато му слагахме белезниците. Двамата с Едгар го заведохме до тоалетната и по пътя трябва да си е настъпил връзката на обувката. Нали разбираш, нарочно. После, когато Едгар забеляза и му каза да се завърже, той извади пистолета. Изплъзна ни се, измъкна се в задния паркинг и взе една от патрулните коли. Все още беше в униформа.

— Господи, и досега не са го открили?

— Това стана преди около осем часа. Няма и следа от него.

— Къде ли би могъл да отиде с патрулна кола и униформа?

— А, той е изоставил колата — вече я откриха — и се съмнявам, че още е в униформа, където и да е. Изглежда, че е симпатизирал на крайно десните сили, онези с превъзходството на бялата раса и прочее. Навярно познава хора, които биха му дали дрехи, без да задават излишни въпроси.

— Ега ти ченгето.

— Да. Странно е. Той откри трупа, нали разбираш, миналата седмица. И понеже беше ченге, аз изобщо не си помислих за него. Още тогава разбрах, че е боклук, но гледах на него единствено като на ченгето, открило трупа. И той трябва да го е знаел. Точно на това е разчитал — че ще бързаеме на онази площадка. Хитро го е замислил.

— Може да го е замислила тя.

— Да. По-вероятно да е била тя. Но така или иначе, сега се чувствам... хм, не зная, по-разстроен или разочарован, че тогава не съм му обърнал внимание, отколкото, че днес го изпуснахме. Трябваше да го забележа. В повечето случаи убиецът е точно онзи, който открива трупа. Униформата му ме накара да забравя този факт.

Елиънър се изправи от масата и се приближи до него. Тя обви ръце около врата му и му се усмихна.

— Ще го хванеш. Не се тревожи.

Той кимна. Двамата се целунаха.

— Какво искаше да кажеш преди малко? — попита Елиънър. — Когато и двамата едновременно започнахме да говорим.

— А... Вече не си спомням.

— Значи не е било нещо важно.

— Исках да ти кажа да останеш при мен.

Тя сведе глава на гърдите му, така че Бош не можеше да вижда очите ѝ.

— Хари...

— Просто да видим как ще тръгне. Чувствам се така... сякаш всичките тези години изобщо не ги е имало. Искам... Просто искам да сме заедно. Мога да се грижа за теб. Тук ще се чувстваш в безопасност и ще разполагаш с колкото време ти трябва, за да започнеш отначало. Да си намериш работа, да правиш каквото искаш.

Тя отстъпи назад и го погледна в очите. Сега предупреждението на Ървинг беше последното нещо, за което си мислеше Бош. Единственото, което го интересуваше в момента, бе да я задържи при себе си и да направи всичко, за да постигне това.

— Но минаха много години, Хари. Не можем да ги забравим просто така изведнъж.

Той кимна и сведе очи. Знаеше, че е права, но въпреки всичко не го интересуваше.

— Искам те, Хари — продължи Елиънър. — Теб и никой друг. Но не искам да бързаме. Трябва да сме сигурни. И двамата.

— Аз вече зная, че съм сигурен.

— Само така си мислиш.

— Санта Моника е толкова далеч оттук.

Тя се усмихна, после се засмя и поклати глава.

— В такъв случай, ще ти се налага да оставаш да спиш там, когато ми идваш на гости.

Той отново кимна и двамата се прегърнаха.

— Способна си да ме накараш да забравя много неща, знаеш ли го? — прошепна в ухото ѝ Хари.

— И ти — отвърна Елиънър.

Докато се любиха, телефонът иззвъня, но онзи, който се обаждаше, не остави съобщение на телефонния секретар. По-късно, когато Бош излезе от банята, Елиънър му съобщи, че някой отново е звънял, но без да остави съобщение.

Накрая, докато тя кипваше вода за спагетите, телефонът иззвъня за трети път и Бош вдигна слушалката, преди да се включи секретарят.

— Хей, Бош?

— Да, кой се обажда?

— Рой Линдъл. Помниш ли ме — Люк Гоушън?

— Помня те. Ти ли ме търси на два пъти преди известно време?

— Да, защо не отговори?

— Бях зает. Какво искаш?

— Значи е била кучката, а? — Какво?

— Жената на Тони.

— Да.

— Ти познаваше ли онзи тип Пауърс?

— Не съвсем. Просто съм го мяркал наоколо.

Бош не искаше да му казва нищо, което агентът още не знаеше.

Линдъл отегчено въздъхна.

— Да, Тони веднъж ми каза, че повече се страхувал от жена си, отколкото от Джоуи Маркс.

— Така ли? — внезапно заинтригуван попита Бош. — Кога ти го е казал?

— Не зная. Една нощ разговаряхме в клуба и той просто ми го каза. Спомням си, че заведението вече беше затворено. Той чакаше Лейла и си приказвахме.

— Много ти благодаря, че ми го казваш, Линдъл. Какво друго е споделял с теб?

— Хей, нали сега ти го казвам, Бош. И без това преди не можех. Играех роля, човече, и в тази роля не се предвижда да изпускаш пред ченгетата каквото и да е. А пък после... е, после си мислех, че се опитваш да ме прецакаш. И тогава не исках да ти казвам нищо.

— Но сега вече не е така.

— Да, прав си. Виж, Бош, можех изобщо да не ти се обадя. Но го правя. Мислиш ли, че някой друг от бюрото ще си признае, че сигурно е допуснал грешка по отношение на теб? Няма начин. Но стилът ти ми харесва. Искам да кажа, че даже след като ти отнеха случая, ти не се отказа. И после откри онзи скапаняк. Това говори за смелост и стил, Бош. Разбирам това.

— Страхотно, Рой. Какво друго ти е казал за жена си Тони Алайзо?

— Почти нищо. Просто каза, че била студена. Че го държала изкъсо. Това е всичко. Не можел да получи развод от нея, без да загуби

половината от парите си и после да я остави да се мотае наоколо с всичко, което знае за бизнеса му и за хората, с които си е имал работа. Ако разбираш какво искам да кажа.

— Защо не е помолил Джоуи Маркс да я очисти?

— Мисля, че тя се е познавала с Джоуи от едно време и той я е харесвал. Джоуи я е запознал с Тони. Според мен Тони е знаел, че ако иде при Джоуи, просто ще го изритат и после информацията може да стигне до нея. И че ако иде при някой друг, после ще трябва да отговаря пред Джоуи. За такива неща Джоуи имаше последната дума и той не би искал Тони да се замесва в каквото и да е друго, излагащо на опасност прането на парите.

— Добре ли е познавала Джоуи Маркс, как мислиш? Смяташ ли, че сега може да се е върнала при него?

— В никакъв случай. Тя е убила златната кокошка. Тони правеше парите на Джоуи законни. А парите са неговата първа любов.

Известно време двамата помълчаха.

— Ами с теб какво става сега? — накрая попита Бош.

— Искаш да кажеш с проблема ми ли? Довечера се връщам във Вегас. Утре сутрин е изслушването пред предварителния състав на съдебните заседатели. Предполагам, че ще трябва да им говоря поне две седмици. Имам да им разказвам доста неща. За Коледа би трябвало да сме спипали Джоуи и хората му.

— Надявам се, че си водиш телохранители.

— А, да. Не съм сам.

— Ами късмет тогава, Линдъл. Като оставим всички глупости настрана, и на мен ми харесва стилът ти. Искам да те питам нещо. Защо ми каза за скривалището и за полинезийците? Това не се вписваше в ролята ти.

— Трябваше, Бош. Ти ме уплаши.

— Решил си, че наистина ще те очистят, така ли?

— Не бях сигурен, но всъщност не ме безпокоеше това. Имаше хора, които ме пазеха и за които ти не знаеше. Но бях сигурен, че те ще очистят нея. А аз съм агент, човече. Бях длъжен да се опитам да им попреча. Затова ти казах. Изненадах се, че още тогава не ме разкри.

— Изобщо не ми мина през ум. Ти беше много добър.

— Е, заблудих хората, които трябваше да заблудят. Доскоро, Бош.

— Доскоро. А, Линдъл?

— Да.

— Дали Джоуи Маркс се е сещал, че Тони Алайзо го лъже и тайно си заделя пари?

Линдъл се засмя.

— Никога не се отказваш, а, Бош?

— Предполагам, че не.

— Тази информация ще е част от разследването и не мога да говоря за това. Поне официално.

— Ами неофициално?

— Неофициално ти не си го чул от мен и двамата никога не сме разговаряли. Но Джоуи Маркс смяташе, че всички го мамят. Не вярваше на никого. Всеки път, когато се срещах с него и носех скрито записващо устройство, направо се потях от страх. Защото никога не знаех кога ще си сложи ръката на гърдите ми. Бях с него повече от година и той от време на време продължаваше да го прави. Трябваше да нося касетофончето подмишницата си, човече. Някой път опитай да отлепиш касетофонче от подмишницата си. Много боли.

— Ами Тони?

— Това се опитвам да ти кажа. Естествено, Джоуи смяташе, че Тони го краде. Така си мислеше и за мен. И трябва да разбереш, до известна степен това беше допустимо. Джоуи знаеше, че всеки трябва да сложи по някоя пара отгоре, за да е доволен. Но е възможно да усещаше, че Тони взима повече от допустимото. Никога не ми го е казал, но зная, че на няколко пъти прати да го проследят в Лос Анджелис. И имаше човек в банката на Тони в Бевърли Хилс. Джоуи получаваше копия от месечния му баланс.

— Наистина ли?

— Да. Определено е щял да разбере, ако Тони е имал някакви по-сериозни влогове.

Бош се замисли за миг, но не успя да се сети какво друго да пита.

— Защо ми задаваш този въпрос, Бош?

— А, не зная, работя по един проблем. Пауърс каза, че според Вероника Алайзо Тони имал скрити два милиона долара.

Линдъл подсвирна.

— Струват ми се доста пари. Ако Джоуи го беше усетил, веднага щеше да го очисти. Това не се вменява в рамките на допустимото.

— Според мен той ги е трупал от години, нали разбираш. Постепенно. Освен това е перял пари и за някои от приятелите на Джоуи в Чикаго и Аризона, нали си спомняш? Може да е крадял и тях.

— Всичко е възможно. Слушай, Бош, после ще ми разкажеш какво е станало. Трябва да хвана самолета.

— Само още нещо.

— Бош, трябва да тръгвам за Бърбанк.

— Чувал ли си някога във Вегас за човек на име Джон Галвин?

Галвин се казваше мъжът, който последен бе посетил Вероника Алайзо в нощта на изчезването ѝ. След продължително мълчание Линдъл отговори, че името не му е познато. Но за Бош това мълчание беше достатъчно.

— Сигурен ли си?

— Виж, изобщо не съм чувал за такъв човек, разбираш ли? Трябва да вървя.

Когато остави слушалката на място, детективът отвори куфарчето си върху масата в трапезарията и извади бележника си, за да си запише някои от нещата, казани от Линдъл. Елиънър се появи от кухнята с прибори и салфетки в ръце.

— Кой беше?

— Линдъл.

— Кой?

— Агентът, който играеше ролята на Люк Гоушън.

— Какво искаше?

— Да се извини, предполагам.

— Звучи ми необичайно. Обикновено бюрото не се извинява за каквото и да е.

— Разговорът не беше официален.

— А. Просто мъжки разговор.

Бош се усмихна, защото Елиънър бе права.

— Какво е това? — попита тя, когато остави приборите на масата и извади касетата с „Фатална страст“ от куфарчето му. — А, не беше ли един от филмите на Тони Алайзо?

— Да. Част от законната му холивудска фасада. Един от филмите, в които участва Вероника. Трябваше да го върна на Киз.

— Гледал ли си го?

Бош кимна.

— Бих искала и аз да го гледам. Хареса ли ти?

— Адски е слаб, но ако искаш, довечера можем да го пуснем.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против?

— Сигурен съм.

По време на вечерята Бош подробно ѝ разказа за случая. Елиънър му зададе няколко въпроса и накрая потънаха в спокойно мълчание. Болонският сос и спагетите, които беше приготвила, бяха фантастични и Хари наруши тишината, за да ѝ го каже. Тя бе отворила бутилка червено вино, което също бе превъзходно.

После двамата оставиха съдовете в мивката и отидоха в дневната да гледат филма. Бош седеше с ръка, вдигната на облегалката на дивана. Дланта му леко докосваше шията на Елиънър. Беше му досадно да гледа за втори път филма и мислите му бързо се понесоха към събитията от деня. Парите задържаха вниманието му най-дълго. Чудеше се дали Вероника вече ги е взела, или са някъде, където трябва да иде, за да ги прибере. Не бяха в местна банка, реши той. Вече бяха проверили банките в града.

Значи оставаше Лас Вегас. Документите на Тони Алайзо показваха, че през последните десет месеца е ходил само там. Ако бе имал скрити пари, той трябваше да разполага с достъп до тях. Щом парите не бяха тук, значи бяха там. И тъй като до днес Вероника не беше напускала дома си, Бош реши, че още не ги е взела.

Телефонът извънтя и прекъсна размислите му. Той се изправи и отговори от кухнята, за да не пречи на Елиънър. Търсеше го Ханк Майер от „Мираж“, но гласът му звучеше необичайно. Като на уплашено момче.

— Детектив Бош, мога ли да ви се доверя?

— Естествено, че можете, Ханк. Какво има?

— Стана нещо. Искам да кажа, че нещо се появи. Хм, заради вас научих нещо, което, струва ми се, не би трябвало да зная. Искан ми се всичко това... Не зная какво да...

— Почакайте, почакайте, Ханк. Просто се успокойте и ми кажете какво е станало. Успокойте се. Разкажете ми и ще решим проблема. Независимо какъв е.

— В момента съм в кабинета си. Потърсиха ме вкъщи, защото бях оставил специална бележка в компютъра за онзи залог на вашия човек.

— Ясно.

— Ами тази вечер някой е осребрил фиша.

— Добре, някой го е осребрил. И кой?

— Нали разбирате, оставих в компютъра съкращението на данъчната служба. В смисъл, че трябва да поискат приносителят на фиша да покаже шофьорската си книжка и да вземат номера на социалната му осигуровка, нали разбирате, заради данъците. Поставих бележката, въпреки че фишът беше само за 3500 долара.

— Добре, и кой го е осребрил?

— Мъж на име Джон Галвин. Дал е адрес във Вегас.

Бош се наведе над масата и силно притисна слушалката до ухото си.

— Кога е станало това? — попита той.

— В осем и половина тази вечер. Преди по-малко от два часа.

— Не разбирам, Ханк. Защо това ви тревожи толкова?

— Ами оставих инструкции в компютъра да ми съобщят вкъщи веднага щом някой осребри фиша. Съобщиха ми. Дойдох тук и проверих кой го е осребрил, за да ви съобщя колкото е възможно по-скоро, после отидох направо във ви-деозалата. Исках да видя този Джон Галвин, нали разбирате, ако сме имали късмета да го заснемем ясно.

Той замълча. Трябваше да му тегли думите с ченгел.

— И? — попита Бош. — Кой беше, Ханк?

— Бяхме го заснели ясно. Показа се, че познавам Джон Галвин, но не под това име. Хм, както знаете, едно от задълженията ни е да сътрудничим на органите на реда, да поддържаме връзка и да помагаме, когато можем и за каквото...

— Да, Ханк, зная. Кой беше той?

— Видях записа. Беше много чист. Познавам Джон Галвин. Той е от Метро, капитан. Казва се...

— Джон Фелтън.

— Откъде...

— Защото и аз го познавам. А сега ме чуйте, Ханк. Не сте ми казвали това, става ли? Изобщо не сме разговаряли. Така е най-добре. Най-безопасно за вас. Разбирате ли?

— Да, но... но какво ще стане?

— Не трябва да се тревожите. Аз ще се погрижа за това и никой в Метро няма да научи за вашето участие. Става ли?

— Да, предполагам. Аз...

— Ханк, трябва да вървя. Благодаря ви. Дължа ви услуга.

Бош затвори и набра „Телефонни услуги“, за да получи номера на „Саутуест еърлайнс“ на летището в Бърбанк. Знаеше, че „Саутуест“ и „Америка уест“ осъществяват повечето полети да Лас Вегас и че двете компании използват един и същ терминал. Свърза се със „Саутуест“ и поиска да повикат по радиоуредбата Рой Линдъл. Докато чакаше, погледна часовника си. От разговора му с агента бе изминал повече от час, но Хари не мислеше, че Линдъл бърза толкова много, колкото му беше казал.

Разнесе се глас, който го попита кого търси. Бош повтори името на Линдъл. Казаха му да почака и след две прещраквания агентът се обади.

— Да, тук е Рой, кой ме търси?

— Ти кучи сине.

— Кой се обажда?

— Джон Галвин е Джон Фелтън и ти си го знаел през цялото време.

— Бош? Бош, какво правиш?

— Фелтън е човекът на Джоуи в Метро. Ти си бил в организацията и си го знаел още от самото начало. И когато върши нещо за Маркс, Фелтън използва името Джон Галвин. И това си знаел.

— Бош, не мога да говоря по този въпрос. Той е част от нашето раз...

— Изобщо не ми пука за вашето разследване. Трябва да решиш на чия страна си, човече. Фелтън е взел Вероника Алайзо. А това означава, че тя е при Джоуи Маркс.

— За какво говориш? Това е лудост.

— Те знаят за скритите пари, не можеш ли да го разбереш? Джоуи си иска парите обратно и те ще направят всичко, за да я накарат да им каже къде са.

— Откъде си научил всичко това?

— Просто го зная.

Бош се сети за нещо и погледна през отворената врата на кухнята към дневната. Елиънър все още гледеше филма. Тя се обърна и

въпросително повдигна вежди. Хари поклати глава, за дай покаже неудоволствието си от човека, с когото разговаряше.

— Отивам във Вегас, Линдъл. И ми се струва, че зная къде са. Искаш ли да участват и твоите хора? Определено не мога да повикам управлението в Метро.

— Откъде си толкова сигурен, че тя изобщо е там?

— Защото е пратила сигнал за помощ. Ще участваш ли, или не?

— Ще участваме, Бош. Ще ти дам един номер. Когато стигнеш във Вегас, позвъни на него.

Детективът затвори и се върна в дневната. Елиънър вече бе изключила видеото.

— Не мога повече да го гледам. Ужасно е. Какво става?

— Онзи път, когато си следила Тони Алайзо във Вегас, не ми ли каза, че е ходил до някаква банка с приятелката си?

— Да, точно така.

— В коя банка? Къде?

— Хм... Беше на „Фламинго“ на изток от центъра, на изток от „Парадайз роуд“. Не си спомням името. Струва ми се, че беше „Силвър стейт нашънъл“. Да, така е. „Силвър стейт“.

— „Силвър стейт“ на „Фламинго“, сигурна ли си?

— Сигурна съм, да.

— И момичето си е открило сметка, така ли?

— Да, поне така изглеждаше. Това е проблемът, когато проследяващият е сам. Клонът е малък и не можех да остана вътре прекалено дълго. Стори ми се, че подписва документи за откриване на сметка и Тони просто я гледаше. Но трябваше да изляза и да чакам навън, докато свършат. Нали си спомняш, Тони ме познаваше. Ако ме забележеше, край със следенето.

— Добре, аз тръгвам.

— Сега, през нощта ли?

— През нощта. Но първо трябва да говоря по телефона.

Бош се върна в кухнята и се свърза с Грейс Билетс. Докато ѝ разказваше какво е научил и ѝ обясняваше какво според него означава това, той се зае да направи кафе. След като получи одобрението ѝ за пътуването, Хари телефонира на Едгар, а после на Райдър и се договори да ги вземе от участъка в един часа.

Наля си чаша кафе и дълбоко замислен се облегна на кухненския плот. Фелтън. Струваше му се, че има някакво противоречие. Ако един капитан от Метро беше вътрешен човек в организацията на Джоуи Маркс, защо толкова бързо бе арестувал Гоушън след идентифицирането на донесените от Бош отпечатъци? Детективът помисли известно време над този въпрос и накрая реши, че Фелтън може да е видял възможност да се избави от Гоушън. Трябва да е предполагал или да е знаел, че ако Гоушън попадне в затвора, властта и влиянието му над Маркс ще нараснат. А навярно бе кроил още по-големи планове. Беше възможно да се е надявал чрез ареста на Гоушън да организира унищожаването на Джоуи Маркс и по този начин да се издигне още по-високо в ласвегаския подземен свят.

Бош отпи глътка от горещото кафе и остави настрана този въпрос. Надяваше се да има възможност лично да попита Фелтън. Той се върна в дневната. Елиънър продължаваше да седи на дивана.

— Тръгваш ли?

— Да. Трябва да взема Джери и Киз.

— Защо сега?

— Трябва да стигнем до сутринта, преди да отворят банката.

— Мислиш, че Вероника ще е там, така ли?

— Поне имам такова предчувствие. Смятам, че точно като нас Джоуи Маркс най-после е разбрал, че щом той не е очистил Тони, значи го е извършил някой друг и че този човек трябва да е бил много близо до него. И че сега парите му са точно в този човек. Познавал е Вероника отдавна и се е досетил, че тя е в дъното на нещата. Предполагам, че е пратил Фелтън да провери, да му върне парите и да се погрижи за нея, ако е замесена. Но тя трябва да е уговорила капитана да направят нещо друго. Навярно му е споменала, че има два милиона долара в депозитен сейф във Вегас. Мисля, че точно това е накарало Фелтън да не я убие, а да я вземе със себе си. Сигурно е щял да я остави жива само докато се добере до парите. Според мен Вероника е дала на Фелтън фиша от последното залагане на съпруга си, защото е знаела, че той ще го осребри и че ние ще го засечем.

— Какво те кара да мислиш, че става въпрос за банката, в която го видях?

— Защото проверихме всичките му банкови сметки. Парите не са там. Според Пауърс Вероника му е казала, че Тони има депозитен

сейф, до който не е имала достъп, докато е бил жив. Затова предполагам, че е във Вегас. През последната година той не е ходил никъде другаде. И щом е завел приятелката си да си открие сметка в определена банка, той би я завел в същата банка, която вече е използвал.

Елиънър кимна.

— Странно е — каза Бош.

— Кое е странно?

— Това, че всичко се свежда до една банка. Въпросът всъщност не е за убийството на Тони Алайзо, става дума за парите, които е скътал. Убийството е нещо като страничен ефект. А ние с теб се запознахме точно така. Във връзка с една банка.

Тя отново кимна и погледът ѝ се зарея някъде далеч. Бош незабавно съжали, че я е върнал към тези спомени.

— Извинявай — рече той. — Предполагам, че всъщност не е толкова странно.

Елиънър вдигна очи към него от дивана.

— Хари, идвам с теб в Лас Вегас.

8

Клонът на „Силвър стейт нащънъл банк“, в който Тони Алайзо беше завел приятелката си, се намираше на ъгъла на малък търговски площад между магазин за електроника и мексикански, ресторант на име „Ла Фуентес“. Когато агентите от ФБР и детективите от полицейското управление в Лос Анджелис пристигнаха в понеделник на разсъмване, паркингът бе почти пуст. Щяха да отворят банката едва в девет, а заведенията и магазините — към десет.

Тъй като всичко беше затворено, агентите се затрудниха с разполагането на наблюдателните си постове. Четирите служебни автомобили на паркинга щяха прекалено да се набиват в очи. Освен тях имаше само още пет коли, четири от които паркирани в края на паркинга и един стар кадилак на първия ред откъм банката. Кадилакът нямаше регистрационни номера. На предното стъкло се виждаше паяжина, прозорците му бяха отворени, багажникът зееше и бе заключен с катинар и верига, прокарана през една от многобройните ръждиви дупки. Имаше тъжния вид на изоставена кола-собственикът му навярно беше поредната жертва на Лас Вегас. Като човек, загубил се в пустинята и умиращ от жажда само на няколко крачки от оазис, кадилакът бе спрял за последен път само на няколко крачки от банката и всичките пари в нея.

След като няколко пъти обиколиха района, за да придобият представа за него, агентите решиха да използват кадилака за прикритие. Облечен в мръсна тениска, един от тях отвори предния капак, пхна се отдолу и привидно започна да поправя двигателя. Точно до кадилака паркираха фирмен микробус. Вътре седяха четирима агенти. В седем сутринта бяха откарали микробуса в гаража на бюрото и бяха накарали един от служителите да напише с червена боя отстрани „Мексикански ресторант «Ла Фуентес» — основан през 1983 г.“ Когато в осем го оставиха на паркинга, боята все още не беше изсъхнала.

Сега бе девет и паркингът бавно започваше да се пълни, главно със служители от магазините и неколцина клиенти на „Силвър стейт“, които трябваше да се погрижат за бизнеса си веднага щом банката отвореше врати. Бош наблюдаваше всичко това от задната седалка на една от колите на ФБР. Отпред седяха Линдъл и още един агент на име Бейкър. Бяха се разположили в сервизната част на бензиностанцията на „Фламинго роуд“ срещу търговския център, където се намиреше банката. Едгар и Райдър бяха в друг автомобил по: нататък по „Фламинго“. В района имаше още две коли на бюрото, едната паркирана, а другата в движение. Според плана Линдъл трябваше да вкара автомобила в паркинга веднага щом станеше по-оживено, така че да не бият много на очи. В допълнение един от хеликоптерите на ФБР правеше широки кръгове високо над площада.

— Отварят — съобщи един от агентите по радиостанцията в колата.

— Ясно, Ла Фуентес — отвърна Линдъл.

Автомобилите на ФБР имаха радиопедал и микрофон на огледалото на предното стъкло, което означаваше, че шофьорът на всяка кола просто натискаше педала и говореше, без да се налага да вдига микрофона към устата си и да се излага на риск да го забележат. Бош бе чул, че в лосанджелиското управление най-после внасят такова оборудване, но първо щяха да го получат отделите за борба с наркотиците и екипите за специално наблюдение.

— Линдъл — каза той. — Случвало ли ти се е някога да говориш по радиото и да натиснеш спирачката по погрешка?

— Не още, Бош. Защо?

— Просто съм любопитен как работи тази чудна машинка.

— Всичко зависи от хората, които работят с нея.

Бош се прозя. Не можеше да си спомни кога е спал за последен път. Бяха пътували цяла нощ, за да стигнат до Лас Вегас, и прекараха остатъка от времето в обмисляне на наблюдението на банката.

— Ти как мислиш, Бош? — попита го Линдъл. — Кога ще се появят?

— Тази сутрин. Те искат да си вземат парите. Няма да чакат дълго.

— Да, може би.

— Според теб ще дойдат по-късно, така ли?

— Ако бях аз, щях да изчакам. Така, ако някой навън наблюдава и чака — независимо дали е от бюрото, от лосанджелиското управление, Пауърс или някой друг — слънцето ще го напече. Нали разбираш какво искам да кажа?

— Да. Ако седим тук цял ден, когато настъпи моментът, няма да сме в добра кондиция.

Бош замълча и се загледа в Линдъл от задната седалка. Той забеляза, че агентът се е подстригал. Нямаше и следа от мястото, откъдето детективът беше отрязал опашката му.

— Мислиш ли, че ще ти липсва? — попита Бош.

— Какво да ми липсва?

— Да си под прикритие. Онзи живот, искам да кажа.

— Не, вече ми омръзваше. Ще се радвам да заживея нормално.

— Дори и момичетата ли?

Бош видя, че Линдъл бързо плъзва очи към Бейкър и после поглежда към него в огледалото. Трябваше да промени темата.

— Какво мислиш за паркинга сега, Дон? — попита Линдъл.

Бейкър огледа паркинга, който бавно започваше да се пълни. Откъм отсрещния край на банката имаше магазинче за понички и в момента повечето от колите спираха тук заради него.

— Мисля, че можем да влезем и да паркираме до онова магазинче — отвърна Бейкър. — Вече няма да изпъкваме прекалено.

— Добре тогава — каза Линдъл. Той леко повдигна глава така, че да говори към огледалото. — Хм, Ла Фуентес, тук е Рой Роджърс. Заемаме позиция. Ще се обадим от магазина за понички. Това е от задната ви страна. Предполагам.

— Прието — разнесе се отговорът. — Винаги си искал да си откъм опашката ми, нали, Рой?

— Смешен тип — рече Линдъл.

Наблюдаваха един час от новата си позиция, но не се случи нищо. Линдъл успя да приближи още повече колата и я паркира пред школа за раздавачи на карти в казина, която бе отдалечена от банката на разстояние приблизително половината от дължината на паркинга. Беше учебен ден и неколцина бъдещи раздавачи бяха паркирали отпред. Това бе добро прикритие.

— Не зная, Бош — наруши продължителното мълчание Линдъл.
— Мислиш ли, че все пак ще се появят?

— Никога не съм твърдял, че става дума за нещо повече от предчувствие. Но все пак ми се струва, че всичко съвпада. Откакто дойдохме тук, съвпада още повече. Миналата седмица открих в стаята на Алайзо в „Мираж“ едно кибритче. Беше от „Ла Фуентес“. Даже да не се появят, смятам, че парите на Тони са в тази банка.

— Е, мисля да пратя Боб да провери. Ако се окаже, че депозитният сейф не е там, ще можем да прекратим наблюдението и да престанем да си губим времето.

— Ти командваш парада.

— Прав си.

Още две минути изтекоха в напрегнато мълчание.

— Ами Пауърс? — попита Линдъл.

— Какво Пауърс?

— Не виждам и него, Бош. Когато пристигна сутринта, ти твърдеше, че щял да дойде тук да я търси, че щял да я направи на решето. Е, къде е той?

— Не зная, Линдъл. Но ако ние сме достатъчно умни, за да се сетим за това, той също ще се досети. Не се съмнявам, че когато е проследил Тони, той е разбрал къде е депозитният му сейф и просто е пропуснал да ми го каже по време на малкия ни разговор.

— И аз не бих се изненадал. Но все пак мисля, че от негова страна би било глупаво да дойде тук. Не може да не се досети, че ще устроим засада.

— „Глупаво“ не е точната дума. Това си е живо самоубийство. Но предполагам, че не му пука, Линдъл. Той просто иска да я очисти. А ако и той получи някой и друг куршум, е, такъв е животът. Както вече ти казах, той беше готов да се направи на камикадзе още в участъка, когато смяташе, че Вероника е там.

— В такъв случай да се надяваме, че малко се е поохладил, откакто...

— Там — излая Бейкър.

Бош проследи с поглед насочения му към отсрещния ъгъл показалец. Беше се появила бяла лимузина, която бавно се приближаваше към банката.

— Господи — каза Линдъл. — Не ми казвай, че е толкова глупав.

На Бош всички лимузини му се струваха по принцип еднакви, но Линдъл и Бейкър някак си я бяха познали.

— Джоуи Маркс ли е?

— Това е неговата лимузина. Той обича такива големи бели коли. В него се обаждат жабарят. Просто не мога да... Той не може да е вътре. Джоуи няма да съсипе две години от шибания ми живот в подготвянето на този удар, нали така?

Лимузината спря на улицата пред банката. Но не последва нищо повече.

— Видя ли това, Ла Фуентес? — попита Линдъл.

— Да, видяхме го — прошепна другият агент в отговор, макар очевидно да нямаше начин от лимузината да чуят какво се говори в микробуса.

— Хм, първи, втори и трети, готови — продължи Линдъл. — Като че ли ще спипаме лисицата в курника. Вие горе, вдигнете се нависоко, докато не получите нова заповед. Не искам да ми се въртите над главата и да подплашите когото и да било.

От трите автомобила и хеликоптера се разнесе хорowo „прието“.

— Като се замисля пак, трети, я иди до югозападния вход и чакай там — рече Линдъл.

— Прието.

Накрая вратата на лимузината се отвори, но откъм страната, която Бош не можеше да види. Той зачака без да си поема дъх и след малко навън се появи капитан Джон Фелтън.

— Готово — разнесе се шепот по радиостанцията.

Фелтън се наведе към отворената врата. Отвътре излезе Вероника Алайзо. Капитанът здраво я хвана за ръката. След нея се появи още един мъж и в този момент капакът на багажника автоматично се отвори. Вторият мъж носеше сиви панталони и риза с овална табелка с името му над джоба на гърдите. Той се насочи към багажника, а Фелтън се наведе и без да пуска Вероника, каза нещо на някой в колата.

Тогава Бош успя да зърне лицето ѝ. Макар да беше на повече от трийсет метра от нея, той ясно виждаше страха и умората ѝ. Навярно бе прекарала най-дългата нощ в живота си.

Вторият мъж извади от багажника тежко червено куфарче за инструменти и тръгна след Фелтън и Вероника, които се бяха насочили

към банката. Полицаят продължаваше да стиска ръката ѝ и се оглеждаше наоколо. Той спря поглед на микробуса, но после се извърна. Рекламата на ресторанта навярно беше изиграла ролята на решаващ фактор. Добре го бяха измислили.

Докато минаваха покрай стария кадилак, Фелтън се понаведе и погледна мъжа, който работеше под предния капак. Успокоен, че не представлява заплаха, капитанът се изправи и продължи към стъклените врати на банката. Преди да изчезнат вътре, Бош видя, че Вероника стиска в ръце платнена чанта. Не можеше да определи колко е голяма, защото очевидно бе празна и сгъната.

Детективът задържаеше дъха си, докато те най-после се скриха от поглед.

— Добре — каза към огледалото Линдъл. — Трима са. Фелтън, жената и другият. Някой да го познава?

Радиостанцията помълча няколко секунди, после се разнесе самотен глас.

— Прекалено съм далеч, но ми се струва, че прилича на Мори Полак. Техен сигурен човек е, и преди е работил за хората на Джоуи.

— Добре — отвърна Линдъл. — По-късно ще го проверим. Сега пращам Бейкър да си открие нова банкова сметка. Кон-лън, изчакай пет минути и после върви след него. А сега си проверете радиостанциите.

Бейкър и Конлън бързо провериха радиостанциите, които носеха скрити под дрехите си. Приемниците в ушите им бяха безжични, микрофоните бяха на китките им. След проверката Бейкър излезе от колата и енергично тръгна по тротоара към банката.

— Добре, Морис — рече Линдъл. — Тръгвай. Опитай в магазина за електроника.

— Прието.

Бош проследи с поглед агента, когото познаваше от съвещанието преди разсъмване. Той пресече паркинга откъм автомобила, паркиран до югоизточния вход. Морис и Бейкър се разминаха на три метра един от друг, но не си обърнаха внимание и дори не погледнаха към лимузината, която все още чакаше на улицата пред банката със запален двигател.

Следващите пет минути му се сториха цял час. Навън беше горещо, но Бош се потеше главно от мъчителното очакване. След като

влезе вътре, Бейкър се свърза с тях само веднъж. Той им прошепна, че наблюдаваните обекти са в трезора с депозитните сейфове.

— Добре, Конлън, тръгвай — нареди Линдъл, когато петте минути изтекоха.

Скоро Бош видя Конлън да върви покрай магазините откъм посоката на магазинчето за понички. Той също влезе в банката.

И през следващите петнайсет минути не се случи нищо. Накрая Линдъл се обади само за да наруши мълчанието.

— Как сте там? Добре ли сте всички?

Разнесе се хор от микрофонни прещраквания, означаващи положителен отговор. В момента, в който радиостанцията отново потъна в тишина, се разнесе тревожният шепот на Бейкър.

— Ето ги, излизат. Нещо не е наред.

Бош не свалеше очи от входа на банката и след миг навън се появиха Фелтън и Вероника. Капитанът здраво стискаше ръката ѝ. Другият мъж ги следваше отзад с червеното куфарче за инструменти.

Този път Фелтън не се оглеждаше. Просто решително вървеше към лимузината. Сега той носеше чантата и Бош не забеляза да е променила големината си. Ако преди Вероника беше изглеждала уплашена и уморена, сега лицето ѝ бе изкривено от ужас. От това разстояние трудно можеше да се види, но му се стори, че жената плаче.

Когато тримата минаха по обратния път покрай стария кадилак и приближиха лимузината, вратата ѝ се отвори отвътре.

— Добре — каза на агентите Линдъл. — Тръгваме при моя сигнал. Аз ще поема предната част на лимузината, трети, ти си зад мен. Първи и втори, вие поемете задната част. Стандартна проверка на автомобил. Ла Фуентес, искам да дойдете и да изпразните лимузината. Действайте бързо. Ако започне престрелка, пазете се от кръстосания огън. Пазете се от кръстосания огън.

Докато Линдъл получаваше потвърждения за инструкциите си, Бош наблюдаваше Вероника. Тя очевидно разбираше, че смъртта ѝ е близо. Изражението ѝ смътно напомняше на Хари онова, което бе видял на лицето на съпруга ѝ. Сигурност, че играта е свършила.

Внезапно той видя, че багажникът на кадилака зад нея се отваря. И сякаш изхвърлен от същата стоманена пружина, от него изскочи Пауърс. С див животински глас, който Бош ясно чу и никога нямаше да забрави, Пауърс изкрещя една-единствена дума:

— Вероника!

Докато тя, Фелтън и другият мъж се обръщаха към източника на вика, Пауърс протегна ръце напред. И в двете държеше пистолети. В този момент детективът видя в лявата ръка на ченгето убиец проблясъка на собствения си лъскав „Смит & Уесън“.

— Пистолет! — извика Линдъл. — Всички навън! Всички навън!

Той включи на скорост и натисна газта до дупка. Автомобилът рязко потегли напред и гумите му запищяха към лимузината. Но Бош знаеше, че не могат да направят нищо. Бяха прекалено далеч. Той наблюдаваше развитието на действието с мрачно опиянение, сякаш гледаше забавена сцена от филм.

Пауърс започна да стреля и с двата пистолета. Гилзите се разхвърчаха над раменете му, докато се приближаваше към лимузината. Фелтън направи опит да извади собственото си оръжие изпод сакото си, но канонадата го подкоси и той първи се свлече на земята. Изправена съвършено неподвижно с лице към убиеца си и без да се опитва да избяга или да се скрие, Вероника беше улучена втора и се строполи на паважа, където Бош вече не можеше да я вижда, защото лимузината препречваше погледа му.

Пауърс продължаваше да напредва и да стреля. Другият мъж изпусна куфарчето си, вдигна ръце и започна да отстъпва назад. Ченгето очевидно не му обърна внимание. Бош не можеше да каже дали стреля по поваленото тяло на Вероника или към отворената врата на лимузината. Колата потегли. Отначало гумите ѝ забуксуваха, но най-после зацепиха. Задната врата все още беше отворена. Но шофьорът почти веднага след това не успя да вземе левия завой на паркинга и огромната лимузина се блъсна в редицата от паркирани автомобили. Шофьорът изскочи навън и се затича по посока на магазинчето за понички.

Пауърс очевидно не се интересуваше от него. Той бе стигнал до мястото, където лежеше Фелтън. Ченгето пусна пистолета на Бош върху гърдите му и се наведе да вземе чантата от земята до ръката на капитана.

Като че ли разбра, че чантата е празна едва когато я взе в ръцете си. Докато правеше откритието си, вратите на микробуса зад него се отвориха и от тях изскочиха четирима агенти с извадени пистолети.

Агентът с тениската се приближаваше откъм кадилака. Скрытият допреди малко под двигателя пистолет сега сочеше към Пауърс.

Свистенето на гумите на една от колите на бюро̀то привлече вниманието на ченгето. Той пусна празната платнена чанта и се обърна към петимата агенти зад него. Отново вдигна двете си ръце, но този път имаше само един пистолет.

Агентите откриха огън и Бош видя, че Пауърс буквално беше повдигнат над земята от силата на изстрелите, след което се стовари по гръб върху предния капак на голям пикап, навярно принадлежащ на някой от клиентите на банката. Дланта му се разтвори и пистолетът издрънча в метала, после падна на земята. Колкото и силна да бе продължилата осем секунди стрелба, тишината, последвала падането на оръжието, му се стори още по-потресаваща.

Пауърс беше мъртъв. Фелтън беше мъртъв. Джузепе Маркони, известен също като Джоузеф Маркони, Джоузеф Маркони и Джоуи Маркс беше мъртъв — трупът му лежеше, проснат в локва кръв върху меката кожена седалка в задната част на лимузината.

Когато стигнаха при Вероника Алайзо, тя все още бе жива, но умираше. Два куршума бяха попаднали в горната част на гърдите ѝ и мехурчетата в кървавата пяна на устата ѝ показваха, че дробовете ѝ са раздробени. Докато агентите от ФБР се занимаваха с обезопасяването на местопрестъплението, Бош и Райдър се приближиха до Вероника.

Очите ѝ бяха отворени, но погледът ѝ помътняваше. Той блуждаеше наоколо, сякаш търсеше някого или нещо, което не беше там. Долната ѝ челюст помръдна и тя каза нещо, но Бош не успя да я чуе. Той приклепна до нея и приближи ухо до устата ѝ.

— Бихте ли... ми дали лед? — прошепна тя.

Детективът се обърна и я погледна. Не разбираше. Тя отново понечи да заговори и той пак приближи ухо до устата ѝ.

— ...паважът... толкова е горещ... искам лед.

Бош я погледна и кимна.

— Веднага. Веднага. Вероника, къде са парите?

Той се приведе над нея, осъзнал, че е права — паважът наистина изгаряше дланите на ръцете му. Хари едва успя да долови думите ѝ.

— Поне те не ги... не ги взеха.

После се задави от дълбока, влажна кашлица. Бош знаеше, че гърдите ѝ са пълни с кръв и че не ѝ остава още дълго. Не можеше да измисли какво да направи или да каже на тази жена. Разбираше, че куршумите в тялото ѝ навярно са от собствения му пистолет и че тя умира, защото той и другите бяха допуснали грешка и оставиха Пауърс да избяга. Искаше му се едва ли не да я помоли да му прости, да му каже, че разбира колко ужасно може да се обърка всичко.

Хари извърна очи от нея и погледна към паркинга. Чуваше приближаващите се сирени. Но бе виждал достатъчно огнестрелни рани, за да знае, че на Вероника няма да ѝ трябва линейка. Той отново сведе поглед към нея. Лицето ѝ беше много бледо и постепенно се отпуснаше. Устните ѝ отново помръднаха и Хари се приведе, за да я чуе. Този път долавяше гласа ѝ само като отчаян дрезгав шепот в ухото си. Не можеше да разбере нищо и ѝ каза да повтори отново.

— ...етерями...

Бош се обърна и объркано я погледна. После поклати глава. На лицето ѝ се изписа раздразнение.

— Пуснете — ясно каза Вероника, като напрегна последните си сили. — Пуснете... дъщеря ми да си върви.

Бош я гледаше право в очите, докато попиваше последните ѝ думи. След това без да се замисля ѝ кимна с глава. И тя умря пред погледа му. Очите ѝ загубиха фокус и детективът разбра, че вече я няма.

Той се изправи и Райдър проучи лицето му.

— Какво каза тя, Хари?

— Каза... Не съм сигурен какво каза.

Бош, Едгар и Райдър стояха облежани на багажника на колата на Линдъл и наблюдаваха върволицата агенти от ФБР и полицаи от Метро, която продължаваше да се стича на местопрестъплението. Линдъл беше наредил да затворят целия търговски център и да го оградят с жълта лента, което накара Едгар да подметне:

— Тези хора наистина не се шегуват.

И тримата вече бяха дали показания. Вече не участваха в разследването. Бяха само свидетели на събитието, а сега — обикновени наблюдатели.

Специалният агент, отговарящ за ласвегаския клон на ФБР, ръководеше разследването на местопрестъплението. Бюрото бе докарало подвижен офис с четири отделни стаи за разпит и в момента агентите взимаха показанията на свидетелите на престрелката. Трупите все още лежах по местата си на паважа и в лимузината, вече покрити с жълт найлон. Яркият цвят привличаше камерите на новинарските хеликоптери, които кръжаха отгоре.

Бош беше успял да научи от Линдъл как стоят нещата. Регистрационният номер на кадилака, в който Пауърс се бе крил в продължение поне на четирите часа, докато траеше наблюдението на ФБР, се оказа собственост на човек от Палмдейл, Калифорния, пустинно градче на североизток от Лос Анджелис. Собственикът вече имаше досие във ФБР. Той беше расист, организиран през последните две години на територията на земите си антиправителствени демонстрации в Деня на независимостта. Освен това се знаеше, че е финансирал защитата на хората, обвинени във взривяването на федералния съд в Оклахома сити няколко години преди това. Линдъл каза на Бош, че вече имат заповед за ареста му по обвинение в съучастничество в извършване на убийство заради помощта му за Пауърс. Ченгето бе измислило хитър план. Багажникът на кадилака беше покрит с дебел килим и няколко одеяла. Катинарът можеше да се отключва отвътре. През ръждивите дупки Пауърс бе наблюдавал и чакал подходящ момент да изскочи навън.

Вторият мъж с Фелтън, който наистина се оказа Мори Полак, бе прекалено радостен, за да помогне на агентите. Той просто беше щастлив, че не е един от онези, които лежах, покрити с жълти найлонови одеяла. Полак съобщи на Линдъл и другите, че Джоуи Маркс го взел сутринта, казал му да си облече работни дрехи и да си вземе бормашината. Не знаел какво е положението, защото по пътя почти не разговаряли в лимузината. Знаел само, че жената е уплашена.

В банката Вероника Алайзо представила на служителя копие от смъртния акт на съпруга си, завещанието му и съдебно нареждане, издадено в петък от ласвегаския общински съд, даващо ѝ достъп до банковия депозитен сейф на Антъни Алайзо като негова единствена наследница.

Проблемът бил, както им съобщил Полак, че когато отворил кутията с бормашината, тя се оказала празна.

— Можеш ли да си представиш? — попита Линдъл, когато разказваше това на Бош. — Цялата дандания за нищо. Надявах се да пипна онези два милиона. Разбира се, щяхме да си ги поделим в Лос Анджелис. Точно наполовина, Бош.

— Да — отвърна детективът. — Прегледа ли банковата документация? Кога за последен път Тони е бил при сейфа си?

— Това е друг въпрос. Идвал е в петък. Очевидно дванайсетина часа преди да го убият, той е дошъл тук и е изпразнил сейфа. Трябва да е имал предчувствие или нещо такова. Той е знаел, човече.

— Може би.

Бош си помисли за кибрита от „Ла Фуентес“, който бе намерил в стаята на Тони в „Мираж“. Тони не беше пушил, но детективът си спомняше пепелниците в къщата, в която беше израснала Лейла. Той реши, че ако Тони е изпразнил сейфа в петък и е бил в „Ла Фуентес“, единствената вероятна причина за наличието на кибрита в стаята му е да е отишъл в ресторанта заедно с някой, който е имал нужда от него.

— Сега въпросът е къде са парите — продължи Линдъл. — Можем да ги вземем, ако успеем да ги открием. На стария Джоуи вече няма да му трябват.

Агентът хвърли поглед към лимузината. Вратата продължаваше да е отворена и единият крак на Маркони висеше изпод жълтия найлон. Синьо-сив крачол, черна мокасина и бял чорап. Това бе всичко, което Бош можеше да види от Джоуи Маркс в момента.

— Хората от банката оказват ли ви съдействие, или им трябва съдебно нареждане за всяко нещо, което поискате?

— Не, нямаме проблем с тях. Управителката трепери като листо. Не всеки ден пред вратата ти става такава касапница.

— Тогава ги накарай да проверят в документацията си дали имат депозитен сейф на името на Гретхен Александър.

— Гретхен Александър ли? Коя е тя?

— Познаваш я, Рой. Това е Лейла.

— Лейла? Майтапиш ли се с мен? Мислиш, че той би дал на онази курва два милиона, а после заминава и го очистват, така ли?

— Просто провери, Рой. Струва си.

Линдъл се насочи към входа на банката. Бош погледна към партньорите си.

— Джери, искаш ли да си получиш пистолета обратно? Трябва да им кажем, за да не ги погребат завинаги в склада с веществени доказателства.

— Дали си искам пистолета ли?

Едгар погледна към жълтите найлони с болезнено изражение на лице.

— Не, Хари, мисля, че не. Вече е оцапан. Не го искам.

— Да — съгласи се Бош. — И аз си мислех същото.

Известно време детективът потъна в размисли. После чу, че някой го вика. Той се обърна и видя, че Линдъл му маха с ръка от входа на банката.

— Прав си — каза Линдъл. — Има сейф на нейно име.

Двамата влязоха вътре и Бош видя неколцина агенти, които разпитваха зашеметените служители. Линдъл го поведе към бюрото, зад което седеше управителката на клона. Беше на трийсетина години и имаше къдрава кестенява коса. На табелката върху бюрото ѝ пишеше „Джийн Конърс“. Агентът взе някаква папка и я показа на Хари.

— Тя има сейф и Тони Алайзо също е разписал документите, което означава, че е имал достъп до него. В петък преди да го очистят е извадил и двата. Нали се сещаш за какво си мисля? Според мен е изпразнил своя и е прехвърлил всичко в нейния.

— Навярно.

Бош преглеждаше документите за депозитния сейф в папката. Формулярите бяха попълнени на ръка.

— Значи — продължи Линдъл — сега трябва да получим съдебно нареждане за нейния и да го отворим. Можем даже да накараме Мори да го отвори, щом проявява такова желание да ни сътрудничи. Взимаме парите и федералното правителство ще забогатее. Втората половина ще получите вие.

Хари го погледна.

— Можеш да го отвориш, ако имаш причина, но вътре няма да има нищо.

Бош посочи към последната отметка във формуляра. Грет-хен Александър бе отваряла сейфа пет дни преди това — в срядата след убийството на Тони Алайзо. Линдъл се втренчи в документа.

— Господи, мислиш ли, че го е изпразнила?

— Да, Рой, сигурен съм.

- И е изчезнала, така ли? Ти си я търсил, нали?
- Потънала е вдън земя, човече. Аз също изчезвам.
- Тръгваш ли си?
- Вече дадох показанията си. Доскоро, Рой.
- Да, добре, Бош.

Детективът се насочи към изхода. Когато отвори вратата, Линдъл повика името му.

- Но защо е прехвърлил всичко в нейния сейф?

Агентът все още държеше формуляра и го зяпаше, сякаш неочаквано може да отговори на всичките му въпроси.

- Не зная, но имам хипотеза.
- Каква, Бош?
- Бил е влюбен в нея.
- Той ли? В такова момиче?

— Човек никога не знае. Хората се убиват един друг поради какви ли не причини. Предполагам, че също се влюбват поради какви ли не причини. Трябва да го приемеш, когато се случи, независимо дали е такова момиче, или... някое друго.

Линдъл просто кимна и Бош излезе навън.

Бош, Едгар и Райдър взеха такси до сградата на ФБР и се качиха на собствената си кола. Хари каза, че иска да наминат покрай къщата в северен Лас Вегас, в която беше израснала Гретхен Александър.

- Тя няма да е там, Хари — отвърна Едгар. — Шегуваш ли се?

— Зная, че няма да е там. Просто искам да поговоря малко със старата госпожа.

Той откри къщата без да се загуби и паркира в отбивката. Маздата все още бе там и като че ли не беше помръдвала.

- Ако искате, останете в колата. Ще се забавя само за минута.
- Ще дойда с теб — отвърна Райдър.

— Аз ще остана и няма да спирам климатика — каза Едгар. — Всъщност, предлагам да карам първи на връщане.

Той също излезе от автомобила и зае мястото на Бош зад волана.

Бош почука на вратата и тя скоро се отвори. Старата дама трябва да бе чула или видяла колата им.

— Да — рече тя, като откряна вратата съвсем леко. — Гретхен още не се е прибираща.

— Зная, г-жо Александър. Всъщност искам да разговарям с вас.

— С мен ли? За какво, за Бога?

— Бихте ли ни пустили вътре? Тук е горещо.

Тя отвори вратата с примирено изражение на лице.

— И вътре е горещо. Не мога да си позволя да включа климатичната инсталация на по-малко от двайсет и шест градуса.

Бош и Райдър влязоха в дневната. Детективът представи партньорката си и тримата седнаха. Сега Бош седна на ръба на дивана, спомняйки си как беше хлътнал предишния път.

— Добре, за какво става дума? Защо искате да разговаряте с мен?

— Искам да ми разкажете за майката на внучка ви — отвърна Бош.

Старицата зяпна и той забеляза, че Райдър е също толкова объркана.

— За майка ѝ ли? — попита Дороти. — Майка ѝ отдавна я няма. Нямахме благоприличието да види как расте собственото ѝ дете. Майка ѝ няма значение.

— Кога си е тръгнала?

— Преди много време. Гретхен още беше в пеленки. Просто ми остави бележка, в която ми пожелаваше късмет. Беше си тръгнала.

— Къде е отишла?

— Нямам никаква представа и не искам да зная. Добре, че се отървах от нея, ето какво ще кажа. Да обърне гръб на онова прелестно момиченце. Нямахме благоприличието поне да се обади или да прати картичка.

— Откъде знаете, че още е жива?

— Не зная. Може отдавна да е умряла. Изобщо не ме интересува.

Старицата бе лоша лъжкиня — от онези хора, които започват да говорят по-високо и да се преструват на ядосани, когато лъжат.

— Но ви е пращала пари, нали? — попита Бош.

Жената намусено погледна надолу към ръцете си и това потвърди предположението му.

— Колко често?

— Един-два пъти на година. Изобщо не беше достатъчно, но няма значение.

— Как получаваште парите?

— По пощата. Бяха в брой. Зная, че идваха от Шърмън Оукс, Калифорния. Пощенското клеймо винаги беше оттам. Защо ме разпитвате за тези неща?

— Как се казваше дъщеря ви, Дороти?

— Тя е от първия ми съпруг. Тогава се казвах Джилрой, така се казваше и тя.

— Дженифър Джилрой — рече Райдър, повтаряйки истинското име на Вероника Алайзо.

Старицата изненадано погледна към Райдър, но не я попита откъде знае.

— Наричахме я Джени — каза тя. — Както и да е, нали разбирате, когато започнах да гледам Гретхен, бях омъжена за втори път и имах нова фамилия. Дадох я на детето, та хлапетата в училище да не я дразнят за името ѝ. Всички винаги са си мислели, че съм нейна майка и ние нямахме нищо против. Никой не трябваше да разбере истината.

Бош само кимна. Сега всичко заставаше на мястото си. Вероника Алайзо бе майка на Лейла. Тони Алайзо се беше прехвърлил от майката на дъщерята. Нямаше какво друго да каже или да попита. Той благодари на старицата и докосна Райдър, за дай даде знак да излезе навън първа. На стъпалата пред входа Хари спря и погледна към Дороти Александър. Преди да заговори, той изчака Райдър да се отдалечи на няколко крачки към колата.

— Когато се чуете с Лейла — искам да кажа Гретхен — предайте ѝ да не се връща вкъщи. Кажете ѝ да стои колкото може по-далеч оттук.

Бош поклати глава.

— Тя никога не трябва да се връща вкъщи.

Жената не отвърна нищо. Детективът изчака няколко секунди, свел очи към изтърканата изтривалка. После кимна и се насочи към колата.

Бош седна на задната седалка. Едгар и Райдър бяха отпред. Веднага щом влязоха в автомобила и Едгар го изкара от отбивката, Райдър се обърна и погледна към Бош.

— Как изобщо се сети за всичко това, Хари?

— От последните й думи. Последните думи на Вероника. Тя каза: „Пуснете дъщеря ми да си върви“. Едва тогава разбрах. Имаше някаква прилика. Просто дотогава не можех да се сетя.

— Но ти никога не си я виждал.

— Виждал съм нейна снимка.

— Какво? — попита Едгар. — Какво става?

— Мислиш ли, че Тони Алайзо е знаел коя е? — попита Райдър, без да обръща внимание на Джери.

— Трудно е да се каже — отвърна Бош. — Ако е знаел, убийството му навярно става по-разбираемо. Може да се е хвалил с това пред Вероника. Може би за нея тъкмо това е преляло чашата.

— Ами Лейла-Гретхен?

Едгар въртеше глава от единия към другия и после към пътя пред себе си с объркано изражение на лице.

— Нещо ми подсказва, че тя не е знаела. Предполагам, че ако е било така, щеше да го каже на старата госпожа. А тя не знаеше.

— Ако просто я е използвал, за да измъчва Вероника, защо му е било да прехвърля всички пари в нейния сейф?

— Може и да я е използвал, но може и да е бил влюбен в нея. Никога няма да разберем. Възможно е просто да е съвпадение, че се е случило в деня на убийството му. Може би просто е прехвърлял парите, защото данъчната служба е била по следите му. Може да се е страхувал, че ще разберат за сейфа и ще замразят достъпа му до него. Има много възможности. Но вече никога няма да разберем. Всички са мъртви.

— Освен момичето.

Едгар рязко отби отстрани на пътя. Съвсем случайно беше спрял на „Мадисън“ срещу „При Доли“.

— Някой ще ми каже ли какво става, по дяволите? — решително попита той. — Аз ви правя услуга и пазя колата прохладна, докато вие двамата си бърбите вътре и после ме оставяте на тъмно. Кажете ми сега, за какво, по дяволите, говорите?

Той гледаше към Бош в огледалото.

— Просто карай, Джед. Киз ще ти разкаже, когато стигнем до „Фламинго“.

Спряха пред входа на „Хилтън Фламинго“ и Бош ги остави там. Като избягваше редиците игрални автомати, той бързо мина през голямото колкото футболно игрище казино и стигна до залата за покер, където Елиънър му бе казала, че ще го чака. Бяха я оставили тук сутринта, след като им показа банката, в която беше видяла Тони Алайзо да влиза заедно с Гретхен Александър.

В залата имаше пет маси. Бош бързо огледа играчите, но не забеляза Елиънър. После, докато се обръщаше да погледне назад към казиното, тя се оказа там — точно като през първата нощ, когато я беше търсил.

— Хари.

— Елиънър. Предполагах, че играеш.

— Не можеш да играя, докато си мислех, че ти си там. Всичко наред ли е?

— Да. Тръгваме.

— Добре. Вегас вече не ми харесва.

Той се поколеба за миг, преди да каже каквото и да е. Едва не заекна, но после самообладанието му се възвърна.

— Преди да си тръгнем, искам да спрем на още едно място. На онова, за което приказвахме. Разбира се, ако твърдо си решила.

Тя продължително го изгледа и после на лицето ѝ разцъфна усмивка.

Бош вървеше по лъснатия линолеум на шестия етаж в центъра „Паркър“ и преднамерено забиваше токове с всяка крачка. Искаше да остави следи върху грижливо поддържаната лъскави-на. Когато влезе във офиса на ОВР, той попита секретарката на регистратурата за Частейн. Тя на свой ред го попита дали има определена среща и Бош ѝ отвърна, че не си прави срещи с хора като Частейн. Жената втречено го изгледа за миг и той отвърна на погледа, докато накрая секретарката взе телефонната слушалка и включи интеркома. След като прошепна нещо, тя притисна слушалката до гърдите си и вдигна поглед към детектива, а после към кутията за обувки и папката, които Хари държеше в ръце.

— Иска да знае за какво се отнася.

— Предайте му, че се отнася за прекратяването на разследването му срещу мен.

Тя отново прошепна нещо в слушалката. Накрая малката врата на регистратурата забръмча и Бош влезе в офиса на ОВР. На няколко от бюрата седяха детективи. Иззад едно от тях се изправи Частейн.

— Какво правиш тук, Бош? Ти си отстранен от работа за това, че остави онзи арестант да избяга.

Той изрече думите високо, така че другите в стаята да разберат какво представлява Бош.

— Началникът намали наказанието на една седмица — отвърна детективът. — За мен това е просто отпуска.

— Е, това е само първият рунд. Още не съм приключил с твоя случай.

— Точно затова съм тук.

Частейн посочи към стаята за разпит, в която те заедно с Дзейн бяха разговаряли предишната седмица.

— Да идем да поговорим там.

— Не — възрази Бош. — Няма да разговаряме, Частейн. Само ще ти покажа нещо.

Той остави папката, която носеше, на бюрото. Частейн стоеше изправен и я гледаше без да я отваря.

— Какво е това?

— Това е краят на разследването. Отвори я.

Частейн седна и отвори папката, като шумно въздъхна, сякаш се заемаше с неприятна и безсмислена задача. Най-отгоре имаше копие на страница от правилника за действие и поведение на служителите от управлението. За следователите от ОВР той представляваше това, което беше щатският наказателен кодекс за останалите в лосанджелиската полиция.

Копираният откъс се отнасяше за служители, свързани с доказани или осъдени престъпници и членове на организираната престъпност. Такива връзки бяха строго забранени и се наказваха с уволнение от управлението.

— Бош, нямаше нужда да ми носиш това, аз имам целия правилник — рече Частейн.

Опитваше се да говори добродушно, защото не знаеше какво цели Бош и отлично съзнаваше, че колегите му го наблюдават от бюрата си, макар и да се преструваха, че са заети с друго.

— Нима? Ами тогава по-добре си вземи правилника и прочети последния ред там, приятел. Изключението.

Частейн погледна надолу към последния ред.

— Тук пише, че „Изключение от правилника може да се допусне, ако служителят успее да докаже на старшите си началници родствена връзка — кръвна или брачна. Ако това се докаже, служителят трябва...“

— Достатъчно — прекъсна го Бош.

Той протегна ръка и взе страницата, така че Частейн да може да види какво друго има в папката.

— Виж какво има тук, Частейн — брачно свидетелство, издадено от окръг Кларк, Невада, удостоверяващо брака ми с Елиънър Уиш. Ако това не ти стига, отдолу са писмените показания на двамата ми партньори. Те ми бяха свидетели. Кумове.

Частейн не откъсваше поглед от документите.

— Всичко свърши, човече — каза Бош. — Ти загуби. Затова се разкарай от живота ми.

Частейн се отпусна назад. Беше почервенял и на лицето му се изписваше смутена усмивка. Сега вече бе сигурен, че другите ги наблюдават.

— Искаш да кажеш, че си се оженил само за да избегнеш разследването на ОВР?

— Не, задник такъв. Ожених се, защото обичам една жена. Затова се ожених.

Частейн нямаше какво да му отговори. Той поклати глава, погледна към часовника си и започна да подрежда някакви документи, опитвайки се да се държи така, сякаш проблемът няма никакво значение за него.

— Да, знаех си, че ще загубиш ума и дума — рече Бош. — До скоро, Частейн.

Той понечи да си тръгне, но после се обърна към следователя.

— А, едва не забравих, можеш също да кажеш на източника си, че сделката ни пропада.

— Какъв източник, Бош? Каква сделка? За какво говориш?

— Говоря за Фицджерълд, или там който от ОБОП ти е дал информацията.

— Аз не...

— Естествено, че разбираш. Познавам те, Частейн. Няма начин сам да си научил за Елиънър Уиш. Фицджерълд ти е разказал за нея. Той или някой от хората му. За мен няма значение кой точно. Така или иначе се отказвам от сделката, която сключих с него. Можеш да му го предадеш.

Бош вдигна кутията за обувки и я разклати. Видео— и аудиокасетите вътре затракаха, но детективът виждаше, че Частейн няма представа какво има в кутията, нито какво е значението му.

— Предай му го, Частейн — повтори Хари. — До скоро. После си тръгна, като спря само на регистратурата, за да покаже на секретарката знак с вдигнат нагоре палец. В коридора, вместо да завие наляво към асансьорите, той се отправи надясно и влезе през двойните врати на кабинета на началника на полицията. Адютантът му, униформен лейтенант, седеше зад бюрото в предния офис. Бош не го познаваше, което беше добре. Той се приближи и остави кутията от обувки на бюрото.

— Какво обичате? Какво е това?

— Това е кутия, лейтенант. Вътре има няколко касети, които началникът ще иска да види и чуе. Веднага.

Бош понечи да си тръгне.

— Чакайте малко — спря го адютантът. — Ще разбере ли за какво се отнася?

— Предайте му да се обади на заместник-началник Фицджерълд. Той ще му обясни за какво се отнася.

После си тръгна, без да се обръща, когато лейтенантът извика след него да си остави името. Излезе през двойните врати и се насочи към асансьора. Чувстваше се отлично. Не знаеше дали от незаконните записи, които бе оставил на началника, ще излезе нещо, но се чувстваше така, сякаш е разчистил всичките си сметки. Представлението с кутията пред Частейн целеше Фицджерълд да разбере, че това е дело лично на Бош. Билетс и Райдър щяха да са в безопасност от страна на шефа на ОБОП. Ако искаше, той можеше да се опита да навреди на Бош, но детективът беше спокоен. Фицджерълд вече нямаше нищо срещу него. Никой нямаше.

10

Това беше първият им ден на плажа, след като прекараха почти цели два дни в стаята си. Бош не се чувстваше удобно на шезлонга си. Не разбираше как го правят хората, само да седят на слънцето и да се пекат. Бе намазан с лосион и между пръстите на краката му лепнеше пясък. Елиънър му купи червен бански, който според него го правеше да изглежда някак глупаво. Чувстваше се като мишена. Поне, помисли си той, не беше някой от онези бандажи, които носеха много мъже на плажа.

Той се повдигна на лакти и се огледа. Хавай бе невероятен. Толкова красив, че му се струваше като сън. Жените също бяха красиви. Особено Елиънър, Тя лежеше върху собствения си шезлонг до него. Очите ѝ бяха затворени и на лицето ѝ се изписваше лека усмивка. Носеше цял черен бански костюм, високо изрязан на хълбоците, който разкриваше загорелите ѝ и прекрасно оформени крака.

— Какво гледаш? — без да отваря очи попита Елиънър.

— Нищо. Просто... Нещо не мога да се отпусна. Мисля да ида да се поразтъпча или нещо подобно.

— Защо не си взе книга за четене, Хари? Трябва да се отпуснеш. Нали затова са медените месеци. Секс, почивка, вкусна храна и добра компания.

— Е, две от четири възможни не е зле.

— Какво ѝ е на храната?

— Храната е страхотна.

— Странно.

Тя се пресегна и го удари по ръката. После също се повдигна на лакти и погледна към искрящата синя вода. В далечината се виждаше издигащият се хребет на о-в Молъкай.

— Тук е толкова красиво, Хари.

— Да, така е.

Те поседяха в мълчание няколко мига, загледани в хората, които вървяха покрай морето. Бош се наведе напред и облегна лакти върху коленете си. Усещаше как слънцето напича раменете му. Започваше да се чувства добре.

Тогава забеляза млада жена, която уморено вървеше покрай водата. Тя привличаше вниманието на всички мъже на плажа. Беше висока, гъвкава и дългата ѝ кестеняво-руса коса падаше на влажни кичури по раменете ѝ. Кожата ѝ бе с цвят на мед и носеше съвсем оскъден бански костюм, само няколко лентички и триъгълничета черен плат.

Когато минаваше пред него, слънчевите лъчи се отклониха от тъмните му очила и той проучи лицето ѝ. Чертите ѝ, характерната извивка на челюстта ѝ му напомняха за някого. Бош я познаваше.

— Хари — прошепна Елиънър. — Това не е ли... прилича ми на танцьорката. Момичето от онази твоя снимка, същото, което видях заедно с Тони.

— Лейла — каза Бош, не за да отговори на въпроса ѝ, а просто за да изрече името.

— Тя е, нали?

— Никога не съм вярвал в съвпадения — отвърна Хари.

— Ще съобщиш ли в бюрото? Парите навярно са тук при нея на острова.

Бош проследи с поглед отдалечаващата се жена. Сега беше обърната с гръб към него и от този ъгъл изглеждаше почти съвсем гола. Виждаха се само няколко лентички от банския ѝ костюм. Лъчите отново заблестяха в очилата му и замъглиха погледа му. Лейла изчезваше в слънчевия блясък и водните пръски на Тихия океан.

— Не, няма да съобщя на никого — най-после каза Бош. — Защо не?

— Тя не е направила нищо — отвърна той. — Оставила е един човек дай даде пари. Това не е престъпление. Може би дори го е обичала.

Той я погледа още малко, замислен за последните думи на Вероника.

— В края на краищата, на кого ще му липсват тези пари? — попита Хари. — На бюрото ли? На лосанжелиското управление? На

някой тлъст старец в чикагско предградие с глутница бодигардове около него? Забрави за това. Няма да съобщя на никого.

Той я погледна за последен път. Сега жената беше далеч и докато вървеше, гледаше към морето. Слънцето огряваше лицето ѝ. Бош ѝ кимна, но тя, разбира се, не можеше да го види. После се отпусна на шезлонга си и затвори очи. Почти незабавно усети, че слънцето започва целително да прониква в кожата му. И после усети ръката на Елиънър върху своята. Той се усмихна. Чувстваше се в безопасност. Чувстваше се така, сякаш никой повече не можеше да го нарани.

Издание:

Майкъл Конъли. ЧЕНГЕТА
Американска, I издание

Оформление на корица: „Megachrom“ — Петър Христов, 1997

Редактор: Анелия Христова

Компютърна обработка: Линче Шопова

Формат 84/108/32. Печатни коли 22

ИК „БАРД“ ООД — София, 1997

Hieronymous, Inc., 1997

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.